

SPORT **na PPK**

70 lat
Politechniki
Krakowskiej

**Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści,
zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni**

Kraków 2012

Wydawca

Centrum Sportu i Rekreacji oraz Władze uczelniane Politechniki Krakowskiej

Redakcja

mgr Jacek Majka – przewodniczący redakcji

mgr inż. Mirosław Boryczko

mgr Barbara Grabacka-Pietruszka

prof. Zbigniew Mendera

dr Czesław Michalski

red. mgr Jan Otałęga

red. mgr Lesław Peters

prof. Stefan Piechnik

prof. Zbigniew Porada

lic. Dariusz Pyko

mgr Edward Surdyka

Zdjęcia

Piotr Gibas

Jan Zych

Archiwum KU AZS i CSiR PK oraz Archiwum i Muzeum PK

oraz zdjęcia z prywatnych zasobów osób z wydawnictwa

Projekt okładki

Leszek Wojnar

Zdjęcia na okładce

Przód: *Narciarze z PK na Kasprowym Wierchu* – fot. Zbigniew Mendera

Szermierz Wojciech Zabłocki – fot. z prywatnego archiwum Wojciecha Zabłockiego

I Bieg Kościuszkowski – fot. z archiwum KU AZS PK

Tył: Obiekt sportowe Centrum Sportu i Rekreacji Politechniki Krakowskiej – fot. Piotr Gibas

Skład i przygotowanie do druku

Wydawnictwo FALL

ul. Garczyńskiego 2, 31-524 Kraków

www.fall.pl

ISBN 978-00000000000000

Słowo Rektora

W roku jubileuszu 70-lecia Politechniki Krakowskiej obejmujemy wspomnieniem najważniejsze obszary działalności uczelni. Techniczna szkoła wyższa realizuje swą misję przez prowadzenie badań naukowych i współpracę z otoczeniem gospodarczym oraz kształcenie kadr inżynierskich. Czym dla uczelni jest sport? Dla Politechniki Krakowskiej jest nieodłączną częścią jej historii. Zaangażowanie w aktywność sportową kolejnych pokoleń pracowników i studentów uczelni było dla nich drogą do samodoskonalenia i wszechstronnego rozwoju, działalność sportowa budowała także siłę i markę PK. Dlatego nie można było w roku jubileuszu nie udokumentować tej ważnej sfery politechnicznego życia. Publikacja "Sport na PK" jest tym cenniejsza, że to pierwsze tak kompleksowe wydawnictwo na temat sportowej historii uczelni.

Mens sana in corpore sano (w zdrowym ciele zdrowy duch) – ta maksyma Juwenalisa, satyryka rzymskiego, żyjącego na początku naszej ery, należy do najbardziej znanych. Społeczność akademicka Politechniki Krakowskiej hołduje jej od początku istnienia uczelni. Autorzy niniejszego tomu przypominają, że już w pierwszych dniach działalności Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej organizowali się piłkarze nożni, lekkoatleci i pływacy, a najstarsza utrwalona informacja o politechnicznym życiu sportowym pochodzi już z lipca 1945 r.

Przez lata sportowcy związani z naszą Alma Mater odnosili znaczące sukcesy, rosła także popularność sportu amatorskiego, bo sport jest uniwersalny. Jego racjonalne uprawianie sprzyja rozwojowi fizycznemu i daje psychiczną siłę. Wspaniałych wrażeń dostarcza też kibicowanie sportowcom, zwłaszcza tym w narodowych barwach. Stają się oni częścią narodowej historii i dumy. Politechnika Krakowska ma ten przywilej, że herosi sportu i olimpizmu są też częścią jej historii, przedstawionej w tej publikacji. Jest ona jedną z trzech podstawowych publikacji, które ukazały się w roku jubileuszu PK.

Drogę rozwoju uczelni w ciągu minionych lat, ze szczególnym uwzględnieniem ostatniej dekady, przedstawia księga pt. „70 lat Politechniki Krakowskiej 1945–2015”. To cenne kompendium wiedzy o dokonaniach naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych politechnicznej społeczności, zarówno w wymiarze instytucjonalnym, jak i indywidualnym. Książka „Zawód inżynier” Elżbiety Koniecznej to opowieść o PK, która oprócz dokumentów zawiera też relacje świadków oraz wywiady z bohaterami minionego czasu. Obie publikacje są zapisem historii szkoły wyższej traktowanej jako wspólny dom kolejnych pokoleń pracowników i studentów. Ich znakomitym uzupełnieniem jest książka o 70 latach sportu na PK. Nie ma już wśród nas twórców Politechniki Krakowskiej, ale są twórcy sportu na naszej uczelni. Są też ich kontynuatorzy – z dawniejszych lat i współcześni. Są świadkowie wielu ważnych wydarzeń sportowych, którzy chcą się z nami dzielić swoją wiedzą i wspo-

mnieniami. Ta książka chroni od zapomnienia i jest wielkim podziękowaniem dla wysiłków pracowników i studentów naszej uczelni, działających bezinteresownie w dziedzinie sportu.

To starannie przygotowane i udokumentowane dzieło, pokazujące wszechstronnie aktywność sportową na PK – zarówno tę na poziomie amatorskim, jak i tę z wyzynn światowej rywalizacji. Zaszczytu reprezentowania barw Polski na igrzyskach olimpijskich dostąpiło 24 sportowców i twórców związanych z Politechniką Krakowską. Biorąc pod uwagę charakter uczelni i jej wielkość jest to powód do radości i chluby. Olimpijczycy z Politechniki byli ambasadorami idei olimpijskiej, której sensem jest wszechstronny rozwój człowieka we wszystkich wymiarach jego istnienia i przy głębokim szacunku dla najwyższych zasad etycznych. W tym sensie idee olimpijskie – ale także idee sportu w ogóle – są bliskie misji uczelni, która kształtuje charaktery i umysły młodych ludzi, ucząc ich szacunku do wiedzy, zachęcając do rozwijania talentów i konkurowania w oparciu o uczciwe zasady.

Jesteśmy dumni, że historię olimpizmu tworzyli sportowcy i twórcy związani z Politechniką, ale jesteśmy dumni również z tych, którzy sport uprawiają dla zdrowia i przyjemności, ćwiczą, by doskonalić cechy potrzebne współczesnemu inżynierowi: umiejętność pracy w zespole, zdolność do ciągłego podnoszenia kwalifikacji, dbałość o rozwój osobisty i jakość wykonywanej pracy, systematyczność, umiejętność szybkiego podejmowania decyzji, odpowiedzialność za siebie i innych, umiejętność współpracy z innymi i zdrowej rywalizacji czy godnego przeżywania niepowodzeń. Jesteśmy wdzięczni także tym, którzy angażują się w organizację działalności sportowej na PK, bez nich nie byłby możliwy tak znakomity dorobek uczelni w tym zakresie.

Publikacja, którą trzymacie Państwo w ręce, pokazuje jak piękny jest sport i to niezależnie od reprezentowanego poziomu czy formalnej rangi rywalizacji. Pokazuje entuzjazm i radość życia, radość przebywania ze sobą, wartość szlachetnej rywalizacji, w której wygrywa lepszy, nie czymś kosztem, ale dzięki swojemu talentowi i doskonaleniu się na treningach. Takie postrzeganie istoty sportu sprawia, że nikt zaangażowany w jego uprawianie nie przegrywa, a nawet – w jakimś sensie – wszyscy wygrywają, bo dążą do pokonywania własnych ograniczeń.

Wyjątkowość tej publikacji jest niezaprzeczalna i to z kilku powodów. Przedstawiono w niej najważniejsze postaci i wydarzenia sportowe 70-lecia PK: olimpijczyków, mistrzów i medalistów różnych dyscyplin i imprez sportowych, zasłużonych działaczy akademickiej kultury fizycznej, zaprezentowano także imponujący rozwój bazy sportowej uczelni (w roku 70-lecia amatorzy każdej postaci sportu znajdują w uczelnianych obiektach komfortowe warunki do uprawiania swojej pasji). Formuła prezentacji 70 sportowców, 70 ludzi sportu i 70 kluczowych wydarzeń na 70-lecie PK dobrze porządkuje przeszłość. Część faktograficzna książki została uzupełniona niezwykle wartościowymi wspomnieniami sportowych asów PK. Ich pełne barwnych szczegółów opowieści przywołują klimat dawnych lat, są też znakomitym przykładem na to, jak można twórczo łączyć obowiązki naukowe czy studenckie z uprawianiem sportu. Relacje świadków dodają do faktów emocje, w ten

sposób stają się żywymi opowiadaniem, których nie sposób znaleźć w oficjalnych źródłach. Dlatego są tak ciekawe.

O wyjątkowej wartości książki decydują także jej autorzy, wielu kiedyś czynnie uprawiało sport, są ludźmi oddanymi bez reszty sportowi akademickiemu. Mają głębokie przekonanie, że aktywność fizyczna jest nieodzownym elementem kształcenia młodych ludzi i dają temu przekonaniu wiarygodne świadectwo w tej publikacji. Przy jej tworzeniu zebrała się grupa kompetentnych ekspertów tematu, którzy potrafili zobiektywizować dzieje sportu na Politechnice Krakowskiej od początku jego nieformalnego i formalnego funkcjonowania. Szczególnie cenną częścią publikacji są fotografie, zwłaszcza te, które pochodzą ze zbiorów prywatnych.

Książka „Sport na PK” to nie jest zwykły zapis historii, to swoisty hołd złożony ludziom, którzy stworzyli wspaniałe wspólne dzieło. Dzieła nie powstają z niczego. Potrzebny jest nie tylko pomysł i dobra wola. Potrzebne jest zaangażowanie i praca. Dzieła – tym bardziej dobre – nie powinny być bezimienne. W tej publikacji przywołujemy nazwiska znaczących postaci sportowej historii Politechniki Krakowskiej, ale mamy świadomość, że osób zasłużonych dla sportu na uczelni było znacznie, znacznie więcej, część już odeszła na zawsze. Każdemu z osobna pragniemy przywołać słowa zaczerpnięte z łacińskiego napisu na jednym z rzymskich nagrobków: „*Virtute vixit, Memoria vivit, Gloria vivet*”. Niech te słowa wraz z wiązką serdecznych wspomnień będą podziękowaniem od nas i spłaceniem części długu wdzięczności.

Wszystkim sportowcom, działaczom i ludziom sportu, którzy rozsławiali imię Politechniki, dziękujemy za piękne wypełnianie maksymy Seneki: „*Alteri vivas oportet, si tibi vis vivere*” (Trzeba żyć dla innych, jeśli chcesz żyć z pożytkiem dla siebie).

Kazimierz Furtak

Od Redaktora

Politechnika Krakowska imienia Tadeusza Kościuszki obchodzi swoje 70-lecie. Na uczelni technicznej, kuźni wielu pokoleń znakomitych inżynierów, pozycja sportu i jego znaczenie w kształceniu jest nie do przecenienia. Autorom tego opracowania, które powstało w roku jubileuszowym Politechniki Krakowskiej, przyświecała idea przypomnienia i przybliżenia dziejów kultury fizycznej na naszej uczelni. Znajdziemy w wydawnictwie postaci sportowców i ludzi sportu związanych z Politechniką Krakowską i opis wydarzeń sportowych na naszej uczelni. 70 przykładów wybitnych sportowców oraz działaczy kultury fizycznej w 70-leciu naszej uczelni świadczy o znaczeniu sportu w życiu akademickim Politechniki.

Główną ideą niniejszej książki jest pokazanie, jaką istotną wagę od początku swego powstania przywiązuje nasza uczelnia do sportu, hołdując zasadzie *mens sana in corpore sano*, która szczególnie w ostatnich dekadach, nabiera coraz większego znaczenia wobec hipokinezji (brak ruchu), tego niepokojącego zjawiska w świecie. Dla uczelni ważne jest stwarzanie studentom możliwości rozwijania ich różnorodnych talentów. Szczególnie – sportowych, co w przypadku sportu kwalifikowanego jest dla uczących się bardzo trudne (jak pogodzić studia i treningi?), choć w przypadku Politechniki Krakowskiej, jak pokazano w rozdziale 4., możliwe. Najlepszym tego przykładem jest 22 uczestników igrzysk olimpijskich, związanych z Politechniką. Należy jeszcze dodać dwoje uczestników igrzysk olimpijskich w dziedzinie sztuki.

Przedstawione w rozdziałach 5. i 6. naszego wydawnictwa sylwetki sportowców i ludzi sportu to przykład doceniania znaczenia kultury fizycznej na naszej uczelni. W grupie 70 sportowców znaleźli się uczestnicy uniwersjad, akademickich mistrzostw świata i Europy oraz reprezentanci Polski. Znajdują się w tej grupie również medaliści mistrzostw Polski. W rozdziale 6. przedstawiono biogramy ludzi sportu z PK, 70 sylwetek sportowców, rywalizujących w akademickich mistrzostwach Polski, także przedstawiciele władz naszej uczelni, którzy niejednokrotnie byli kreatorami życia sportowego. Są na liście działacze AZS, którzy w trakcie swoich studiów dzielili czas na naukę i działalność w Klubie Uczelnianym. Ta działalność w latach studiów dla większości studentów to początek późniejszych, jak można się przekonać czytając biogramy, karier w nauce, biznesie, gospodarce, dokąd przenosili doświadczenia, zdobyte w działalności w AZS. Wielu naszych wychowanków i pracowników, którzy startowali na igrzyskach, czy zdobywali medale w wielu prestiżowych zawodach sami zabierają głos na łamach naszej książki, w rozdziale 7.

W rozdziale 8. autorzy postawili sobie za zadanie pokazać, na konkretnych 70 przykładach włożony wysiłek studentów, nauczycieli akademickich i władz uczelni w organizację wielu sportowych wydarzeń.

Na zakończenie chciałbym podziękować wszystkim przedstawicielom zespołu, który przez ponad rok spotykał się, aby przygotować niniejsze wydawnictwo. Szczególne podziękowania należą się autorom poszczególnych rozdziałów, zaczynając od Czesława Michalskiego, historyka sportu z Uniwersytetu Pedagogicznego, autora biogramów do 5. i 6. rozdziału. Był inspiratorem wielu działań w trakcie prac nad wydawnictwem. Z każdym dniem powstawania książki odkrywał dla nas kolejne nazwiska sportowców wyszperane w archiwach PK, który zafascynowany fenomenem sportowym Politechniki Krakowskiej(słowa Czesława Michalskiego) z radością przyjął zaproszenie do współpracy, a że historię tworzą ludzie zaproponował przypomnienie zapomnianych już bohaterów sportu, którzy swymi osiągnięciami stworzyli silną pozycję PK w sporcie polskim. Dotknięty chorobą dał przykład, że przy wsparciu najbliższych (córka Greta, synowa Monika i syn Bruno) oraz współpracowników można efektywnie pracować.

Dużą pomocą i gotowym materiałem do rozdziału 4., dotyczącego uczestników igrzysk olimpijskich i uniwersjad służył profesor Zbigniew Porada, specjalizujący się w tematyce ruchu olimpijskiego. Dziennikarz „Dziennika Polskiego” Jan Otałęga przeprowadził wywiady do rozdziału 7. ze znaczącymi postaciami z dziedziny sportu na Politechnice, medalistami i uczestnikami igrzysk oraz mistrzostw świata i Europy, zadbał z innymi przedstawicielami zespołu o całość tego wydawnictwa.

Rozdział 8. to praca zbiorowa członków zespołu wydawniczego. Korzyścią dla wydawnictwa była współpraca z profesorami Stefanem Piechnikiem i Zbigniewem Menderą, którzy przez całe swoje życie zawodowe na Politechnice dbali o właściwe miejsce sportu w codziennym funkcjonowaniu uczelni. Przekazana wiedza i wspomnienia Panów Profesorów pozwoliły przywołać na kartach książki początki sportu na Politechnice, za co im dziękuję. Słowa podziękowania kieruję za okazaną pomoc Mirosławowi Boryczce, Lesławowi Petersowi, Dariuszowi Pyko i Edwardowi Surdyce, którzy uczestniczyli w redagowaniu książki, służąc swoją wiedzą i doświadczeniem. Za materiał zdjęciowy wykorzystany w wydawnictwie dziękuję Janowi Zychowi i Piotrowi Gibasowi oraz innym autorom zdjęć. Składam słowa podziękowania Pani Dyrektor Sportu i Rekreacji PK Barbarze Grabackiej-Pietruszce za umożliwienie wydania tej jubileuszowej książki.

Jacek Majka
Redaktor całości wydania

Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej

Zainspirowany przez wieloletniego profesora Stefana Piechnika, sportowca i humanisty, potwierdzam że historia na Politechnice Krakowskiej jest fascynująca i pełna dramaturgii (cytuję profesora). Idea powołania uczelni politechnicznej w Krakowie ma bogate tradycje. Już w pierwszej połowie XIX stulecia pojawiły się na Uniwersytecie Jagiellońskim skromne, ale wytrwałe próby wprowadzenia przedmiotów z zakresu nauk technicznych. Za pioniera tych nauk uważać należy profesora Feliksa Radwańskiego, który prowadził wykłady o budowie dróg, walczył o Katedrę Architektury i Hydrauliki w uniwersytecie. W 1820 roku rozpoczęła działalność Katedra Teorii Gospodarstwa, prowadząca kursy geometrii z zastosowaniami w inżynierii budowlanej, ale też wykłady z zakresu mechaniki, fizyki, technologii i organizacji. W roku 1834 powstał Krakowski Instytut Politechniczny, który w 1854 r. przekształcił się w Akademię Techniczną. Była to już uczelnia na wysokim poziomie, o znakomitej kadrze profesorskiej. Stała się uczelnią rozpoznawalną w Europie. Zainteresował się nią cesarz Franciszek Józef, który na wzór powstałej w 1877 r. Politechniki Lwowskiej, w stolicy Galicji, zażądał, aby językiem wykładowym był język niemiecki. Profesura krakowskiej szkoły nie zgodziła się na wykonanie polecenia i cesarz zdegradował ją w 1885 do rangi szkoły średniej pod nazwą Państwowa Szkoła Przemysłowa.

Po odzyskaniu niepodległości w 1918 r. profesura Szkoły Przemysłowej wystąpiła do rządu o przywrócenie statusu tej uczelni i jej reaktywowanie. W odpowiedzi powstała w 1919 r. Akademia Górnicza w Krakowie. Uznano, że powracający do Polski Śląsk najlepiej będzie zintegrować z Macierzą, kształcąc tamtejszą młodzież w Krakowie, głównym ośrodku nauki i kultury polskiej.

W okresie okupacji niemieckiej została zawieszona działalność szkół wyższych, część profesury UJ, AG, Uniwersytetu Jana Kazimierza i Politechniki Lwowskiej została przez hitlerowców aresztowana i wymordowana. Ocalała część profesury lwowskiej po zajęciu miasta przez kolejnego agresora, tym razem sowieckiego, przeniosła się do Krakowa, zatrudniając się w dużej części w Szkole Przemysłowej, która mieściła się wówczas na Krzemionkach.

Mysł o utworzeniu w Krakowie szkoły wyższej, kształcącej inżynierów odżyła pod koniec II wojny światowej, gdy stało się oczywiste, że Politechnika Lwowska znajdzie się poza granicami Polski.

Po opuszczeniu przez Niemców Krakowa kadra krakowskich i lwowskich profesorów wystąpiła po raz kolejny o powołanie Politechniki Krakowskiej. Już w następnym dniu po ucieczce wojsk niemieckich – 19 stycznia 1945 r. – pojawił się na budynku przy ulicy Straszewskiego, należącym dziś do NOT, transparent POLITECHNIKA KRAKOWSKA. Dwa dni po opuszczeniu niemieckiego okupanta Krakowa delegacja inżynierów na czele z profesorem Izydorem Stellą-Sawickim przedstawiła obecnemu w Krakowie ministrowi oświaty Stanisławowi Skrzyszewskiemu postulat powołania Politechniki. Ideę poparł rektor Akademii Górniczej, profesor Walery Goetel. Rozpoczęto rekrutację, prawie równocześnie zaczęły się wykłady. Czekano tylko na mające być formalnością, jak się wszystkim wydawało, rządowe potwierdzenie powołania PK, co było uzasadnione znakomitą kadrą krakowską i z Politechniki Lwowskiej. Odpowiedź z Warszawy nadeszła w maju 1945 r. Brzmiała: Powołujemy Politechnikę Śląską z tymczasową siedzibą w Krakowie. Minister uzasadniał, że w Gliwicach są doskonałe warunki lokalowe tak dla uczelni, jaki dość dużej kadry profesorów, a przede wszystkim tym, że ziemie zachodnie potrzebują wyższych uczelni, by kształcić nowe kadry.

Czesław Michalski

Wówczas profesura krakowsko-lwowska, która z różnych przyczyn nie mogła się przeprowadzić na Śląsk, razem ze studentami, zaproponowała rektorowi AG, profesorowi Waleremu Goetlowi, aby przy Akademii powołać Wydziały Politechniczne: Architektury, Budownictwa i Komunikacji. Propozycja została wnet zrealizowana. – Władze tych wydziałów nadal jednak nie ustawały w staraniach o powstanie Politechniki Krakowskiej. Sukces przyszedł dopiero w 1954 roku – przypomina profesor Stefan Piechnik.

W latach 1945–1954 działały Wydziały Architektury, Inżynierii i Komunikacji przy Akademii Górniczej (od 1949 r. Akademii Górniczo-Hutniczej) w Krakowie. Inauguracja Wydziałów Politechnicznych AG oraz Politechniki Śląskiej odbyła 1 czerwca 1945 r. w auli AG. W tym okresie wydziały posiadały pełną autonomię wyrażającą się oddzielnym zarządzaniem, administracją, osobnym budżetem oraz Senatem, którego przewodniczącym był wyznaczony prorektor. W 1954 roku wydziały zostały przekształcone w samodzielną wyższą szkołę, nazwaną Politechniką Krakowską.

Z przemówienia rektora, prof. dr. Walerego Goetla na inauguracji roku szkolnego Akademii Górniczej 16 kwietnia 1945 r. cytujemy: – Przy Akademii Górniczej pracuje również Komitet Organizacyjny Politechniki Krakowskiej. Pracujemy i pomagamy temu Komitetowi w przeświadczeniu, że utworzenie Politechniki Krakowskiej jest w dzisiejszych warunkach naszego państwa gwałtowną potrzebą. Obecnie jest czynna w Polsce tylko niekompletna Politechnika w Lublinie. Całe nasze wspaniałe rozwijające się życie politechnik leży w ruinie. Politechnika Warszawska z gruzów tych będzie się dźwigać przez szereg lat, na razie w myśl decyzji władz, pracując głównie w Łodzi, dokąd przeniesiona też będzie Politechnika Lubelska, tworząca część Politechniki Warszawskiej. W pracach tych towa-

Budynek Domu Technika przy ul. Straszewskiego 28, pozyskany przez Komitet Organizacyjny PK na swoją siedzibę

rzyszy tak ciężko doświadczonym naszym kolegom z Politechniki Warszawskiej najgorętsze nasze współczucie. Ale sama tylko Politechnika Warszawska, nawet po jej całkowitym uruchomieniu, które powinno jak najprędzej nastąpi, nie wystarczy. Politechnika Gdańska będzie miała charakter specjalny. Politechnika we Wrocławiu dopiero się zawiązuje. Ponieważ potrzeba dostarczenia inżynierów naszemu życiu technicznemu jest niesłychanie gwałtowna, należy uruchomić oprócz Politechniki Warszawskiej dalszą szkołę politechniczną i to możliwie natychmiast. Dla utworzenia takiej szkoły ma pełne warunki jedynie Kraków. Obecność tu Akademii Górniczej z jej personelem naukowym, częścią niezniszczonych laboratoriów oraz z księgozbiorem technicznym, możliwość pomocy również ze strony niektórych laboratoriów Uniwersytetu Jagiellońskiego, obecność części personelu naukowego Politechniki Lwowskiej, który pragnie rozpocząć pracę, akces ze strony niektórych sił naukowych Politechniki Warszawskiej, obecność w Krakowie doskonałej Szkoły Przemysłowej, dają warunki do uruchomienia szybkiego tej Politechniki z kilku podstawowymi Wydziałami. Istnieją warunki do stworzenia w politechnice ważnych dla woj-

ska specjalizacji: zbrojeniowej, samochodowej i lotniczej. Wyrazem wielkiego znaczenia, jakie do jej utworzenia przywiązuje przemysł, jest wybitna pomoc, jakiej tej pracy udzielają nasze czynniki przemysłowe, Wydział Przemysłowy Województwa oraz przedsiębiorstwa krakowskie. Dzięki ich stanowisku, jak również czynnemu poparciu przez Zarząd Miasta, pokonano już wstępne trudności i prace przygotowawcze do utworzenia Politechniki są ukończone. Jak gwałtowna jest potrzeba takiej politechniki, świadczy wreszcie wynik rejestracji kandydatów na studentów. Zgłosiło się ich dotychczas ponad 2500 i to pełno wykwalifikowanych. W sprawach tych oczekuje Komitet ostatecznych decyzji. Akademia Górnicza cieszyć się będzie, jeśli one będą przychylnie i obok Akademii powstanie druga bratnia samodzielna uczelnia techniczna, a Kraków, starodawna siedziba humanistyki, zatętni także życiem technicznym, tak olbrzymiego znaczenia dla współczesnych państw! –

W tym przemówieniu podczas inauguracji roku akademickiego AG rektor Walery Gotel odniósł się do spraw sportu: – Pragnąc dopomóc do dźwignięcia się zdrowotnego naszej młodzieży, straszliwie też fizycznie wyniszczonej wojną, współpracujemy żywo z Akademickim Związkiem Sportowym, organizacją obejmującą wszystkie szkoły akademickie krakowskie. Porozumiewając się z opiekuńczymi czynnikami sportu, a przede wszystkim Tymczasową Komisją Sportową, idziemy tu w kierunku upowszechnienia sportu bez tak częstego w latach przedwojennych sztucznego hodowania gwiazd sportowych, co zamiast pomóc zdrowiu młodzieży, często jej szkodziło. Obok rozbudowy Akademickiego Związku Sportowego wszereż i w głąb wysuwają się tu trzy zagadnienia: utworzenie zainicjowanej przez profesorów Wydziału Medycyny Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Tymczasową Komisję Sportową sportowej poradni zdrowotnej dla młodzieży. Odbudowa zniszczonej na skutek wysadzenia mostu dębnickiego przystani wodnej nad Wisłą oraz realizacja wielkiego ośrodka wodnego nad Jeziorem Rożnowskim i drugiego nad zaporą w Porąbce dla całej młodzieży krakowskiej. Prace w tych kierunkach są w toku. –

Sport był nieodłącznym elementem życia studenckiego niemal od pierwszych dni działalności Wydziałów Politechnicznych AG. Najwcześniej zorganizowali się piłkarze nożni, lekkoatleci, pływacy. Najstarszą informację o życiu sportowym Wydziałów Politechnicznych AG posiadamy z lipca 1945 r. Zamieszczona notatka w krakowskiej gazecie sportowej „Start” (nr 4 z dnia 22 VII 1945) informuje o międzyuczelnianym turnieju piłki nożnej zorganizowanym przez krakowski AZS 17–18 lipca o puchar ufundowany przez rektora Akademii Handlowej w Krakowie, profesora Albina Żabińskiego. W pierwszym meczu Akademia Handlowa pokonała UJ. W drugim spotkaniu Akademii Górniczej z Politechniką mimo 155 minut gry nie uzyskano rozstrzygnięcia. Mecz zakończył się remisem 2:2, a bramki dla Politechniki zdobyli Tarczyński i Pytlik. Zarządzono losowanie i do finału zakwalifikowała się drużyna AG. Puchar zdobyła AH, pokonując AG, trzecie miejsce zajął UJ, zwyciężając Politechnikę walkowerem. Kolejna notatka prasowa dotyczy międzyuczelnianych zawodów pływackich, przeprowadzonych na pływalni YMCA w marcu 1946 r. Puchar ufundowany przez rektora Żabińskiego zdobyła Politechnika, zwyciężając pływaków z AG, UJ i PWSP („Start” 1946, nr 11 z 12 marca 1946 r.). Latem 1946 r. rozegrano w Sopocie

pierwsze po wojnie indywidualne MP w szachach. Historyczny ten turniej zakończył się nieoczekiwanym zwycięstwem nieznanego wówczas nikomu studenta z Krakowa – Bogdana Śliwy. Był to pierwszy tytuł mistrza Polski studenta Politechniki.

Początkowo studenci nie mieli warunków do uprawiania sportu. Odczuwano brak zorganizowanych form działalności sportowej, brakowało też specjalistycznej kadry szkoleniowej w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu oraz odpowiednich pomieszczeń i urządzeń sportowych. Sytuacja uległa poprawie z chwilą pozyskania w 1947 r. od władz miasta i województwa terenu jednostki wojskowej wraz z zespołem budynków po koszarach króla Jana III Sobieskiego przy ulicy Warszawskiej 24. Organizacją życia sportowego wśród studentów w tym początkowym okresie zajmował się Wydział Wychowania Fizycznego przy Stowarzyszeniu Bratniej Pomocy Studentów Wydziałów Politechnicznych, który powstał 29.04.1947 r. i działał do 1.02.1948 r. Sporym osiągnięciem było stworzenie warunków do uprawiania sportu przez wynajęcie sali do ćwiczeń gimnastycznych i pływalni. W związku z brakiem zorganizowanego ruchu sportowego wielu studentów uprawiało sport w krakowskich klubach sportowych, prezentując wysoki poziom sportowy. Wielu z nich było reprezentantami Polski, występując na arenach sportowych kraju, Europy i świata. Wymienić tu należy przede wszystkim studenta architektury, szablistę Wojciecha Zabłockiego, koszykarzy Romana Ciesielskiego i Jerzego Łudzika, wioślarzy Jerzego Ciesielskiego, Czesława Lorenca i Zdzisława Michalskiego, siatkarzy Henryka Kierata i Józefa Bakalusa. Słuchaczami Wydziałów Politechnicznych było wielu piłkarzy krakowskich klubów. Pierwszymi działaczami sportowymi byli studenci Jan Gan, Marcin Kolasa i Antoni Banasiak. Władze uczelni od samego początku skutecznie wspierały działalność sportową, przeznaczając na rozliczne jej formy znaczne środki materialne. Jednak szybki rozwój uczelni i rosnące liczby studentów przerastały możliwości pełnego zaspokojenia potrzeb. W tej sytuacji działacze akademickiego ruchu sportowego skutecznie pomnażali dotacje swoją społeczną pracą. Często korzystano z bazy sportowej innych klubów i szkół za niewielkie, a nawet tylko symboliczne opłaty.

W pierwszej połowie 1949 roku przeprowadzono reformę sportu, powołując do życia zrzeszenia sportowe, a likwidując związki sportowe. Do zadań Akademickiego Zrzeszenia Sportowego (na szczęście dalej AZS, choć groziła zmiana nazwy na odpowiednik radzieckiego Buriewiestnika – do tradycyjnej nazwy Akademicki Związek Sportowy powrócono po przemianach politycznych 1956 roku) oprócz organizacji sportu wyczynowego należało rozwijanie sportu masowego. W tym celu utworzono na uczelniach i wydziałach koła sportowe AZS. Wykorzystano naturalną dla studentów chęć do uprawiania sportu, organizując między innymi masowe imprezy typu biegi i marsze narodowe, spartakiady czy zdobywanie odznak sportowych. Na naszej uczelni działały trzy Koła AZS, przy istniejących wówczas Wydziałach Architektury, Inżynierii i Komunikacji. Władzę zwierzchnią nad tymi kołami sprawował Zarząd Uczelniany, który z kolei podlegał Zarządowi Okręgowemu AZS Kraków. AZS PK od samego początku swego istnienia prowadził działalność sportową w dwóch kierunkach: sportu masowego dla szerokiej rzeszy studentów oraz sportu

wyczynowego opartego na pracy sekcji sportowych. W roku akademickim 1948/49 zrzeszał 300 członków w sekcjach: lekkoatletyki, piłki ręcznej (koszykówka i siatkówka), piłki nożnej, gimnastycznej, pływackiej, narciarskiej, tenisa stołowego. Funkcję prezesów AZS PK sprawowali kolejno: Tadeusz Dattner, Jan Krośnicki, Henryk Zareba, Zbigniew Prochot, Wiesław Własnowolski, Zbigniew Mendera, Zdzisław Piątek, Aleksander Rybka. W 1951 roku AZS PK zyskuje naturalnego sojusznika

w prowadzeniu masowej działalności sportowej. W maju 1951 r. utworzono w PK Studium Wychowania Fizycznego Politechniki Krakowskiej w celu systematycznego szkolenia młodzieży akademickiej w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu. Pierwszym organizatorem i kierownikiem Studium WF był dr Józef Danilczyk, który funkcję tę sprawował ponad 20 lat do chwili śmierci w 1972 r. Przez następny rok obowiązki kierownika pełnił mgr Miron Popek, po czym kierownictwo studium objął we wrześniu 1973 r. dr Kazimierz Gogoń. Od 1 września 1976 r. kierownikiem został mgr Edward Surdyka, zaś jego zastępcami mgr Miron Popek i mgr Zbigniew Kucia. Zakres działalności Studium WF obejmował zajęcia obowiązkowe (przewidziane programem studiów w wymiarze dwóch godzin tygodniowo ze studentkami i studentami I, II i III roku wszystkich wydziałów. Zbieżność kierunków działalności Studium WF i Akademickiego Związku Sportowego przejawiała się harmonijną współpracą i widocznymi efektami. Już w 1952 roku wspólnym wysiłkiem Studium WF i studentów zrzeszonych w AZS było zbudowanie boiska sportowego. Wytworzył się prawidłowy układ: szkolenie sportowe było domeną Studium WF, a organizacja i popularyzacja sportu należały do studentów. Wiele imprez sportowych organizowano wspólnie i dzięki temu miały charakter masowy (spartakiady wydziałowe i międzywydziałowe). Ogromną popularnością cieszyły się obozy zimowe, Studium WF od 1952 r. jako pierwsze w Polsce organizowało 10-dniowe obozy narciarskie w Zakopanem, Bukowinie Tatrzańskiej, a w następnych latach w Białce Tatrzańskiej, Żabnicy, Żłatnej, Zwardoniu, Węgierskiej Górcie. Najważniejszym osiągnięciem w tamtym okresie było zorganizowanie w 1953 roku narciarskich mistrzostw Politechniki, które stały się z czasem najbardziej masową imprezą narciarską w Polsce. Była to inicjatywa studentów AZS PK, zamieszkałych w Zakopanem: Czesława Białego, braci Andrzeja i Włodzimierza Czarniaków, Walentego Obrochty, trenerów i działaczy zakopiańskiego AZS: Stefana Dziedzica, Stanisława Ziobrzyńskiego,

Izydor Stella-Sawicki (w środku) przed kościołem św. Anny, 31 maja 1945 r.

Andrzeja Roja-Gąsienicy oraz w Krakowie – Józefa Danilczyka, Mirona Popka ze Studium WF PK i Wiesława Własnowolskiego, Zbigniewa Mendery z AZS PK oraz poparciu Rady Zakładowej ZNP. Początkowo miały one charakter zawodów międzyuczelnianych, a nawet międzynarodowych. W 5–6 kwietnia 1958 r. z okazji 50-lecia AZS Kraków zaproszono studentów angielskich. W mistrzostwach PK startowało 11 uczelni polskich i studenci angielscy z uniwersytetu w Cambridge. Według relacji prasowych – „Ogólny poziom mistrzostw był zupełnie poprawny, a czołówka nawet bardzo dobra, jak zresztą świadczą nazwiska zwycięzców obu konkurencji tj. giganta (Włodzimierz Czarniak, Jan Kunczyński i Jerzy Korzeniowski) i slalomu (J. Korzeniowski, W. Czarniak i J. Kunczyński) wszyscy studenci PK. W punktacji drużynowej zwyciężyła PK przed Politechniką Śląską, Akademią Medyczną Kraków, AZS Kraków, Politechniką Wrocławską, AZS WSWF Kraków, ASP Kraków i Uniwersytetem Cambridge” („Głos Sportowca” 1958, nr 14, s. 5, nr 19, s.1), Mistrzostwa prze-

Budynek Politechniki Krakowskiej
(dawne koszary Arcyksięcia Rudolfa), widok od strony PK

prowadzane są corocznie i należą do najpopularniejszych imprez sportowych Politechniki Krakowskiej. Nawet stan wojenny nie był przeszkodą w organizacji mistrzostw, pierwszej masowej imprezy sportowej po ogłoszeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. W roku Jubileuszowym 70-lecia PK przeprowadzono zawody już po raz 62 przy udziale 150 uczestników. Honorowym starterem zawodów retro był uczestnik 1. mistrzostw PK prof. dr hab. inż. Zbigniew Mendera. W maju 1957 r. Koło AZS i Studium WF zorganizowały spartakiadę w koszykówce, siatkówce i tenisie stołowym. Spartakiadę wygrał Wydział Lądowy przed Wydziałem Wodnym i Wydziałem Mechanicznym. W zawodach koszykówki wystąpiła reprezentacja ZNP, w której grał wraz z asystentami ówczesny dziekan, prof. Roman Ciesielski. W grudniu tegoż roku odbyły się finałowe spotkania turnieju szkół wyższych Krakowa w siatkówce kobiet i mężczyzn. W ogólnej punktacji pierwsze miejsce zajęła PK przed AGH i WSWF. W 5 listopada 1958 r. Koło Uczelniane AZS PK zostało przekształcone w Klub Uczelniany AZS PK, podnosząc jego rangę. Niemal od początku istnienia klubu jego działalność była rozwijana w dwóch kierunkach – sportu masowego przez organizację imprez sportowych dla wszystkich studentów politechniki oraz sportu wyczynowego, opartego na działalności sekcji, które biorą udział w mistrzostwach Krakowa, w mistrzostwach Polski uczelni technicznych. W mistrzostwach Krakowa w 1958 r. studenci AZS PK zajęli pierwsze miejsca w siatkówce kobiet, zwyciężając w finale WSE i piłce siatkowej mężczyzn po zwycięstwie nad AGH. Drugie miejsce wywalczyli koszykarze po przegranej w finale z WSWF. Od 1960 roku rozgrywane są MP Politechnik. W I edycji Klub AZS PK zajął 8. miejsce, najlepiej spisały się siatkarki, zajmując drugą lokatę za Politechniką Łódzką. W kolejnej edycji MP (1963 r.) zespoły AZS PK zajęły w punktacji ogólnej (lekkoatletyka, koszykówka, siatkówka, piłka ręczna) czwartą pozycję. W latach 60. działalność skupiła się na działalności w domach studenckich, gdzie organizowano cykl turniejów pod hasłem „Dni sportu na uczelni” oraz „Dni sportu DS-ach”, które z czasem przyjęły nazwę Czyżyny. W tym okresie zrodził się pomysł budowy boisk do siatkówki i koszykówki, piłki ręcznej przy „DS. Bydgoska” oraz budowy otwartych obiektów sportowych przy akademikach w Czyżynach) – ścieżki zdrowia, 4 kortów tenisowych, boiska wielofunkcyjne. Realizacja pomysłu budowy obiektów nastąpiła dzięki zaangażowaniu członków zarządu Klubu AZS PK, Ryszarda Florka, Ryszarda Podgórnego i Roberta Dietricha, pracowników Studium WF i pracy społecznej studentów. Podobnie wybudowano ośrodek sportów wodnych w Żywcu, w którym od 1971 r. organizowane były obozy na stopień żeglarza i sternika jachtowego.

Działalność sportową wśród pracowników i ich rodzin prowadził Związek Nauczycielstwa Polskiego PK, organizując obozy narciarskie w Zakopanem i Szczyrku w okresie przerwy międzysemestralnej, zaś w okresie letnich wakacji obozy kajakowe stacjonarne lub spływy kajakowe. Uczestnicy tych obozów mieli zapewnioną opiekę instruktorską i nabywali umiejętności jazdy na nartach lub pływania oraz kajakarstwa i stawali się miłośnikami tych sportów. Obozy te kończyły się zwykle zawodami sportowymi. Ogromną rolę przy organizacji i prowadzeniu tych obozów odegrała matematyczka Genowefa Majcher. ZNP w trosce o prawidłowy rozwój fizyczny pracowników organizował przy pomocy Studium

Inauguracja roku akademickiego, 31 maja 1945 r.

WF zajęcia w siatkówce, koszykówce, narciarstwie, pływaniu i tenisie ziemnym. Szerokie zainteresowanie pracowników oraz ich udział w rozgrywkach uczelnianych i pozauczelnianych przyczynił się do podniesienia poziomu sportowego i stało się przesłanką do zorganizowania ogólnopolskich mistrzostw pracowników uczelni technicznych. PK w 1974 r. w Zakopanem zorganizowała I Ogólnopolskie Mistrzostwa Politechnik w Narciarstwie dla pracowników. Ponadto reprezentacja PK brała udział w mistrzostwach w siatkówce, pływaniu i brydżu sportowym. Przy Radzie Uczelnianej ZNP sprawnie funkcjonowała Komisja Sportu i Turystyki, wyróżniającymi organizatorami sportu byli m. in. Wiktoria Miechowska-Tabor, Stanisław Hudy. Za prezesury prof. Kazimierza Flagi (1976–1980) organizowano zawody narciarskie o Puchar Prezesa ZNP, które później przekształciły się w zawody o Puchar Rektora PK. Dużą uwagę przywiązywał ZNP do rozwoju sportowego dzieci pracowników PK. W 1972 r. został założony z inicjatywy dr inż. Leszka Zajączkowskiego i mgr inż. Janusza Łabęckiego Klubu Narciarskiego dla dzieci pracowników. Dzięki wyżej wymienionym oraz Tadeuszowi Sieprawskiemu, Barbarze Chmielarz, Dorocie Kram, Piotrowi Walaszczukowi i trenerom narciarskim Andrzejowi Łobodzińskiemu i Maciejowi Aleksandrowiczowi organizowano obozy narciarskie, otwartych mistrzostw narciarskich dzieci pracowników PK, wyjazdy dzieci na narty w Dolomity we Włoszech. Wiele uwagi organizatorzy sportu na PK poświęcają dla dzieci niepełnosprawnych. Corocznie już od 15 lat od-

bywa się w Centrum Sportu i Rekreacji Festiwal Sportu dla dzieci niepełnosprawnych profesjonalnie przygotowany przez pracowników Centrum i kierownictwo szkoły dla dzieci specjalnej troski w Wieliczce. Organizacja życia sportowego na PK to przede wszystkim doskonała, harmonijna współpraca Klubu Uczelnianego AZS, Studium Wychowania Fizycznego (od 1974 r. Studium Wychowania Fizycznego i Sportu, a następnie od 2000 r. Centrum Sportu i Rekreacji PK), zainteresowanie i życzliwość władz uczelni. Mówiąc o działalności AZS, należy wspomnieć o opiekunach klubu z ramienia Senatu Akademickiego PK, dzięki którym klub zawsze mógł liczyć na życzliwe wsparcie. Kuratorami AZS byli profesorowie: Janusz Walczak, Janusz Wrona, Władysław Borusiewicz, Kazimierz Sokalski, Jan Wątorski, Stefan Piechnik, Kazimierz Pietrzyk, Zbigniew Mendera.

W historię krakowskiej Politechniki wpisane są spektakularne sukcesy jej studentów sportowców. Sportową ikoną uczelni jest szablista, profesor architekt Wojciech Zabłocki, czterokrotny olimpijczyk, trzykrotny medalista olimpijski, mistrz świata juniorów (do 23 lat), akademicki mistrz świata. W szermierczych mistrzostwach świata zdobył łącznie 9 medali, w tym 4 złote w szabli drużynowej, jeden srebrny i 4 brązowe. Jest wybitnym architektem w projektowaniu obiektów sportowych. Oprócz Wojciecha Zabłockiego z Politechniką Krakowską związanych jest 23 olimpijczyków, którzy byli prawdziwymi ambasadami uczelni. Swoją obecność studenci sportowcy Politechniki zaakcentowali podczas akademickich mistrzostw świata i w ruchu uniwersjadowym. Podczas letnich AMŚ w latach 1949–1957 studenci PK zdobyli 5 medali (3 złote, 1 srebrny i 1 brązowy). Tytuły akademickich mistrzów świata zdobyli: wiosłarze Czesław Lorenc (Wydział Mechaniczny), Zdzisław Michalski (Wydział Architektury), szermierz Wojciech Zabłocki (Wydział Architektury), wicemistrzem został siatkarz Jan Szarliński (Wydział Budownictwa Lądowego), brązowy medal zdobył Wojciech Zabłocki. W zimowych AMŚ w latach 1947–1956 studenci PK wywalczyli 10 medali (5 złotych, 2 srebrne i 3 brązowe). Złote medale zdobyli: trzykrotnie Józef Maruszak, Włodzimierz Czarniak (obaj z Wydziału Architektury), Mieczysław Gąsienica Samek (Wydział Inżynierii Lądowej); srebrne medale wywalczyli: Stanisław Karpel (Wydział Architektury), Włodzimierz Czarniak; brązowe: Anna Bujak (Wydział Architektury), Mieczysław Gąsienica Samek, Włodzimierz Czarniak. W światowych igrzyskach sportowych studentów – letnich uniwersjadach, organizowanych od 1959 roku tylko raz student Politechniki stanął na podium. Wiesław Glos studiujący na Wydziale Architektury PK, podczas I Uniwersjady w Turynie w 1959 r.

Front budynku Politechniki Krakowskiej, lata 50. XX w.

wraz z kolegami z drużyny zajęł 2. miejsce i zdobył srebrny medal w turnieju drużynowym w szpadzie. Na 2. Uniwersjadzie Zimowej w Villes w 1962 r. startująca w reprezentacyjnej sztafecie 3×4 km studentka Wydziału Budownictwa Wodnego Magdalena Bujak wywalczyła srebrny medal. Wkrótce nastąpiła era studentów Wydziału Architektury Andrzeja Bachledy-Curusia i Jerzego Woyny-Orlewicza. Andrzej Bachleda, startując w zimowych uniwersjadach zdobył 1 złoty (w slalomie 1966 r.), 4 srebrne (w 1966 r. w gigancie i kombinacji oraz w 1970 r. w tych samych konkurencjach). Jerzy Woyna-Orlewicz zdobył na zimowych uniwersjadach 4 medale, w tym 1 złoty (1964 r. – slalom gigant) oraz 3 brązowe (1964 r. – kombinacja alpejska, 1966 r. – slalom i kombinacja). Dwukrotnym medalistą zimowych uniwersjad był student Wydziału Mechanicznego Andrzej Sztolf w skokach narciarskich: srebrny medal (1966 r. ulegając tylko znakomitemu Japończykowi Yukio Kasayi, późniejszemu mistrzowi olimpijskiemu z 1972 r.) oraz brązowy (1964 r.). Studenci PK brali udział na arenach, stadionach i trasach narciarskich niemal całego świata, Europy i Polski. Pierwszym mistrzem Polski spośród studentów był jak to określała ówczesna prasa nikomu nieznanemu student z Krakowa Bogdan Śliwa, który niespodziewanie wygrał w 1946 r. w Sopocie szachowe mistrzostwa Polski. Tym nieznanym studentem z Krakowa był słuchacz Wydziałów Politechnicznych AG. Nie sposób zliczyć wszystkich medalistów, wymienimy tu tylko multimedalistów mistrzostw Polski: Andrzej Bachleda-Curus – 14 razy na najwyższym podium; 11 razy na najwyższym podium stawał Jan Tłałka (łyżwiarstwo szybkie – Wydział Budownictwa Lądowego), Anna Bujak – 9-krotna mistrzyni Polski w narciarstwie alpejskim. Wiele sukcesów dla PK zdobywali zawodniczki i zawodnicy na w mistrzostwach Polski uczelni technicznych. W grach zespołowych najwięcej medali zdobyły koszykarki – 4 złote, 2 srebrne, 1 brązowy, w sportach indywidualnych zdecydowanie najlepsze wyniki zdobywali narciarze i snowboardzistki oraz lekkoatletki i to zarówno w mistrzostwach Polski uczelni technicznych jak i w mistrzostwach Polski szkół wyższych. Studenci sportowcy zawsze starali się stać na straży przestrzegania przepisów gry, rozstrzygania zawodów na boisku sportowym. Godną postawę zaprezentował Andrzej Bachleda w 1968 r. W ramach Pucharu Świata podczas zawodów w Aspen (USA) w slalomie, po pierwszym bardzo dobrym przejeździe, w drugim popełnił błąd i ominął bramkę, ale dokończył przejazd i dojechał do mety. Okazało się, że sędziowie nie zauważyli jego błędu i sklasyfikowali go na 4. miejscu. Andrzej Bachleda bez zwłoki udał się do stanowiska sędziów i przyznał się do ominięcia bramki, za co powinien być zdyskwalifikowany, co też sędziowie uczynili. Za ten gest pod koniec roku w Polsce nadano mu tytuł „Sportowca – dżentelmena roku 1968”, a na początku następnego roku jako pierwszy Polak otrzymał międzynarodową nagrodę – Pucharu Fair Play, ufundowaną przez UNESCO.

Czesław Michalski

Olimpijczycy z Politechniki
Krakowskiej

Nowożytnie Igrzyska Olimpijskie, wzorem igrzysk antycznych, są rozgrywane regularnie co 4 lata od roku 1896, z przerwami wywołanymi przez I i II wojnę światową w latach 1916 oraz 1940 i 1944. Zimowe Igrzyska Olimpijskie odbywają się dopiero od 1924 r. również co 4 lata, ale od roku 1994 zmieniono terminy rozgrywania igrzysk zimowych tak, aby nie miały one miejsca w tym samym roku co igrzyska letnie. Polscy sportowcy uczestniczą zarówno w igrzyskach letnich jak i zimowych regularnie od roku 1924 i tylko raz nie wzięli oni udziału w Letnich Igrzyskach Olimpijskich w 1984 r.

Zbigniew Porada – autor rozdziału

Renomowane uniwersytety w wielu krajach Europy, a także w Stanach Zjednoczonych Ameryki szczerzą się, że wśród ich studentów, absolwentów, jak również profesorów są uczestnicy igrzysk olimpijskich i medaliści olimpijscy.

Politechnika Krakowska, która w roku 2015 obchodzi swoje 70-lecie, może pochwalić się, że w gronie swych studentów, absolwentów i wykładowców ma 21 sportowców olimpijczyków, w tym jednego medalistę olimpijskiego, ale za to trzykrotnego (Wojciech Zabłocki w szermierce; dwa medale srebrne i brązowy).

Podczas pierwszego olimpijskiego startu Polaków w Igrzyskach Letnich w 1924 r. już wówczas pojawił się w polskiej ekipie pierwszy sportowiec-olimpijczyk, związany z Politechniką Krakowską. Był nim Zdzisław Styczeń, który na VIII Igrzyskach Olimpijskich w Paryżu w 1924 r. wystąpił w naszej drużynie piłki nożnej, a jedyny mecz na tych igrzyskach polscy piłkarze rozegrali z Węgrami 26 maja, przegrywając 0:5. Zdzisław Styczeń nie był jeszcze wtedy związany z Politechniką Krakowską i dopiero po II wojnie światowej, w roku 1949 uzyskał dyplom inżyniera architekta na Wydziale Architektury (w ramach tzw. Wydziałów Politechnicznych AGH). Kolejnym olimpijczykiem był Czesław Marchewczyk, startujący w hokeju na lodzie na Igrzyskach Zimowych w latach: 1932, 1936, 1948,

Udział reprezentantów Politechniki Krakowskiej w Letnich Igrzyskach Olimpijskich

	1924	1928	1932	1936	1948	1952	1956	1960	1964	1968	1972	1976	1980	1988	1992	1996	2000	2004	2008	2012
Gimnastyka						1					1									
Lekkoatletyka							1	1		1	1		1							1
Piłka nożna	1																			
Szermierka						1	1	2	2											
Wioślarstwo						2														
Razem:																				
zawodników	1	1		1		4	2	3	2	1	2		1							1
dyscyplin	1	1		1		3	2	2	1	1	2		1							1

Udział reprezentantów Politechniki Krakowskiej w Zimowych Igrzyskach Olimpijskich

	1924	1928	1932	1936	1948	1952	1956	1960	1964	1968	1972	1976	1980	1984	1988	1992	1994	1998	2002	2006	2010	2014
Hokej na lodzie			1	1	1	1																
Narciarstwo alpejskie					1	1	2		1	1	1											
Narciarstwo klasyczne									1													
Snowboard																					1	
Razem:																						
zawodników			1	1	2	1	2		2	1	1										1	
dyscyplin			1	1	2	1	1		2	1	1										1	

który podobnie jak Zdzisław Styczeń otrzymał dyplom inżyniera na Wydziale Architektury w roku 1949.

Poza Marchewczykiem olimpijczykami Igrzysk Zimowych, ale już w okresie powojennym, byli: Józef Marusarz (1948, 1952, 1956 r. – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury; Andrzej Czarniak (1952 – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury; Kazimierz Bryniarski (1956 w hokeju na lodzie) z Wydziału Budownictwa Lądowego, Włodzimierz Czarniak (1956 – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury; Aleksander Habela (1956 – w bobslejach) z Wydziału Mechanicznego; Andrzej Sztolf (1964 – w narciarstwie klasycznym) z Wydziału Mechanicznego; Jerzy Woyna-Orlewicz (1964 – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury; Andrzej Bachleda-Curuś (1968, 1972 – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury i ostatnim był Rafał Skarbek-Malczewski (2006 – w snowboardzie) z Wydziału Architektury. W Igrzyskach Letnich olimpijczykami z Politechniki Krakowskiej po II wojnie światowej, w kolejności alfabetycznej, byli:

Joanna Bartosz (1972 w gimnastyce) z Wydziału Chemicznego, Wiesław Glos (1960 i 1964 w szermierce) z Wydziału Architektury, Zbigniew Janiszewski (1956 w lekkoatletyce) z Wydziału Architektury, Czesław Lorenc (1952 w wioślarstwie) z Wydziału Mechanicznego, Zdzisław Michalski (1952 w wioślarstwie) z Wydziału Architektury, Zbigniew Pierzynka (1980 w lekkoatletyce) z Wydziału Mechanicznego, Piotr Sobotta (1960 w lekkoatletyce) z Wydziału Architektury, Jerzy Solarz (1952 w gimnastyce) z Wydziału Mechanicznego, Danuta Straszynska-Kossek (1968 i 1972 w lekkoatletyce) asystentka stażystka w Katedrze Fizyki, Agnieszka Szwarnóg (2012) z Wydziału Architektury i Wojciech Zabłocki (1952, 1956, 1960, 1964) z Wydziału Architektury. Wśród sportowców-olimpijczyków z Politechniki Krakowskiej 14 było z Wydziału Architektury, z Wydziału Mechanicznego – 5, z Wydziału Chemicznego – 1 jedna olimpijka, z Wydziału Budownictwa Lądowego – jeden oraz z Wydziału Fizyki, Matematyki i Informatyki – także 1 olimpijka (razem 22 olimpijczyków, w tym 3 kobiety). I jeszcze dwoje olimpijczyków w dziedzinie sztuki o których piszemy w innym miejscu.

Andrzej Bachleda-Curuś

Dwukrotny olimpijczyk Igrzysk Zimowych w 1968 i 1972 r., narciarz alpejski

Andrzej Jan Bachleda-Curuś urodził się 2 stycznia 1947 r. w Zakopanem, w rodzinie o wielkich tradycjach sportowych, gdyż jego rodzice, wywodzący się ze znanych rodów góralskich, Andrzej Bachleda i Maria z Gąsieniców-Wawrytków byli wielokrotnymi mistrzami Polski w narciarstwie alpejskim, a jego młodszy brat Jan również uprawiał narciarstwo i był też olimpijczykiem w 1976 r. Andrzej Bachleda jeździł na nartach od najmłodszych lat, a pierwszym trenerem młodego narciarza był jego ojciec. Wkrótce Andrzej został zawodnikiem najpierw CWKS Zakopane, a później od roku 1956 startował w barwach Startu Zakopane, zdobywając dla tego klubu wielokrotnie mistrzostwo Polski, najpierw w kategorii juniorów, a następnie wywalczył 14 tytułów mistrza Polski wśród seniorów i 3 tytuły wicemistrza w różnych konkurencjach narciarstwa alpejskiego.

Po zdaniu egzaminu maturalnego w 1964 r. w Liceum Ogólnokształcącym im. Oswalda Balzera w Zakopanem w następnym roku Andrzej Bachleda rozpoczął studia na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Już jako student w 1966 r. reprezentował Polskę na Zimowej Uniwersjadzie w Sestriere oraz na mistrzostwach świata w Portillo, gdzie zajął 9. miejsce w trójkombinacji alpejskiej, 15. w slalomie, 21. w gigancie i 39. w biegu zjazdowym. Na Zimowej Uniwersjadzie Andrzej Bachleda startował jeszcze w 1970 r., łącznie zdobywając w nich 1 medal złoty (w 1966 r. w slalomie) i 4 srebrne (w 1966 r. w gigancie i kombinacji oraz w 1970 r. 2 srebrne w tych samych konkurencjach).

W roku 1968 został zakwalifikowany do polskiej ekipy olimpijskiej na X Zimowe Igrzyska, odbywające się w tymże roku we francuskim mieście Grenoble. Tam odniósł swój pierwszy sukces olimpijski, zajmując w slalomie specjalnym 6. miejsce oraz w slalomie gigancie 13. Na kolejnych Igrzyskach w 1972 r. w Sapporo Andrzejowi Bachledzie powierzono zaszczytną funkcję chorążego polskiej ekipy olimpijskiej. Najpierw wystartował w gigancie, w którym zajął 9. miejsce a w swej koronnej konkurencji – slalomie, 10. miejsce. W roku 1970, startując w mistrzostwach świata w Val Gardena Andrzej Bachleda zdobył brązowy medal w kombinacji alpejskiej, a w roku 1974 w St. Moritz w tej samej konkurencji zdobył medal srebrny i tytuł wicemistrza świata. W kolejnych latach startował jeszcze w międzynarodowych zawodach alpejskich, a pod koniec lat 70. zakończył karierę sportową.

Joanna Bartosz-Bronarska

Olimpijka Igrzysk Letnich w 1972 r. w Monachium; gimnastyczka

Joanna Danuta Bartosz urodziła się 14 lutego 1954 r. w Olsztynie w rodzinie, Kazimierza, oficera Wojska Polskiego i Ewy Nowakowskiej. W roku 1960 wraz z rodzicami przeniosła się z Olsztyna do Krakowa, gdzie jej ojciec został wykładowcą w Studium Wojskowym przy Akademii Górniczo-Hutniczej. W Krakowie Joanna Bartosz ukończyła szkołę podstawową, a w 1969 r. rozpoczęła dalszą naukę w XIII Liceum Ogólnokształcącym i tam zdała egzamin maturalny w maju 1973 r.

Wcześniej, gdy była jeszcze uczennicą szkoły podstawowej, zaczęła uprawiać gimnastykę przyrzadową i w 1965 r. została zawodniczką WKS Wawel w Krakowie. Mając zaledwie 15 lat, w 1969 r. Joanna Bartosz została podwójną mistrzynią Polski senierek w gimnastyce w ćwiczeniach wolnych i na równoważni, a do 1972 r. zdobyła łącznie 10 tytułów mistrzyni Polski, w tym w 1970 r. – w ćwiczeniach wolnych, w 1971 r. – w wieloboju, w ćwiczeniach wolnych, na równoważni i na poręczach oraz w 1972 r. w wieloboju, ćwiczeniach wolnych i na równoważni. Ponadto w 1971 r. została drużynową wicemistrzynią Polski wraz z koleżankami z WKS Wawel. W 1970 r. jedyny raz wystąpiła na mistrzostwach świata w gimnastyce, podobnie jak w roku następnym na mistrzostwach Europy w Mińsku, gdzie zajęła 25. miejsce w wieloboju gimnastycznym. W 1972 r. odbyły się Igrzyska Olimpijskie, których gospodarzem było Monachium. W tych igrzyskach wzięły udział polskie gimnastyczki, a wśród nich Joanna Bartosz. Tam zajęła 53. miejsce w wieloboju, a w ćwiczeniach wolnych została sklasyfikowana na 20. miejscu. Ponadto w wieloboju drużynowym Joanna Bartosz wraz z koleżankami zajęła 10. miejsce. Po Igrzyskach w Monachium 18-lletnia Joanna Bartosz wzięła rozbrat ze sportem. Kończąc w 1973 r. szkołę średnią, zdecydowała się studiować chemię na Politechnice Krakowskiej i ukończyła naukę w 1978 r., uzyskując dyplom magistra inżyniera chemika o specjalności chemia i technologia organiczna.

Kazimierz Bryniarski (1934–2011)

Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w 1956 r., hokeista

Kazimierz Władysław Bryniarski urodził się 11 października 1934 w Nowym Targu, w rodzinie Władysława i Anieli z domu Chudoba. W 1952 roku zdał egzamin maturalny w Nowym Targu, w miejscowym Liceum Ogólnokształcącym, a w roku następnym został studentem Wydziału Budownictwa Lądowego na AGH (z Wydziałów Politechnicznych AGH utworzono Politechnikę Krakowską) i studiował tam do 1957 roku, ale studiów nie ukończył.

Jeszcze jako uczeń szkoły podstawowej zaczął uprawiać hokej na lodzie i w roku 1947 został zawodnikiem Podhala Nowy Targ (jego klub zmieniał nazwy i tak w latach 1947–1955 nosił nazwę Spójnia, w 1956 r. – Sparta i od 1956 – Podhale). Był podopiecznym tre-

nerów: Jana Maciejki, Stefana Csoricha i Frantiska Voriska. Grał zwykle na pozycji napastnika i był skutecznym strzelcem. Z drużyną Podhala w 1966 r. zdobył tytuł mistrza Polski. Rozegrał w lidze 189 spotkań, strzelił 211 goli i dwukrotnie zdobył tytuł króla strzelców ligowych (1958, 1961 r.).

Kazimierz Bryniarski był też 44-krotnym reprezentantem Polski w latach 1955–1961 r., a dla naszej reprezentacji zdobył 8 bramek. W roku 1956 został olimpijczykiem i na Igrzyskach Zimowych w Cortina D’Ampezzo wraz z drużyną polskich hokeistów zajął 8. miejsce.

Uczestniczył też w 4 turniejach o tytuł mistrza świata: w 1955 r. RFN – 7 m., w 1958 r. Oslo – 8 m., w 1959 r. CSRS – 11 m. (gr. B-5), w 1961 r. Lozanna – Genewa – 13 m. (gr. B-5).

Po zakończeniu kariery zawodniczej został trenerem, działaczem sportowym, także sędzią saneczkarskim i hokejowym, kończąc Studium Trenerskie w AWF w Poznaniu.

Początkowo był trenerem hokeistów nowotarskiego Podhala i w 1969 r. zdobył ze swoją drużyną tytuł mistrza Polski, ale wkrótce opuścił Nowy Targ i przeniósł się do Krynicy. Tam był trenerem hokeistów KTH, wprowadzając swoją drużynę do I ligi. Przez 3 lata był też trenerem hokeistów w Sanoku, ale potem powrócił do Krynicy.

Kazimierz Bryniarski zmarł 27 kwietnia 2011 r. i został pochowany na cmentarzu w Krynicy.

Andrzej Czarniak (1931–1985)

Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w 1952 r. w Oslo; narciarz, alpejczyk

Andrzej Wojciech Czarniak urodził się 11 listopada 1931 r. w Zakopanem jako starszy syn Jędrzeja, Czarniaka-Budarza, zasłużonego architekta Podhala i Bronisławy z Gąsieniców-Ciułaczów. Jego młodszy brat Włodzimierz również uprawiał narciarstwo i był olimpijczykiem Igrzysk Zimowych w roku 1956 w Cortina d’Ampezzo.

Andrzej Czarniak do szkoły podstawowej uczęszczał w Zakopanem w latach 1939–1944, a po zakończeniu II wojny światowej został uczniem Gimnazjum Ogólnokształcącego, które ukończył w 1948 r. Dalszą naukę kontynuował w Liceum Budowlanym II stopnia w Zakopanem i tam w 1951 r. zdał egzamin maturalny, uzyskując tytuł technika budowlanego.

Andrzej Czarniak, prawie jak każdy chłopiec w Zakopanem, narciarstwo uprawiał od dziecka, a gdy zaczął się wyróżniać wśród swych kolegów, został przyjęty do Harcerskiego Klubu Narciarskiego w Zakopanem. W narciarstwie specjalizował się głównie w konkurencjach zjazdowych i wkrótce znalazł się w polskiej kadrze juniorów.

Po zdaniu matury, gdy w październiku 1951 r. rozpoczął studia na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej, kontynuował uprawianie narciarstwa, ale już jako zawodnik CWKS Zakopane i został włączony do polskiej kadry olimpijskiej, przygotowującej się do VI Zimowych Igrzysk Olimpijskich w 1952 r. w Oslo. Tam wystąpił tylko w biegu zjazdowym, w którym zajął 42. miejsce, wśród 81 startujących zawodników.

Po zakończeniu igrzysk Andrzej Czarniak startował jeszcze przez kilka sezonów i w dalszym ciągu zaliczał się do czołówki polskich alpejczyków. W 1953 r. przeniósł się z Wrocławia do Krakowa, kontynuując studia na Politechnice Krakowskiej nadal na Wydziale Architektury. Studia w Krakowie ukończył w 1960 r. i uzyskał dyplom magistra inżyniera architekta.

Karierę zawodniczą Andrzej Czarniak zakończył pod koniec lat pięćdziesiątych. Zmarł 23 lutego 1985 r. w Nowym Sączu i został pochowany w swym rodzinnym mieście Zakopanem na cmentarzu Na Pęksowym Brzyzku.

Włodzimierz Czarniak (1934–1964)

Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w 1956 r. w Cortina D’Ampezzo, narciarz alpejski

Włodzimierz Czarniak urodził się 26 maja 1934 r. w Zakopanem, w rodzinie Jędrzeja i Bronisławy z Gąsieniców-Ciułaczów. Był młodszym bratem Andrzeja Czarniaka, również narciarza i olimpijczyka Igrzysk Zimowych w 1952 r.

Włodzimierz Czarniak narciarstwo uprawiał od lat dzieciennych i to zarówno konkurencje klasyczne jak i alpejskie. Początkowo w zawodach startował w barwach SNPTT Zakopane i kilkakrotnie zdobył tytuł mistrza Polski juniorów w narciarstwie alpejskim.

Do szkoły powszechnej zaczął uczęszczać w czasie okupacji niemieckiej, a szkołę ukończył już po 1945 r. Następnie uczył się w Technikum Budowlanym w Zakopanem i tam w 1952 r. zdał egzamin maturalny. W październiku 1953 r. został studentem na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Podczas nauki na Politechnice nie zaniedbywał jednak narciarstwa i jeszcze zimą 1953 r., będąc wówczas zawodnikiem Kolejarka Zakopane, wraz z grupą zakopiańskich studentów Politechniki oraz z trenerem AZS Zakopane Stefanem Dziedzicem, zorganizował I Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w narciarstwie. Ponadto w 1956 r. reprezentował Polskę na Akademickich Mistrzostwach Świata rozegranych w Zakopanem, zdobywając tam złoty medal w biegu zjazdowym, srebrny w gigancie i brązowy w slalomie.

W tym samym roku Włodzimierz Czarniak został zakwalifikowany do reprezentacji Polski na VII Zimowe Igrzyska Olimpijskie, odbywające się we włoskiej miejscowości Cortina D’Ampezzo, w których zajął 28. miejsce w gigancie.

W październiku 1958 r. ukończył studia na Politechnice Krakowskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera architekta, a w latach 1958–61 łącznie zdobył 3 tytuły mistrza Polski i 3 wicemistrza. Miał też nadzieję, że wystąpi w Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w 1964 r., ale nie zakwalifikowano go do polskiej reprezentacji olimpijskiej. 29 stycznia 1964 r., w dniu otwarcia Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Innsbrucku, Włodzimierz Czarniak w krakowskim hotelu „Grand” popełnił samobójstwo.

Kilka dni później w Zakopanem odbył się jego pogrzeb na cmentarzu Na Pęksowym Brzyzku.

Wiesław Glos

Olimpijczyk Igrzysk Letnich w 1960 i 1964 r., szermierz, szpadzista

Wiesław Albin Glos urodził się 12 września 1936 r. w Krakowie. Jego ojciec Albin z zawodu był majstrem budowlanym, a matką była Antonina z Tylków. Po ukończeniu szkoły podstawowej, uczęszczał do III Liceum im. Jana Kochanowskiego w Krakowie i jeszcze jako uczeń w 1952 r. zaczął uprawiać szermierkę, zostając zawodnikiem Klubu Sportowego Budowlani. W następnym roku wystąpił w tzw. pierwszym kroku szermierczym, zajmując 2. miejsce w szabli, a już w 1954 r. został powołany do reprezentacji Polski juniorów w szpadzie.

W tymże roku zdał egzamin maturalny i jesienią rozpoczął studia na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Studiując, nadal uprawiał szermierkę, szpadę. Od 1957 roku Wiesław Glos reprezentował barwy Krakowskiego Klubu Szermierzy. W tymże roku Wiesław Glos został mistrzem Polski juniorów (do 21 lat) w szpadzie i zajął 4. miejsce w tej broni podczas mistrzostw świata juniorów. W mistrzostwach Polski seniorów w szpadzie zajął natomiast 3. miejsce (był to pierwszy jego medal wśród seniorów) i pierwszy raz wyjechał na szermiercze mistrzostwa świata, gdzie wraz z drużyną polskich szpadzistów sklasyfikowano go na 8. miejscu.

W latach 1958–59 Wiesław Glos był mistrzem Polski w szpadzie, a ponadto w roku 1959 podczas mistrzostw świata w Budapeszcie w turnieju indywidualnym w szpadzie zajął 4. miejsc. W tym roku wystąpił także na I Uniwersjadzie w Turynie, gdzie wraz z kolegami z drużyny zajął 2. miejsce i zdobył srebrny medal w turnieju drużynowym w szpadzie.

W następnym roku Wiesław Glos został zakwalifikowany do polskiej ekipy na Igrzyska Olimpijskie w Rzymie w 1960 r., gdzie w turnieju indywidualnym w szpadzie odpadł w ćwierćfinale i podobnie było w turnieju drużynowym.

Wiesław Glos studia ukończył w 1964 r. i w tym roku drugi raz wystartował w Igrzyskach Olimpijskich, odbywających się w Tokio. Tam wystąpił tylko w turnieju indywidualnym w szpadzie, w którym odpadł w drugiej turze eliminacji.

Po tych igrzyskach więcej czasu poświęcał na pracę zawodową, został asystentem w Katedrze Projektowania Budynków Użyteczności Publicznej na Politechnice Krakowskiej. W roku 1972 Wiesław Glos przeszedł na stanowisko starszego wykładowcy, a w roku 1974 postanowił zakończyć swoją karierę sportową.

Od roku 2002 mgr inż. Wiesław Glos jest na emeryturze.

Aleksander Habela

Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w Cortina d'Ampezzo w 1956 r., bobsleista

Aleksander Bronisław Habela urodził się 10 maja 1933 r. w Nowym Sączu, w rodzinie Józefa i Władysławy z domu Mólka. Po ukończeniu szkoły podstawowej dalszą naukę kontynuował w Technikum Kolejowym nr 4 w Nowym Sączu.

W tym czasie zaczął uprawiać piłkę nożną jako zawodnik nowosądeckiego klubu Kolejarsz-Sandecja. Wkrótce jednak zainteresował się sportem bobslejowym i w 1951 r. został zawodnikiem sekcji bobslejowej w Terenowym Kole Sportowym Spójnia w Nowym Sączu. Jeszcze w tym roku zdobył tytuł wicemistrza Polski w konkurencji czwórek, a sukces ten powtórzył w 1952 i 1953 r. W roku 1954, startując nadal z tymi samymi partnerami, Aleksander Habela został mistrzem Polski w konkurencji czwórek bobslejowych.

W tym roku zdał egzamin maturalny w Technikum Kolejowym w Nowym Sączu i kontynuował uprawianie sportu bobslejowego. W następnym roku został wicemistrzem Polski w konkurencji dwójek i wystartował też na mistrzostwach Europy juniorów, zajmując 4. miejsce w dwójkach bobslejowych wraz z Jerzym Olesiakiem.

W 1956 r. Aleksander Habela został zakwalifikowany do polskiej reprezentacji olimpijskiej na Igrzyska Zimowe, rozgrywane we włoskiej miejscowości Cortina d'Ampezzo. Tam wystąpił w konkurencji czwórek bobslejowych i wraz ze swymi stałymi partnerami Stefanem Ciapałą, Jerzym Olesiakiem i Józefem Szymańskim, zajął 15. miejsce wśród 21 załóg z 13 krajów.

W roku 1957 wystąpił w bobslejowych mistrzostwach świata, zajmując 7. miejsce w konkurencji dwójek oraz 14. w konkurencji czwórek, a w roku następnym na mistrzostwach Europy był 9. w konkurencji dwójek. Kończąc karierę zawodniczą, Aleksander Habela nie zaniechał jednak aktywności ruchowej i zaczął uprawiać jogę, a także stał się częstym bywalcem kortów tenisowych.

Po zdaniu matury Aleksander Habela podjął pracę w Zakładach Naprawczych Taboru Kolejowego w Nowym Sączu, wkrótce obejmując tam stanowisko głównego mechanika. W roku 1966 rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym (Studium Zaoczne, specjalność: pojazdy szynowe) na Politechnice Krakowskiej, które ukończył w 1971 r., uzyskując tytuł inżyniera mechanika.

Po odejściu na emeryturę Aleksander Habela został członkiem Rady Nadzorczej Sądeckich Wodociągów, a później Sądeckiego Towarzystwa Budownictwa Społecznego. Nadal mieszka w Nowym Sączu.

Zbigniew Janiszewski

Olimpijczyk Igrzysk Letnich w 1956 r. w Melbourne, lekkoatleta, tyczkarz

Zbigniew Stanisław Janiszewski urodził się 16 sierpnia 1931 r. w Krakowie jako syn Bronisława i Ireny z Zubilewiczów. Jego ojciec był zawodowym wojskowym, chorążym w batalionie samochodowym, stacjonującym w Krakowie. Zbigniew Janiszewski stracił ojca we wczesnej młodości, gdyż zginął on w czasie napaści Niemiec na Polskę w 1939 r.

We wrześniu 1939 r. Zbigniew Janiszewski wraz z rodziną został ewakuowany na Węgry, skąd powrócił po zakończeniu wojny w 1945 r. Wówczas on i jego rodzina zamieszkała w Krakowie, gdzie uczęszczał do gimnazjum do 1949 r. W latach 1949–1952 uczył się

w Państwowym Technikum Budownictwa Przemysłowego w Warszawie i tam w 1952 r. zdał egzamin maturalny.

Będąc jeszcze uczniem gimnazjum, Zbigniew Janiszewski zapisał się do sekcji lekkoatletycznej Kolejowego Klubu Sportowego Olsza w Krakowie i tam zaczął uprawiać różne konkurencje, lecz wkrótce skupił się głównie na skoku o tyczce. Po zdaniu matury Zbigniew Janiszewski odbywał służbę wojskową do listopada 1953 r. i w tym okresie podczas lekkoatletycznych mistrzostw Polski zajął 3. miejsce w skoku o tyczce, pokonując wysokość 3,80 m, a w roku następnym został już mistrzem Polski z wynikiem 4,15 m. W marcu 1954 r. Zbigniew Janiszewski został studentem Wydziału Architektury. Nadal uprawiał lekkoatletykę, reprezentując pion sportowy CRZZ jako zawodnik Kolejarza Kraków. W tym roku podczas mistrzostw Polski zajął 3. miejsce w skoku o tyczce, a w roku następnym drugi raz w swej karierze został mistrzem Polski w tej konkurencji.

W 1956 r. Zbigniew Janiszewski osiągnął swój najlepszy wynik w skoku o tyczce, 4,41 m, co zapewniło mu kwalifikację do polskiej reprezentacji olimpijskiej i na Igrzyskach w Melbourne zajął 12. Miejsce. Karierę sportową zakończył w 1962 r.

Wcześniej, bo w 1960 r. ukończył studia na Politechnice Krakowskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera architekta, a następnie wyjechał za granicę. Początkowo pracował jako architekt w Szwajcarii, po kilku latach wyjechał do USA. Tam pracował również jako architekt oraz przedsiębiorca i handlowiec. Nadal mieszka w USA.

Czesław Lorenc

Olimpijczyk Igrzysk Letnich w 1952 r. w Helsinkach, wioślarz

Czesław Ignacy Lorenc urodził się 14 kwietnia 1925 r. w Jaśle, w rodzinie Ignacego, z zawodu kolejarza oraz Zofii z Parysiów. W latach trzydziestych mieszkał z rodzicami w Mielcu i tam w 1937 r. ukończył szkołę powszechną, a w latach 1938–1939 dwie klasy gimnazjalne.

W trakcie okupacji niemieckiej w 1943 r. ukończył Wieczorowe Kursa Techniczne w Mielcu, a później w ramach tajnego nauczania, 3. i 4. klasę gimnazjalną. W czerwcu 1945 r., Czesław Lorenc zdał maturę w Liceum im. Stanisława Konarskiego w Mielcu, a w listopadzie tego roku został przyjęty na I rok studiów na Wydział Elektryczny Politechniki Śląskiej. Studiował tam do 1947 r., kiedy przeniósł się na Wydział Komunikacji (Oddział Lotniczy), będący wówczas jednym z trzech Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie. Studia ukończył w grudniu 1951 r. i uzyskał tytuł magistra nauk technicznych, inżyniera mechanika.

Czesław Lorenc, zanim ukończył studia, zainteresował się lotnictwem i latał jako pilot szybowcowy i samolotowy, a w 1950 r. został członkiem Ligi Lotniczej. Ponadto interesował się innymi dyscyplinami sportu, zostając w 1947 r. zawodnikiem najpierw sekcji kajakowej, a później wioślarskiej w krakowskim AZS.

Właśnie jako wioślarz miał liczące się sukcesy sportowe, gdyż w tej dyscyplinie sportu reprezentował Polskę na igrzyskach olimpijskich, a ponadto został akademickim mistrzem świata oraz mistrzem Polski (1951 r.). Sukcesy te osiągnął, startując w konkurencji dwójek ze sternikiem i jego osada została zakwalifikowana do Igrzysk Olimpijskich w Helsinkach w 1952 r. Tam polska dwójka ze sternikiem (Lorenc, Tomas, Michalski) została sklasyfikowana na miejscu 6–8.

Od 1952 r. Czesław Lorenc pracował w Biurze Projektów Nowej Huty Biprostal, a od 1956 r. jako starszy konstruktor w Biurze Konstrukcyjnym Aeroklubu PRL w Krakowie.

Po zakończeniu kariery wioślarskiej Lorenc poświęcił się głównie pracy zawodowej oraz działalności w sportach lotniczych. W 1975 r. wyjechał do Kanady i tam w latach 1975–1979 pracował w biurze Drgremont Water Treatment, a później w zakładach lotniczych Canadair (obecnie Bombardier) do 1993 r., do chwili przejścia na emeryturę.

Czesław Marchewczyk (1912–2003)

Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w 1932, 1936 i 1948 r., hokeista na lodzie

Czesław Karol Marchewczyk urodził się 1 października 1912 r. w Krakowie, w rodzinie Michała Marchewczyka, z zawodu stolarza i Heleny z Marczyńskich.

W 1918 r. rozpoczął naukę w Szkole Powszechnej im. Św. Barbary przy ul. Szujskiego i już wówczas, dzięki swojemu ojcu zaczął interesować się sportem, latem grał w piłkę nożną i pływał, a zimą jeździł na łyżwach i nartach. Po ukończeniu szkoły powszechnej w 1922 r. podjął dalszą naukę w IX Gimnazjum Matematyczno-Przyrodniczym im. Hoene-Wrońskiego w Krakowie.

Gdy Czesław Marchewczyk był uczniem IX Gimnazjum, grał w hokeja na lodzie w drużynie Cracovii, występując pod pseudonimem „Trzesiewicz” lub „Majewski”. W styczniu 1930 r. pierwszy raz został powołany do hokejowej reprezentacji Polski na mistrzostwa świata, odbywające się w tym roku w Chamonix. Tam polska drużyna zajęła 5. miejsce. W maju 1931 r. zdał egzamin maturalny i zaczął przygotowywać się do udziału w Zimowych Igrzyskach Olimpijskich, które odbyły się w lutym 1932 r. w Lake Placid. Tam Marchewczyk z polską drużyną zajął 4. miejsce w turnieju olimpijskim.

Po zdaniu matury Czesław Marchewczyk podjął dalszą naukę w Państwowej Szkole Technicznej w Krakowie, na Wydziale Budownictwa, którą ukończył w 1934 r. Był reprezentantem Polski podczas hokejowych mistrzostw świata (1933, 1937, 1938 i 1939) oraz 3-krotnym mistrzem Polski (1937, 1946, 1947). W roku 1936 wystąpił w IV Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w Garmisch-Partenkirchen, w których z polskimi hokeistami, zajął 9–12 miejsce. W 1948 r. Czesław Marchewczyk ostatni raz w swej karierze wystąpił w Zimowych Igrzyskach Olimpijskich, w St. Moritz i tam polscy hokeiści zajęli 6. miejsce. W 1949 r. uzyskał tytuł inżyniera budowniczego w zakresie architektury na Wydziale Architektury Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (Wydziały Politechniczne AGH).

W 1953 r. inż. Marchewczyk pracował w Wojewódzkim Biurze Projektów w Krakowie, później pracował w innych firmach na kierowniczych stanowiskach, a w końcu do 1977 r. w Energopolu 2 w Krakowie (kierownik inwestycji), kiedy przeszedł na emeryturę. Zmarł 10 listopada 2003 r. w Krakowie i został pochowany 17 września na cmentarzu Rakowickim.

Józef Marusarz (1926–1996)

Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w 1948, 1952 i 1956 r., narciarz, alpejczyk

Józef Marusarz urodził się 25 stycznia 1926 r. w Zakopanem, w rodzinie Jędrzeja Marusarza Jarząbka i Agnieszki z Gąsieniców-Danielów. Był bratem dwukrotnego olimpijczyka (1932 i 1936) Andrzeja Marusarza oraz stryjecznym bratem sławnego skoczka narciarskiego i czterokrotnego olimpijczyka Stanisława Marusarza.

Józef Marusarz narciarstwo uprawiał od dziecka, a pierwszy raz w mistrzostwach Polski wystartował w roku 1939 jako trzynastolatek, zajmując 14. miejsce wśród seniorów w kombinacji alpejskiej. Dalszą jego karierę sportową przerwała II wojna światowa.

W czasie okupacji niemieckiej w 1943 r. zdał egzamin czeladniczy z zakresu rzemiosła ciesielskiego, a po zakończeniu wojny uczęszczał do Państwowego Liceum Budowlanego w Zakopanem, gdzie w 1948 r. zdał egzamin maturalny i w tymże roku został studentem Wydziału Architektury na Wydziałach Politechnicznych AGH. W tym czasie, mimo nauki w liceum, intensywnie uprawiał narciarstwo, zdobywając 5 razy tytuł mistrza Polski w narciarstwie alpejskim (w 1947 r. w slalomie, kombinacji alpejskiej i biegu zjazdowym, w 1948 r. w slalomie oraz w 1951 r. w gigancie) oraz 11 razy tytuł wicemistrza. Józef Marusarz pierwszy raz wyjechał na Zimowe Igrzyska Olimpijskie w 1948 r. do Saint Moritz i tam zajął 35. miejsce w biegu zjazdowym, 31. w slalomie i 27. w kombinacji alpejskiej. W następnym roku został dwukrotnym akademickim mistrzem świata, wygrywając bieg zjazdowy i kombinację alpejską, a w roku 1953 był akademickim mistrzem świata w konkurencji giganta. W roku 1952 Józef Marusarz ponownie wystartował w Zimowych Igrzyskach Olimpijskich, które odbywały się w Oslo i zajął tam 43. miejsce w biegu zjazdowym oraz 48. w gigancie. W tymże roku uzyskał tytuł inżyniera architekta i mimo uprawiania sportu nadal kontynuował studia i w 1954 r. został magistrem architektury. W roku 1956 trzeci raz wystąpił na Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w Cortina D'Ampezzo, zajmując tam 35. miejsce w gigancie. Po tych igrzyskach narciarstwo uprawiał właściwie tylko dla przyjemności, gdyż coraz bardziej absorbować go praca zawodowa jako architekta. Karierę sportową zakończył w 1964 r. Zmarł 3 kwietnia 1996 r. w Zakopanem i tam został pochowany.

Zdzisław Michalski (1928–1985)

Olimpijczyk Igrzysk letnich w 1952 r., w Helsinkach, wioślarz

Zdzisław Stefan Michalski urodził się 11 lutego 1928 r. w Lidzie, mieście powiatowym w województwie nowogródzkim (obecnie należącym do Białorusi), w rodzinie Marcelego Michalskiego Bronisławy z Miszkinisów.

Po zakończeniu II wojny światowej Zdzisław Michalski zdał egzamin maturalny i w październiku 1947 r. rozpoczął studia na Wydziale Architektury, należącym wówczas do Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie. W 1956 r. Zdzisław Michalski ukończył studia i otrzymał dyplom magistra architektury. Gdy już studiował architekturę, zainteresował się sportem wioślarskim i w 1949 r. został zawodnikiem sekcji wioślarskiej AZS Kraków, występując zwykle w charakterze sternika ze względu na niską wagę ciała w konkurencji dwójek ze sternikiem, mając za partnerów kolegów z AZS Kraków – Czesława Lorenca oraz Romualda Tomasa. W roku 1951, ze swymi partnerami i w tejże konkurencji, w Berlinie został akademickim mistrzem świata, a następnie mistrzem Polski. Te sukcesy spowodowały, że dwójka ze sternikiem krakowskiego AZS (Lorenc, Tomas, Michalski) wzięła udział w Igrzyskach Olimpijskich w Helsinkach w 1952 r. i tam została sklasyfikowana na miejscu 6–8, na 15 osad startujących w tej konkurencji.

W roku poolimpijskim Zdzisław Michalski wraz z partnerami z krakowskiego AZS, Tomaszem i Lorencem ponownie wystartował w akademickich mistrzostwach świata, zajmując tym razem 2. miejsce w swej koronnej konkurencji. Startując w osadzie krakowskiego AZS wraz z Tomaszem, Adamikiem, Teodorowiczem i Lorencem w 1953 r. najpierw odniósł zwycięstwo w akademickich mistrzostwach Polski, a następnie we wioślarskich mistrzostwach Polski. Pod koniec lat 50. zakończył swą karierę wioślarską. Przeniósł się do Warszawy i tam pracował, będąc również działaczem sportowym i sędzią w wioślarstwie. Zmarł 28 września 1985 r. w Warszawie.

Zbigniew Pierzynka

Olimpijczyk Igrzysk Letnich w 1980 r. w Moskwie, lekkoatleta, maratończyk

Zbigniew Kazimierz Pierzynka urodził się 21 października 1951 r. w Krakowie w rodzinie Mariana, z zawodu drukarza i Janiny z Kościelniaków.

Szkołę podstawową ukończył w Nowej Hucie, a naukę kontynuował w Krakowie, od 1965 r. uczęszczając do technikum Hutniczo-Mechanicznego, gdzie w 1970 r. zdał egzamin maturalny.

Gdy był jeszcze uczniem Technikum, w 1967 r. rozpoczął karierę sportową w sekcji lekkoatletycznej MKS Krakus w Nowej Hucie. Tam uprawiał przede wszystkim biegi na średnich i długich dystansach, a w 1970 r. przeniósł się do klubu Hutnik, nadal startując jako biegacz.

W roku 1970, po zdaniu matury, Zbigniew Pierzynka rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej, lecz nie przestał uprawiać biegania. W roku 1973 jako student reprezentował Polskę na Uniwersjadzie w Moskwie, gdzie wystąpił w biegu na 10 km, w którym zajął 18. miejsce. W roku 1974 Zbigniew Pierzynka ponownie zmienił barwy klubowe, zostając zawodnikiem krakowskiej Wisły i w barwach tego klubu startował już do końca swej kariery.

Pierwszy swój tytuł mistrza Polski zdobył w 1974 r. w biegu przełajowym na dystansie 16 km. W biegu przełajowym mistrzem Polski został jeszcze w 1977 r., na dystansie 12 km ale od tego czasu zaczął specjalizować się w biegu maratońskim. Wcześniej, bo w 1975 r. podczas lekkoatletycznych mistrzostw Polski zajął 3. miejsce w biegu na 10 km, a sukces ten powtórzył w 1978 r., ponownie zajmując 3. miejsce w biegu na 10 km. W roku następnym Zbigniew Pierzynka pierwszy raz został mistrzem Polski w biegu maratońskim, powtarzając to osiągnięcie w 1980 r. W tym samym roku został zakwalifikowany do polskiej ekipy olimpijskiej na Igrzyska, odbywające się w Moskwie. Tam wystąpił w biegu maratońskim i wśród 74 konkurentów z 40 krajów, zajął 26. miejsce z czasem 2.20.03 godz. Pod koniec lat 80. postanowił zakończyć swą karierę wyczynowego sportowca, biegając już tylko dla przyjemności.

W 1986 r. został etatowym pracownikiem Milicji Obywatelskiej, a od 1990 r. — Policji w Krakowie. Studiów na Politechnice Krakowskiej nie ukończył, przerywając je gdy został studentem IV roku (1974 r.), gdyż nie udawało mu się pogodzić trudnych studiów technicznych z uprawianiem sportu wyczynowego.

Rafał Skarbek-Malczewski

Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w 2006 r. w Turynie, snowboardzista

Rafał Jerzy Skarbek-Malczewski urodził się 7 października 1976 r. w Krakowie, w rodzinie Krzysztofa, z zawodu inżyniera budowlanego i Barbary z domu Hebda.

W roku 1978 zamieszkał wraz z rodzicami w Zakopanem i tam też uczęszczał do szkoły podstawowej, a później (od 1991 r.) do Społecznego Liceum Ogólnokształcącego, gdzie w 1995 r. zdał egzamin maturalny.

W 1986 r. zapisał się do sekcji narciarskiej Klubu Sportowego WKS Zakopane, a w roku 1992 zaczął uprawiać snowboard, zostając wówczas zawodnikiem sekcji snowboardowej AZS Zakopane.

Po zdaniu egzaminu maturalnego w roku 1995 podjął studia na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej i w tym czasie kontynuował swoją karierę zawodniczą. W 2000 r. Rafał Skarbek-Malczewski odniósł pierwszy międzynarodowy sukces sportowy, zajmując 3. miejsce w konkurencji snowboardcrossu (SBX) na zawodach w Szczyrku, rozgrywanych w ramach Pucharu Europy. W 2001 r. Rafał Skarbek Malczewski ukończył studia na Politechnice Krakowskiej, na kierunku architektura i urbanistyka, uzyskując tytuł magistra

inżyniera architekta i podjął pracę w firmie budowlanej swojego ojca Fach-Bud w Zakopanem. Jednocześnie kontynuował karierę sportową snowboardzisty.

W 2003 r. został wicemistrzem Polski w konkurencji snowboardcrosu, a ponadto w sezonie 2002/03 pierwszy raz wystartował w zawodach z cyklu Pucharu Świata, w których zajął 29. miejsce. Także w roku 2003 w Piancavallo we Włoszech Skarbek-Malczewski wziął udział w Zimowej Uniwersjadzie, zajmując tam 19. miejsce w snowboardcrosie oraz 30. miejsce w gigancie.

W 2004 r. Rafał Skarbek-Malczewski pierwszy raz w swej karierze został mistrzem Polski w snowboardcrosie, a w zawodach z cyklu Pucharu Świata dwukrotnie zajął 24. miejsce (też w snowboardcrosie).

Kolejny sezon 2005/06 był dla niego szczególnie ważny, gdyż w lutym 2006 r. wziął udział w Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w Turynie. Tam w konkurencji snowboardcrosu w końcowej klasyfikacji zajął 22. miejsce. W 2007 r. został mistrzem Polski w snowboardcrosie, a sukces ten powtórzył w roku 2010.

W mistrzostwach świata rozegranych w 2007 r. w Arosa w Szwajcarii zajął 33. miejsce w swej koronnej konkurencji. Po roku 2006 nadal zalicza się do ścisłej czołówki krajowej. Zakończył karierę w ...?

Piotr Sobotta

Olimpijczyk Igrzysk Letnich w 1960 r. w Rzymie, lekkoatleta, skoczek wzwyż

Piotr Juergen Sobotta urodził się 12 listopada 1940 r. w Gliwicach w rodzinie Ottona i Elżbiety z Noglików. Do szkoły podstawowej, a później Liceum Ogólnokształcącego uczęszczał w swym rodzinnym mieście i tam też w 1958 r. zdał egzamin maturalny.

Będąc jeszcze uczniem liceum, uprawiał lekkoatletykę, skupiając się głównie na skoku wzwyż będąc, wtedy zawodnikiem AZS Stalinogród (od 1956 r. znowu Katowice). W roku 1958 był klasyfikowany na 2. miejscu wśród juniorów w Polsce z wynikiem 1,90 m.

Po zdaniu matury za namową rodziców w 1958 r. rozpoczął studia na Wydziale Ogrodniczym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, lecz ten kierunek studiów nie był zgodny z jego zainteresowaniami. Po zaliczeniu pierwszego roku nauki zmienił uczelnię, rozpoczynając jesienią 1960 r. studia na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej.

Został powołany do polskiej reprezentacji i w lipcu 1960 r. wystąpił na XVII Igrzyskach Olimpijskich w Rzymie, zajmując tam 13. miejsce w skoku wzwyż z wynikiem 2,00 m. Podstawą jego kwalifikacji olimpijskiej było zdobycie przez niego w tymże roku pierwszego w karierze tytułu mistrza Polski w skoku wzwyż.

W następnym roku, gdy był już studentem Politechniki Krakowskiej, Piotr Sobotta został zawodnikiem AZS Kraków i w barwach tego klubu startował do końca swej kariery sportowej. W 1962 r. został rekordzistą Polski w skoku wzwyż z wynikiem 2,09 m, a także ponownie zwyciężył w tej konkurencji podczas lekkoatletycznych mistrzostw Polski.

Rok 1963 był ostatnim sezonem jego startów w reprezentacji Polski (łącznie 10 razy reprezentował nasze barwy), a sezon ten zakończył wynikiem 2,03 m, dającym mu 5. miejsce w Polsce. W roku 1965 zakończył swe starty w lekkoatletyce, gdyż w połowie tegoż roku wyjechał do Włoch i pozostał już na stałe za granicą.

Nie ukończył studiów na Politechnice Krakowskiej, mimo że w tym czasie był już studentem V roku Architektury. W późniejszych latach Piotr Sobotta wyjechał z Włoch do Francji i tam mieszka do chwili obecnej.

Jerzy Solarz (1930–1984)

Olimpijczyk Igrzysk letnich w 1952 r. w Helsinkach, gimnastyk

Jerzy Michał Solarz urodził się 12 lutego 1930 r. w Krakowie. Jego rodzicami byli: Janina z domu Augustyn oraz Stefan, długoletni pracownik PKP.

Po ukończeniu szkoły podstawowej Jerzy Solarz został uczniem Liceum im. Króla Jana III Sobieskiego w Krakowie i jeszcze jako licealista zaczął uprawiać gimnastykę sportową, zostając w 1947 r. zawodnikiem Klubu Sportowego Korona w Krakowie.

Po zdaniu egzaminu maturalnego w 1948 r. rozpoczął studia na Wydziale Komunikacji Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, wówczas jednym z trzech Wydziałów Politechnicznych AGH.

Będąc studentem, Jerzy Solarz nadal uprawiał gimnastykę i w roku 1950 zdobył pierwszy medal na mistrzostwach Polski, a był to brąz, wywalczony w ćwiczeniach wolnych. Ponadto w mistrzostwach Polski zdobył jeszcze 5 medali: w roku 1956 wywalczył medal złoty w ćwiczeniach na koniu z łękami, w 1953 r. medal srebrny w ćwiczeniach wolnych oraz jeszcze 3 medale brązowe. Do roku 1955 był on zawodnikiem Włókniarza (Korony), a później przeniósł się do Wawelu Kraków.

W roku 1952 został zakwalifikowany do reprezentacji Polski na Igrzyska Olimpijskie rozgrywane w Helsinkach gdzie w wieloboju gimnastycznym w konkurencji indywidualnej zajął 148. miejsce na 185 zawodników, a wraz z drużyną – miejsce 13. wśród 23 zespołów.

W roku 1954 Jerzy Solarz jedyny raz startował w mistrzostwach świata w gimnastyce, zajmując w wieloboju, w konkurencji indywidualnej miejsce 85. oraz w wieloboju drużynowym – 11.

W tym samym roku ukończył studia, uzyskując dyplom inżyniera mechanika. Postanowił kontynuować naukę i zapisał się na studia uzupełniające na Politechnice Krakowskiej, na Wydział Mechaniczny. Studia te ukończył w roku 1956, uzyskując dyplom magistra inżyniera o na specjalności pojazdy szynowe

W 1956 r. rozpoczął pracę zawodową w Biurze Górniczym, później w Biurze Projektów Górniczych w Krakowie, będąc tam początkowo projektantem, następnie starszym projektantem i kierownikiem zespołu projektowego. Karierę sportową zakończył w 1962 r.

Zmarł w Krakowie 30 grudnia 1984 r. i został pochowany na cmentarzu Rakowickim.

Danuta Straszynska-Kossek

Olimpijka Igrzysk Letnich w 1968 i 1972 r., lekkoatletka, płotkarka

Danuta Julia Straszynska urodziła się 3 lutego 1942 r. w Ostrowcu Świętokrzyskim, w rodzinie Witolda i Janiny z domu Bubel. Ojciec jej był starszym projektantem w Biurze Projektów Przemysłu Hutniczego w Gliwicach. Po ukończeniu szkoły podstawowej naukę kontynuowała w Liceum Ogólnokształcącym nr 1 w Zabrze i tam w 1960 r. zdała egzamin maturalny.

W roku akademickim 1960/61 rozpoczęła studia na Wydziale Matematyczno-Fizyczno-Chemicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, na kierunku fizyka, które ukończyła w roku 1967, uzyskując dyplom magistra fizyki. Zaraz po ukończeniu studiów, w roku akademickim 1967/68, pracowała jako asystent stażysta w Instytucie Fizyki na Politechnice Krakowskiej.

Sportem, a zwłaszcza biegami sprinterskimi zainteresowała się, gdy była uczennicą szkoły średniej, a w roku 1962 została zawodniczką sekcji lekkoatletycznej krakowskiego AZS. Wkrótce też znalazła się w czołówce polskich sprinterek i płotkarek. Pierwszy swój tytuł mistrzyni Polski zdobyła w 1963 r. w biegu sztafetowym 4×100 m wraz z koleżankami z krakowskiego AZS, a następne 4 tytuły wywalczyła w biegach przez płotki na 100 m (1971 i 1972) i na 200 m (1971) oraz w sztafecie 4×100 m (1971). Jest też 5-krotną rekordzistką Polski w biegach na 100 m przez płotki (1971, 1972), na 200 m przez płotki (1971) oraz w sztafecie 4×100 m (1963, 1971).

W roku 1968 Danuta Straszynska pierwszy raz została zakwalifikowana do polskiej ekipy olimpijskiej na Igrzyska Letnie, odbywające się w Meksyku. Tam wystąpiła w biegu na 80 m przez płotki, zajmując 6. miejsce w finale oraz w biegu sztafetowym 4×100 m, w którym polska sztafeta odpadła w półfinale. Drugi raz na Letnich Igrzyskach Olimpijskich wystartowała w 1972 r. w Monachium i tam zajęła 6. miejsce w finale biegu na 100 m przez płotki.

Danuta Straszynska startowała także w lekkoatletycznych mistrzostwach Europy, w których w 1966 r. w Budapeszcie zdobyła złoty medal w sztafecie 4×100 m, a jej partnerkami były: Elżbieta Bednarek, Irena Kirszenstein i Ewa Kłobukowska. Ponadto była jeszcze złotą (bieg na 80 m przez płotki) i srebrną (4×100 m) medalistką Uniwersjady w Budapeszcie w 1965 r. Karierę sportową zakończyła w 1973 r.

Nadal jednak była związana z kulturą fizyczną i sportem i w 1980 r. uzyskała stopień doktora nauk o kulturze fizycznej w Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu.

Zdzisław Styczeń (1894–1978)

Olimpijczyk Igrzysk Letnich w 1924 r. w Paryżu, piłkarz

Zdzisław Witold Styczeń urodził się 16 października 1894 r. w Przemyśle w rodzinie Franciszka i Walerii Styczeńów. W piłkę nożną grał ze swymi rówieśnikami gdy był jeszcze uczniem szkoły powszechnej, a w roku 1909, kiedy uczęszczał do krakowskiego gimna-

zjum, został zawodnikiem Robotniczego Klubu Sportowego w Krakowie, a w 1912 r. przeniósł się do Klubu Sportowego Cracovia. W 1921 r. przeprowadzono pierwsze rozgrywki o mistrzostwo Polski w piłce nożnej, w których zwyciężyła jego drużyna Cracovia a Zdzisław Styczeń grał na pozycji prawego pomocnika. W tymże roku 18 grudnia w Budapeszcie wystąpił w pierwszym historycznym meczu piłkarskiej reprezentacji Polski, w którym Polacy przegrali 0:1 z reprezentantami Węgier. Pod koniec 1923 r. Zdzisław Styczeń przeniósł się do krakowskiej Wisły i w jej barwach występował do roku 1926.

W 1924 r. został on zakwalifikowany do reprezentacji Polski na VIII Igrzyska Olimpijskie odbywające się w Paryżu. Tam wystąpił w jedynym rozegranym przez Polaków na tych igrzyskach meczu, gdyż po przegranej z Węgrami 0:5 nasi piłkarze odpadli z dalszych rozgrywek.

Zaraz po paryskich igrzyskach Zdzisław Styczeń zagrał jeszcze w jednym meczu reprezentacji Polski, a było to z drużyną USA, z którą nasi piłkarze przegrali 2:3. Był to jego ostatni, piąty występ w narodowej drużynie. Jesienią 1924 r. doznał ciężkiej kontuzji, która przyczyniła się do zakończenia jego kariery sportowej.

Zdzisław Styczeń zdał egzamin maturalny w 1923 r. ukończył Szkołę Budowniczych w Wyższej Szkole Przemysłowej w Krakowie. Po ukończeniu studiów pracował zgodnie ze swym wykształceniem, a po zakończeniu II wojny światowej, w 1949 r. uzyskał stopień inżyniera budowniczego w zakresie architektury na Wydziale Architektury Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (Wydziały Politechniczne AGH).

Przez wiele lat pracował w magistracie, a następnie aż do przejścia na emeryturę w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego w Krakowie. Zdzisław Styczeń zmarł w Krakowie 20 grudnia 1978 r. i został pochowany na cmentarzu Salwatorskim.

Andrzej Sztolf (1941–2012)

Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w Innsbrucku w 1964 r., narciarz, skoczek

Andrzej Maria Sztolf urodził się 9 czerwca 1941 r. w Przeworsku w rodzinie Tadeusza i Łucji Sztolfów. Rodzice jego byli z zawodu nauczycielami wychowania fizycznego, a ponadto ojciec Andrzeja był też działaczem i sędzią w lekkoatletyce.

Andrzej Sztolf w Krakowie rozpoczął naukę w szkole podstawowej lecz w roku 1949 jego rodzina przeniósła się do Szklarskiej Poręby, gdzie kontynuował dalsze nauczanie.

W Szklarskiej Porębie zaczął uprawiać skoki narciarskie, jako zawodnik miejscowej Unii. W roku 1954 rozpoczął naukę w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym w Suchoj Beskidzkiej i w tym czasie został zawodnikiem KKS Babia Góra, nadal uprawiając skoki narciarskie zimą, latem zaś występował w roli lekkoatlety, skacząc wzwyż i o tyczce. W czerwcu 1958 r. zdał egzamin maturalny w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym w Suchoj i jesienią tego roku rozpoczął studia na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, po zaliczeniu 1. semestru przerwał studia, a następnie w 1961 r. przeniósł się na wydział Mechaniczny Politechniki Krakowskiej.

Studia na Politechnice Krakowskiej ukończył w 1971 r., uzyskując dyplom magistra inżyniera mechanika. Będąc już studentem Politechniki Krakowskiej, w roku 1961 Andrzej Sztolf został powołany do kadry narodowej skoczków narciarskich, a w roku 1963 zdobył swój pierwszy medal podczas mistrzostw Polski w skokach narciarskich, po zajęciu 3. miejsca w konkursie na średniej skoczni. W 1964 r. wywalczył brązowy medal w skokach narciarskich na Uniwersjadzie w Spindlerowym Młynie i został zakwalifikowany do reprezentacji Polski na Zimowe Igrzyska Olimpijskie rozgrywane w tym roku w Innsbrucku. Tam wystąpił w skokach na dużej skoczni, zajmując 26. miejsce wśród 52 konkurentów.

W 1965 r. został podwójnym mistrzem Polski, wygrywając zarówno konkurs skoków na średniej jak i na dużej skoczni, a w roku następnym znowu wystąpił w skokach narciarskich na Zimowej Uniwersjadzie, rozgrywanej w szwajcarskim Villars, zajmując 2. miejsce. W roku następnym został jeszcze wicemistrzem Polski w skokach na dużej skoczni i sukces ten powtórzył w 1968 r.

Po ukończeniu studiów w roku 1971 Andrzej Sztolf zakończył swoją karierę sportową i zajął się pracą zawodową. W latach 1998–2000 był kierownikiem bazy wyciągowej Górnośląskiego Ośrodka Narciarskiego w Szczyrku, a później zamieszkał na stałe w Zakopanem i był tam właścicielem małej firmy. Andrzej Sztolf zmarł 1 lutego 2012 r. w Zakopanem.

Agnieszka Szwarnóg

Olimpijka Igrzysk Letnich w 2012 r. w Londynie, lekkoatletka, chodziarka

Agnieszka Szwarnóg urodziła się 28 grudnia 1986 r. w Myślenicach, w usportowionej rodzinie Piotra i Krystyny Szwarnogów, jako druga w kolejności z 5 ich córek. Jej ojciec Piotr w młodości uprawiał lekkoatletykę (biegi na 400 i 800 m), a wszystkie siostry Agnieszki również były lekkoatletkami, przy czym dwie najmłodsze nadal uprawiają sport.

Agnieszka jeszcze jako uczennica szkoły podstawowej zaczęła w 1998 r. uprawiać lekkoatletykę, najpierw biegi na dystansach od 1000 do 5000 m, a następnie od 2005 r. chód sportowy w klubie AZS AWF Kraków.

W roku 2005 zdała egzamin maturalny w III Liceum Ogólnokształcącym w Dobczycach i w roku rozpoczęła studia na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej, które ukończyła w 2011 r., uzyskując tytuł magistra inżyniera architekta.

W okresie swych studiów na Politechnice zaliczała się do czołówki polskich zawodniczek w chodzie sportowym, będąc wielokrotną medalistką mistrzostw Polski. Srebrne medale w chodzie sportowym na 20 km wywalczyła w latach 2006 i 2012, a medal brązowy w 2011 r. Ponadto zajęła 2. miejsce w halowych mistrzostwach Polski w chodzie na 3 km w roku 2009 oraz 3. miejsce w 2010 r., a w roku 2009 zdobyła tytuł mistrzyni Polski w kategorii młodzieżowej w chodzie na 10 km.

W roku 2011 reprezentowała polskich sportowców-studentów na Uniwersjadzie w Shenzhen (Chiny) i zajęła tam 8. miejsce w chodzie na 20 km.

W następnym roku na zawodach w Zaniemyślu uzyskała swój najlepszy rezultat w chodzie na 20 km (1.30.56 godz.) co dało jej kwalifikację do startu olimpijskiego na tym dystansie w Londynie w 2012 r.

Na Igrzyskach Olimpijskich w Londynie była bardzo silna konkurencja i Agnieszka Szwarnóg w swej koronnej konkurencji zajęła 22. miejsce (z rezultatem – 1.31.14 godz.), a było to najlepsze miejsce wśród polskich chodziarek.

W kolejnym roku nadal zaliczała się do czołówki polskich zawodniczek w chodzie sportowym i uzyskiwała coraz lepsze rezultaty, poprawiając m.in. swoje rekordy życiowe w chodzie na dystansach 3, 5 i 10 km.

Jerzy Woyna-Orlewicz

Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w Innsbrucku w 1964 r., narciarz, alpejczyk

Jerzy Wojciech Wojna urodził się 14 maja 1943 r. w Zakopanem w rodzinie Mariana Wojny (Woyny) i Ewy Słobodzińskiej. Jego ojciec był olimpijczykiem Igrzysk Zimowych w 1936 r. i w okresie swych występów sportowych używał pseudonimu „Orlewicz”.

Jerzy Woyna-Orlewicz na nartach jeździł od najmłodszych lat, startując już w zawodach dla dzieci, a pierwszym jego trenerem był ojciec.

W latach 1950–1957 uczęszczał do Szkoły Ćwiczeń przy Liceum Pedagogicznym w Zakopanem, później do Liceum Ogólnokształcącego im. Oswalda Balzera, a w latach 1959–1961 do Państwowego Liceum Ogólnokształcącego w Sanatorium Dziecięcym dla Gruźlicy Kostnej w Zakopanem, gdzie w 1961 r. zdał egzamin maturalny. W 1962 r. został studentem Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej i studiował w tej uczelni do listopada 1970 r., kiedy otrzymał dyplom magistra inżyniera architekta.

Jerzy Woyna największe sukcesy sportowe odnosił jako junior, zdobywając łącznie 14 tytułów mistrza Polski w tej kategorii wiekowej, a ponadto w 1959 r. w Chamrousse zwyciężył w slalomie specjalnym w Międzynarodowym Kryterium Juniorów, pokonując wówczas Jeana-Clauda Killy'ego (późniejszego 3-krotnego mistrza olimpijskiego w 1968 r.). W następnym roku, na podobnych zawodach w Jugosławii wygrał konkurencję giganta, znowu pokonując J.-C. Killy'ego. Jerzy Woyna, już jako senior, w latach 1961–1969 łącznie zdobył 10 tytułów mistrza Polski (w slalomie — 1961, 1962; w gigancie — 1962, 1964, 1965; w zjeździe — 1964, 1967, 1969 oraz w kombinacji — 1962, 1963) oraz 7 tytułów wicemistrzowskich.

W roku 1964 Jerzy Woyna-Orlewicz wziął udział w Igrzyskach Zimowych, odbywających się w Innsbrucku. Tam w stawce 84 zawodników zajął 24. miejsce w biegu zjazdowym, w slalomie był 30. a w gigancie sklasyfikowano go na 41. miejscu. Brał też udział w Zimowych Uniwersjadach, w których zdobył 4 medale, w tym jeden złoty (1964 – gigant) oraz 3 brązowe (1964 – kombinacja alpejska, 1966 – slalom i kombinacja). Startował także w narciarskich mistrzostwach świata w Portillo w 1966 r., zajmując tam 15. miejsce w kombina-

cji alpejskiej. Swoją karierę sportową Jerzy Woyna zakończył w 1969 r., a po ukończeniu studiów na Politechnice Krakowskiej podjął pracę w swoim zawodzie architekta.

Na początku lat 90. był radnym Zakopanego i tam mieszka obecnie.

Wojciech Zabłocki

**Olimpijczyk Igrzysk Letnich w 1952, 1956, 1960 i 1964 r.,
dwukrotny srebrny i brązowy medalista olimpijski w szermierce, szablista**

Wojciech Mikołaj Zabłocki urodził się 6 grudnia 1930 r. w Warszawie, w rodzinie Bronisława Zabłockiego i Eugenii z Rogatków. Do szkoły podstawowej uczęszczał w swym rodzinnym mieście, a w czasie okupacji niemieckiej uczył się tam na tajnych kompletach aż do wybuchu Powstania Warszawskiego w 1944 r. Po zakończeniu II wojny światowej przeniósł się wraz z rodzicami na Śląsk i kontynuował naukę w Gimnazjum i Liceum im. Św. Jacka w Katowicach. W trakcie swej nauki w średniej szkole zaczął uprawiać szermierkę, zostając w roku 1946 zawodnikiem MKS Katowice. W 1948 r. Wojciech Zabłocki zdał egzamin maturalny i rozpoczął studia na Wydziale Architektury, należącym wówczas do Wydziałów Politechnicznych AGH w Krakowie. W roku 1952 uzyskał tytuł inżyniera architekta, a w 1954 r. tytuł magistra nauk technicznych.

W okresie studiów nadal uprawiał szermierkę, będąc od 1949 r. zawodnikiem Klubu Sportowego Budowlani w Krakowie i w tym roku wraz z kolegami klubowymi został mistrzem Polski w konkurencji drużynowej floretu. Ponadto zdobył jeszcze brązowy medal na turnieju drużynowym w szabli podczas akademickich mistrzostw świata. W następnym roku został mistrzem Polski w szabli w kategorii juniorów i zajął 4. miejsce w tej broni wśród seniorów. Pierwszy raz mistrzem Polski w szabli wśród seniorów Wojciech Zabłocki został w 1951 r., a sukces ten powtórzył jeszcze czterokrotnie w 1952, 1954, 1957 i 1962. Był także trzykrotnie wicemistrzem Polski w tej broni w latach 1953, 1956 i 1958.

W roku 1952 pierwszy raz został reprezentantem Polski na Igrzyskach Olimpijskich w Helsinkach. Tam w turnieju indywidualnym w szabli odpadł w ćwierćfinale, a w turnieju drużynowym, wraz z kolegami zajął 5–8 miejsce. W następnym roku Wojciech Zabłocki został indywidualnym mistrzem świata w szabli w kategorii juniorów (do 23 lat) oraz zdobył brązowy medal mistrzostw świata seniorów w konkurencji szabli drużynowej. W szermierczych mistrzostwach świata startował do roku 1963, zdobywając w nich 9 medali, w tym 4 złote w szabli drużynowej (w 1959, 1961, 1962 i 1963) jeden srebrny (w 1954) oraz 4 brązowe (drużynowo w 1953, 1957 i 1958 oraz indywidualnie w 1961 r.). W 1956 r. Wojciech Zabłocki wystąpił drugi raz w swej karierze na Igrzyskach Olimpijskich w Melbourne. Tam w turnieju indywidualnym w szabli zajął 6. miejsce, a w turnieju drużynowym w tej broni wraz z kolegami zdobył srebrny medal olimpijski. W 1960 r. trzeci już raz wystąpił na Igrzyskach Olimpijskich, tym razem odbywających się w Rzymie. Tam w turnieju indywidualnym w szabli zajął 5. miejsce, a w turnieju drużynowym wraz z kolegami ponownie

zdobył srebrny medal olimpijski. Ostatni, czwarty raz w Igrzyskach Olimpijskich Wojciech Zabłocki uczestniczył w 1964 r. w Tokio. Tym razem startował tylko w turnieju drużynowym w szabli, zdobywając wraz z kolegami medal brązowy. Po Igrzyskach w Tokio zakończył karierę zawodniczą i podjął działalność jako inżynier architekt, wcześniej już imponował niezwykłą umiejętnością godzenia pracy zawodowej ze sportem. Za swoją działalność projektową w 1964 r. otrzymał Nagrodę Ministra Budownictwa i taką samą nagrodę otrzymał również w 1973 r. W roku 1967 na Politechnice Warszawskiej uzyskał stopień naukowy doktora, a w 1982 r. na Politechnice Krakowskiej stopień doktora habilitowanego. Od 1993 r. był zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Politechnice Łódzkiej, a w roku 1999 otrzymał tytuł naukowy profesora. Wojciech Zabłocki jest wybitnym architektem w dziedzinie projektowania obiektów sportowych, a także jest współtwórcą Pomnika Powstańców Śląskich w Katowicach wraz z rzeźbiarzem Gustawem Zemłą. Projektował obiekty sportowe dla kadry olimpijskiej w Syrii. Jest także trzykrotnym laureatem nagrody Wawrzynu Olimpijskiego, przyznawanej przez Polski Komitet Olimpijski oraz laureatem medalu Kalos Kagathos.

Zbigniew Porada

**70 wybitnych sportowców
w 70-leciu naszej uczelni**

Bohaterowie niniejszej publikacji to wybitni sportowcy, reprezentanci kraju, zdobywcy najwyższych trofeów podczas zawodów sportowych, a po zakończeniu studiów i kariery sportowej, wybitni uczeni, organizatorzy życia gospodarczego, twórcy i biznesmeni, politycy. Do prezentacji w roku jubileuszu 70-lecia PK, wybrano 70 wybitnych sportowców medalistów mistrzostw świata, Europy i Polski różnych kategorii wiekowych oraz 70 ludzi sportu (trenerów, działaczy, sympatyków sportu), którzy też osiągnęli znaczące wyniki sportowe, ale głównie zajmowali się szkoleniem, organizacją imprez sportowych, popularyzacją sportu i rekreacji. Uczestników igrzysk olimpijskich uznano za ekstraklasę sportową i opublikowano w innym miejscu. Na pewno wielu wybitnych sportowców pominięto, niemal do ostatniej chwili uzyskiwaliśmy informacje o medalistach zawodów sportowych najwyższej rangi. Biogramy wybitnych sportowców oraz ludzi sportu Politechniki Krakowskiej zostały opracowane na podstawie materiałów archiwalnych znajdujących się w Archiwum Politechniki Krakowskiej. Wykorzystano również inne źródła drukowane, kroniki sportowe oraz wspomnienia, relacje i rozmowy przeprowadzone przez autora z niektórymi bohaterami niniejszej publikacji, z członkami ich rodzin oraz sympatykami sportu. Niezwykle przydatne informacje uzyskano w Stowarzyszeniu Wychowanków PK, które od 1988 roku ogłasza laureatów Złotej Księgi Absolwentów PK, wiele cennych informacji dostarczyła kwerenda prasowa Naszej Politechniki. Ponadto wykorzystano szereg informacji z wydawnictw jubileuszowych poszczególnych Klubów Sportowych oraz Związków Sportowych działających na terenie Krakowa, z prasy, czasopism i stron internetowych. Z publikacji książkowych wykorzystano opracowania: Halina Hanusz, Akademicki Związek Sportowy w Polsce Ludowej, tom II, Poznań 2014 r.; Bartłomiej Korpak, Akademicki Związek Sportowy w trzeciej Rzeczypospolitej, tom III, Poznań, 2014; H. Hanusz, B. Korpak, Polacy na letnich Uniwersjadach 1959–2009, Warszawa 2010 r.; Czesław Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. II: 1945–2009 r., Kraków 2012 r.; Z. Porada, „Olimpijczycy z Politechniki Krakowskiej”, Kraków 2011 r.; Pyjos Roman, Pyjos Artur, Pod wiślackim koszem kobiet i mężczyzn 1928–2006”, Kraków 2006; Zofia Radwańska-Paryska, Witold Henryk Paryski, Wielka Encyklopedia Tatrzańska, Poronin 1995 r. Z wydawnictw okolicznościowych wykorzystano następujące prace: Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949–2009, pod redakcją Władysława Gąsienicy-Roja i Haliny Hanusz, Zakopane 2010 r.; Jan Otałęga, Królowa wśród inżynierów. 60 lat sportu na Politechnice Krakowskiej, Kraków 2011 r.; 50 lat Akademickiego Związku Sportowego w Zakopanem. Ludzie, fakty, cyfry, sukcesy, porażki, wspomnienia, anegdota.

Jerzy Banaś

ur. 1 VII 1931, Kraków

Jako junior był piłkarzem Cracovii, następnie koszykarzem w Boronowiance. Szybki, zwinny, obdarzony dobrym rzutem został zauważony i namówiony do powrotu do Cracovii w 1951 roku. Przez kilka miesięcy występował w pierwszej piątce zespołu zastępując Jerzego Ciesielskiego w okresie jego choroby. Wyróżnił się w rozgrywkach finałowych o Puchar Polski w październiku 1952 r., kiedy doszło do pokrzywdzenia jego drużyny, która w półfinale pokonała Wisłę wynikiem 49:48, lecz zwycięstwo zostało przez działaczy rywala zakwestionowane. Zmuszono sędziów by nie uznali ostatniego punktu, zdobytego przez Jerzego Banaśa i do rozegrania na drugi dzień dogrywki!. Na znak protestu drużyna Ogniwa (taką nazwę w wyniku reformy nadano wówczas Cracovii) odmówiła wyjścia na boisko i została zdyskwalifikowana. Było to jednym z powodów, że drużyna spadła do drugiej ligi, gdzie Jerzy Banaś grał do 1960 r. Ale ze sportem swoim nie rozstał się aż do osiągnięcia wieku 80 lat, trenując i grając w gronie przyjaciół z lat młodości. Uprawianie sportu nie przeszkodziło mu w karierze zawodowej. Po latach pracy w biurze projektów obronił rozprawę doktorską w Politechnice Krakowskiej, gdzie rozpoczął pracę w 1975 roku i doszedł do stanowiska docenta. Był jednym z najlepszych specjalistów w dziedzinie projektowania oczyszczalni ścieków.

Katarzyna Batorska

ur. 14 II 1983, Tarnobrzeg – lekkoatletka

Zaczynała uprawiać sport w krakowskim Sokole, następnie zawodniczka Cracovii i AZS PK. Na MP juniorów młodszych wywalczyła brązowy medal w biegach przełajowych (1999 r.) oraz brązowy medal w biegu na 1500 m (2000 r.). Zdobywała również medale na MP uczelni technicznych: dwa medale srebrne w biegu na 800 m w 2003–2005 roku, jeden medal srebrny w biegu przełajowym w 2004 roku. Studiowała na Wydziale Inżynierii Lądowej, na kierunku budownictwo ogólne w latach 2002–2008. Prowadzi działalność w firmie budowlanej Inves Area. Pracowała przy odnawianiu podziemi Rynku Głównego w Krakowie, Pałacu Czapskich przy ulicy Piłsudskiego, remontu Muzeum Narodowego w Sukiennicach, Kościoła Mariackiego oraz odbudowy gontyny na cmentarzu wojennym w Łużnej koło Gorlic z okazji zbliżającej się setnej rocznicy bitwy pod Gorlicami.

Krzysztof Bieda

ur. 11 X 1941, Limanowa – szermierz, florecista, reprezentant Polski

Zawodnik KKS Kraków w latach 1960–1979, mistrz Polski juniorów w 1961 r. W kwietniu 1961 roku miał wystąpić w Duisburgu w mistrzostwach świata juniorów, jednak organizatorzy z przyczyn politycznych (nie uznający państwa NRD) zażądali od krajów uczestniczących w mistrzostwach świata, aby walczący szermierze juniorzy wystąpili bez emblematów swych krajów. Zapowiedziano też, że podczas dekoracji zwycięzców nie będą wciągane flagi narodowe na maszt i nie będą grane hymny narodowe. Wobec startu w tak przedziwnych okolicznościach ekipy Polski, ZSRR, Węgier i NRD zrezygnowały z udziału w mistrzostwach świata juniorów i wystąpiły w zorganizowanym turnieju w stolicy NRD w Berlinie. Z relacji tygodnika „Sportowiec” dowiadujemy się, że znakomicie spisali się polscy floreciści, a wręcz doskonale walczył krakowianin Bieda, potwierdzając swój talent. Gdyby doszło do startu w Duisburgu, w takiej formie walczyłby o tytuł mistrzowski. Studiował na Wydziale Architektury PK (1959–65), uzyskując tytuł magistra inżyniera architektury. Po studiach pracował jako projektant w Wiedniu, w biurze architektonicznym, specjalizującym się w projektowaniu obiektów dla komunikacji. Uczestniczył m.in. w opracowaniu projektów architektonicznych dla portów lotniczych w Stuttgarcie i Tegel w Berlinie Zachodnim. W tym okresie interesował się związkami architektury i komunikacji – problem ten stał się głównym tematem jego późniejszych prac badawczych. W 1967 r. rozpoczął pracę na Wydziale Architektury PK w Instytucie Urbanistyki i Planowania Przestrzennego, kierowanym wówczas przez prof. Witolda Cęckiewicza. Do roku 1987 pracował jako nauczyciel akademicki, kolejno obejmując stanowiska od stażysty do docenta. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1974 r., a stopień doktora habilitowanego – w roku 1982. Obydwa zostały nadane przez Radę Wydziału Architektury PK. Istotnym wydarzeniem w jego karierze naukowej było stypendium Fundacji Aleksandra Humbolda w RFN (konkurs). Jako stypendysta podjął pracę w Katedrze Urbanistyki na Uniwersytecie Technicznym w Darmstadt (1975–1976 oraz w 1982 r.), co pozwoliło mu prowadzić badania nad zagadnieniem związków komunikacji i struktury przestrzennej miast w kraju o wysokim już wówczas stopniu zaawansowania procesów urbanizacji i motoryzacji. W roku 1984 został prodziekanem Wydziału Architektury PK. W 1987 r., wyjechał do Australii, gdzie podjął pracę na uczelni początkowo w Tasmanian State Institute of Technology, a następnie na University of Tasmania. Ponad dziesięcioletni pobyt w Australii pozwolił mu bliżej poznać system nauczania uniwersyteckiego w krajach anglosaskich. Na uniwersytecie pełnił szereg funkcji dydaktycznych i administracyjnych, m.in. był dziekanem Wydziału Architektury (1995–96) oraz koordynatorem wyższych stopni naukowych. Po powrocie do kraju w 1997 r. podjął ponownie pracę w Instytucie Projektowania Urbanistycznego na Wydziale Architektury PK, od 1998 roku na stanowisku profesora PK. Był kierownikiem zakładu, a następnie Katedry Kształtowania Przestrzeni Komunikacyjnych na Wydziale Architektu-

ry PK. Od czerwca 1999 do maja 2000 pełnił funkcję architekta miasta w Urzędzie Miasta Krakowa. W okresie 2003–2006 pełnił funkcję prorektora ds. Współpracy Zagranicznej i Regionalnej PK. Nadal uprawia narciarstwo i gra w tenisa, w 1995 r. w Australii wystawił akwarele.

Elżbieta Bieniek-Kuleszyńska

ur. 10 VI 1951, Kraków, lekkoatletka, sprinterka, zawodniczka AZS PK i Hutnika (1965–1972)

Kariere sportową rozpoczęła w XI LO, gdzie wychowania fizycznego uczył trener Hutnika, były reprezentant Polski w biegu na 110 m ppł. Cezary Kuleszyński. Trener namówił ją do biegania i wkrótce znalazła się w kręgu zainteresowań trenerów kadry narodowej. Została reprezentantką kraju w trójmeczcu Polska – NRD – Rumunia juniorów, w którym wygrała bieg na 200 m. W 1969 r. we Wrocławiu została mistrzynią Polski juniorów w biegu na 200 m oraz zdobyła złoty medal na tym samym dystansie podczas Spartakiady Młodzieży w Lublinie. W 1970 r. została objęta centralnym szkoleniem olimpijskim. Rozpoczęte studia chemiczne na PK w 1969 roku stanowiły pierwszoplanowy cel dla zawodniczki i świadomie zrezygnowała z obowiązkowych zgrupowań w kadrze. Po ukończeniu studiów (1975 r.) wiele lat pracowała w Ośrodku Badawczo – Rozwojowym Budowy Urządzeń Chemicznych i Chłodniczych CEBEA w Krakowie, prowadziła też własną działalność gospodarczą z zakresu ochrony środowiska. Posiada międzynarodowe uprawnienia do przeglądów ekologicznych. Od 2003 r. jest sędzią lekkoatletyki, posiadającą II licencję, sędziowała m. in. mistrzostwa świata juniorów w Bydgoszczy (2008 r.). Aktualnie pełni funkcję wiceprzewodniczącej Małopolskiego Kolegium Sędziowskiego Lekkiej Atletyki.

Adam Bodzioch

ur. 31 X 1967 – hokeista, nauczyciel wychowania fizycznego, zawodnik Cracovii.

Reprezentował barwy narodowe podczas Zimowej Uniwersjady w Zakopanem (1993 r.), zajmując z drużyną 5. miejsce w turnieju hokejowym. Absolwent krakowskiej AWF (1993 r.). W 2001 r. rozpoczął pracę w Centrum Sportu i Rekreacji PK. Oprócz dydaktyki w 2005 r. objął opiekę trenerską sekcję kulturystyki mężczyzn AZS PK, która z biegiem czasu przekształciła się w sekcję trójboju siłowego. Sekcja ta wielokrotnie zdobywała doskonałe wyniki w akademickich mistrzostwach Małopolski (3-krotne mistrzostwo, 5-krotne wicemistrzostwo, 2-krotnie trzecie miejsce oraz wiele zwycięstw indywidualnych w poszczególnych kategoriach wagowych oraz klasyfikacji open). Od 2007 r. Sekcja Trójboju Siłowego AZS PK występując w akademickich mistrzostwach Polski zdobyła 7 medali indywidualnych i 1 medal drużynowy, co jest sporym osiągnięciem, zważywszy że startuje

w tych mistrzostwach ponad 50 uczelni z całej Polski. Ostatnio sekcja wzbogaciła się o 1 medal srebrny, zdobyty w mistrzostwach Polski seniorów. W ciągu 13-letniej pracy trenerskiej przez trzy lata prowadził sekcję piłki nożnej AZS PK, z którą wywalczył złoty medal w akademickich mistrzostwach Małopolski. Reaktywował też sekcję unihokeja. W trakcie pracy dydaktycznej i trenerskiej ciągle podnosił swoje kwalifikacje zawodowe, uczestnicząc różnych kursach i szkoleniach organizowanych przez Centralny Ośrodek Szkolenia Zawodowego Nauczycieli Szkół Wyższych, Polską Akademię Sportu, Szkołę Żeglarską Koga Jachting, Centrum Sportu i Rekreacji PK.

Mieczysław Borek

ur. 4 IV 1933, Kraków – lekkoatleta, sprinter, zawodnik Cracovii (1951–1953) i krakowskiego AZS (1953–1962)

Należał do czołówki krajowej, srebrny i brązowy medalista MP w sztafecie 4×100 m, indywidualnie był siódmym zawodnikiem w Polsce w biegu na 100 m (1958 r.). Dwukrotnie był akademickim wicemistrzem Polski. Rekordy życiowe na bieżni żużlowej w biegu na 100 m – 10,7 s (1956 r.), bieg na 200 m – 21,9 s (1960 r.). Studia na Wydziale Komunikacji rozpoczął w 1951 r., ze względu na karierę sportową przerwał je po dwóch latach, dokończył je na Politechnice Gliwickiej. Pracował w strukturach PKP, do przejścia w 1990 r. na emeryturę. Członek Koła Seniorów AZS.

Anna Bujak – Waga – Popieluch

ur. 29 IV 1927, Zakopane – 3 II 2008, Zakopane – narciarka alpejska.

Zawodniczka SNPTT, WKS Zakopane, AZS Zakopane, Wisły – Gwardii Zakopane. Startowała w latach 1945–1957 (łącznie przez 12 lat). Brązowa medalistka AMŚ w 1951 r. (Poiana – Rumunia), 9-krotna mistrzyni Polski (1946 – zjazd; 1948 – zjazd, kombinacja alpejska, 1949 – slalom, 1950 – zjazd, 1953 – zjazd, , gigant, 1954 – slalom, kombinacja), 8-krotna wicemistrzyni Polski (1946 – kombinacja, 1948 – slalom, 1950 – kombinacja, 1951 – zjazd, kombinacja, 1954 – gigant, 1955 – slalom, 1956 – slalom gigant, 11-krotna brązowa medalistka mistrzostw Polski. Zakończyła karierę sportową w marcu 1959 r. podczas mistrzostw Polski na Skrzycznem, na których zajęła trzecie miejsce w biegu zjazdowym swojej koronnej konkurencji. Jednocześnie obok narciarstwa rozwijała się, zdobywała wykształcenie i ukończyła Wydział Architektury na Politechnice Krakowskiej, uzyskując dyplom inżynierski. Po zakończeniu kariery sportowej zajęła się pracą zawodową. Była osobą lubianą i szanowaną.

Magdalena Bujak-Lenczowska

ur. 8 X 1935, Warszawa – narciarka klasyczna, reprezentantka Polski, zawodniczka AZS Zakopane (1952–62).

Akademicka wicemistrzyni świata w biegu sztafetowym 3×5 km (Uniwersjada w Villars – Szwajcaria 1962 r.), 2-krotna brązowa medalistka MP w sztafetach 3×5 km w 1957 i 1960 r., wielokrotna medalistka AMP. W latach 1953–58 studiowała na Wydziale Budownictwa Wodnego, uzyskując w lipcu 1958 r. tytuł magistra inżyniera budownictwa wodnego śródlądowego. Od 1958 r. do 1996 r pracowała jako inspektor nadzoru na budowach zapór wodnych na rzece Sole w Tresnej, Dunajcu w Czorsztynie i Rabie w Dobczycach. Obecnie na emeryturze, mieszka w Kościelisku koło Zakopanego.

Bartłomiej Całka

ur. 27 XII 1973, Kraków, narciarz alpejszyk

Zawodnik AZS Zakopane, członek kadry narodowej w latach 1992–1999, mistrz Polski w 1994 r. w kombinacji alpejskiej, trzykrotny wicemistrz Polski w slalomie gigancie (1993, 1994 r.) i supergigancie (1994 r.), w MP w 1990 r. zajął 4. miejsce w gigancie. Dwukrotnie startował w Uniwersjadach: w Zakopanem w 1993 r., (gigant – 46. miejsce); Muju-Chonju w 1997 r. (slalom – 28. miejsce, gigant – 46. miejsce). Dwukrotnie startował w Pucharze Świata. Z powodu kontuzji nie wystąpił na igrzyskach w Albertville (1992) i Lillehammer (1996 r.). Studiował na Wydziale Architektury PK.

Jerzy Ciesielski

ur. 12.02.1929, Kraków – zm. 9.10.1970, Chartum – koszykarz, wioślarz, kajakarz.

Absolwent krakowskiej WSWF (1951 r.) i Wydziału Budownictwa Lądowego PK (dyplom inżynierski 1952 r.). Nauczyciel akademicki PK (od I 1957 r.), doktorem nauk technicznych został w 1960 r., habilitował się w 1968 r. W czasie studiów uprawiał koszykówkę w I-ligowej Cracovii, był też zawodnikiem sekcji wioślarskiej krakowskiego AZS, wioślował na jedyńce pod okiem trenera Jana Bujwida. W regatach o MP w Bydgoszczy (1948 r.) zdobył tytuł wicemistrza Polski w jedynkach nowicjuszy oraz tytuł wicemistrza AZS w jedynkach półwycigowych we Wrocławiu (1948 r.). W tymże roku otrzymał tytuł „wicetróla sezonu” i został uhonorowany pamiątkowym żetonem za przewiosłowanie 1127 km. Więcej przewiosłował Dezso Csaba (1526 km). W czasie studiów był jednym z założycieli grupy studenckiej, działającej przy duszpasterstwie sąsiadującej z Politechniką parafii Św. Floriana, gdzie zaprzyjaźnił się księdzem Karolem Wojtyłą. Z biegiem lat stworzyli oni niezwykłą

grupę, określaną mianem „środowiska”, a Jerzy Ciesielski uznany został za nieformalnego przywódcę tej grupy. Wraz z żoną Danutą Plebańczyk, absolwentką krakowskiej WSWF, organizował spływy kajakowe, obozy narciarskie, w których brali udział studenci krakowskich uczelni, zgrupowani w duszpasterstwie akademickim kierowanym przez ks. dra Karola Wojtyłę, następnie biskupa i arcybiskupa krakowskiego. We wrześniu 1969 r. Jerzy Ciesielski wyjechał do Chartumu (Sudan) jako wykładowca tamtejszego uniwersytetu. Zginął tragicznie wraz z dwójką dzieci w wyniku katastrofy statku na Nilu. Po jego śmierci Politechnika zatrudniła żonę Danutę w charakterze nauczyciela wychowania fizycznego w Studium WFiS w latach 1972–1984. Obecnie w Kościele katolickim toczy się proces beatyfikacyjny Jerzego Ciesielskiego.

Roman Ciesielski

ur. 4 XI 1924, Kraków – zm. 9 VI 2004, Wrocław – koszykarz, piłkarz ręczny, wioślarz, nauczyciel akademicki, rektor PK, senator RP.

Podczas okupacji niemieckiej był żołnierzem Oddziału Partyzanckiego „Żelbet” Armii Krajowej. Po zakończeniu wojny podjął studia na nowo tworzących się wydziałach politechnicznych Akademii Górniczej. Uprawiał zawodniczo koszykówkę i piłkę ręczną 11-osobową w Cracovii oraz wioślarstwo w AZS. Występował wraz z koszykarzami Cracovii w I lidze (1949–1953), rozegrał 89 spotkań ligowych, przez wiele lat był kapitanem drużyny. W 1948 r. pierwszy raz został powołany do reprezentacji Polski w koszykówce, łącznie rozegrał siedem meczów w reprezentacji. Jego trenerem wioślarstwa w AZS był Jan Bujwid. Wystąpił w regatach o MP w 1949 r., jako szlakowy we wrocławskiej czwórce AZS zdobył trzecie miejsce i brązowy medal. Liczne występy i treningi starał się godzić z nauką na Wydziale Budownictwa Lądowego. Będąc jeszcze studentem, został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Statyki i Wytrzymałości Materiałów PK, gdzie pracował pod kierunkiem prof. Izydora Stelli-Sawickiego, jednego z założycieli PK. Na tej uczelni przeszedł wszystkie szczeble kariery akademickiej. Profesorem nadzwyczajnym został mianowany w roku 1962, a profesorem zwyczajnym w roku 1974. W latach 1972–1975 pełnił funkcję prorektora PK. W roku 1981 został wybrany rektorem PK i po roku, w lipcu 1982, w okresie stanu wojennego, odwołany przez władze z tej funkcji. Był pierwszym przewodniczącym Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (1982–1985). W czerwcu 1989 r. wybrano go na senatora RP, funkcję tę pełnił do 1991 roku. W 1971 r. został członkiem korespondentem, a w 1983 r. członkiem rzeczywistym PAN, 1987–1998 był członkiem Prezydium PAN (1987–1988). Od roku 1989 był czynnym członkiem reaktywowanej Polskiej Akademii Umiejętności. Autor ponad 600 publikacji naukowych, w tym kilkunastu monografii i podręczników akademickich. Doktor honoris causa PK (1995). Odznaczony m. in. Krzyżem Wielkim OOP, Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą, Krzyżem Komandorskim OOP, a także Krzyżem Walecznych, Krzyżem Partyzanckim, Krzyżem Armii Krajowej. Wyróżniony tak-

że medalem Kalos Kagathos oraz nagrodą Solidarni w sporcie. Prof. Roman Ciesielski wraz z małżonką, pochodzącą ze Lwowa Zofią z domu Frydlewicz, profesorem biologii Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie, należał do grona bliskich przyjaciół papieża Jana Pawła II, a przyjaźń ta zrodziła się w początkach duszpasterstwa akademickiego w parafii św. Floriana w Krakowie, gdzie rozpoczął swą pracę ze studentami młody ks. Karol Wojtyła.

Tomasz Dara

ur. 9 II 1988, Bielsko Biała – snowboardzista, zawodnik klubu BSS Bielsko-Biała

Startował na Uniwersjadzie w tureckim Erzurum (2011 r.), zajmując 15. miejsce w half-pipe. W latach 2008–2010 był w kadrze narodowej snowboardzistów. Brązowy medalista MP (2011 r.), brązowy medalista mistrzostw Holandii. (2010 r.), Studiował na Wydziale Architektury PK w latach 2009–2013. Jest czynnym architektem, prowadzi firmę Agresywny Architekt Tomek Dara.

Paweł Dawidek

ur. 22 VI 1977, Zakopane – snowboardzista, reprezentant kraju, zawodnik AZS AWF Kraków-Zakopane

Uczestniczył w Pucharze Świata w Kaprun w 1998 r., w Pucharze Europy w 1999 r. zajął 8. miejsce, trzykrotnie startował w Uniwersjadach: w Popradzie w 1999 r. (w gigancie zajął 27. miejsce a w SXB był 37.); w Zakopanem w 2001 r. (w SBX i w slalomie rów. był 15.); w Tarvisio w 2003 r. (17. miejsce w gigancie) Studia rozpoczął w 2000 r. na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH. Na IV roku studiów otrzymał zgodę dziekana Wydziału Inżynierskiego PK na podjęcie studiów na PK jako drugiego kierunku.

Małgorzata Downar-Zapolska z domu Kardas

ur. 11 XII 1968, Kraków – koszykarka, reprezentantka Polski, nauczyciel wychowania fizycznego

Absolwentka krakowskiej AWF (2003), wychowanka krakowskiej Wisły (1979–2003), grająca w latach 1995–1996 w Olimpiii Poznań z którą zdobyła brązowy medal mistrzostw Polski. Natomiast z drużyną Wisły zdobywała medale: złoty (1988 r.), srebrny (1992, 1999 r.), brązowe (1995, 1997, 2000 r.). Od 2012 roku pracuje w CSiR PK. Trenerka koszyków.

Marcin Dyląg

ur. 19 VII 1979, Rabka – narciarz alpejczyk, klub AZS AWF Kraków-Zakopane, AZS PK.

Reprezentował Polskę na Uniwersjadzie w Popradzie (1999 r.), zajmując w biegu zjazdowym 55. miejsce, w gigancie 58. miejsce. Trzykrotnie startował w MPSzW (1999, 2001, 2003 r.), zdobywając dla PK złoty i brązowy medal. W konkurencjach indywidualnych zdobył złoty i cztery srebrne medale. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK. Siostra Anna Dyląg studiowała na Wydziale Architektury PK, uprawiała narciarstwo alpejskie i trzykrotnie startowała w reprezentacji PK na MPSzW (1999, 2001, 2003 r.). Zdobyła z drużyną PK dwa srebrne medale, indywidualnie w 2003 roku zdobyła brązowy medal.

Wiesław Furmanek

ur. 16 V 1959, Szczepczeszyn – lekkoatleta, długodystansowiec, zawodnik Unii Hrubieszów (1976–77), Tomaszów Lubelski (1977–1979), krakowskiego Hutnika (1979–1992 r.).

W 1978 r. został mistrzem Polski juniorów w biegach przełajowych i wicemistrzem Polski juniorów w biegu na 5 km. W 1979 r. rozpoczął studia na kierunku transport PK. Od 1981 r. znowu należał do czołówki polskich długodystansowców. Wygrał „Cross „Wieczoru” w Chorzowie, był trzeci na MP seniorów na 10 km. W 1983 r. zdobył srebrny medal w halowych MP na 3 km, zaś w roku następnym w Antwerpii został brązowym akademickim medalistą świata w biegach przełajowych. Z czasem zaczął biegać maratony, ukończył 23 biegi maratońskie, w Sewilli przybiegł na metę na miejscach 3., 4. i 6., w Paryżu był 8., w Brukseli 3., a na MP w Dębnie 4. Po studiach pracuje w firmie, której jest współwłaścicielem. Aktualnie jest prezesem zarządu firmy, zajmującej się nieruchomościami, przygotowaniem terenu pod inwestycje, przygotowaniem projektów ich zagospodarowania.

Kazimierz Furtak

ur. 2 I 1951, Boratyn na Podkarpaciu, lekkoatleta, rektor PK

Karierę sportową rozpoczął w szkole średniej w Jarosławiu grając w piłkę ręczną i siatkówkę, lekkoatletykę uprawiał w KS Czuwaj Przemyśl. Od 1968 r. był zawodnikiem AZS PK I AZS Kraków, został akademickim mistrzem Polski uczelni technicznych w skoku w dal i trójskoku. Jego rekord życiowy w trójskoku (14,70 m) osiągnięty na zawodach w Warszawie (21 V 1973 r.) jest w dalszym ciągu rekordem PK. Swoje życie zawodowe związał z Politechniką Krakowską, przechodząc na tej uczelni wszystkie szczeble kariery akademickiej.

W 1973 r. ukończył studia z zakresu inżynierii ruchu na Wydziale Budownictwa Lądowego PK. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1979 r. Doktorem habilitowanym został w 1987 r. Postanowieniem Prezydenta RP z 22 XI 1999 r. otrzymał tytuł profesora nauk technicznych. Był dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej (1996–2002), prorektorem PK (2002–2008), rektorem PK (od 2008). W 2012 r. został ponownie wybrany na czteroletnią kadencję. Jest wybitnym specjalistą z zakresu mechaniki obiektów mostowych. Pełniąc wiele funkcji na uczelni zawsze był protektorem i mecenasem kultury fizycznej i sportu na PK za co otrzymał godność Honorowego Członka AZS Kraków.

Józef Gąsienica-Józkowy

ur. 13 IX 1928, Zakopane – zm. 3 III 1972, Kraków – narciarz,

Uprawiał skoki narciarskie i konkurencje alpejskie – głównie zjazd. W tych konkurencjach wywalczył miejsce wśród najlepszych Polsce. Jego lokaty w czołówce krajowej, zakwalifikowanie się do kadry olimpijskiej przed Igrzyskami Olimpijskimi w 1956 r., a równocześnie bezkolizyjne kontynuowanie studiów na Wydziale Architektury PK – to doskonały przykład godzenia obowiązków życiowych z przygodą sportową. W jego dorobku znalazł się tytuł mistrza Polski w skokach drużynowych w 1953 r. Po zakończeniu kariery sportowej i zakończeniu studiów podjął pracę w Technikum Budownictwa Regionalnego w Zakopanem, gdzie nauczał w zawodzie łączącym kwalifikacje techniczne z regionalnym rzemiosłem artystycznym. Zaangażował się też bardzo poważnie w ratownictwo górskie. Brał udział w trudnych akcjach ratunkowych w Tatrach. Z ramienia Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego kontrolował stan nartostrady z Kasprowego Wierchu przed dopuszczeniem do ruchu turystycznego na dany dzień. W czasie takiej inspekcji na nartostradzie w rejonie Dolnych Kalatówek uległ wypadkowi, zjeżdżając 19 II 1972 r. z Kasprowego Wierchu do Kuźnic: aby uniknąć wjechania na turystów idących w górę zakazaną dla pieszych nartostradą zjechał w nią w las i doznał obrażeń które spowodowały jego zgon w klinice krakowskiej.

Mieczysław Gąsienica Samek

ur. 26 X 1922, Zakopane – biegacz i skoczek narciarski

Kariere sportową rozpoczął jako 12 letni chłopiec. Startował od 1934 r. W czasie II wojny światowej żołnierz AK. PO wojnie zawodnik Wisły Zakopane, Wisły-Gwardia Zakopane. Członek kadry olimpijskiej w 1948 r. – jednak w St. Moritz nie wystartował – sprawdzono, że był w AK i nie pojechał na olimpiadę. Złoty medalista AMŚ w sztafecie 4×8 km w 1947 r. (Davos – Szwajcaria) i brązowy w gigancie w 1951 r. (Poiana – Rumunia). srebrny (1946 r.) i brązowy (1948 r.) medalista MP w skokach narciarskich. Startował także w MP w konku-

rencjach alpejskich. Studia rozpoczął na AG, po I semestrze przeniósł się na Wydział Politechniczny AG. Był niezwykle uzdolniony w naukach ścisłych, zwłaszcza w matematyce oraz biegła znajomość języka francuskiego wpłynęła na jego losy, gdy po pechowym upadku narciarskim (wjechał na lawinisko w Kotle Goryczkowym, przewrócił się i wyrwał bark) zakończył karierę sportową i rozpoczął pracę geodety. W latach 50. pracował na Spitzbergenie, podczas budowy bazy naukowej. Przez wiele lat pracował i mieszkał w Wietnamie, Maroko, Gwinei.

Filip Gocman

ur. 13 XII 1978, Kraków – narciarz alpejszyk

Mistrz Polski, członek kadry narodowej (1996–1997), zawodnik MKN Skrzyczne Szczyrk, KKN Kraków, AZS PK, mistrz Polski juniorów i mistrz Polski seniorów w 1998 r. w zjeździe na trasie zjazdowej FIS w Szczyrku. Wielokrotnie reprezentował Polskę w zawodach międzynarodowych takich jak MŚ juniorów, zawodach FIS, Pucharze Europy UNI. W 1998 r. brał udział w Zimowej Uniwersjadzie w Jasnej, zajmując 10. miejsce w zjeździe. W okresie juniorskim zdobywca dwóch złotych medali w gigancie na Ogólnopolskiej Olimpiadzie w Zakopanem w 1996 r. Podczas studiów na PK wielokrotnie zwyciężał w MPSzW.

Kazimierz Gorgoń

ur. 2 V 1928, Kraków – lekkoatleta, koszykarz, siatkarz, nauczyciel wychowania fizycznego

Absolwent polonistyki UJ (1952) i WSWF (1953). Zawodnik Cracovii – mistrz Polski w sztafecie 4×100 m i 4×400 m (1950 r.), w siatkówce i piłce ręcznej występował w KS Kolejarka (dawniej Olsza), zdobywając brązowy medal w MP w (1950 r.) w siatkówce, koszykarz AZS Kraków. Zawodnik i trener lekkoatletyki w TS Wisła (1951–1966). Doktor wychowania fizycznego (1972 r.). Kierownik Studium WFiS PK (1972–1976), następnie nauczyciel wychowania fizycznego Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Akademii Medycznej Kraków, w latach 1987–1992 był zastępcą kierownika Studium WFiS AM ds. sportu.

Renata Gostyńska

ur. 4 IX 1922, Burów, gmina Liszki – zm. 7 X 2013, Kraków – kajakarka, wioślarka

Mistrz Sportu (1952 r.), zawodniczka AZS Kraków (1945–1953). W pierwszych powojennych MP w Poznaniu (1946 r.) zdobyła srebrny medal w kajakach w dwójce (z Hanną Sowińską) na dystansie 600 m. W 1953 r. została mistrzynią Polski w wioślarstwie w dwójce podwójnej (z Ireną Stawską), w jedynekach zdobyła srebrny (1952 r.) i brązowy medal (1949 r.). Była również akademicką mistrzynią Polski w jedynekach (1952 r.). Była pierwszą polską wioślarką, która w 1953 r. brała udział w ME w Kopenhadze, wywalczyła trzecie miejsce w dwójce podwójnej. Niestety, bieg ten został przeprowadzony poza programem. W tym też roku przerwała karierę sportową, powróciła do sportu mając ponad 80 lat (!) za namową Zdzisława Adamika. Osada dwójki podwójnej, którą stworzyli odniosła wiele sukcesów, najcenniejszym było zdobycie tytułu mistrza świata w klasie Master w Wiedniu (2009 r.). Wówczas była to najstarsza osada na świecie (liczyła 170 lat). Studiowała angiłystykę na Wydziale Humanistycznym UJ, dyplom magistra filologii angielskiej otrzymała 30 czerwca 1948 r. Z PK etatowo związana od 1 IX 1958 r. pracowała w Studium Języków Obcych PK jako lektor języka angielskiego. Wcześniej prowadziła kursy językowe dla pracowników i studentów, zajmowała się tłumaczeniem prac naukowych i obsługą konferencji naukowych. Z 30 VIII 1964 r. przeszła na emeryturę.

Barbara Grabacka-Pietruszka

ur. 8 X 1958, Kraków – koszykarka

Zawodniczka Korony (przez 18 lat), absolwentka krakowskiej AWF (1981 r.), nauczycielka wychowania fizycznego. Od 1995 r. pracuje w Centrum Sportu i Rekreacji PK, pełniąc funkcję zastępcy dyrektora (2007–2009) oraz dyrektora CSiR PK od 2009 r. Trenerka żeńskiej drużyny koszykówki AZS PK, jej zawodniczki zdobyły złoty medal (2002 r.), srebrny medal (2006 r.) i brązowy medal (2004 r.) na MP uczelni technicznych. Nadal uprawia koszykówkę, z drużyną oldbojów zdobyła dwukrotnie wicemistrzostwo Europy (Pesaro – 2009 r. i Saloniki – 2012 r.). Dokonała kompletnej przebudowy Ośrodka Żeglarskiego nad Jeziorem Żywieckim, w 2010 r. założyła w miasteczku studenckim Fitness Klub Kwadrat, zainicjowała powołanie zespołu kierowników sportu i rekreacji krakowskich szkół wyższych. Zainicjowała także fuzję żeńskich drużyn koszykówki AZS PK z Koroną Kraków, należący do ścisłej czołówki drużyn pierwszoligowych. Drużyna ta zdobyła dwukrotnie tytuł akademickiego mistrza Polski w latach 2013–2014.

Anna Hazior

ur. 13 V 1983, Kraków – lekkoatletka

Uprawiała biegi średnie, zawodniczka Cracovii, wychowanka trenera Romana Kołodzieja. Sport uprawiała od 1997 r. Odniosła pierwsze sukcesy po trzech latach treningów, zdobywając brązowy medal na 800 m podczas MP juniorów młodszych. W 2001 r. zdobyła srebrny medal na 800 m w halowych MP juniorów; srebrny medal w biegu na 2000 m w przełajowych MP juniorów (2003 r.); w 2005 roku złoty medal na 800 m w akademickich AMP. Reprezentowała nasz kraj w meczu młodzieżowym Polska Czechi (2004 r.), zajmując drugie miejsce w biegu na 800 m oraz w trójmeczu Polska–Grecja–Katalonia (2005 r.), zajmując drugie miejsce na swym koronnym dystansie. Studiowała budownictwo ogólne na Wydziale Inżynierii Lądowej PK. Pracuje w firmie budowlanej FF-Bud Jana Filipowicza. Odnawiała zabytkowe obiekty m. in. podziemia Rynku Głównego, szyb „Regis” w kopalni soli w Wieliczce, kamienice na Starym Mieście w Krakowie.

Stanisław Karpel

ur. 10 XI 1926, Zakopane – skoczek narciarski i zjazdowiec, akademicki wicemistrz świata w skokach.

Zawodnik HKN i AZS Zakopane. Reprezentant Polski. Akademicki wicemistrz świata w skokach w 1949 r. w Spindlerowym Młynie, W 1947 r. był siódmym zawodnikiem w Polsce w skokach narciarskich. W 1948 roku rozpoczął studia na Wydziale Architektury PK. Ukończył je tytułem magistra inżyniera architektury w 1953 r. Po studiach pracował w Warszawie w Pracowni Konserwacji Zabytków do marca 1958 r. Zaprojektował większość tras i kolejek krzesełkowych na Podhalu.

Juliusz Korzeniak

ur. 6 III 1930, Kraków – piłkarz i hokeista, wychowanek Cracovii, nauczyciel wychowania fizycznego, absolwent krakowskiej WSWF (1954 r.).

W 1949 r. awansował do piłkarskiej reprezentacji Polski juniorów i wystąpił w meczach przeciwko Węgrom i Czechosłowacji. W tym też roku zaczął grać w pierwszoligowej drużynie Cracovii w której spędził pięć sezonów (1949–1954). Występował też w drużynach piłkarskich krakowskiego Wawelu (1954–1956) oraz BKS Bielsko-Biała (1956–1959). W hokeju na lodzie już jako junior awansował do zespołu 4-krotnego mistrza Polski Cracovii i reprezentacji Krakowa. W 1949 r. z drużyną Cracovii zdobył tytuł mistrza Polski. Został powołany do reprezentacji Polski na AMŚ, na których Polska zajęła trzecie miejsce. Od 1954 r., będąc oficerem pra-

cował w Wojsku Polskim, następnie jako nauczyciel wychowania fizycznego w szkołach podstawowych (1957–1978). Ukończył kursy trenerskie: piłki nożnej (1956 r.), hokeja na lodzie (1966 r.). Od 1 IX 1978 pracował w Studium WFiS PK, aż do osiągnięcia wieku emerytalnego.

Zbigniew Korzeniowski

ur. 6 IV 1933, Żywiec – skoczek narciarski,

Czołowy zawodnik AZS Zakopane, uczestnik wielu międzynarodowych zawodów narciarskich: Uniwersjady i AMP.

Jerzy Korzeniowski

ur. 12 VII 1935, Zakopane – narciarz alpejszyk, inżynier wynalazca.

Zawodnik AZS Zakopane, AZS PK. W latach 1953–1966 był członkiem kadry narodowej w narciarstwie alpejskim. Wielokrotny medalista mistrzostw Polski juniorów i akademickich mistrzostw Polski, reprezentant Polski w wielu zawodach międzynarodowych, uczestnik Uniwersjady w 1962 r. (Villars – Szwajcaria). W mistrzostwach Polski w 1956 r. zajął 7. miejsce w slalomie; 1959 r. – 6. miejsce w gigancie; 1960 r. – 5. w kombinacji; 1965 r. – 8. w gigancie; 1966 r. – 5. w biegu zjazdowym, 8. – w slalomie i w kombinacji. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK w latach 1953–1957 i uzyskał tytuł inżyniera mechanika. W 1966 r. wyjechał na praktykę zawodową do Francji, a następnie w 1969 r. przeniósł się do Kalifornii gdzie mieszka do dnia dzisiejszego. Swoją karierę zawodową poświęcił studiom i pracy rodzącej się nowej specjalności o olbrzymiej perspektywie w przyszłości „composite” czyli nowej technologii zajmującej się materiałoznawstwem, poszukiwaniem i zastosowaniem kompozytów w projektowaniu obiektów i produktów lądowych, morskich, powietrznych oraz automatyką ich produkcji. „Człowiek nr 1 technologii kompozytowych” wg. NASA, otrzymał dwukrotnie nagrody prezydentów USA za najlepszy zrealizowany projekt inżynierski roku. Konstruktor, właściciel firmy badawczo-wdrożeniowej technologii kompozytowych. Posiadacz kilkudziesięciu patentów USA w inżynierii kompozytowej. Laureat Złotej Księgi Wychowanków PK w 2008 r.

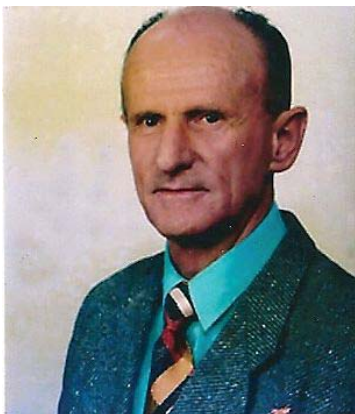

Kazimierz Korzeniowski

ur. 12 III 1948, Zakopane – narciarz alpejszyk, medalista mistrzostw Polski, zawodnik AZS Zakopane (1959–78)) i AZS PK 1966–71).

Był kilkakrotnym mistrzem i wicemistrzem Polski juniorów, wystąpił w Uniwersjadzie w 1968r., (Innsbrucku) i w 1970r., (Rovaniemi). Dwukrotny brązowy medalista MP w 1972 r. w gigancie II (zamiast zjazdu) oraz kombinacji alpejskiej. Pozostałe rezultaty ja-

kie uzyskiwał w MP – w 1971 r. – 8. miejsce w slalomie gigancie, 1972 r. – 7. w slalomie, i w gigancie, 1973 r. – 8. w kombinacji, 1974 – 8. w slalomie i gigancie; 1975 – 8. w slalomie i 5. w kombinacji, wielokrotny akademicki mistrz Polski. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK w latach 1966–1971 uzyskując 22 III 1972 tytuł inżyniera mechanika – specjalność pojazdy szynowe. Przez 36 lat był szefem obsługi kolejek liniowych – Kasprowy Wierch.

Jacek Kowalski – „Siuhajek”

ur. 12 XII 1935, Zakopane – narciarz alpejczyk, ekspert budownictwa.

Od 1950 r. zawodnik AZS Zakopane, powołany do kadry juniorów AZS w 1951 r., a zimą 1953 r. do kadry narodowej juniorów gdzie słynna trójka JK: Jerzy Korzeniowski, Janek Kunczyński i Jacek Kowalski; dzieliła medale Mistrzostw Polski Juniorów między siebie. Później ta trójka startowała w barwach Politechniki Krakowskiej. Rywalizowali z innymi członkami AZS PK jak: Mieczysław Satała, Walek Obrochta, Jędrzek i Włodek Czarniakowie w Akademickich Mistrzostwach Polski. Startował w Międzynarodowych Akademickich Mistrzostwach Jugosławii, w zawodach o Puchar Uniwersytetu w Grenoble w Alp d’Venosc (L2A) jako reprezentant AZS PK, gdzie studenci PK zajęli drugie miejsce wśród 21 drużyn narodowych. W latach 1953–1956 studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK. Pracę zawodową rozpoczął na budowach Walcowni i Koksowni w Nowej Hucie, a potem m.in. COS na FIS w 1962 r. w Zakopanem, Wytwórnice Saletry na Azotach w Puławach i we Włocławku. W 1963 r. uzyskał tytuł inżyniera na PK, a w 1973 r. po 2 letnich studiach na PW, został specjalistą budowy elektrowni jądrowych. W 1972 r. został naczelnym inżynierem Energoblok Wybrzeże, generalnego wykonawcy m.in. elektrociepłowni w Trójmieście, EC Rafinerii Gdańsk i EC Celulozy Kwidzyń. W 1978 został delegowany na 2 lata do Iraku, gdzie na 7 dużych kontraktach zarządzał i kierował pracą 1500 polskich pracowników. Łącznie w Energobloku Wybrzeże pracował 10 lat, do roku 1981, kiedy to 17.XII dostał wilczy bilet na pracę w budownictwie na terenie kraju. Wyjechał do Turcji, gdzie jako szef nadzoru budowlanego budował Elektrownię Yenikoy (polską pod klucz), potem na Ukrainie jako główny inżynier budowy budował II Blok-1000 MW Chmielnickiej Elektrowni Atomowej w Nietiszynie k. Ostroga z ponad dwutysięczną polską załogą. W zawodzie inżyniera-wykonawcy przepracował 50 lat, jest czynny zawodowo dalej. ale już od 2008 r. jako rzeczoznawca budowlany (uprawnienia z 2004 r.). Udziela się obywatelsko w Tatraski-lobby, nieformalnej organizacji walczącej z „zielonymi” o dostęp narciarzy zjazdowych do Polskich Tatr. W roku 2008 został laureatem Złotej Księgi Wychowanków PK.

Renata Knapik-Miazga

ur. 15 VII 1988, Tarnów – florecistka i szpadzistka, zawodniczka Pałacu Młodzieży Tarnów, Krakowskiego Klubu Szermierzy,

Wielokrotna mistrzyni Polski we wszystkich kategoriach wieku oraz zwyciężczyni turniejów rangi Pucharu Polski, 3-krotna brązowa medalistka ME juniorów (2007 – indywidualnie, 2007 r., 2008 r. – drużynowo), trzecia zawodniczka młodzieżowego Pucharu Świata (2007 r.), brązowa medalistka ME seniorów (2013 r. – indywidualnie, w turnieju drużynowym zajęła 9. miejsce), 2-krotna indywidualna mistrzyni Polski (2012 r., 2013 r.), srebrna medalistka MP w turnieju drużynowym (2013 r.). Trzykrotnie reprezentowała Polskę na Uniwersjadach: w Belgradzie (2009 r.) zajęła w turnieju drużynowym 4. miejsce oraz 36. miejsce w turnieju indywidualnym; w Shenzhen (2011 r.) w turnieju drużynowym zajęła 9. miejsce oraz 45. w turnieju indywidualnym; w Kazaniu (2013 r.) w turnieju indywidualnym zajęła 5. miejsce, w turnieju drużynowym. W latach 2007–2011 była studentką kierunku: zarządzanie i inżynieria produkcji – specjalność zarządzanie jakością Wydziału Mechanicznego PK. Obrona pracy dyplomowej odbył się 4 II 2011 r.

Zbigniew Król

ur. 27 X 1949, Lubawka – lekkoatleta, członek kadry narodowej, reprezentant kraju

Zawodnik AZS AGH (1968–72), AZS Kraków (1968–79), trener klasy mistrzowskiej lekkoatletyki. Trener kadry Polski juniorów (1979–81), od 1999 trener kadry narodowej, przygotowywał polskich biegaczy do Igrzysk Olimpijskich w Atenach (2004 r.), Pekinie (2008 r.) i Londynie (2012 r.). m.in. Małgorzatę Rydz, Wiolettę Frankiewicz, Lidie Chojeczką, Pawła Czapiewskiego, Adama Kszczota, Renatę Pliś. Absolwent AGH, dyplom magistra inżyniera geologa górniczego uzyskał 12 X 1972. Od 1972 do 1980 r. pracownik na Wydziale Inżynierii Środowiska.

Jan Kunczyński

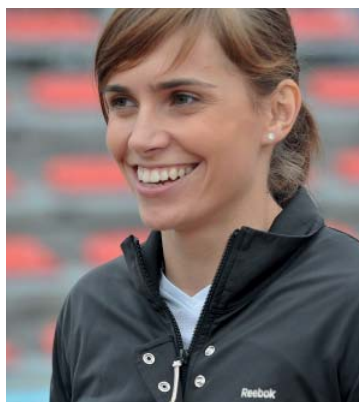
ur. 18 III 1936, Blinów woj. lubelskie – narciarz alpejszyk, znakomity zjazdowiec

Dwukrotny mistrz Polski juniorów, pięciokrotny mistrz juniorów Zakopanego i sześciokrotny mistrz juniorów województwa krakowskiego. W 1960 r. reprezentował Polskę

i AZS na Uniwersjadzie w w Chamonix (Francja), w 1962 r. na Uniwersjadzie w Villars (Szwajcaria). Jest absolwentem Wydziału Mechanicznego PK, dyplom magisterski uzyskał w 1959 r. W 1962 wyjechał na praktykę zawodową do Francji i USA, gdzie się ożenił. W 1963 r. otworzył przedsiębiorstwo Lift Engineering and

Manufacturing Inc, które budowało kolejki narciarskie w 11 krajach. Kolejki były budowane używając marki „Yan” , włączając licencje we Francji, Japonii, Korei wybudowano ponad 1000 instalacji.

W 1990 r. otworzył przedsiębiorstwo Yantrac INC, które specjalizowało się w budowie APM (Automatic People Moovers) several, zostało zrealizowane w Nevada and California. Jan Kunczyński uzyskał uprawnienia budownicze (Contractor licencja „A” Engineering) i uprawnienia inżyniera (PE) w wielu stanach. W 1998 roku wyjechał do Mexsico (Mexia, La Paz, BCS), gdzie otworzył kompanie Sisyan LLC specjalizujące się w RD na polu odsalania wody morskiej przy pomocy elektrycznej uzyskanej z paneli PV i ogrzewaniu wody przy pomocy energii słonecznej. Opracował ponad 20 patentów, ostatnia aplikacja została złożona w kwietniu 2015 r. Wpisany do Złotej Księgi Absolwentów PK. W 2014 roku opublikował White Paper promujący nową metodę odsalania wody Bemad Response Desalination.

Agnieszka Ligieza-Ryś

ur. 19 III 1986, Tarnów – lekkoatletka, sprinterka,

Zawodniczka MLUKS Tarnów, WKS Wawel Kraków, AZS AWF Kraków, reprezentantka Polski. Srebrna medalistka młodzieżowych MP w biegu na 200 m; czwarte miejsce na 200 m seniorek (2009 r.), piąte miejsce na 200 m (2010 r.). Sześciokrotna medalistka MP uczelni technicznych w biegu na 100 i 200 m w latach 2007–2010. Uczestniczyła w PE (Sztokholm 2011 r.) oraz w MŚ (Dageu – Korea Płd. 2011 r.) w sztafecie 4×100 m. Studiowała budownictwo na Wydziale Inżynierii Lądowej PK

Waław Lipiński

ur. 18 VI 1920, Kraków – koszykarz, siatkarz, szczypiornista reprezentant Polski.

Karierę sportową rozpoczął przed wojną w KS Garbarnia. Po rozwiązaniu sekcji piłki ręcznej w Garbarnii, przeniósł się wraz Markiem Bahrem do krakowskiego AZS. Stanowili mocny duet w akademickiej koszykówce i szczypiorniaku. Lipiński z Bahrem reprezentowali barwy Polski w meczu kwalifikacyjnym do mistrzostw świata ze Szwecją w szczypiorniaku. Studiował na Wydziale Architektury PK w latach 1947–1951. Po zakończeniu kariery sportowej wyjechał do Katowic, gdzie pracował jako architekt.

Florian Luba

ur. 17 II 1936, Załucz woj. stanisławowskie – zm. 15 III 1996, Kraków – siatkarz, zawodnik AZS Kraków od 1954 r.

Występował w zespole, który w latach 50. Należał do ściślej czołówki krajowej, zaś w 1957 r. zdobył najlepszy w historii krakowskiej siatkówki akademickiej wynik – 3. miejsce w I lidze i brązowy MP. Od 1954 r. studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego, po studiach pracował jako zastępca, a następnie jako kierownik Wydziału Wodnego w kombinacie metalurgicznym w Nowej Hucie.

Andrzej Lubas

ur. 14 II 1951, Luboń Śląski – lekkoatleta

Należał do ściślej czołówki w Polsce w biegach przez płotki. Zawodnik krakowskiego Hutnika (1976–1982). Wicemistrz Polski w biegu na 110 m ppł (1980 r.), reprezentował Polskę w meczu młodzieżowych drużyn z Finlandią. Swój najlepszy czas na 110 m przez płotki (13,8 s) osiągnął w 1976 r. na tartanie AWF w Warszawie. Rezultat ten jest aktualnym rekordem PK. Od 1970 r. studiował na kierunku aparatura przemysłowa na Wydziale Chemicznym PK. W 1977 r. został inżynierem tej specjalności. Magisterium uzyskał na AWF w Poznaniu i został nauczycielem wychowania fizycznego w szkołach w Zielonej Górze.

Jerzy Łudzik

ur. 17 XI 1929, Kraków – koszykarz, piłkarz ręczny, działacz sportowy, inżynier budowlany

Przygodę z koszykówką rozpoczął w 1945 r. w Cracovii. Przez 15 lat grał w drużynie w której był czołowym strzelcem, występował w reprezentacji Krakowa, był też członkiem kadry olimpijskiej w 1951 r. Rozegrał 350 spotkań w barwach Cracovii do 1958 r. Grał także w 11-osobową piłkę ręczną najpierw w Cracovii, a następnie w Krowodrzy. W latach 1949–1952 studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK, a następnie został zatrudniony na stanowisku kierownika budowy (do 1955 r.) w Nowej Hucie., z kolei piastował różne stanowiska w krakowskich spółdzielniach budowlanych. Od 1959 r. pracował w Wydziale Architektury Urzędu Miasta Krakowa. Po skończeniu kariery zawodniczej został działaczem klubowym. Ale ze sportem swoim nie rozstał się aż do osiągnięcia wieku 80 lat, trenując i grając w gronie przyjaciół z lat młodości. Bardzo energicznie pracuje w Kole Seniorów Cracovii, piastując w nim funkcję przewodniczącego, zajmuje się opracowaniem historii klubowej koszykówki i piłki ręcznej oraz kompletowaniem archiwum klubowego.

Jacek Majka

ur. 23 VIII 1963, Tarnów – lekkoatleta, sprinter, nauczyciel wychowania fizycznego, trener II klasy lekkiej atletyki

Zawodnik AZS PK (1983–1986), AZS AWF Kraków (1983–1993), dwukrotny srebrny medalista MP w sztafetach 4×100 m i 4×400 m (1992 r.), brązowy medalista MP w sztafecie 4×100 m (1991), medalista AMP. Studiował na Wydziale Inżynierii Lądowej PK (1983–1986) i krakowskiej AWF (1986–1991). Po uzyskaniu magisterium w 1991 r. rozpoczął pracę jako nauczyciel wf., od 1995 r. podjął pracę w Centrum Sportu i Rekreacji PK, pełnił w nim funkcję zastępcy dyrektora najpierw ds. sportu (1996–2003), a następnie ds. organizacji i promocji (2009 – nadal). Niezwykle aktywny działacz sportu akademickiego, w którym pełnił rozmaite funkcje: wiceprezesa ds. sportu AZS PK (1996–2003), dyrektora klubu AZS AWF Kraków (2003–2011), wiceprezesa AZS Kraków (2005–2007), był też członkiem Zarządu AZS Kraków (2007–2009), członkiem Rady Sportu ZG AZS (2006–2011), od 2014 r. sekretarzem Rady Koła Seniorów AZS Kraków. Organizował wiele imprez sportowych, m.in.: AMŚ w badmintonie (2002) i kajakarstwie górskim (2003 r.), regaty wiosłarskie Wawelskie Wiosło Cambridge–Oxford 2008 r., 2011 r. Międzynarodowy Mityng Lekkoatletyczny AZS–Samsung (2009–2011); finał Ekstraklasy Lekkoatletycznej (2010 r. i 2011 r.); Festiwal Sportu dla dzieci niepełnosprawnych (2002–2015). Pomysłodawcą i organizatorem tej ostatniej wspomnianej imprezy jest żona Małgorzata Majka z domu Prochwicz wspierana przez córki: Karolinę kierującą biurem festiwalu i Gabrysię prezentującą konkurencje sportowe.

Maria Marchewczyk-Sasin

ur. 10 II 1935, Kraków – zm. 19 IV 2012, Kraków – strzelec sportowy, mistrzyni Polski, reprezentantka kraju

Zawodniczka Wojewódzkiego Klubu Sportów Ogólnowojskowych Ligi Przyjaciół żołnierza w Krakowie. Po kilku latach startu stała się zawodniczką, aż do końca kariery sportowej WKS Wawel. Wspaniałą karierę sportową rozpoczęła Szczecinie w 1953 r. Podczas swego debiutu na mistrzostwach Polski stanęła 8 razy na najwyższym podium, ustanawiając nowy rekord Polski senierek oraz 9 rekordów krajowych w kategorii junierek. Startowała w konkurencjach z broni krótkiej i długiej. Najwięcej sukcesów odniosła w strzelaniu karabinkowym. Udanie reprezentowała Polskę na mistrzostwach Europy w Bukareszcie w 1955 r. ustanawiając tam nowy rekord Polski juniorów. Ukończyła Państwową Szkołę Muzyczną (kl. fortepianu) a następnie Wydział Architektury PK. Po wycofaniu się z czynnego życia sportowego, poświęciła się pracy zawodowej architekta. Architektoniczne pasje spełniała pracując m.in. w Wojskowym Biurze Projektów. Autorka książki „Moja droga do rekordów” będąca cennym przyczynkiem do dziejów strzelectwa sportowego w Krakowie na początku lat 50. ubiegłego wieku.

Klaudyna Mikołajczyk

ur. 21 02 1981, Kraków – snowboardzistka, członek kadry narodowej od 1995 r.

Zawodniczka AZS AWF Kraków/Zakopane oraz AZS PK, dwukrotnie została mistrzynią świata juniorów (w 1999 r. Telluride w USA; w 2000 r. w Les Menuires we Francji). Wygrała konkurencję half-pipe we Włoszech w 2000 r. – Trofeo Topolino będącymi nieoficjalnymi mistrzostwami świata. Na Uniwersjadzie w Zakopanem w 2001 r. wywalczyła brąz w snowboardcrossie. Była wielokrotną snowboardową medalistką mistrzostw Polski, Pucharu Polski, stawała na podium Pucharu Europy: MP 1996 half-pipe – srebro, PP 1995/96 half-pipe – srebro, MP 1997 freestyle – złoto, kombinacja – srebro, PP 1996/97 freestyle – złoto, kombinacja – srebro, MP 1998 – halfpipe – srebro, kombinacja – brąz, PP 1997/98 freestyle – złoto, slalom równoległy – brąz, kombinacja – srebro, MP 1999 – slalom równoległy – brąz, MP 2000 kombinacja – brąz, PP 1999/2000 snowboardcross – brąz, halfpipe – srebro, kombinacja – brąz, MP 2002 – snowboardcross – złoto, MP 2003 snowboardcross – srebro, half-pipe – srebro, MP 2004 snowboardcross – brąz, half-pipe – brąz. Wystąpiła na Uniwersjadzie w Tarvisio w 2003 r. (6. miejsce w half-pipe i 7. miejsce w snowboardcrossie) oraz w Innsbrucku w 2005 r. (13. miejsce w half-pipe, 15. miejsce w snowboardcrossie). Reprezentowała PK w MPSzW w latach 2002–2006, zdobyła indywidualnie 1 złoty, 2 srebrne i 1 brązowy oraz drużynowo 1 złoty i 3 srebrne. W MP uczelni technicznych zdobyła 7 złotych krążków indywidualnie i 3 drużynowo. Studiowała na Wydziale Architektury PK, uzyskując tytuł magistra inżyniera architektury 3 VII 2007 r. Po zakończeniu studiów i kariery sportowej zajmuje się projektowaniem wnętrz. Ukończyła szereg kursów sportowych oraz podyplomowe studia z tyflopedagogiki. Prowadzi autorskie zajęcia jogi.

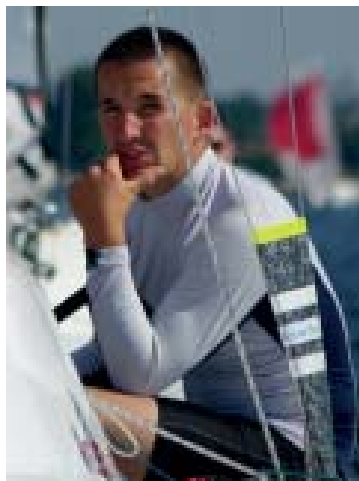

Walenty Obrochta Bartuś

ur. 11 II 1931, Dzianisz – zm. 12 I 2007, Zakopane – narciarz alpejczyk, piłkarz nożny, architekt ze specjalnością urbanistyczną.

Karierę narciarską rozpoczął w czasie nauki w gimnazjum w Harcerskim Klubie Narciarskim Zakopane, a następnie kontynuował ją w okresie studiów w AZS PK. Pozostał wierny barwom AZS do końca kariery sportowej. W mistrzostwach Polski w 1952 r. zajął ósme miejsc w biegu zjazdowym, wielokrotny medalista AMP, reprezentant Polski na AMŚ. Był współorganizatorem i uczestnikiem 1. mistrzostw PK w narciarstwie w 1953 r. Karierę sportową zakończył na Uniwersjadzie w Chamonix w 1960 r. Należał do czołowych piłkarzy AZS Zakopane. Studiował na Wydziale Architektury, studia ukończył egzaminem dyplomowym 25 IV 1960 r., pracował w wielu przedsiębiorstwach i instytucjach na Podhalu. Był współorganizatorem pierwszych edycji Międzynarodowego Festiwalu Folkloru Ziemi Górskich, działaczem Związku Podhalan, współtwórcą wtorkowych spotkań w Białej Izbie

ZP zwanych „posiadami” i przez wiele lat prowadził je, w latach 1975–1984 pracował jako nauczyciel przedmiotów zawodowych w Technikum Budowlanym w Zakopanem. Pisał artykuły i publikacje dotyczące architektury Zakopanego, ochrony przyrody i ekologii na Podhalu oraz opracowania dotyczące historii Związku Podhalan. W 1999 r. został otrzymana godność honorowego członka Związku Podhalan. Był też członkiem Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego.

Piotr Ogrodnik

ur. 19 III 1991, Kraków – żeglarz, mistrz świata

Zawodnik klubu żeglarskiego Horn Kraków. Pochodzi ze znanej rodziny żeglarskiej. Matka Józefa, zawodniczka krakowskiego AZS, medalistka mistrzostw Polski w żeglarstwie z 1976 r. obecnie prezes żeglarskiego Klubu Horn, ojciec Andrzej, sportowiec żeglarz w klasie olimpijskiej 470, obecnie trener żeglarski w klubie Horn, którego młodzi żeglarze uzyskują najlepsze wyniki w historii krakowskiego i polskiego żeglarstwa. Syn Piotr dwukrotnie stawał na najwyższym podium mistrzostw świata w 2012 i 2014 roku w klasie Micro, w 2013 r. został wicemistrzem świata w klasie Micro.

Wielokrotnie był najlepszym zawodnikiem mistrzostw Polski seniorów i młodzieżowców zdobywając tytuły mistrza Polski w latach 2010, 2011, 2012, 2014 w olimpijskiej klasie 470. W latach 2008, 2009 był mistrzem i wicemistrzem Polski w klasie Laser 4,7. Studiuje na Wydziale Inżynierii Środowiska PK przygotowując się obecnie do obrony dyplomu oraz równolegle studiuje ratownictwo medyczne w krakowskiej Akademii im. Frycza Modrzewskiego.

Robert Orange

ur. 3 IX 1977, Bytom – snowboardzista, zawodnik AZS Zakopane i AZS PK,

Uczestniczył w Uniwersjadzie w Popradzie w 1999 r. (zajął w gigancie 26. miejsce) oraz w Zakopanem w 2001 r. Reprezentował PK w MPSzW w 2001 r. – zdobył srebrny medal drużynowo oraz złoty medal drużynowo i brązowy medal indywidualnie w MP uczelni technicznych. Startował również w Pucharze Świata. Studiował na Wydziale Inżynierii Środowiska PK, uzyskując dyplom inżyniera w 2004 r., następnie podjął studia uzupełniające magisterskie na kierunku inżynieria środowiska, które ukończył 19 XII 2006 r.

Zdzisław Paluch

ur. 4 V 1951, Kraków – koszykarz, trener.

Koszykarską przygodę rozpoczął w 1965 r. w Wiśle, z którą zdobył MP juniorów (1968 r.). Przez siedem sezonów występował w ekstraklasie zdobywając z zespołem Wisły mistrzostwo Polski (1974 r.) oraz dwa tytuły wicemistrzowskie (1969, 1971 r.). Przez następne 10 lat grał w krakowskiej Koronie, karierę zawodniczą zakończył w nowohuckim Hutniku (1985 r.). Studiował na Wydziale Mechanicznym PK (1970–1974) oraz na AWF, zdobywając tytuł trenera koszykówki, szkolił koszykarzy Hutnika.

Tadeusz Parpan

ur. 16 XI 1919, Kraków – zm. 21 IV 1990, Kraków – piłkarz, wychowanek Łagiewianki (1934–1939)

W czasie okupacji niemieckiej działał w konspiracji AK ps. „Moreto”, brał udział w konspiracyjnych rozgrywkach w drużynie Cracovii, po wojnie wywalczył awans z tym zespołem do ligi (1947 r.), a następnie zdobył z nim tytuł mistrza Polski (1948 r.). 20-krotny reprezentant Polski (1947–51), w tym 16 razy był kapitanem biało-czerwonych. Ukończył studia wyższe I stopnia w wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Krakowie i uzyskał dyplom inżyniera mechanika 13 III 1954 r. Od 1 VIII 1960 r. do 15 V 1979 r. był pracownikiem naukowo-technicznym Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych PK. Od 18 III 1974 do 10 V 1977 r. pracował w przedsiębiorstwie eksportowym budownictwa Budimex w Libii. Od 1 VIII 1977 r. ponownie zatrudniony w PK w Instytucie Pojazdów Samochodowych i Silników Spalinowych.

Antoni Paszkowicz

ur. 3 VIII 1935, Gajlańce, Litwa – ur. 29 VII 1997, Kraków – koszykarz

Dzieciństwo spędził na Litwie, w czasie wojny wysiedlony do Jakucka na Syberii. Po zakończeniu wojny zamieszkał w Krakowie. W czasie nauki w II LO należał do czołowych koszykarzy Szkolnego Koła Sportowego Sobieski, potem został koszykarzem krakowskiej Wisły, z którą trzykrotnie zdobył MP (1954, 1962, 1964 r.), dwukrotnie wystąpił w reprezentacji Polski. W Wiśle rozegrał 11 sezonów (1953–1963), Ostatnie lata kariery sportowej spędził w drużynie krakowskiego AZS. Studiował na kierunku technologia ogólna budowy maszyn na Wydziale Mechanicznym PK w latach 1953–1959.

Marek Paszucha

ur. 18 VI 1935, Kraków – koszykarz, sędzia międzynarodowy

Z koszykówką zetknął się w II LO im. Jana Sobieskiego w Krakowie i wkrótce zaczął grać w zespole Krowodrzy, z którą wywalczył Puchar Polski dla drużyn nieligowych. W 1951 r. ukończył kurs sędziowski koszykówki i już dwa lata później sędziował pierwszy mecz ligowy w Katowicach (wraz z Michałem Mochnackim, późniejszy trener żeńskiej drużyny WKS Wawel i męskiej drużyny Wisły). W 1960 r. został sędzią międzynarodowym FIBA, i przez 27 lat prowadził mecze na różnych kontynentach świata, a następnie przez 18 lat pełnił funkcję komisarza technicznego FIBA. Wysoko ceniony w FIBA, wyznaczany był na arbitra lub komisarza igrzysk olimpijskich, mistrzostw świata i Europy. Członek władz tej federacji. Studiował na Wydziale Budownictwa Wodnego PK w latach 1953–1959 m.in. u związanych ze sportem profesorów Romana Ciesielskiego, Bolesława Kordasa i Artura Wiczystego. Pełnił wiele odpowiedzialnych funkcji zawodowych i społecznych. Był m.in. wiceprezydentem Krakowa (1986–1990), prezesem Krakowskiego Okręgowego Związku Koszykówki, wiceministrem i prezesem Urzędu Kultury Fizycznej i Turystyki, a w latach 1996–2003 ambasadorem nadzwyczajnym i pełnomocnym RP w królestwie Malezji (w latach 2001–2003 dziekan korpusu dyplomatycznego w Kuala Lumpur), akredytowanym także w sultanacie Brunei Darussalam, Po powrocie do kraju został wiceprezesem Agencji Rozwoju Miasta Krakowa. Odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, w 2014 r. został wpisany do Złotej Księgi Wychowanków PK.

Ewa Pawlikowska

ur. 26 XII 1974, Nowy Targ – reprezentantka polski w karate, stylu Kyokushin, 4 dan.

Dwukrotna mistrz świata (Tokio 1998 r., Nowy Jork 2003 r.), wicemistrz świata (Osaka 2001 r., Tokio 2005 r.), 6-krotna mistrzyni Europy, 6-krotna mistrzyni Polski. Najlepszym sportowcem Podhala została wybrana w 2009 r. w Plebiscycie „Dziennika Polskiego”. Mieszka w Nowym Targu gdzie prowadzi zajęcia w Nowotarskim Klubie Karate Kyokushin. Absolwentka Wydziału Ochrony Środowiska PK.

Jan Piotrowski

ur. 29 III 1943, Kraków – koszykarz, wychowanek MKS Groble,

W zespole koszykarskim Wisły od 1960 r. W latach 1961–62 awansował do reprezentacji Polski juniorów. W swoim dorobku sportowym posiada tytuł MP (1964 r.) oraz trzy tytuły wicemistrzowskie (1965, 1966, 1967 r.). Oprócz koszykówki uprawiał wyczynowo brydż

sportowy i szachy. Studiował na Wydziale Budownictwa Wodnego PK w latach 1960–1967. Do 1975 r. pracował jako specjalista w Biurze Inwestycji m. Krakowa, a w latach 1975–1982 był dyrektorem Zjednoczonych Zakładów Gospodarczych (INCO) w Krakowie. Był prezesem Polskiego Związku Brydża Sportowego.

Paweł Pischinger

ur. 21 I 1943, Kraków – 17. VIII 1993 – koszykarz, wychowanek Wisły,

Grał w niej do końca kariery sportowej. Zdobył wicemistrzostwo Polski juniorów (1961 r.) oraz MP juniorów (1962 r.). Niezwykle utalentowany zawodnik, był uwielbiany przez kibiców za szybkość i refleks oraz sprawność fizyczną. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego – kierunek konstrukcje budowlane w latach 1961–1966, uzyskując dyplom w 1967 r. Był długoletnim i cenionym pracownikiem Mostostalu Kraków, kierownikiem Zespołu Budów w kraju i za granicą m. in. w Iraku, Zjednoczonych Emiratach Arabskich, w Czechach, Słowacji. Pełnił funkcję prezesa spółki Hepernos, był członkiem Rady Nadzorczej Mostostalu Kraków Galicja S.A. Pracując na eksporcie w Czechach, zmarł w wyniku ciężkiej choroby po tragicznym wypadku, mając zaledwie 50 lat.

Wojciech Podgórny

ur. 30 VIII 1980, Kraków – narciarz alpejski, snowboardzista, mistrz Polski,

Członek kadry narodowej (1996–2001), instruktor narciarski, zawodnik KKN Kraków, AZS PK, Fischer Demo Team. wielokrotny mistrz Polski juniorów 1997 r.; gigant, supergigant, slalom; 1999 r. slalom; 2000 r. gigant, mistrz Polski seniorów: 1998 r. – supergigant i gigant; 2000 r. – gigant, supergigant; 2001 r. – supergigant. Już jako junior uczestniczył w MŚ, zajmując 17. miejsce, uczestniczył także w MŚ seniorów w 2001 r., zajął wówczas 31. miejsce w slalomie. Brał udział w 111 zawodach FIS, startował 16 razy w Pucharze Europy, wystąpił na Uniwersjadzie w Zakopanem w 2001 r. – 6. m supergigant, 13. m slalom. Trzykrotnie zdobył carvingowy Puchar Polski w sezonach 2003/04, 2004/05, 2005/06. Mistrz Polski instruktorów: 2009, 2010 r. Podczas studiów na PK wielokrotnie zwyciężał w MPSzW i w Pucharze AZS-Fischer Winter Cup, zarówno w narciarstwie alpejskim jak i w snowboardzie. Po ukończeniu studiów został instruktorem narciarskim oraz wykładowcą PZN. Został członkiem Pol-Ski Demo-Team. Reprezentuje Polskę na międzynarodowych kongresach narciarskich Interski. Udziela się w Stowarzyszeniu Instruktorów i Trenerów PZN.

Aleksander Rybka

ur. 25 I 1911, Kraków – zm. 18 V 2003, Kraków – piłkarz ręczny, nauczyciel wychowania fizycznego, działacz sportowy.

Startował w pierwszych MP w 11-osobowej drużynie piłki ręcznej w barwach PTG Sokół Kraków, zdobywając brązowy medal (1930 r.). W latach 1932–48 był kierownikiem sekcji piłki ręcznej Cracovii. uprawnienia sędziowskie uzyskał już w 1928 r., w 1958 r. IHF mianował go sędzią międzynarodowym. W latach 1931–1934 był słuchaczem Studium Wychowania Fizycznego UJ. Po zdobyciu uprawnień nauczyciela w krakowskich szkołach organizował budowę boisk do piłki ręcznej. Był działaczem Krakowskiego i Polskiego Związku Piłki Ręcznej, (aż do 1992 roku), przez dziewięć lat prezesował KOZPR. W latach 1951–1976 był pracownikiem dydaktycznym Studium WF PK. W latach 1956–57 był prezesem AZS PK.

Mieczysław Satała

ur. 5 I 1930, Zakopane – zm. 16 I 2014, Zakopane – narciarz alpejski, piłkarz.

Zawodnik AZS Zakopane. Reprezentant Polski w AMŚ w Poiana – Rumunia 1953 r. Wielokrotny medalista akademickich mistrzostw Polski, czołowy piłkarz zakopiańskiego AZS. Studiował od 1950 r. na Wydziale Inżynierii, sekcja żelbetony oraz ekonomię na WSE w Katowicach, którą ukończył w 1955 r. Po studiach kierował firmą budowlaną w Poroninie.

Mieczysław Sikora

ur. 28 XII 1931, Kraków – zm. VI 2011, Warszawa – koszykarz, siatkarz, piłkarz ręczny, zawodnik KKS Olsza (1949–1952).

Pierwszy sportowy sukces odniósł w 1949 r., zdobywając MP szkół średnich w szczypiorniku. W latach 1952–1954 w zespole koszykówki krakowskiej Wisły zdobywając wice mistrzostwo Polski i Puchar Polski (1952 r.) oraz tytuł mistrza Polski (1954 r.). W latach 1958–1961 występował w 7-osobowej drużynie piłki ręcznej KS Zwierzyniecki, zdobywając brązowy medal ekstraklasy (1958 r.). Od 1950 r. studiował na Wydziale Komunikacja – pojazdy mechaniczne i ciągniki, po studiach pracował w jednostce lotniczej w Grudziądzu (1955–1957), po powrocie do Krakowa ukończył specjalizację inżynierską II stopnia

Jerzy Śladek

ur. 7 II 1954, Kraków – szermierz, florecista i szpadzista, medalista mistrzostw Polski.

Zawodnik Krakowskiego Klubu Szermierzy. Początkowo uprawiał szpadę pod kierunkiem fechtmistrza Stanisława Sołtana, potem floret u fechtmistrza Zbigniewa Przeździeckiego W 1973 i 1974 r. brązowy medalista MP we florecie do lat 20. W latach 1992–98 wiceprezes Krakowskiego Klubu Szermierzy, współorganizator ME w szermierce w Krakowie w 1995 r. W latach 1998–04 pełnił funkcję prezesa Małopolskiego Okręgowego Związku Szermierczego. Studiował w latach 1972/73 – 1976/77 na Wydziale Mechanicznym, uzyskując tytuł magistra inżyniera mechanika. Od 1977 r., został zatrudniony na Wydziale Mechanicznym PK, zdobywając kolejne tytuły naukowe. Obecnie prof. dr hab. inż. posiada bogaty dorobek naukowy, na który składają się 143. pozycje w tym m.in. jedna książka, jedna monografia, 14 publikacji w czasopismach naukowych o zasięgu światowym, ponadto jest autorem dwóch podręczników i skryptów. Był promotorem 12 przewodów doktorskich, oraz 134 prac dyplomowych magisterskich i 82 prac dyplomowych inżynierskich.

Edward Surdyka

ur. 24 III 1930, Kraków – koszykarz, piłkarz ręczny, nauczyciel wychowania fizycznego, trener piłki ręcznej

Karierę sportową rozpoczął w TS Krowodrza, następnie występował I ligowej drużynie koszykówki Cracovii. Już podczas ostatniego roku studiów w krakowskiej WSWF zaczął trenować szczypiornistki Cracovii. W swej pracy trenerskiej uzyskał wiele poważnych sukcesów. Drużyna piłkarek ręcznych Cracovii zdobyła aż 10 tytułów mistrzyń Polski, a trener tego zespołu wychował całą plejadę świetnych zawodniczek, które stanowiły trzon reprezentacji Polski, W latach 1958–1965 był trenerem kadry narodowej, wprowadził trzykrotnie reprezentację do finałów MŚ. Absolwent WSWF (1953 r.), pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego, początkowo w szkolnictwie, a od 1963 r. w Studium WF PK. W czasie, gdy był jego kierownikiem (1 IX 1976 – 31 XIII 1995), powstała nowoczesna baza sportowa: ośrodek żeglarski nad Jeziorem Żywieckim, obiekty sportowe w kampusie PK w Czyżynach, hala sportowa przy ulicy Kamiennej. Był jednym z inicjatorów Biegu Kościuszkowskiego. Za działalność sportową został w 1976 r. wpisany do Księgi honorowej ludzi zasłużonych dla województwa krakowskiego, zaś w 1986 otrzymał Krzyż Kawalerski OOP.

Edward Surówka

ur. 3 III 1939, Kraków – koszykarz

Karierę sportową zaczynał w KS Olsza Kraków (1956–1958), skąd został powołany do reprezentacji Polski juniorów, następnie przez sześć sezonów występował w zespole krakowskiej Wisły, zdobywając tytuł mistrza Polski (1962 r.) i srebrny medal (1959 r.). W latach 1963–1965 grał w KS Korona. W tym czasie uzyskał uprawnienia instruktora koszykówki i w latach 1966–1970 prowadził zespół Korony. Uzyskał również kwalifikacje sędziowskie i prowadził zawody jako arbiter ligowy. Przez 18 lat sprawował funkcję prezesa KOZ-Kosz, działał też we władzach centralnych. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK, specjalność technologia i aparatura przemysłowa w latach 1957–1962. Po studiach pracował zawodowo w Krakowskich Zakładach Farmaceutycznych, pełniąc kolejno funkcję zastępcy dyrektora oraz prezesa Zarządu Zakładu Farmaceutycznego Polfa Kraków. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim OOP, laureat Złotej Księgi Wychowanków PK.

Jan Szarliński

ur. 21 VIII 1932, Kęty – siatkarz, akademicki wicemistrz świata.

Zawodnik AZS Kraków (1953–1959), reprezentant Polski AZS, wystąpił na AMŚ w Paryżu (1957 r.), zdobywając z drużyną srebrny medal, zdobył też brązowy medal MP (1957 r.), srebrny i brązowy medalista AMP (1953, 1956 r.), grał w II reprezentacji Polski (1956–1959). W 1960 r. wystąpił w mistrzostwach Polski trójek siatkarskich zdobywając tytuł mistrzowski. W składzie tego zespołu wystąpiło dwóch siatkarzy z PK: Jan Szarliński i Jerzy Podgórski (Wydział Mechaniczny) oraz Andrzej Wawryka i Ryszard Wesołowski. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego – specjalność konstrukcje stalowe (1950–54) oraz w latach 1955–56 konstrukcje budowlane. Pracownik naukowo-dydaktyczny PK (15 III 1982 r. – 30 IX 2002 r.), doktorat uzyskał w 1976 r. habilitował się w 1989 r., profesorem tytularnym został w 2001. Projektant wielu znaczących obiektów budowlanych m. in. stalowni w Hucie Warszawa, mostu na rzece Koszarawa w Żywcu (1956 r.), mostu na rzece Soła w Milówce (1958 r.), zapory wodnej w Besku na Wisłoku (1973 r.), mostu na Wiśle w Krakowie na stopniu wodnym Kościuszko (1976 r.), kościoła w Krakowie na Dąbju (1984 r.) oraz wykonawca licznych budowli lądowych i hydrotechnicznych.

Mirosław Szczurek

ur. 27 IV 1969, Kraków – lekkoatleta, uprawiał biegi na orientację.

Zawodnik WKS Wawel Kraków. Był 17 razy mistrzem Polski w biegach na orientację w różnych kategoriach wiekowych, w tym 7 razy jako senior na wszystkich dystansach 4-krotnie z rzędu, co było rekordowym osiągnięciem w kraju. W wojskowych MŚ w Jaroszewcu zdobył brązowy medal indywidualnie, zaś w sztafecie złoty medal. Po ukończeniu Technikum Mechanicznego w Krakowie, zaczął studia z fizyki jądrowej na AGH, ale po roku zmienił tę na PK, gdzie studiował na Wydziale Inżynierii Lądowej na kierunku budownictwo w zakresie specjalności drogi, ulice i autostrady w latach 1992–1997 i uzyskał 21 X 1997 r. tytuł magistra inżyniera budownictwa. Po zakończeniu kariery zawodniczej w 1998 r. ze względów rodzinnych przeniósł się do Tarnowa, pracuje w swojej wyuczonej dziedzinie w firmie Poldim, pełniąc funkcję zastępcy dyrektora Oddziału Robót Drogowych.

Maria Szpineter z domu Starzeńska

ur. 4 I 1926, Płaza pow. Chrzanów – zm. 25 V 2009, Kraków – szczypiornistka, reprezentantka Polski.

Pochodziła z arystokratycznej rodziny, która była spokrewniona z kardynałem Adamem Sapiehą. W czasie wojny Niemcy wypędzili całą rodzinę z pałacu w Płazie, który zniszczyli. Po wojnie chciała studiować medycynę, ale ze względu na pochodzenie musiała zadowolić się dwuletnią szkołą hotelarską jako osoba władająca dwoma językami. Dostała się do niej bez problemu. Równolegle grała w piłkę ręczną w Cracovii oraz w juniorskiej reprezentacji Polski. Występowała w kadrze zespołu, który wywalczył w 1947 r. i w 1948 tytuły wice-mistrza Polski. W 1949 r. piłkarki ręczne zajęły trzecią lokatę w finale mistrzostw Polski. Zamiast w hotelu podjęła pracę w firmie budowlanej „Miastoprojekt”, zostając kierownikiem hali maszyn. Tam poznała przyszłego męża architekta Janusza Szpinetera. W 1964 r. urodził się syn Wojciech. Po 13-letniej przerwie na wychowanie syna wróciła do pracy, najpierw jako sekretarka komendanta ZHP, a od 9 września 1975r., przyjęta została do pracy w Dziale Socjalnym PK na stanowisko samodzielnego referenta ds. mieszkaniowych, a od 2 listopada 1985 r., aż do przejścia na emeryturę 31 marca 1992 r. pełniła funkcję kierownika Działu Socjalno-Bytowego PK.

Barbara Szydłowska-Żelazny

ur. 16 II 1937, Płock – zm. 11 II 2011, Kraków – koszykarka.

Karierę sportową rozpoczęła w kieleckiej Tęczy (1952–1954). Po rozpoczęciu studiów grała w AZS PK (1954–1955), AZS Kraków (1955–1956) i krakowskiej Wiśle (1956–1965), z którą zdobyła trzykrotnie MP (1963, 1964, 1965 r.) i trzykrotnie wywalczyła brązowe medale (1959, 1960, 1962 r.) oraz Puchar Polski (1959 r.). Półfinalistka klubowego Pucharu Europy (1965 r.). Reprezentantka kraju, rozegrała 48 oficjalnych spotkań. Trzykrotnie wystąpiła w ME (1958 r. Łódź – 5. miejsce, 1960 r. Sofia – 4. miejsce, 1962 r. Miluza – 5. miejsce). Studiowała na PK od 1954 r. Zawodowo pracowała w krakowskim Miejskim Przedsiębiorstwie Wodociągów i Kanalizacji. Kilka lat spędziła w Maroku, gdzie mąż pracował jako lekarz. Za dokonania sportowe odznaczona tytułem Mistrz Sportu (1964 r.).

Bohdan Śliwa

ur. 4 II 1922, Kraków – zm. 16 V 2003, Kraków – szachista,

Mistrz międzynarodowy (1953 r.), 6-krotny mistrz Polski. (1946, 1951, 1952, 1953, 1954, 1960 r.). Był pierwszym studentem Politechniki, który zdobył niespodziewanie tytuł mistrza Polski. Swoją talent potwierdził w kolejnym finale mistrzostw, w 1948 r. zajmując trzecie miejsce. Po ukończeniu studiów inżynierskich PK w 1952 r. bardzo udanie zadebiutował na Olimpiadzie Szachowej w Helsinkach, zdobywając indywidualnie srebrny medal. W latach 1952–1966, 7 krotnie reprezentował Polskę w Olimpiadach szachowych. 27-krotnie bronił barw biało czerwonych w innych turniejach drużynowych. Tytuł mistrza międzynarodowego FIDE nadała mu w 1953 r. W 1954 r. odniósł największy sukces w swojej karierze – trzecie miejsce w turnieju strefowym (eliminacji do meczu o mistrzostwo świata).

Leszek Targosz

ur. 7 VIII 1941, Sucha Beskidzka – narciarz, lekkoatleta, średniodystansowiec, reprezentant Polski.

Wychowanek KS Babia Góra Sucha Beskidzka (1950–1962), zawodnik AZS Kraków (1962–1967), mistrz i wicemistrz okręgu krakowskiego w grupach wiekowych od A do C w narciarstwie, wicemistrz województw Polski południowej, wielokrotny srebrny i brązowy medalista AMP w biegach na 800 i 1500 m oraz w sztafecie 4×400 m, uczestnik Uniwersjady w Budapeszcie (1965 r.) – 5. miejsce w biegu na 800 m w eliminacjach, reprezentant Polski w akademickich spotkaniach z NRD (1964, 1965 r.) i Bułgarią (1966, 1967 r.). Absol-

went krakowskiej WSWF (1966 r.), nauczyciel wychowania fizycznego, trener I klasy w lekkoatletyce, instruktor narciarski i tenisa stołowego. Pracownik dydaktyczny w Studium WFIS PK (1975–2013). Oprócz zajęć dydaktycznych prowadził sekcje AZS PK: lekkoatletyki (1975–1982) i tenisa stołowego AZS PK (1992–2013), na MP uczelni technicznych jego podopieczni zdobyli brązowe medale w tenisie stołowym (Wrocław 1995 r.). Trenował również lekkoatletów Hutnika (1967–2013) i WKS Wawel (1972–1983). Jego podopieczny Jerzy Włodarczyk wywalczył srebrny medal na ME w Pradze w sztafecie 4×100 m i brązowy medal MP seniorów w biegu na 400 m. Był organizatorem ogólnopolskich imprez sportowych m.in. MP szkół technicznych w tenisie stołowym (2001 r.), AMP w tenisie stołowym (2007/08 r.).

Jan Tłałka

24 VII 1932, Kraków – 5 III 1996, Zakopane – łyżwiarz szybki, mistrz Polski, reprezentant kraju

Zawodnik WKS Legia Zakopane. Uczestniczył w mistrzostwach świata w 1960 i 1961 r., 14-krotny mistrz Polski na dystansach: 1500 m (1960 r.); 5000 m (1957, 1959–62 r.); 10 000 m (1954, 1959–61 r.); w wieloboju (1960–61 r.); w sztafecie 4×500 m (1951 r.); sztafecie 4×1500 m (1954 r.); 4-krotny wicemistrz Polski, rekordzista Polski. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK, oddział konstrukcyjny na kierunku specjalistycznym – organizacja i mechanizacja budowy latach 1950/51 – 1955/56. Dyplom ukończenia studiów I stopnia i tytuł inżyniera uzyskał 20 III 1954 r. Żona Władysława biegła na nartach w Wiśle-Gwardii Zakopane i była wicemistrzynią Polski w sztafecie, Ojciec córek bliźniaczek, Doroty i Małgorzaty, które należały do najlepszych alpejek w historii polskiego narciarstwa.

Włodzimierz Wala

ur. 12 VIII 1941, Kozy k. Bielska Białej – brydżysta, koszykarz

Absolwent Wydziału Budownictwa Lądowego PK. Zawodnicze uprawianie brydża sportowego rozpoczął w 1960 r. w klubie „Nowinki”, założonym w domach akademickich PK (1960–1964), następnie w klubie „Farmacja” (Polfa, 1964–1966) i w klubie „Geolog” (Przedsiębiorstwo Geologiczne, 1966–1968). Od 1968 r. do dziś występuje w krakowskiej Wiśle. Z drużyną zdobywał czterokrotnie mistrzostwo Polski (1969, 1971, 1974, 1990 r.), czterokrotnie wicemistrzostwo (1968, 1977, 1991, 1992 r.), czterokrotnie brązowy medal (1973, 1980, 1982, 1993 r.). Wielokrotny reprezentant Polski, w tym na drużynowych mistrzostwach Europy (1971 r. – 5 miejsce), Pucharze Europy Par (1982 r.). W kategorii seniorów drużynowy mistrz Europy (2001 r.) oraz dwukrotnie zdobywca brązowych medali

mistrzostw Europy (2009 i 2011 r.). Drużynowy wicemistrz świata (2001 r.). Odnosił liczne sukcesy w innych najpoważniejszych europejskich i krajowych zawodach sportowych. Uhonorowany tytułem Mistrza Sportu (1981 r.). Aktualny trener-selekcjoner reprezentacji Polski seniorów. Od 2009 r. poprowadził drużynę do zdobycia w mistrzostwach Europy i świata w każdym roku medalu (1 złoty, 3 srebrne, 2 brązowe). Działa w Radzie Seniorów TS Wisła Kraków. Życie zawodowe związał z Krakowem. Początkowo pracował jako urbanista, później zajmował się przygotowaniem i realizacją inwestycji wodociągowych i kanalizacyjnych, w końcu planowaniem i zapewnianiem źródeł finansowania inwestycji, umożliwiających rozwój Krakowa.

Artur Wieczysty

ur. 24 X 1929, Lwów – zm. 3 XI 2001, Kraków – koszykarz, lekkoatleta, uprawiał także pływanie i taniec towarzyski.

Zamiłowanie do sportu wyniósł z rodzinnego domu, ojciec Marian był piłkarzem lwowskiej Pogoni i nauczycielem tańca, matka uprawiała pływanie. Jako jedyny z drużyny koszykarskiej juniorów awansował do pierwszego składu Cracovii, w której w latach 1949–1951 rozegrał 17 spotkań pierwszoligowych. Największe sukcesy osiągnął w tańcu towarzyskim, zdobywając szesnastokrotnie MP, w tym ośmiokrotnie w tańcach klasycznych. Partnerką na parkiecie była żona Barbara. Studiował na Wydziale Budownictwa Wodnego w latach 1950–1955. Otrzymał dyplom z wyróżnieniem i pracę na PK. Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w 1961 r., habilitował się w 1968 r., w 1980 r., otrzymał tytuł profesora, zaś w 1988 r. profesora zwyczajnego. Pełnił funkcję m. in. prodziekana, a następnie dziekana Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Ochrony Środowiska (1973–1986). Współpracował z wieloma uczelniami w kraju i zagranicą. W 1985 r. za wkład w rozwój współpracy naukowej z University of Texas otrzymał godność honorowego obywatela miasta Austin (stolica stanu Texas). Odznaczony Krzyżem Kawalerskim OOP (1981 r.), Krzyżem Oficerskim OOP (1996 r.).

Iwona Zięba z domu Wawrzeń

ur. 3 VII 1970 – lekkoatletka, sprinterka.

Dwukrotna brązowa medalistka MP (1989r) w sztafecie 4×100 m (47.59) i w sztafecie 4×400 m – (3:46,27), srebrny i brązowy medal na igrzyskach Przyjaźni w Hawanie (1987 r.). Wychowanka KS Hutnik Kraków, od 1989 r. zawodniczka AZS AWF Kraków. Rekordzistka Polski juniorów młodszych – do dziś jest rekordzistką Polski w biegu na 300 m ppł. (41,52). Absolwentka AWF Kraków. Pracownik dydaktyczny Centrum Sportu i Rekreacji PK.

Stanisław Zimny

ur. 22 II 1942, Kraków – zm. 12 VIII 2005, Kraków – kajakarz, mistrz Polski.

Zawodnik klubu sportowego Nadwiślan Kraków, reprezentant Polski. Karierę sportową rozpoczął w 1958 r. a zakończył w 1970 r. Już w 1959 r. reprezentował kadrę krakowskich kajakarzy na torach regatowych w kraju i za granicą. Powołany po raz pierwszy do młodzieżowej kadry Polski w 1960 r. Wielokrotny mistrz Polski i zdobywca czterech kółek olimpijskich. Członek kadry narodowej na Igrzyska Olimpijskie w Tokio. Startował w konkurencjach kajakarstwa klasycznego i górskiego. Był uczestnikiem MŚ i ME. Podczas MŚ w Jajce (Jugosławia) w 1963 r. uplasował się na 12 miejscu w konkurencji K-4 na dystansie 10 000 m oraz zajął 13. miejsce w K -2 na 10 000 m. Studiował na Wydziale Budownictwa Wodnego PK, uzyskując dyplom i tytuł magistra inżyniera budownictwa w 1967 r. Podjął pracę Krakowskim Przedsiębiorstwie Robót Inżynieryjnych, przechodząc kolejno szczeble kariery – od stażysty do zastępcy dyrektora ds. produkcji. Firma wykonywała uzbrojenia pod większość osiedli mieszkaniowych Krakowa. W 1981 r. został oddelegowany do pracy do Czech na stanowisku dyrektora ds. rynku w Krakowskim Przedsiębiorstwie Instalacji Sanitarnych. Zrealizowano wówczas takie prace jak: udział w modernizacji obiektów Parlamentu i Senatu republiki Czeskiej, modernizację szeregu obiektów firmy koncernu przemysłowego branży transportu ciężkiego, zbudowano osiedla mieszkaniowe na terenie Pragi. W 1990 r. został przesunięty na stanowisko dyrektora ds. realizacji kontraktów w Polsce. W 1990 r. został powołany na stanowisko dyrektora naczelnego KPIS, by w 1992 r. objąć stanowisko prezesa KPIS Cracovia, tworzy w firmie dział budowlany i doprowadza do prywatyzacji firmy i jej przekształcenie w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, z czasem w spółkę akcyjną. W 1997 r. większościowe udziały w firmie przejmuje firma niemiecka Hochtief i do roku 2000 jest dyrektorem krakowskiego oddziału firmy Hochtief. Za jego kadencji firma, zrealizowała takie inwestycje w Krakowie jak m, in. Hotel Qubus, Szpital Chorób Wewnętrznych przy ul. Skawińskiej, Aqua Park. Od roku 2001 był odpowiedzialny za generalny nadzór nad inwestycją realizowaną dla UJ Auditorium Maximum. W 1999 roku został wpisany do Złotej Księgi Wychowanków PK.

Andrzej Żmuda

ur. 23 VII 1940, Kraków – wioślarz, zawodnik AZS Kraków (1957–1966).

Mistrz Polski i wielokrotny reprezentant kraju. Jako junior, zdobył tytuł mistrza Polski w czwórce ze sternikiem (1957 r.) oraz tytuł akademickiego mistrza Polski w dwójce podwójnej juniorów. W 1958 r. został międzynarodowym akademickim mistrzem Polski juniorów w jedynce, wygrywając w Krakowie regaty, zorganizowane w ramach jubileuszu 50-lecia AZS. W kategorii seniorów należał do ścisłej czołówki krajowej. W 1960 r. zdobył

brązowy medal AMP w jedynce, brązowy medal mistrzostw Polski w dwójce podwójnej oraz szereg medali w regatach centralnych. Od 1960 r. specjalizował się w dwójce podwójnej, będąc członkiem kadry narodowej i olimpijskiej. W 1962 r. wraz z Andrzejem Gablankowskim reprezentował Polskę na ME w Kopenhadze oraz startował w licznych regatach międzynarodowych, zwyciężając m. in. w Trokach koło Wilna, pokonując finalistów ME. W 1963 r. zdobył wraz z Andrzejem Gablankowskim tytuł mistrza Polski w konkurencji dwójek podwójnych. Po przerwie w treningach, spowodowanej kontuzją startował w dwójce podwójnej ze znakomitym wiosłarzem Zdzisławem Adamikiem, zdobywając m. in. brązowy medal na MP i tytuł mistrzowski na AMP w 1966 r. na zakończenie kariery zawodniczej. Studia na Wydziale Mechanicznym PK (1957–1962) ukończył wynikiem bardzo dobrym, zdobywając dyplom magistra inżyniera. W latach 1975–76 ukończył studia podyplomowe na AE w Krakowie w zakresie metod zarządzania. W 1981 r. obronił pracę doktorską, uzyskując tytuł doktora nauk technicznych. Przez 23 lata pracował w Krakowie – głównie w budownictwie, przechodząc kolejne szczeble zarządzania od mistrza do dyrektora naczelnego Krakowskiego Zjednoczenia Budownictwa. W latach 1978 do 1985 pełnił funkcję wiceprezydenta m. Krakowa, nadzorując gospodarkę. Z racji pełnionej funkcji współodpowiadał m. in. za organizację wizyt papieża Jana Pawła II w Krakowie w 1978 r. i 1983 r. „Pomyślny przebieg odwiedzin i ich klimat jest chyba największym wyrazem uznania” – tymi słowami dziękował mu kardynał Franciszek Macharski, arcybiskup metropolita krakowski w liście z 27 czerwca 1983 r. Od września 1985 r. Andrzej Żmuda organizował i prowadził w Niemczech czołową polską firmę Exbud (od 2001 r. Skanska) aż do przejścia na emeryturę. Pozostawił po sobie dobrze prosperującą w Niemczech od ponad 25 lat polską firmę. Za swoje osiągnięcia uhonorowany został wieloma odznaczeniami m. in. Krzyżem Kawalerskim OOP oraz Krzyżem Komandorskim OOP (1997 r.).

Czesław Michalski

70 ludzi sportu
w 70-leciu naszej uczelni

W tym rozdziale przedstawiamy 70 osób, naszej społeczności akademickiej – trenerów, działaczy i sportowców, zasłużonych dla rozwoju sportu w 70-leciu PK

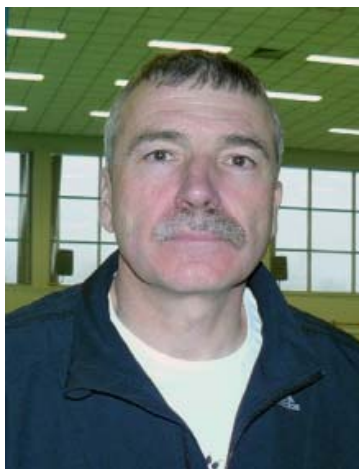
Stanisław Abrahamowicz

ur. 22 V 1931, Kurhany pow. Krzemieniec, siatkarz, mistrz Polski juniorów 1949 r.

Zawodnik KS Olsza Kraków w latach 1946-56, reprezentant Krakowa, kadrowicz Zrzeszenia Sportowego Kolejarz. Studia wyższe I stopnia odbył w latach 1950/51-1952/53 na Wydziałach Politechnicznych AGH; zaś w latach 1954/55 – 1955/56 studia II stopnia na Wydziale Budownictwa Lądowego, specjalizując się w zakresie konstrukcji żelbetowych. Dyplom ukończenia studiów wyższych II stopnia otrzymał 26 II 1986 r. i uzyskał tytuł magistra inżyniera budownictwa. Po studiach przez około 10 lat pracował jako starszy projektant w Biurze Projektowym Przemysłu Cementowego i Wapienniczego oraz w Biurze Projektów Przemysłu Kruszyw Mineralnych Biprokrusz w Krakowie. Równoległe do projektowania był dodatkowo zatrudniony przez 4 lata jako nauczyciel w Technikum Budowlanym w Krakowie, a następnie w latach 1964–66 został zatrudniony w tej szkole na pełnym etacie. Przez około 35 lat pracował w Przedsiębiorstwie Budowy Elektrowni i Przemysłu Energozrem na stanowisku kierownika Działu Technicznego i Głównego Specjalisty. W latach 1971–72 odbył studia podyplomowe na PK, w roku 1977 na tej uczelni uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Przez pięć lat był nauczycielem akademickim najpierw na Wydziale Budownictwa Lądowego PK, a później na Wydziale Architektury Wnętrz krakowskiej ASP. W 1961 uzyskał uprawnienia budowlane, od 1962 r. współpracował z Sądem Wojewódzkim w charakterze biegłego, zaś w 1994 r. uzyskał uprawnienia rzeczoznawcy budowlanego. Członek wielu komisji, organizacji technicznych, stowarzyszeń m.in. od 1984

r. członek Komitetu Naukowego Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa oraz Komisji Budownictwa PAN – Oddział Kraków, Komisji Budownictwa Sakralnego przy Kurii Krakowskiej przez okres 10 lat, od 1987 r. członek Rady Fundacji Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie

Łagiewnikach, członek Arcybractwa Miłosierdzia założonego w 1584 r. przez księdza Piotra Skargę oraz od 1999 r. Kawaler Zakonu Rycerskiego Grobu Bożego w Jerozolimie w stopniu komandora. Będąc na emeryturze w latach 2000–2014 w ramach Małopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa pełnił funkcje rzecznika odpowiedzialności zawodowej (koordynator) i przewodniczącego okręgowego sądu dyscyplinarnego. Członek „Środowiska” Jana Pawła II.

Andrzej Bahr

ur. 24 XI 1957, Kraków – piłkarz, trener I klasy piłki nożnej, zawodnik Garbarni .

Pochodził ze znanej sportowej rodziny Janiny (z d. Pudło) i Marka. Rodzice byli reprezentantami Polski. Matka Janina koszykarka AZS Kraków i Wisły, ojciec Marek w piłce ręcznej, wychowanek Garbarni, następnie AZS Kraków. Andrzej, absolwent krakowskiej AWF (1980 r.), nauczyciel wychowania fizycznego, trener I klasy (1992 r.). był pracownikiem dydaktycznym Studium WFiS PK , trenerem sekcji piłki nożnej AZS PK (od 1986 r.) W latach 1988–1995 był trenerem drużyny juniorów Cracovii z którymi dwukrotnie zdobył mistrzostwo Polski juniorów w 1990 i 1991 r. W latach 2000–2012 był trenerem przygotowania fizycznego I drużyny Wisły i trenerem II drużyny. Jego podopieczni z AZS PK na mistrzostwach Polski uczelni technicznych, zdobyli srebrny medal w 1994 r. i brązowy medal w 1996 r. (stadion) oraz srebrny (1992 r.) i brązowe medale (1994, 1998 r.) w halowej piłce nożnej. W akademickich mistrzostwach Krakowa (LM) jego piłkarze zawsze należeli do czołowej trójki najlepszych zespołów akademickich Krakowa. W począwszy od sezonu 1996/97 pięć razy pod rząd drużyna Politechniki była najlepszą drużyną akademicką w Krakowie. W 2008 r. obronił pracę doktorską z fizjologii na krakowskiej AWF.

Mieczysław Biń

ur. 25 III 1958, Tarnów – pasjonat sportów wodnych zwłaszcza pływania i żeglarstwa.

Wielokrotny mistrz okręgu krakowskiego młodzików i juniorów w pływaniu. W okresie studiów na Wydziale Transportu PK w latach 1977 – 1982, działał w KU AZS PK, był zawodnikiem i kierownikiem sekcji pływackiej (trener Zbigniew Kucia). W 1982 r, zdobył wraz z kolegami tytuł drużynowego mistrza Polski uczelni technicznych w pływaniu. Jeden z budowniczych Ośrodka Sportów wodnych PK w Żywcu, wieloletni instruktor żeglar-

ski. Po studiach wrócił do rodzinnego miasta gdzie pracował w przedsiębiorstwach komunalnych. W latach 1990–1994 oraz 2002–2006 pełnił funkcję prezydenta miasta Tarnowa, Za jego pierwszej kadencji wybudowano obwodnicę północną i południową, uruchomiono grupową oczyszczalnię ścieków, za drugiej kadencji miasto Tarnów uzyskało Certyfikat Jakości Zarządzania Miastem ISO 9000, uzyskało środki z Unii Europejskiej na całkowitą przebudowę systemu wodnokanalizacyjnego. W latach 2007–2013 był administratorem Ośrodka Szkoleniowego Wypoczynkowego PK w pałacu w Janowicach. Obecnie pracuje w Specjalistycznym Szpitalu im, Edwarda Szczeklika oraz zarządza i przygotowuje do rewaloryzacji Pałac w Janowicach z ramienia ZAIKS w Warszawie. W 1999 r. został wpisany do Złotej Księgi Wychowanków PK.

Mirosław Boryczko

ur. 9 X 1955, Tarnów – uprawiał siatkówkę, narciarstwo i windsurfing, działacz AZS.

Występował w ZKS Unia Tarnów i AZS PK. W latach 1980–82 prezesował KU AZS PK. Mimo trudnego okresu w działalności AZS (stan wojenny) przeprowadzono mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w narciarstwie oraz mistrzostwa Polski politechnik w narciarstwie. Za jego kadencji klub uczelniany AZS PK jako jeden z pierwszych w Polsce otrzymał sztandar od władz uczelni w uznaniu dokonań w zakresie upowszechniania sportu wśród studentów i pracowników uczelni. Przez dwie kadencje był wiceprezesem Zarządu Środowiskowego AZS Kraków i członkiem Zarządu Głównego AZS. Obecnie działa w organach rewizyjnych AZS Kraków. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK, uzyskując 14 listopada 1984 r. tytuł magistra inżyniera budownictwa. Pracuje jako wykładowca w Katedrze Konstrukcji Metalowych Wydziału Inżynierii Lądowej. Aktywnie działa w Małopolskiej Okręgowej Izbie Inżynierów Budownictwa, pełnił funkcję wiceprzewodniczącego, obecnie jest skarbnikiem. Jest członkiem władz krajowych PZiTb. W 2015 r. został wybrany prezesem Klubu Sportowego Bieżanowianka. Żona Małgorzata również była działaczką AZS PK, nadal należy do czołowych narciarek wśród pracowników PK, pełni również funkcję powiatowego inspektora nadzoru budowlanego.

Marcin Bohdan

ur. 19 III 1971, Sosnowiec – piłkarz nożny.

Zawodnik AZS PK w latach 1999–2001, srebrny medalista MP Politechnik – Błażejewko – 1994 r., brązowy medalista halowych MP Politechnik w Rzeszowie w 1993 r., i Gliwicach w 1995 r. Organizator wielu imprez sportowych, m.in. turnieju Sponsor w piłce nożnej i halowych mistrzostw PK w piłce nożnej. Jeden z pomysłodawców I turnieju Fiesta w 1995 r.

Krzysztof Całka

ur. 1 X 1946, Poręba Spytkowska – narciarz alpejczyk, menadżer sportowy, honorowy członek AZS.

Studiował na Wydziale Mechanicznym PK – kierunek samochodu i ciągniki w latach 1969–1973 zawodnik sekcji narciarskiej AZS PK. Od 1981 r. członek AZS Zakopane, wieloletni jego prezes i wiceprezes. Uczestniczył w przygotowaniach sportowych i organizacyjnych do udziału polskiej reprezentacji w zimowych uniwersjadach, współorganizator Zimowych Uniwersjad w Zakopanem w 1993 i 2001 roku. Był pomysłodawcą i współorganizatorem wielu imprez, promujących AZS i sport, w tym Memoriału im. Kornela Makuszyńskiego. Współorganizator mistrzostw PK w narciarstwie alpejskim i snowboardzie.

Leontyna Czarlińska z domu Gadzińska

ur. 15 XII 1919, Widynów pow. Śniatyń – siatkarka, gimnastyczka, nauczyciel wychowania fizycznego, trener siatkówki II klasy.

Absolwentka Studium WF UJ (1949 r.). Była nauczycielem wychowania fizycznego w Studium Wychowania Fizycznego PK od 1 IX 1951 r. i pracowała, aż do przejścia na emeryturę. Oprócz zajęć dydaktycznych ze studentami prowadziła sekcję piłki siatkowej kobiet (od 1954 r.) i sekcję pływacką (od 1962 r.). W 1968 r. siatkarki wywalczyły tytuł mistrza Polski uczelni technicznych.

Andrzej Danek

ur. 28 V 1941, Busko Zdrój – siatkarz.

Zawodnik AZS Kraków (1962–1966), nauczyciel wychowania fizycznego, trener I klasy siatkówki, absolwent Studium Nauczycielskiego Wychowania Fizycznego w Gdańsku (1959 r.) oraz krakowskiej WSWF (1965 r.). W czasie studiów aktywnie uczestniczył w życiu sportowym WSWF, był wiceprezesem AZS. Jako trener prowadził I i II-ligowy zespół siatkarek AZS Kraków (1966–1972 i 1980–1983) i męski zespół siatkówki AZS PK. W MP uczelni technicznych zdobył srebrny i brązowy medal. W Studium WFiS PK pracował od 1 X 1968 r. do 31 XII 2006 r.), pełniąc funkcję zastępcy kierownika ds. dydaktycznych (1988–1997 r.).

Józef Danilczyk

ur. 6 VIII 1923, Grodno – zm. 29 X 1972, Kraków – siatkarz, nauczyciel wychowania fizycznego

Organizator Studium WF PK i jego pierwszy kierownik (1951–1972). Instruktor i sędzia lekkoatletyki, pływania i piłki ręcznej. Absolwent Studium WF UJ (1948 r.). Równoległe z kierowaniem Studium WF PK kierował Studium WF WSE (1951–1953). Ogromne są jego zasługi dla rozwoju wychowania fizycznego i sportu na politechnice, zwłaszcza w zakresie narciarstwa i żeglarstwa. Politechnika posiadała wówczas znikomą bazę sportową, w związku z tym zajęcia wf. odbywały się w wynajmowanych obiektach sportowych. Był inicjatorem obozów narciarskich i żeglarskich oraz budowy ośrodka żeglarskiego nad Jeziorem Żywieckim. Współorganizator mistrzostw PK w narciarstwie. Po raz pierwszy zawody te zorganizowane w 1953 r. przy pomocy zakopiańczyków, studiujących na Politechnice. Zawody te stały się obecnie najpopularniejszą masową imprezą narciarską w Polsce. Kilka edycji miały charakter ogólnopolski i międzynarodowy. Był również członkiem Rady Trenerów oraz prezydium Zarządu Okręgu AZS Kraków (1954 r.), trenerem siatkówki AZS PK (1953–1954).

Wanda Derenda-Kolka

ur. 24 XI 1933, Kraków – siatkarka i lekkoatletka (sprint, skok w dal, skok wzwyż)

Zawodniczka AZS PK i AZS Kraków (1952–1957). Członek kadry narodowej AZS (1953 r.), mistrzyni Krakowa w dwójkach siatkarskich z Janem Szarlińskim. Studiowała na Wydziale Budownictwa Wodnego PK (1951–1956), pracowała w Biurze Projektowym Budownictwa Kolejowego (1956–61), Krakowskim Biurze Projektowo-Badawczym Budownictwa Ogólnego od 1961 r. jako starszy projektant i kierownik pracowni wielobranżowej. Mąż Władysław Kolka (student AM Kraków, lekarz internista i kardiolog) był również siatkarzem, zawodnikiem zespołu AZS Kraków (1949–1956), który wówczas należał do ścisłej czołówki krajowej.

Marta Dzedzic

ur. 5 XII 1950, Zakopane – narciarka alpejska, zawodniczka AZS Zakopane

Córka legendy polskiego narciarstwa, współorganizatora I Mistrzostw Politechniki Krakowskiej w 1953 r. Stefana Dzedzicz. Najlepsze wyniki osiągnęła podczas MP w 1968 r. – 4. miejsce w zjeździe, 5. w gigancie, 6. w kombinacji alpejskiej, 8. w slalomie. Wielokrotna medalistka mistrzostw Polski uczelni technicznych. Studiowała na Wydziale Inżynierii Sanitarnej i Wodnej, uzyskując 23 czerwca 1978 r. tytuł magistra inżyniera urządzeń sanitarnych. Obecnie mieszka w USA.

Jerzy Dietrich

ur. 30 X 1954, Kraków – judoka, instruktor i sędzia PZ Judo

Karierę zawodniczą rozpoczął po rozpoczęciu studiów na Wydziale Architektury PK u trenera Krzysztofa Rusiniaka, zainicjował i założył sekcję judo przy AZS PK będąc jej zawodnikiem i kierownikiem. Po uzyskaniu uprawnień instruktorskich prowadził treningi judo w AZS PK, AZS AM, AZS AR. Z jego inicjatywy reaktywowano sekcję judo w AZS Kraków. W 1978 r. został wybrany w skład Zarządu KU AZS PK i powierzono mu funkcję sekretarza, zaś w 1980 r. został wybrany do Zarządu Środowiskowego AZS Kraków. W celu podwyższenia swoich kwalifikacji instruktorskich rozpoczął studia we wrocławskiej AWF. Obecnie prowadzi sekcję judo i sambo jako trener II klasy. Był inicjatorem i założycielem pierwszej sekcji sambo w Polsce. Jako sambista jest wicemistrzem świata Masters w 2010 r. W 1982 r. uzyskał absolutorium na PK, następnie reaktywował się w 1997 r. i po obronie egzaminu dyplomowego 14 XII 1998 r. uzyskał tytuł magistra inżyniera architektury. Pracuje jako wykładowca na Wydziale Górnictwa i Geoinżynierii AGH. Pełni funkcję wiceprezesa Polskiego Związku Sambo.

Robert Dietrich

ur. 18 XII 1952, Kraków – pingpongista

Członek sekcji tenisa stołowego KS Nadwiślan Kraków, AZS PK, działacz AZS PK. W 1970 r. na MP juniorów zdobył 4 miejsce. Po rozpoczęciu studiów na Wydziale Architektury PK, wstąpił do AZS i był aktywnym działaczem KU AZS PK. W ramach rozbudowy PK, kierował grupą studentów, która wykonała projekt obiektów sportowo-rekreacyjnych w Czyżynach. Za zaprojektowanie i wykonanie tych obiektów 1976 r. otrzymał nagrodę Rektora PK. W czasie studiów pracował jako nauczyciel instruktor w Studium WFiS w latach 1977/78 do 1981/82 oraz w Krakowskim Szkolnym Ośrodku Sportowym w latach 1982/83. Po egzaminie dyplomowym 30 I 1990 r. uzyskał tytuł magistra inżyniera architektury.

Stefan Dousa

ur. 11 XI 1945, Bytom – wiosłarz, działacz sportowy

Od 1960 r. członek AZS Wrocław, od 1965 r. członek AZS Kraków, w czasie studiów prezes AZS ASP. Współautor (z Antonim Porczakiem) pomnika profesora Walerego Goetla na przystani wiosłarskiej (1983 r.). Autor projektu awersu i rewersu oraz metalowego zwieńczenia drzewca sztandaru Koła Seniorów AZS Kraków, przeprowadził konkurs wśród studentów ASP na plakat z okazji 100-lecia AZS (2008 r.). Autor projektu znaczka Koła Senio-

rów AZS Kraków, projektów wielu medali okolicznościowych AZS, wielu znaczków okolicznościowych i jubileuszowych AZS Kraków. Ostatnio zaprojektował statuetkę Złoty Gryf AZS, przyznawaną za wybitne osiągnięcia sportowe i organizacyjne. Absolwent krakowskiej ASP. Od 1970 r. pracuje jako profesor sztuk plastycznych na Wydziale Architektury PK. Członek Honorowy AZS Kraków.

Wojciech Drozd

ur. 28 V 1988, Tarnobrzeg – koszykarz, prezes AZS PK

Zawodnik sekcji piłki koszykowej KS Siarka Tarnobrzeg – II liga, Po rozpoczęciu studiów na Wydziale Inżynierii Lądowej PK, wstąpił do AZS, został zawodnikiem sekcji koszykówki AZS PK (1988–1994), zdobył z kolegami brązowy medal w mistrzostwach Polski uczelni technicznych. W latach 1992–1994 prezes AZS PK. Po ukończeniu studiów magisterskich został nauczycielem akademickim w Katedrze Zarządzania Wydziału Budownictwa i Transportu PK i jednocześnie rozpoczął studia doktoranckie na Wydziale Inżynierii Lądowej PK, które zakończył obroną doktoratu w 2007 r. i awansem na etat adiunkta w Katedrze Zarządzania.

Krzysztof Dudek

ur. 27 VI 1955, Kraków – siatkarz

Karierę sportową rozpoczął mając 12 lat w krakowskim Hutniku. Pierwsze większe sukcesy odnosił w szkole średniej, reprezentując Małopolskę w mistrzostwach Polski szkół średnich, grając w półfinale tej imprezy. W 1975 r. rozpoczął studia na krakowskiej AWF i został zawodnikiem AZS Kraków. W czasie studiów reprezentował uczelnię w MPSzW. W latach 1977–81 był zawodnikiem Korony Kraków. Dyplom magistra wychowania fizycznego i trenera piłki siatkowej uzyskał w 1980 r. i rozpoczął pracę w Szkole Mistrzostwa Sportowego o profilu piłki siatkowej. W 1988 r. podjął pracę w Studium WFiS PK. Od tego czasu do 2011 r. obok pracy dydaktycznej prowadził treningi sekcji siatkówki AZS PK, odnosząc wraz ze swoimi zawodnikami liczne sukcesy. W czasie 23 letniej pracy trenerskiej wygrał Małopolską Ligę Akademicką. 14-krotnie brał udział w MPSzW. W 1995 r. jego zespół zajął czwarte miejsce wśród uczelni technicznych w Polsce.

Wojciech Eljasz Radzikowski

ur. 7 II 1942, Kraków – koszykarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener koszykówki II klasy

Absolwent WSWF Kraków (1969 r.), zawodnik AZS Kraków (1961–1972). Trzykrotny złoty (1964, 1968, 1972 r.) i brązowy (1966 r.) medalista AMP, w sezonie 1964/65 grał w I lidze. Po zakończeniu kariery zawodniczej trener żeńskiej drużyny koszykarek AZS Kraków. 1 III 1973 roku podjął pracę w Studium WFiS PK. Oprócz zajęć dydaktycznych prowadził treningi z koszykarkami II ligi AZS AWF (1977–1981), był też trenerem koszykarzy AZS PK, z którymi odnosił sukcesy w MP uczelni technicznych i Lidze Międzyuczelnianej AZS Kraków (brązowy medal koszykarzy w Poznaniu (1995 r.). Zwyciężył w Lidze Międzyuczelnianej w sezonie 1992/93, 1993/94 oraz zdobył 2. miejsce w 1994/95). Był członkiem rady trenerów Zarządu Głównego AZS (1974–1981). Pracował na PK, aż do osiągnięcia wieku emerytalnego. Tradycje rodzinne koszykarskie (żona Ewa z d. Dyczkowska, zawodniczka AZS Kraków, trenerka AZS WSE Kraków), kontynuuje ich syn Wojciech Eljasz Radzikowski junior (9 III 1985, Kraków) – absolwent UP (2009), zawodnik Wisły (1996–2011), AZS AGH Alstom (2011–2013), AZS UP (2004–2009). Od 2011 r. z zespołem AZS PK zdobywał MP uczelni technicznych (2011/12, 2012/2013, 2013/2014 r.), MP klubów AZS (2014 r.) oraz zdobył awans z AZS Korona PK z drugiej do pierwszej ligi.

Ryszard Florek

ur. 2 IV 1953, Podłopień

Swoją przygodę sportową związał z Klubem Uczelnianym AZS PK (1972–1978). Reaktywował sekcję tenisa stołowego i był jej zawodnik i kierownikiem. Urządził salę do tenisa stołowego przy klubie „Pod Przewiązką”. Wiceprezes ds. sportu masowego i prezes AZS PK w latach 1976–1978 r. Zainicjował i prowadził budowę obiektów sportowych przy akademikach przy ulicy Bydgoskiej i Osiedlu Studenckim w Krakowie-Czyżynach. Wraz z kolegami z AZS PK, zbudował cztery korty tenisowe, boisko wielofunkcyjne (do gry w siatkówkę i koszykówkę), ścieżki zdrowia. Za jego prezesury zorganizowano pierwszy Bieg Kościuszkowski, imprezę, która tradycyjnie odbywa się corocznie 24 marca i stała się z czasem wydarzeniem ogólnopolskim. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK w latach 1972–1976. Po ukończeniu studiów założył z kolegą ze studiów i AZS Jackiem Radkowiakiem zakład stolarki budowlanej w Tymbarku. W 1991 r. w Nowym Sączu założył firmę Fakro, specjalizującą się w produkcji okien dachowych, która dwukrotnie zdobyła Nagrodę Gospodarczą Prezydenta RP (2003 i 2007 r.). Odznaczony Krzyżem Oficerskim OOP. W dalszym ciągu utrzymuje żywe kontakty z uczelnią, sponsorując sport studencki na PK. W 2006 r. został wpisany do Złotej Księgi Wychowanków PK.

Piotr Gibas

ur. 11 IV 1968 – lekkoatleta, zawodnik WKS Wawel (1984–88), od 1988 AZS PK

Wielokrotnie reprezentował AZS PK w akademickich mistrzostwach Polski w konkurencjach lekkoatletycznych (rzut dyskiem i rzut oszczepem), w akademickich mistrzostwach Krakowa i Małopolski w lekkoatletyce, w ergometrze wioślarskim oraz kolarstwie MTB. Od 20 lat zajmuje się rejestracją filmową, dokumentacją fotograficzną większości imprez sportowych AZS PK, AZS AWF Kraków oraz Centrum Sportu i Rekreacji PK. Ukończył studia inżynierskie na Wydziale Inżynierii Materiałowej i Ceramiki AGH oraz studia magisterskie na Wydziale Mechanicznym PK. Od 1995 r. pracuje na PK oraz prowadzi zajęcia z informatyki, informatyki w zarządzaniu, technologii informacyjnych w UJ. Zajmują się również obsługą medialną wydarzeń kulturalnych – rejestracja filmowa, montaż, fotorelacje. Jest autorem opracowań graficznych materiałów dydaktycznych, publikacji naukowych, skryptów folderów i materiałów reklamowych (w tym KU AZS i CSiR) w postaci drukowanej oraz elektronicznej, programów szkoleniowych (e-learningowych) oraz programów prezentacyjnych. Tworzy i administruje strony internetowe (głównie dla organizowanych w Krakowie konferencji międzynarodowych). Laureat i zdobywca wyróżnień w konkursach fotograficznych organizowanych na PK. Tysiące zdjęć jego autorstwa zostało opublikowanych na stronach internetowych wielu firm, organizacji, klubów sportowych.

Ludwik Górski

ur. 21 XII 1924, Kraków – zm. 10 XII 2012, Kraków – żeglarz, działacz społeczny, sędzia żeglarski.

Od 1949 r. w krakowskim AZS, w którym pełnił wiele funkcji organizatorskich i instruktorskich, inicjator budowy przystani żeglarskiej AZS na Bagrach, organizator licznych rejsów żeglarskich AZS na Mazurach, zastępca kierownika sekcji (1950–1952), kierownik sekcji żeglarskiej AZS Kraków (1952–1954), członek Prezydium ZŚ AZS (1966–1967). Sędzia żeglarski I klasy, działacz Polskiego Związku Żeglarskiego. Absolwent chemii UJ (1949 r.). Nauczyciel akademicki UJ, AM, AGH, PK. Tytuł profesora otrzymał w 1974 r. profesora zwyczajnego w 1993 r. Z Politechniką związany od lat 70. Pracował w PK jako profesor na Wydziale. Prorektor PK (1980–1982) w lipcu 1982 r. odwołany z zajmowanej funkcji wraz z rektorem R. Ciesielskim za działalność w „Solidarności”.

Aleksander Grygorowicz

ur. 2 IX 1923, Sarny woj. Wołyń – żeglarz, wioślarz, uczestnik 6-tygodniowego rejsu przez Atlantyk.

W czasie wojny (od VI 1941 do X 1943 r.), pracował w kamieniołomach w Sarnach, następnie uciekał do Polski przed nacjonalistami ukraińskimi, podejmując się różnych prac, m. in. pracował na roli we wsi Żułków pod Jasłem (XI 1943–IX 1944 r.). Wyszedłony w październiku 1944 r. osiadł w Makowie Podhalańskim, gdzie pracował w biurze budowlanym jako kreslarz. W marcu 1945 r. przybył do Krakowa. Rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii Akademii Górniczej, po semestrze przeniósł się na powstający wówczas Wydział Architektury. Będąc na IV roku architektury, otrzymał od profesora Adama Mściwujewskiego propozycję pracy jako młodszy asystent w Katedrze Historii Architektury Powszechnej. Dyplom magistra inżyniera architektury uzyskał 13 III 1950 r. Pozostałe stopnie naukowe otrzymał również na PK. Podjął pracę w jednej z pracowni urbanistycznych krakowskiego Miastoprojektu, gdzie otrzymał do realizacji projekty zabudowy Jaworzna i Oleśnicy. Doktorat „Rekonstrukcje kościoła św. Andrzeja w Krakowie na przestrzeni wieków” obronił w lipcu 1967 r. Od kwietnia 1968 r. pracował jako adiunkt na Politechnice Śląskiej i zamieszkał wraz z rodziną w Gliwicach. Habilitował się na PK w 1975 r. W latach 1978–2012 pracował na Politechnice Poznańskiej. Brał udział w wielu projektach urbanistycznych m. in. we Wrocławiu, Jaworznie, Oleśnicy. W latach 1973–76 zaprojektował sobór św. Trójcy w Hajnówce, w którym corocznie odbywają się słynne koncerty chórów z Europy i świata. Entuzjasta żeglarstwa i wioślarstwa, w 1963 r. brał udział w 6-tygodniowym rejsie jachtem po Atlantyku. Przy pomocy kompasu w kilkanaście osób przepłynęli na Wyspy Owcze. W 2007 roku został wpisany do Złotej Księgi Wychowanków PK.

Zygmunt Andrzej Heinrich

ur. 21 VII 1937 Łbowo k/Płońska – zm. 27 V 1989 Himalaje – taternik, alpinista.

Działacz Klubu Wysokogórskiego w Krakowie (od 1978 r. członek honorowy), Polskiego Klubu Górskiego, członek Towarzystwa Przyjaciół Nauk o Ziemi i elitarnego Himalayan Club. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK (od 1956 r.). Egzamin dyplomowy – 31 III 1967 r. Taternictwo uprawiał od 1958 r. W latach 1962–1977 uczestniczył w pierwszych przejściach o istotnym znaczeniu dla rozwoju taternictwa, m. in. na ścianach Kazalnicy Miękusowieckiej, Małego Młynarza i Mnicha. Pokonywał drogi wspinaczkowe w Dolomitach (1962–63) i Alpach Zach. (1965 i 1968): dokonał wielu znaczących wejść w dziejach polskiego alpinizmu m. in. w 1966 r. w Hindukuszu uczestniczył w drugim wejściu na Noszak (7472 m). W Pamirze osiągnął nową drogą Pik Komunisty (7483 m), w 1973 r. brał udział w pierwszych wejściach w Karakorum i Himalajach (1969–89), po-

wtórzył wejście na Lhotse (8511 m, 1979 r.). Uczestniczył w polskich wyprawach na Lhotse zimą 1974/75 (osiągając tu z Andrzejem Zawadą ówczesny światowy zimowy rekord wysokości 8250 m) na szczyt K 2 latem 1976 r. oraz Mount Everest zimą 1979–80. W czasie powtórnej wyprawy na Mount Everest (w 1989 r.) zginął wraz z kolegami po zejściu z jego zachodniej grani, w lawinie śnieżnej na stokach Khumbutse.

Stanisław Hudy

ur.16 IV 1945, Wojków, pow. Mielec – piłkarz, sędzia piłkarski.

Sędzią piłkarskim został w 1964. Jest rekordzistą Polski w ilości sędziowanych meczy piłkarskich. Jubileuszowy 2500 mecz sędziował 2 VII 2006 r., zaś 3000 mecz w dniu 2 X 2014 r. Należy do Kolegium Sędziowskiego Małopolskiego Związku Piłki Nożnej, aktualnie pełni funkcję obserwatora sędziowskiego i szkoli młodzież, kandydatów na sędziego piłkarskiego. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK, specjalność mechanika z energetyką w latach 1967–1973, po studiach został pracownikiem PK i na Wydziale Mechanicznym pracował, aż do osiągnięcia wieku emerytalnego. W latach 1978–1981 studiował na studiach doktoranckich PK

Ewa Iwanciw z domu Nowak

ur. 17 VIII 1947, Czatkowice pow. Chrzanów – lekkoatletka, nauczyciel wychowania fizycznego.

W 1969 r. ukończyła krakowską WSWF Kraków. W 1975 r. została zatrudniona w Studium WFiS PK. Oprócz dydaktyki przez 16 lat prowadziła treningi sekcji lekkiej atletyki AZS PK. Zawsze starała się aktualizować swoją wiedzę i doskonalić umiejętności zawodowe. Ukończyła kursy na stopień instruktora narciarskiego, co pozwoliło jej szkolić studentów w narciarstwie, podnosiła swoje kwalifikacje w siatkówce i pływaniu. Zdobyła stopień sternika jachtowego, co umożliwiło jej prowadzenie studenckich obozów żeglarskich. Zdobyła również uprawnienia do prowadzenia zajęć z aerobiku. Od 1996 r., organizowała turnieje siatkówki, koszykówki i bowlingu dla pracowników Wydziału Inżynierii Lądowej. Jest cenionym dydaktykiem i cieszy się szacunkiem i sympatią młodzieży akademickiej.

Piotr Jeż

ur. 15 II 1940, Mielec – zm. 18. XII 2001, Kraków – siatkarz, działacz sportowy.

Zawodnik AZS PK i AZS Kraków (1957–1962). Prezes AZS PK (1964–1966), członek ZS AZS (1965–1981) i jego prezydium (1962–1969), członek ZG AZS (1969–1976) i jego prezydium (1969–1972), członek Zarządu Klubu AZS AWF (1976–1981). Członek Komitetów Organizacyjnych jubileuszów AZS: 60, 70, i 75-lecia. Od 1981 r. rozpoczął działalność w organach rewizyjnych AZS. Członek Głównej Komisji Rewizyjnej AZS (1987–2001) i jej wiceprzewodniczący (1993–2001). W 1992 r. uczestniczył w powołaniu Koła Seniorów AZS Kraków. Studiował na Wydziale Budownictwa Wodnego PK w latach 1958–1963. Egzamin dyplomowy odbył w 1965 r., uzyskując tytuł magistra inż. budownictwa wodnego i został zatrudniony od 1 maja 1966 r. w Instytucie Inżynierii Wodnej i Gospodarki Wodą w charakterze pracownika naukowo–dydaktycznego. Uzyskał doktorat. Niezwykle aktywny sportowiec i działacz sportu akademickiego. Żona Elżbieta z d. Proszak, studentka PK, również grała w siatkówkę i należała do wybijających się działaczek AZS na PK. Współinicjator Biegu Kościuszkowskiego PK, który należy do najważniejszych imprez sportowych PK. Wspólnie z Edwardem Surdyką, Janem Żurkiem, Ryszardem Florkiem przy poparciu rektora PK, profesora Bolesława Kordasa zorganizowali pierwszy bieg sztafetowy dla uczczenia 30-lecia powstania PK, który z czasem stał się imprezą o wydźwięku międzynarodowym. Dla uczczenia pamięci tego wybitnego działacza sportowego PK od roku 1998 odbywa się bieg memoriałowy (I zmiana sztafety męskiej) imienia dr inż. Piotra Jeża. W 1999 r. nadano mu godność Członka Honorowego AZS Kraków.

Janusz Kirszak

ur. 6 I 1936, Drohobycz – zm. 1985 podczas rejsu do Lubeki – żeglarz w stopniu kapitana żeglugi bałtyckiej, architekt

Studiował na Wydziale Architektury PK w latach 1954–60. Uczeń profesora Wiktora Zina. W czasie studiów był członkiem sekcji żeglarskiej AZS Kraków. Był też jej działaczem – kierował pionem wyszkolenia żeglarskiego. W 1960 r. otrzymał pracę jako architekt miasta Kołobrzeg. Wybudował słynny „Hangar dla Żeglarzy”, a w nim jacht swojego życia „Victoria”. Zapowiadał się jako wspaniały żeglarz i architekt. Niestety, w niewyjaśnionych do końca okoliczności zginął w rejsie do Lubeki. Środowisko żeglarzy kołobrzeskich uznaje Janusza Kirszaka za wielkiego człowieka nie tylko jako żeglarza, ale jako wspaniałego architekta, projektującego przystań żeglarską w basenie jachtowym na wyspie Solnej. Był głównym architektem miasta Kołobrzeg, pełnił także funkcję konserwatora zabytków. Swoją wiedzą rozszławił krakowską uczelnię, projektując i budując jachty, także obiekty sakralne. Był miłośnikiem zabytkowego centrum Kołobrzegu, odbudowywał katedrę,

szczególnie wysokie jej sklepienia. Środowisko żeglarzy kołobrzeskich oraz władze miasta uhonorowały jego pamięć na cmentarzu komunalnym przyznaniem miejsca w Alei Zasłużonych oraz wygrawerowaniem jego nazwiska i stopnia żeglarskiego na pamiątkowym polerze basenu jachtowego w Kołobrzegu.

Roman Kołodziej

ur. 28 I 1946, Brzoza Królewska – lekkoatleta, gimnastyk, trener i działacz sportowy

Absolwent krakowskiej WSWF w 1969 r. Nauczyciel wychowania fizycznego w Szkole Podstawowej nr 96 w Krakowie w latach 1969–1977 i na PK w latach 1977–2013. Trener sekcji lekkoatletycznej AZS PK, z którą odniósł wiele sukcesów w MP politechnik oraz sekcji piłki ręcznej kobiet i mężczyzn. Trener lekkoatletyki Cracovii, Hutnika i AZS AWF Kraków. Wychował wielu znanych zawodników, reprezentantów Polski, z których największe osiągnięcia mieli: Katarzyna Broniatowska (brązowa medalistka halowych ME na dystansie 1500 m z 2013 r.), Anna Hazor (reprezentantka Polski na 800 m), Jerzy Hołoweńko (dziesięciobój), Katarzyna Batorska (medalistka MP). W latach 1996–2006 był prezesem KOZLA, przez dwie kadencje był w zarządzie PZLA (za prezesury Ireny Szewińskiej). W 1997 r. otrzymał godność Zasłużony Honorowy Trener PZLA, zaś w 1998 r. uzyskał wyróżnienie Osobowość Roku w Sporcie w Małopolsce. W 2013 r. odebrał tytuł Asa Honorowego, nadany przez kapitułę „Dziennika Polskiego” dla osób szczególnie zasłużonych dla sportu w Małopolsce. Za swoją pracę i działalność społeczną otrzymał wiele odznaczeń i wyróżnień m.in. Krzyż Kawalerski OOP (2004 r.).

Bolesław Kordas

ur. 4 XI 1933, Kraków – zm. 5 X 1981, Kraków – koszykarz, rektor PK

Studia na Wydziale Budownictwa Wodnego PK rozpoczął w 1951 r. Po uzyskaniu dyplomu w czerwcu 1956 r., podjął pracę 1 sierpnia 1956 r. na Wydziale Budownictwa Wodnego. Posiadał 24 letni staż pracy w PK, przechodząc wszystkie szczeble stanowisk nauczyciela akademickiego od asystenta do profesora zwyczajnego. Doktoryzował się 3 VII 1961 r., habilitował się 21 VI 1966 r. Profesorem nadzwyczajnym został 1 VII 1974 r. Tytuł profesora zwyczajnego otrzymał 1 III 1981 r. Był kierownikiem Katedry Hydrotechniki i Hydromechaniki. Należał do grona wybitnych przedstawicieli nauki w dziedzinie budownictwa wodnego, posiadał bogaty dorobek naukowy zawarty w licznych rozprawach naukowych, w latach 1970–72 pracował jako ekspert ONZ. Rektorem został 1 września 1975 r. i funkcję tę pełnił do tragicznej śmierci. Był wielkim sympatykiem sportu, sam uprawiał czynnie koszykówkę, popierał wszelkie inicjatywy działaczy sportu akademickiego, za jego kaden-

cji rektorskiej zbudowano obiekty sportowe przy akademikach, zorganizowano Bieg Kościuszkowski, który stał się sztandarową imprezą sportową, a Klub AZS jako jedyna uczelniarska organizacja sportowa w Polsce otrzymała sztandar od władz uczelni za dokonania w zakresie upowszechniania sportu wśród społeczności akademickiej PK.

Krzysztof Korepta

ur. 7 III 1957, Sulejówek – strzelec, działacz AZS PK (od 1981 r.), dokumentalista życia sportowego AZS

Był zawodnikiem sekcji strzeleckiej, następnie jej kierownik i instruktor. Medalista AMP w 1987 i w 1990 r. Organizował zawody strzeleckie na PK, w latach 1986–94, ligę strzelecką w Krakowie, międzynarodowe zawody strzeleckie Kragujewac (Jugosławia), Ilmenau (NRD), mistrzostwa Polski szkół wyższych w strzelectwie sportowym w 1987 i 1990 r. Był inicjatorem i organizatorem giełd narciarskich na Wydziale Chemii, kursów przygotowawczych do egzaminów wstępnych na PK w latach 1988–93. Wydał śpiewnik żeglarski. W 1993 r. był pomysłodawcą i współorganizatorem powstania Klubu Studenckiego PK „Kwadrat”. Uczestniczył w jego prowadzeniu do 2002 r. Był współorganizatorem wielu imprez m. in. Balu Beana dla I roku, wyborów najmilszej studentki PK. Organizował mikołaja dla dzieci pracowników PK oraz turniejów bilarda. Studiował na Wydziale Inżynierii Budowlanej. Na podstawie egzaminu dyplomowego 23 XI 1983 r. uzyskał tytuł magistra inżyniera budownictwa. Od 1984 r. pozostaje na PK jako asystent, od 1994 r. jako wykładowca w Zakładzie Budownictwa Ogólnego i Fizyki Budowlanej na Wydziale Inżynierii Budowlanej.

Zbigniew Kucia

ur. 10 VIII 1942, Brzesko Okocim – zm. 5 X 2009, Kraków – narciarz, piłkarz, żeglarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener narciarstwa, żeglarsstwa i pływania.

Członek AZS od 1962 r., absolwent krakowskiej AWF (1968 r.), wieloletni pracownik Studium WFiS PK (1968–2009), jego kierownik (1995–2000), dyrektor Centrum Sportu i Rekreacji (2000–2009). Współorganizator Ośrodka Żeglarskiego PK nad Jeziorem Żywieckim w którym odbywał szkolenia żeglarskie i windsurfingowe studentów politechniki. Popularyzator sportu wśród młodzieży akademickiej. Jego podopieczni zdobyli wiele medali w MP szkół wyższych zwłaszcza w narciarstwie i snowboardzie oraz w pływaniu. Od początku lat siedemdziesiątych prowadził centralne kursy dla nauczycieli akademickich. Przez 12 lat pełnił funkcję wiceprezesa PZN ds. narciarstwa masowego. W latach 2001–06 pracował w zarządzie Komitetu Organizacyjnego Pucharu Świata w Zakopanem. Prezes AZS Zakopane (2005–2007). W 1988 r. współzałożyciel i prezes Stowarzyszenia Trenerów i Instruktorów Narciarstwa PZN. Przez 15 lat reprezentował Polskę na światowych kongresach „Interki”.

Marian Kulig

ur. 13 VIII 1936, Sucha Beskidzka – tenisista stołowy, siatkarz.

Zawodnik KS Babia Góra Sucha (1950–1954), AZS Kraków (1954–1958), Cracovia (1958–1962) i Nadwiślana (1962–1968). Był kapitanem drużyny siatkówki AZS PK, trenowanej przez Józefa Danilczyka, która w sezonie 1954/55 i 1955/56 wygrywała Ligę Międzyuczelnianą i występowała w lidze wojewódzkiej. W wyniku reorganizacji sportu akademickiego w 1957 r. drużyna AZS PK, została włączona do I ligi państwowej. Od 1954 r. studiował na PK, uzyskując 14 IV 1969 r. dyplom magistra inżyniera budownictwa lądowego. W życiu zawodowym pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji. Był m. in. architektem dzielnicy Stare Miasto w Krakowie (1963–1973), zastępcą głównego architekta Krakowa (1969–73), naczelnikiem dzielnicy Kraków Podgórze (1973–1985), wiceprezydentem miasta Krakowa, pełniąc równocześnie funkcję wicewojewody krakowskiego (1985–1990), wiceprezesa Rady Nadzorczej Fabryki Armatur Valvex SA w Jordanowie, wiceprezesa Małopolskiej Izby Handlowo-Przemysłowej. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim OOP, Krzyżem Oficerskim OOP, Krzyżem Komandorskim OOP. Najbardziej dumny jest z działalności humanitarnej na rzecz dzieci specjalnej troski w Krakowie– Podgórzu. Roztoczył opiekę nad trzema domami dziecka, czterema szkołami specjalnymi, ośrodkiem dla głęboko niedorozwiniętych, szkoły dla niewidomych, dwóch szkół przyszpitalnych i pogotowia opiekuńczego dla dziewcząt. Stał na czele Rady Dyrektorów, która zapewniła dzieciom kompleksową opiekę: pomoc lekarską, sprzęt sportowy, pomoce naukowe, korepetycje, wyjazdy na kolonie, wycieczki do teatru, ubrania, meble itp. Jego bezinteresowna działalność szybko została dostrzeżona przez najbardziej obiektywnych, a zarazem bezkompromisowych wyborców, jakimi są dzieci. 8 grudnia 1983 r. został kawalerem 268. Orderu Uśmiechu. Został członkiem Międzynarodowej Kapituły Orderu Uśmiechu. Mimo że jest na emeryturze, nadal jego pasją jest pomaganie dzieciom. Jako były sportowiec dba o wychowanie sportowe dzieci. Na Krowodrzy był współorganizatorem i pierwszym prezesem największego dziś Katolickiego Klubu Sportowego Jadwiga, który zrzesza w 15 sekcjach 820 dzieci i młodzieży.

Stanisław Libura

ur. 7 VII 1939, Grodno – piłkarz, narciarz, prezes Klubu Uczelnianego AZS PK

Za jego prezesury w latach 1959–1962 klub liczył ponad 400 członków trenujących w 13 sekcjach, rozegrano 1.edycję mistrzostw Polski uczelni technicznych, Tylko siatkarki odniosły sukces zdobywając srebrny medal. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego w latach 1958–1964. Po odbyciu stażu w KPB „Zachód” w Krakowie został zatrudniony w Zakładzie Konstrukcji Żelbetonowych Wydziału Budownictwa Lądowego PK od 1 XI

1965 r. Wykonał wiele prac naukowo-badawczych m.in. w Hucie „Katowice”, w Elektrowni „Kozienice”, w Hali Sportowo-Widowiskowej w Katowicach, w Cementowni Derna w Libii. Pracę zakończył w Instytucie Materiałów i Konstrukcji Budowlanych z chwilą przejścia na emeryturę 31 III 2003 r.

Andrzej Łobodziński

ur. 1 VIII 1946 Nowy Sącz – narciarz alpejszyk, nauczyciel wychowania fizycznego, trener narciarstwa alpejskiego, instruktor tenisa stołowego

Zawodnik KTN Krynica, AZS Zakopane (1955–60). Wicemistrz Polski juniorów w gigancie. Absolwent krakowskiej WSWF (1970 r.), nauczyciel akademicki AWF Kraków (1970–75) oraz Studium WFiS (później CSiR) jako pracownik dydaktyczny od 1975. W latach 1972–1975 był asystentem trenera kadry narodowej kobiet w narciarstwie alpejskim, był również trenerem tenisa w Nadwiślanie Kraków (1975–81, 1983–85). W AZS PK, prowadził sekcję narciarską (1975–77) oraz tenisa (1977–2013). W 1984 r. organizator pierwszych mistrzostw PK w tenisie, współorganizator zawodów i obozów dla dzieci pracowników PK (1976–2008). Współorganizator od 2008 r. Grand Prix o Puchar Rektora PK dla pracowników w narciarstwie.

Genowefa Majcher

ur. 31 XII 1919, Nozdrzec k/Dynowa – zm. 27 VIII 1998, Kraków – narciarka, kajakarka, animatorka sportu i turystyki dla pracowników PK i ich rodzin.

W latach 60. i 70. organizowała i prowadziła zimowe obozy narciarskie, początkowo na Hali Gąsienicowej, a później na Skrzycznem w Szczyrku dla pracowników i ich rodzin. Uczestnicy tych obozów mieli zapewnioną opiekę szkoleniową przez narciarskich instruktorów, mogli nauczyć się prawidłowej jazdy na nartach. Latem organizowała obozy kajakowe nad najpiękniejszymi polskimi jeziorami. Wielu uczestników nauczyło się pływać na kajakach. Głównym jednak celem była turystyka kajakowa i poznanie pięknych polskich regionów. Obozy te cieszyły się wielką popularnością. Po maturze, którą uzyskała w VI LO w Krakowie w 1939 r., dzięki znajomości języka niemieckiego pracowała w Wydawnictwie Rolniczym w dziale sprzedaży jako urzędnik, w 1944 r. nawiązała kontakt z Tajnym Uniwersytetem i rozpoczęła studia matematyczne. W latach 1945–1947 kontynuowała studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym UJ, dyplom magistra matematyki uzyskała 23 II 1948 r. Od 1 I 1946 r. została zatrudniona jako młodszy asystent w Katedrze Matematyki Wydziału Mechanicznego Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej. Jednocześnie w 1948 r. podjęła studia medyczne na Wydziale Lekarskim UJ (od 1950 r. Akademia Medyczna), którą ukończyła w 1954 r. bez dyplomu z powodu grożącego jej nakazu pracy.

Studiując medycynę przygotowywała rozprawę doktorską z matematyki, którą obroniła 30 X 1956 r. Przechodząc wszystkie szczeble kariery naukowej na PK, odbyła kolokwium habilitacyjne na Politechnice Warszawskiej (20 IV 1966 r.). W 1967 r. otrzymała etat docenta w Instytucie Matematyki PK. Napisała wiele prac z dziedziny równań różniczkowych. Wyjątkowo utalentowany i uznawany nauczyciel dydaktyczny, to jej powierzono wykłady z matematyki w publicznej TVP, na które dojeżdżała do Wrocławia. W latach 1965–1967 pracowała również na pół etatu w Ośrodku Naukowym Instytutu Pediatrycznego AM. Kierowała Zakładem Podstaw Analizy Matematycznej (1974–1979) oraz Zakładem Równań Różniczkowych i analizy funkcjonalnej Instytutu Matematyki PK (1988–1994). Niezwykle aktywna w działalności społecznej, należała do licznych organizacji; Polskie Towarzystwo Matematyczne (sekretarz), Krakowski Oddział Komitetu Olimpiad Matematycznych, ZNP (wspomniana wyżej działalność sportowa i turystyczna), AZS, PTTK, Stowarzyszenie Wychowanków PK.

Kazimierz Mamoń

(2 I 1923, Kraków – 6 V 2006, Kraków) – wioślarz, trener i sędzia wioślarski

Zawodnik AZS Kraków w latach 1959–1965, startował na wioślach krótkich (w jedynce i dwójce podwójnej jako sternik). Medalista MP i AMP. Od 1954 r. instruktor wioślarstwa, jako szkoleniowiec trenował osady klubowe i reprezentacyjne. Wychował wielu znanych wioślarzy, m.in. wielokrotną mistrzynię Polski Mariannę Makowską. W 1957 r. uzyskał uprawnienia sędziego wioślarskiego, w 1973 r. został sędzią klasy międzynarodowej FISA, sędziował w blisko 300 regatach. W latach 1954–1982 był działaczem sekcji wioślarskiej AZS Kraków, przez 15 lat był jej kierownikiem. Przez 8 lat pełnił funkcję prezesa Okręgowego

Związku Towarzystw Wioślarskich w Krakowie. W latach 80. członek Zarządu Klubu AZS AWF Kraków. Autor opracowań historycznych z wioślarstwa. Był też popularyzatorem narciarstwa i żeglarstwa wśród młodzieży krakowskiej. Jego zaangażowanie, wyjątkowe zdolności organizacyjne i perfekcjonizm w działalności sportowej zostały wielokrotnie nagradzane. W 1982 r. wyróżniony godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa”; „Medalem 100-lecia Polskiego Wioślarstwa”. W 1993 roku XV Krajowy Zjazd AZS nadał mu godność Członka Honorowego AZS. Po ukończeniu Gimnazjum im. Witkowskiego w Krakowie rozpoczął studia w Szkole Przemysłowej w Krakowie na Wydziale Budowy Maszyn, którą ukończył 18 lutego 1942 r. uzyskując stopień technika mechanika. Jako 18-letni chłopiec po egzaminie dyplomowym wraz z całą klasą został wywieziony do Niemiec, gdzie pracował do końca wojny w fabryce samolot-

tów „Arado” w Poczdamie. Z powodu późnego powrotu z przymusowego pobytu w Niemczech nie został przyjęty na Wydziały Politechniczne AG (czerwiec 1945 r.) i zapisał się na Wydział Mechaniczny AG Kraków. Po pierwszym semestrze przeniósł się na Wydziały Politechniczne AG i zaczął studiować w Sekcji Lotniczej Oddziału Samochodowego na Wydziale Komunikacji. Na tym kierunku studiował w latach 1945/46–1950/51 i uzyskał dyplom 18 i 1951 r. inżyniera w zakresie pojazdów mechanicznych i stopień magistra nauk technicznych. Od lipca 1946 r. pracował jako konstruktor w Centralnym Biurze Aparatury Chemicznej i Urządzeń Chłodniczych w Krakowie. Po studiach pracował na kierowniczych stanowiskach w Biurze Projektowym Koksowniczym (projektował m.in. koksownie w Nowej Hucie, w hucie „Katowice”).

Zbigniew Mendera

ur. 26 VIII 1933, Zagórze, pow. Będzin, obecnie Sosnowiec.

W latach 1951–56 studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK. W trakcie studiów intensywnie zajmował się sportem, współzałożyciel AZS na PK i zawodnik sekcji siatkówki (1951 r.), pełnił różne funkcje w AZS, co kontynuował również w podczas swojej późniejszej kariery naukowo-dydaktycznej na PK. Był współorganizatorem I Mistrzostw Politechniki w Narciarstwie (1953 r.), w których czynnie uczestniczył przez 25 razy, był także prezesem AZS PK (1955–56). W trakcie studiów, w 1954 r. został zastępcą asystenta w Katedrze Budownictwa Stalowego. Po zakończeniu studiów rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze oraz projektanta w Biurze Studiów i Projektów Hutnictwa Biprostal. Zdobywał kolejne stopnie i tytuły naukowe: 1964 r. – doktorat, 1970 r. – habilitacja, 1980 r. – uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1989 r. – zwyczajnego. Pełnił funkcje: wicedyrektora Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych (dwie kadencje), prodziekana Wydziału Budownictwa Lądowego (dwie kadencje), prorektora Politechniki Krakowskiej ds. Badań Naukowych i Współpracy z Gospodarką (dwie kadencje), w latach 1988–2003 był kierownikiem Katedry Konstrukcji Stalowych i Spawalnictwa na Wydziale Inżynierii Lądowej PK, a w latach 2005–2010 był kierownikiem Zakładu Konstrukcji Metalowych na Wydział Budownictwa Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W latach 1986–1990 był prezesem Zarządu Środowiskowego AZS Kraków. Członek Honorowy AZS Kraków. Działała w PZITB, gdzie pełnił funkcję wiceprezesa oddziału krakowskiego. W latach 1997–1999 był członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych przy prezesie Rady Ministrów. Należał do Komitetu Redakcyjnego wydawnictw KILiW PAN: „Archives of Civil Engineering” oraz zeszytów serii „Studia z zakresu inżynierii”, USA, Francji, Czechach, Słowacji i na Węgrzech. Jest autorem ok. 220 publikacji naukowych i współautorem książki „Stalowe konstrukcje specjalne”, za którą autorzy otrzymali w 1998 r. nagrodę Ministra Budownictwa i Gospodarki Przestrzennej. Ostatnio wydał książkę „Stalowe konstrukcje wsporcze napowietrznych linii elektroenergetycznych wyso-

kiego napięcia”. (Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2012 r.). Wypromował ok. 180 inżynierów i pięciu doktorów nauk technicznych. Kierował pięcioma projektami badawczymi KBN. Opracował około 230 ekspertyz naukowo-technicznych, kierował badaniami przyczyn katastrofy budowlanej Hali Wystawowej w Katowicach w 2006 r. Przez cały czas pracy zawodowej interesował się sportem (25 razy startował w mistrzostwach narciarskich PK). Przez 15 lat był kuratorem AZS PK, mianowanym przez ówczesnych rektorów. Od 2004 r. jest profesorem emerytowanym. W latach 2004–2010 współpracował z Politechniką Śląską na stanowisku profesora zwyczajnego. Został uhonorowany m.in. Krzyżem Kawalerskim OOP, Krzyżem Oficerskim OOP.

Stanisław Miłkowski

ur. 22 X 1951, Rabka Zdrój – piłkarz, reprezentant PK, działacz sportowy.

Zawodnik AZS PK, członek Zarządu AZS PK (1969 – 1975), następnie pracownik Zarządu Środowiskowego AZS Kraków (1 III 1975 – 28 II 1978), niezwykle uzdolniony organizator zawodów sportowych m.in. organizator I międzynarodowego Turnieju o puchar Wawelskiego Smoka w karate kyokushin (1976), organizator Ligi Międzyuczelnianej AZS Kraków, mistrzostw Polski mistrzów Lig Międzyuczelnianych, igrzysk sportowych studentów lat pierwszych zwanych Cracoviadą. Współzałożyciel przy Zarządzie Środowiskowym AZS, Klubu Narciarskiego AZS Kraków i Klubu Żeglarskiego AZS Kraków stawiających sobie za cel popularyzację tych dyscyplin sportu wśród studentów i mieszkańców Krakowa. Organizował z działaczami tych Klubów zawody narciarskie dla zakładów pracy, dla studentów narciarski Pucharu Prezesa AZS Kraków. W latach 1978–80 pełnił funkcję sekretarza Klubu Juvenia Kraków. Po wyjeździe z Krakowa prowadził działalność gospodarczą w Limanowej. Wielką popularnością cieszą się organizowane przez niego międzynarodowe turnieje bridża sportowego od roku 2000 w Tęgoborzy.

Konrad Mirecki

ur. 7 VIII 1980, Wadowice – siatkarz, działacz sportowy.

Zawodnik AZS PK w latach 1999–2005, wiceprezes członek Zarządu AZS PK w latach 2000 – 2005, później jego wiceprezes, organizator (wspólnie z kolegami) szeregu imprez sportowych takich jak: Bieg Kościuszkowski, Zimowe granie, itp. W latach 2001–2007 członek Zarządu AZS Kraków i później jego wiceprezes. W ramach działalności w AZS Kraków organizator wielu imprez sportowych (mistrzostwa Polski, AMŚ w badmintonie i kajakarstwie górskim, AME w badmintonie, Forum FISU w 2008 r.). W latach 2007–2013 pracownik i wiceprezes KS AZS AWF Kraków, organizator cyklu meczów lekkoatletycznych, finału Drużynowych Mistrzostw Polski w Lekkiej Atletyce, Biegu Nadwiślańskiego). W la-

tach 2004–2014 członek Zarządu Głównego AZS, członek Misji Uniwersjadowej Bangkok 2007, uczestnik Youth Sport Conference, Lubljana, Slovenia 2006 r. W latach 2000–2006 pracował w Studenckim Centrum Kultury KWADRAT PK w charakterze Managera Klubu.

Władysław Muszyński

ur. 7 VII 1920, Zagorzyce – zm. 20 XI 2005, Kraków

Sympatyk sportu, popierał wszelkie inicjatywy Studium WF i klub AZS PK. Dzięki jego decyzjom znacznie poszerzyła się baza sportowa PK. W 1946 r. ukończył studia w zakresie inżynierii lądowej na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej, od 1 X 1945 r. pracował jako starszy asystent na tej uczelni, od 1951 r. był adiunktem, w latach 1959–66 docentem PK, doktorat obronił w 1957 r. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1966 r., a profesora zwyczajnego w 1974 r. Był specjalistą w zakresie budownictwa betonowego. W latach 1975–76 był dyrektorem Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych PK, w 1978–84 dziekanem Wydziału Budownictwa Lądowego. Jako pierwszy wychowanek PK został wybrany rektorem uczelni. Pełnił ten urząd dwukrotnie: w latach 1972–75 i 1987–1990. Zainicjował powstanie Stowarzyszenia Wychowanków PK.

Andrzej Olszewski

ur. 20 X 1978, Kraków – siatkarz

Zawodnik AZS PK (1997–2005), działacz KU AZS PK, od 1999 r. w zarządzie, sekretarz w latach 1999–2001, następnie prezes KU AZS przez dwie kadencje (2001–2005). W czasie prezesury organizował Bieg Kościuszkowski, turnieje siatkarskie Trójek Mieszanych Anbud 2001 (oraz w kolejnych latach), AIG Koszaleństwo 2001, Ogólnopolski Turniej Basketu Mieszanego (Strzelec) do 1999 r., Eurojuwenalia 2003 r., jeden z koordynatorów całego cyklu imprez AZS, koordynował pozostałe organizacje studenckie (ZSP, NZS, AIGEE, Bratniak), sportowa majówka z AZS od 2000 r. Jeden z organizatorów ogólnopolskiego festiwalu Zimowe Granie (Nowy Targ, Limanowa) od 2002 r., MPSzW w streetbascecie, snowboardzie, AMŚ w badmintonie w 2004 r., AME w badmintonie 2005, AMŚ w kajakarstwie górskim w 2006 r. W latach 2005–2006 pracował w AZS Kraków, w latach 2006–2008, pracował w biurze Zarządu Głównego AZS, koordynator ZG AZS ds. zimowej Uniwersjady w Turynie (2006 r.) i letniej Bangkoku (2007 r.), koordynator przygotowań do Forum FISU w Krakowie w 2008 r. Zdobył pierwsze miejsce w konkursie na stronę internetową, organizowanym przez ZG AZS.

Aleksander Pabiś

ur. 31 III 1945, Tarnów – szermierz, judoka, pływak, żeglarz, trener karate kyokushin

Jako uczeń szkoły podstawowej przez cztery lata uprawiał szermierkę w KKS. Złamana ręka przerwała przygodę z szermierką, jako siedemnastolatek rozpoczął treningi w sekcji judo przy ówczesnym Pałacu Młodzieży przy ulicy Krowoderskiej. W 1977 r. ukończył kurs instruktorski judo. W tym roku zdobywa również instruktora pływania. Od 1870 r. jest członkiem WOPR, zdobywając stopnie młodszego ratownika wodnego, ratownika i ostatecznie starszego ratownika. Jest również członkiem „International Life Saving Federation”. Kolejną pasją sportową jest żeglarstwo. W 2002 r. uzyskał uprawnienia instruktora PZŻ w żeglarstwie. Od 10 lat współpracuje z Yacht Klubem Saltrom, szkoląc młodych adeptów sztuki żeglarskiej. Posiada patent jachtowego sternika morskiego. W 1971 r. rozpoczyna się jego przygoda z karate kyokushin. Przez kolejne lata pilnie trenuje będąc światkiem wszystkich ważniejszych wydarzeń w tym pierwszym etapie rozwoju karate. Bierze udział w pierwszym obozie szkoleniowym prowadzonym przez shihana Loeka Hollendera, w pierwszych dużych turniejach o Puchar Wawelskiego Smoka. W kolejnym obozie szkoleniowym zdaje egzamin na stopień mistrzowski I dan. W 1978 r. uzyskuje jako jeden z pierwszych w Polsce, stopień instruktora rekreacji – specjalność karate. W 2004 r. uzyskuje stopień instruktora sportu w dyscyplinie karate kyokushin. W latach 1981–83 i od 1998 r. prowadzi Sekcję Karate Kyokushin AZS PK. Zainicjował organizację Ogólnopolskiego Turnieju Szkół Wyższych w Karate Kyokushin. Odbyło się 14 takich turniejów, w których zawodnicy AZS ośmiokrotnie zdobywali tytuł najlepszej drużyny. W 1969 r. ukończył studia na Wydziale Mechanicznym PK, otrzymując tytuł magistra inżyniera mechanika o specjalności technologia maszyn przemysłowych. Pracę rozpoczął na PK 1 kwietnia 1975 r. jako stażysta w Katedrze Inżynierii Chemicznej, a od 1 października tego roku został zatrudniony na stanowisko asystenta. W 1975 r. odbył ośmiomiesięczny staż w Instytucie Inżynierii Chemicznej w Tuluzie. W 1977 r. obronił pracę doktorską. W latach 1983–91 pracował na Uniwersytecie Technicznym w miejscowości Bejaia w Algierii. Po powrocie kontynuował pracę naukowo-dydaktyczną w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Chemii Fizycznej. Jest autorem i współautorem około 20 patentów i zgłoszeń patentowych za które otrzymał medale i dyplomy w Paryżu, Brukseli, w Zagrzebiu, Pradze, Warszawie, w Katowicach i w Taipei.

Tomasz Pawelski

ur. 21 I 1939, Lwów – narciarz alpejczyk, trener narciarski klasy międzynarodowej PZN, nauczyciel wychowania fizycznego.

Absolwent WSWF Kraków (1964 r.). Z PK związany od 1 X 1974 r. Pracował w Studium WFiS do 31 XII 2004 r. W 1978 r. ukończył kurs narciarski w Chamonix, uzyskując tytuł trenera międzynarodowego. Prowadził treningi Sekcji Narciarskiej AZS PK w latach 70. I 80., która kilkakrotnie zdobywała medale w MP uczelni technicznych i wygrywała Ligę Międzyuczelnianą AZS Kraków. Współpracował z PZN przy organizacji ogólnopolskich mistrzostw instruktorów i trenerów.

Lesław Peters

ur. 26 XI 1953, Kraków – tenisista stołowy, szachista, dziennikarz.

Popularyzator nauki i techniki; absolwent Uniwersytetu Pedagogicznego (1986 r.). Był redaktorem „Gazety Krakowskiej”, „Przekroju”, od 2008 r. redaktor naczelny „Naszej Politechniki”, na łamach której sport studencki PK znajduje godne miejsce. Czytelnicy miesięcznika są informowani o sukcesach sportowych reprezentantów PK, poznają sylwetki uczelnianych bohaterów boisk, parkietów, tras narciarskich, a jej redaktor naczelny propaguje zdrowy styl życia i popularyzuje ciekawe inicjatywy studentów i pracowników. Jest też członkiem redakcji miesięcznika „Kraków”, publikował w „Dzienniku Polskim” i „Polityce”. Wyróżniony nagrodą Kolegium Rektorów Szkół Wyższych Krakowa Przyjaciel Nauki. Autor scenariusza wystawy w Bibliotece Jagiellońskiej o Heweliuszu.

Stefan Piechnik

ur. 29 XI 1930, Kraków – siatkarz, narciarz, pływak, żeglarz.

Siatkówkę uprawiał w Wiśle, pływanie w KS Krowodrza, narciarstwo i żeglarstwo w AZS PK. Przez wiele lat był kuratorem AZS PK z ramienia Senatu PK. Niezwykle aktywny działacz krakowskiego AZS, od 1968 r. członek władz środowiskowych, w latach 1981–1985 prezes AZS Kraków, opracował program rozwoju sportu akademickiego w Krakowie na lata 1980–1985, zatwierdzony następnie przez Kolegium Rektorów Krakowa. Dwukrotnie przewodniczył Komitetom Organizacyjnym Jubileuszy AZS w Polsce (70-lecia i 75-lecia), współzałożyciel Koła Seniorów AZS Kraków (1992 r.), wyróżniony Medalem 75-lecia AZS oraz godnością członka honorowego AZS Kraków, Z Politechniką związany od 1950 roku, kiedy rozpoczął studia na Wydziale Budownictwa Lądowego, na tej uczelni przeszedł wszystkie szczeble kariery akademickiej. Profesorem został w 1971 r., profesorem zwy-

czajnym w 1982 r. pełnił funkcje dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego PK (1968–1973), dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej PK (1984–1990), prorektora PK (1978–1982). Był również wykładowcą na uczelniach zagranicznych w Sztokholmie (1961–1962, 1975 r.), w Grenoble (1991–1992). W swojej działalności kierował się łacińską sentencją rzymskiego poety-satyryka Juwenalisa: mens sana in corpore sano. (W zdrowym ciele zdrowy duch). Relacje sport a zdrowie młodzieży akademickiej zawsze były w centrum jego uwagi. Mówił, że sport, a szczególnie uprawianie narciarstwa ma ogromne znaczenie dla zdrowia i czas studiów jest ostatnim okresem nabycia nawyków i umiejętności sportowych dla studentów. W latach 1985–89 był inicjatorem tygodniowych zajęć dydaktyczno-naukowo-sportowych dla studentów II roku WIL PK, w zimowym ośrodku narciarskim w Żabnicy. Zajęcia te uzupełniały inne, zapisane w formalnym programie studiów. Nauczyciele akademicy, w tym wychowania fizycznego doskonalili i wdrażali do narciarstwa studentów i inżynierów. Długie wieczory poświęcone były na konsultacje zawodowe, pierwsze w tym czasie spotkania z dydaktycznymi komputerowymi programami. Znakomita większość studentów zaczęła uprawiać narciarstwo i wspominają te dni jako niesłychanie ważne w procesie kształcenia. Żona Krzysztofa Piechnik z domu Manugiewicz, pochodząca z miejscowości Żabie (kresy wschodnie), jazdę na nartach zaczęła uprawiać na studiach i stała się entuzjastką tego sportu. Trójka dzieci, Beata, Monika i Paweł szybko zdobyła narciarskie i zasiła grono instruktorów narciarskich

Jerzy Piotrowski

ur. 4 X 1923, Kraków – taternik, alpinista, polarnik.

Wspinał się w Tatrach od 1943 r. W latach 1945–55 należał do najbardziej czynnych taterników i jego osiągnięcia należą do czołowych w tym okresie. Wspinał się także zimą, uczestniczył w polskich wyprawach w Alpy francuskie (1947 r.), Kaukaz (1959 r.), Spitsbergen (1956, 1957, 1958 r.), Alpy Julijskie (1960 r.), zawsze osiągając dobre wyniki alpinistyczne. Od 1945 r. był członkiem Klubu Wysokogórskiego, członkiem jego zarządu (1946–48). Studiował na Wydziale Architektury PK, dyplom uzyskał w 1951. W 1962 r. wyemigrował do Brazylii i osiadł w Sao Paulo jako architekt. W latach 1967–76 wspinał się w górach Brazylii, a w 1968 r. w Andach Peruwiańskich i Boliwijskich. O swych wyprawach pisał w „Ilustrowanym Magazynie Studenckim” (15 I 1961 r. nr 3 – wywiad), „Problemy” (1959, nr 5), „Przekrój” (1968, nr 1226).

Ryszard Podgórny

ur. 16 XII 1953, Słupnice – narciarz, działacz AZS PK

Od pierwszego roku studiów (1972 r.) działał w AZS, pełnił funkcję wiceprezesa. Aktywnie działał w zakresie poszerzenia bazy sportowej. W tym czasie został wybudowany społecznie klub „Pod Przewiązką” przy ulicy Bydgoskiej, ścieżki zdrowia i korty tenisowe w Krakowie-Czyżynach. Na ostatnim roku studiów uzyskał uprawnienia instruktora narciarstwa (1977 r.). Po studiach został zatrudniony w Hucie im. Lenina. W 1983 r. założył własne gospodarstwo. W 1989 r. był członkiem założycielem, a następnie działaczem Stowarzyszenia Instruktorów i Trenerów Narciarstwa PZN, prowadził szkolenia narciarskie organizowane przez PZN i obozach naukowo-sportowych PK w Żabnicy. Do zawodu inżyniera powrócił w roku 2006 r.

Zuzanna Podgórna z domu Stolarz

ur. 30 I 1952, Chrzanów – narciarka alpejska, działaczka AZS PK

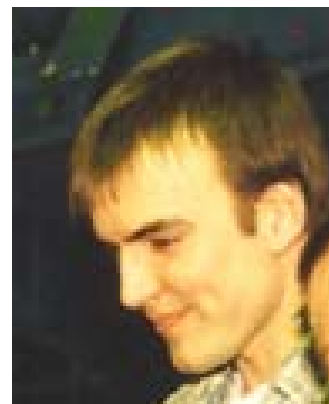
W czasie studiów na Wydziale Lądowym PK (1972–1976) aktywnie działała w Zarządzie Klubu Uczelnianego AZS. Uzyskała uprawnienia instruktora narciarskiego PZN i szkoliła studentów w trakcie wyjazdów na narty i obozach naukowo-sportowych w Żabnicy zainicjowanych przez ówczesnego Dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego Profesora Stefana Piechnika. Działalność ta spowodowała ogromną popularność narciarstwa na PK. Od początku powstania Stowarzyszenia Instruktorów i Trenerów PZN była instruktorem narciarskim, zaś po otrzymaniu instruktora wykładowcy szkoliła kadrę przyszłych narciarzy. Od 2010 roku pełni funkcję prezesa SITN-PZN. Od 1977 r. pracownik dydaktyczny WIL do chwili obecnej. Synowie: Wojciech i Jurand studiowali na PK i byli dobrymi narciarzami.

Jurand Podgórny

ur. 30 IV 1978 r., Kraków – narciarz alpejszyk, brązowy medalista MP juniorów

Zawodnik MKN, później KKN i AZS PK. Reprezentował AZS PK na mistrzostwach narciarskich uczelni technicznych i mistrzostwach Polski szkół wyższych osiągając czołowe miejsca. Na MP juniorów zdobył brązowy medal w kombinacji. Będąc studentem WIL PK reprezentował uczelnię w MPSzW w 1999 i 2001 r. zdobywając indywidualnie złoty, srebrny i brązowe krążki zaś drużynowo złoty i brązowy medal. Po zdobyciu uprawnień instruktorskich brał udział w mistrzostwach Polski instruktorów zajmując z dobrymi lokatami. Na PK studiował dwa kierunki. W czasie studiów zdobył uprawnienia instruktorskie

Miron Popek

ur. 27 VII 1923, Kraków – narciarz, nauczyciel wychowania fizycznego

Absolwent Studium Wychowania Fizycznego UJ (1948 r.), Pracę w Studium WF PK rozpoczął 1 IX 1951 r. Od 1 VI 1963 r., pełnił funkcję zastępcy kierownika Studium WF. Borykając się z trudnościami lokalowymi wspólnie z kierownikiem Studium Józefem Danielczykiem, rozwinęli obozownictwo sportowe na których młodzież studencka podnosiła sprawność fizyczną. Był współorganizatorem 1. mistrzostw narciarskich PK w 1953 r.

Zbigniew Porada

ur. 5 VII 1946, Rzeszów – lekkoatleta, popularyzator sportu

Z „królową sportu” zetknął się w rzeszowskim MKS. Będąc jeszcze uczniem szkoły średniej, zainteresował się tematyką olimpijmemu, a zwłaszcza z historią igrzysk olimpijskich. Opublikował wiele książek z tego zakresu: „Starożytne i nowożytne igrzyska olimpijskie” (1980 r.); „Olimpijczycy w 8. Pułku Ułanów im. Księcia Józefa Poniatowskiego” (2003 r.); „Zimowe igrzyska olimpijskie 1924–2006, (2007 r.) za którą otrzymał nagrodę PKOL Wawrzyn Olimpijski; „Nasi olimpijczycy z AGH i Politechniki Krakowskiej” (2009 r.); „Olimpijczycy z Uniwersytetu Jagiellońskiego” (2010 r.); „Olimpijczycy z Politechniki Krakowskiej” (2012 r.); „Olimpijczycy z krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych” (2014 r.). Ponadto brał udział jako współautor wydanych następujących książek; „90 lat na olimpijskim szlaku” (2009 r.); „Olimpijskie Konkury Sztuki Wawrzyny Olimpijskie” (2012 r.). Od 2000 roku jest członkiem Małopolskiej Rady Olimpijskiej, a od 2004 r. pełni tam funkcję sekretarza. W 2005 roku został przyjęty w poczet członków Polskiej Akademii Olimpijskiej, a od 2007 r. został członkiem International Society of Olympic Historians. Za swoją działalność otrzymał Złoty Medal „Za zasługi dla polskiego ruchu olimpijskiego”. Absolwent Wydziału Elektroniki Górniczej i Hutniczej AGH (1970 r.), stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w 1978 r., doktora habilitowanego w 1996 r. Pracę zawodową rozpoczął jako asystent na AGH (1970–78). Od 1979 r. został zatrudniony przez PK na etacie adiunkta (do 2001 r.), a od 2001 r. został profesorem Politechniki Krakowskiej. Jest autorem i współautorem ponad 180 publikacji naukowych, w tym dwóch samodzielnych monografii.

Anna Pozowska

ur. 27 VII 1928, Stanisławów – zm. 13 II 2014, Kraków – narciarka, uprawiała też pływanie

Wielokrotnie uczestniczyła w mistrzostwach PK w narciarstwie. Długoletnia działaczka i współzałożycielka wraz z mężem Sewerynem Ogniska TKKF Radość w Krakowie. Ognisko TKKF Radość, w którym działała było specjalistycznym ogniskiem propagującym narciarstwo zjazdowe i śladowe, sporty wodne (kajakarstwo i żeglarstwo) oraz pływanie i turystykę pieszą. Rodzinną pasją państwa Pozowskich była społecznikowska działalność na rzecz środowiska związanego z miejscem pracy tj. Politechniką i Geopolitechniką organizując obozy narciarskie w Alpach i Dolomitach. Absolwentka Wydziału Filozoficznego UJ, romanistka, kustosz dyplomowany, wybitna specjalistka informacji naukowej. Pracownik Biblioteki Głównej PK w latach 1963–1991.

Dariusz Pyko

ur. 22 II 1977, Kraków – lekkoatleta (biegi średnie)

Zawodnik PTG Sokół, KS Cracovia, a w czasie studiów AZS PK. Absolwent Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza-Modrzewskiego. Pracownik Centrum Sportu i Rekreacji PK (od 1999 r., od 2014 r. kierownik hali sportowej przy ulicy Kamiennej). Członek KU AZS od 1996 roku, wiceprezes AZS PK (1997–2003 oraz od 2005 r.), członek zarządu KU AZS PK (2003–2005), pełnomocnik dyrektora CSiR ds. KU AZS PK (2003–2007), wiceprezes AZS Kraków ds. klubów Uczelnianych (1999–2003), wiceprezes AZS Kraków ds. organizacyjnych (2003–2009). Członek Zarządu Głównego AZS oraz członek Rady Upowszechniania Sportu ZG AZS (2001–2005). Inicjator i menedżer sekcji siatkówki mężczyzn, występujących w rozgrywkach II i III ligi (2005–2014). Organizator i współorganizator wielu imprez sportowych m. in. AMŚ W Badmintonie (2002 r.), AME w badmintonie (2004 r.), Forum FISU (2008 r.) oraz MPSzW i AMP (1997–2014) organizowanych przez KU AZS PK oraz AZS Kraków (m.in. MPSzW w biegach przełajowych, w snowboardzie, w narciarstwie alpejskim).

Jacek Radkowiak

ur. 12 X 1954, Gdańsk – działacz akademicki, prezes AZS PK

W latach 1977–1979, działacz akademicki, prezes Klubu AZS PK. Za jego kadencji realizowano program rozwoju sportu wśród studentów PK. Stał na czele komitetu organizacyjnego pierwszego Biegu Kościuszkowskiego. Kontynuował rozbudowę obiektów sportowych

zainicjowanych przez poprzedniego prezesa AZS PK na Osiedlu Studenckim w Czyżynach. W latach 1979–1981, pełnił funkcję wiceprezesa organizacyjnego AZS Kraków. Na podstawie egzaminu dyplomowego uzyskał tytuł magistra inżyniera mechanika. Po studiach wraz z kolegą ze studiów i AZS, byłym prezesem AZS Ryszardem Florkiem założył firmę stolarską w Tymbarku.

Krzysztof Rusiniak

ur. 18 II 1951, Powroźnik – zmarł ... ?) – judoka, trener judo

Studiował na Wydziale Mechanicznym, w 1976 r. uzyskał tytuł inżyniera mechanika i 1 X 1976 r. rozpoczął pracę w krakowskim oddziale NOT. 28 I 1977 r. otrzymał dyplom magistra inżyniera w zakresie mechaniki, specjalność silniki spalinowe. W latach 1980–86 pracował jako główny specjalista w CUP PK. Od 1974 roku prowadził treningi judo w AZS PK, AZS Kraków, AZS UJ. Od 1 VII 1989 r. został zatrudniony w Studium WFiS UJ. W 1998 roku został laureatem Złotej Księgi Wychowanków PK. Po zakończeniu pracy w PK założył spółkę Polsad branży ogrodniczej oraz Mekrol branży budowlanej Na 2,5-hektarowym terenie Polsadu uruchomił hipoterapię i rehabilitację końmi, 4 integracyjne place zabaw oraz łyżworolnię w ramach powstającego skateparku.

Jan Rynkar

ur. 17 III 1935, Jodłowa – siatkarz

Zawodnik AZS Kraków (1958–1966) oraz sekcji uczelnianych AZS AGH (1958–1962) oraz AZS PK (1962–1966). Należał do wybijających się zawodników, co znalazło wyraz w plebiscytach najlepszych sportowców AGH i PK. Uczestniczył w mistrzostwach Polski uczelni technicznych. Absolwent AGH (1962 r.). Po ukończeniu studiów na AGH rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym PK. W listopadzie 1964 r. otrzymał tytuł inżyniera mechanika o specjalności technologia maszyn i obrabiarki. Doktor nauk technicznych. Wykładowca na Politechnice w Gabes w Tunezji (1982–1992), następnie w Instytucie Górnictwa Naftowego i Gazowniczego w Krakowie.

Kazimierz Sokalski

ur. 4 III 1909, Zakopane – zm. 20 III 1968, Kraków – działacz sportu akademickiego

Wieloletni kurator AZS PK z ramienia Senatu Akademickiego PK, członek Prezydium Zarządu Środowiskowego AZS Kraków w latach 1967–68, przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Jubileuszu 60-lecia AZS. Studia ukończył na Wydziale Inżynierii Lądowej Poli-

techniki Lwowskiej, uzyskując w 1934 r. dyplom inżyniera budowy dróg i mostów, gdzie pracował w Katedrze Budowy Dróg i Tuneli. Po wyzwoleniu organizował w Krakowie zakłady maszyn drogowych, w latach 1949–55 sprawował funkcje dyrektora Centrali Maszyn Drogowych. Równolegle podjął pracę naukowo-dydaktyczną w Politechnice Wrocławskiej, skąd został powołany na kierownika Katedry Dróg i Ulic Wydziału Budownictwa Lądowego PK w 1956 r. Funkcję tę pełnił przez 12 lat, aż do śmierci. W 1958 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych a w 1962 r. nominację na profesora nadzwyczajnego budowy dróg. W latach 1958–59 do 1964–65 pełnił funkcję dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego. W 1965 r. został mianowany rektorem PK. Zmarł nagle w marcu 1968 r. Pozostawił bogaty dorobek zawodowy i naukowy.

Jacek Strugałło

ur. 13 II 1960, Kraków – pływak, prezes AZS PK

Zawodnik sekcji pływackiej AZS PK, medalista mistrzostw Polski uczelni technicznych indywidualnie i drużynowo, W latach 1984–1986 prezes AZS PK. Kontynuował organizację tradycyjnych imprez sportowych, organizator biegu 24 godzinnego, cieszącą się dużą popularnością giełdą narciarską na Wydziale Chemii. Członek Zarządu Środowiskowego AZS Kraków i Głównej Komisji Rewizyjnej AZS.

Renata Szawul z domu Pulkowska

ur. 18 I 1943, Grudziądz – gimnastyczka i lekkoatletka

Członkini kadry narodowej juniorów, trenerka lekkoatletyki II klasy, instruktorka narciarstwa, nauczycielka wychowania fizycznego. Mistrzyni Polski juniorów w biegu na 80 m ppł, brązowa medalistka w 5-boju, rekordzistka Polski w biegu na 60 m ppł. Mistrzyni województwa bydgoskiego w 5-boju. Absolwentka WSWF Kraków (1967 r.). Pracowała w Studium WFiS PK (1975–1987), następnie po 11 latach powróciła do pracy w Studium WFiS PK (1998–2003).

Marek Szlachta

ur. 11 VII 1981, Kraków – narciarz, zawodnik AZS PK (od 2000 r.)

Kierownik sekcji narciarskiej (2001–2009), prezes AZS PK (2005–2009), medalista Mistrzostw Polski uczelni technicznych, wiceprezes AZS Kraków (od 2009 r.), członek Zarządu Głównego AZS (od 2012 r.) korespondent „Akademickiego Przeglądu Sportowego”.

Juliusz Szumski

ur. 5 IV 1926, Kraków – taternik, alpinista, narciarz.

Wspinał się od 1943 r. w podkrakowskich skałkach, taternictwo uprawiał w latach 1945–58. Dokonał wiele pierwszych przejść w Tatrach. Uczestniczył w akcjach ratunkowych, od 1949 r. był instruktorem, a od 1954 r. starszym instruktorem taternictwa. Podczas służby wojskowej szkolił spadochroniarzy w taternictwie. Wspinaczkę poza Tatrami uprawiał na Kaukazie (1958 r.) i w górach Bułgarii. Równoległe z taternictwem uprawiał turystykę górską i narciarstwo. Od 1945 r. był członkiem PTT i członkiem Klubu Wysokogórskiego, jego sekretarzem, a od 1950 r. wieloletnim działaczem krakowskiego koła tegoż klubu. Studiował na Wydziale Architektury PK, dyplom uzyskał w 1952 r., tytuł magistra inżyniera w 1956 r. W latach 1951–89 pracował w krakowskim Biurze Projektowo-Badawczym Budownictwa Przemysłowego na stanowiskach od pomocnika technicznego po głównego inżyniera specjalistę. Był m.in. konsultantem i projektantem pracowni projektowych Zakopanem, a także projektantem i współautorem obiektów sportowych i turystycznych oraz kolei linowych w Beskidach.

Piotr Ślusarek

ur. 8 II 1975, Kraków

Swoją przygodę sportową związał z Klubem Uczelnianym AZS PK 1997–2001 r. Wiceprezes AZS PK ds. marketingu i sponsoringu w latach 1999–2001. Zawodnik sekcji koszykówki na PK. Pomysłodawca turniej basketu mieszanego. Równocześnie działacz Uczelnianej Rady Samorządu Studenckiego PK i z jej ramienia współorganizator Rajdów PK w latach 1998–2001. Ukończył Wydział Budownictwa Lądowego PK w specjalizacji technologia i organizacja w latach 1994–2000. Jeszcze na studiach w 1998 r. założył z przyjacielem z osiedla Prądnik Czerwony Marcinem Szopą firmę, realizującą imprezy i konferencje Concept Music Art. Prezes zarządu i dyrektor generalny grupy kapitałowej Concept Music Art w latach 1999–2014 r. Aktualnie: prokurent (współwłaściciel), udziałowiec oraz ambasador marki grupy kapitałowej Concept Music Art., prezes zarządu pięciu spółek – córek w grupie kapitałowej Concept Music Art., przewodniczący Rady Fundacji In Servito Es. W dalszym ciągu utrzymuje żywe kontakty z uczelnią, wspierając sport studencki na PK.

Grażyna Śrutowska

ur. 16.11.1954 r. – Kraków – siatkarka, nauczyciel wychowania fizycznego, trener

Absolwentka krakowskiej AWF (). Po studiach pracowała w Szkole Sportowej oraz w klubie TS Wisła. W 1996 r. objęła opieką trenerską sekcję piłki siatkowej kobiet AZS PK. W dniu

1 IX 1997 r. została zatrudniona w Studium WFiS PK, mając 20-letni staż pracy z młodzieżą. Oprócz zajęć dydaktycznych prowadzi nadal zespół siatkarek, który uzyskuje coraz lepsze wyniki w Małopolskiej Lidze Akademickiej i mistrzostwach Polski uczelni technicznych. W 2002 roku, uplasowały się na 5. miejscu, a w 2004 r. w Radomiu zdobyły srebrny medal mistrzostw Polski. Zawodniczki sekcji reprezentowały uczelnię w mistrzostwach Polski uczelni technicznych w piłce plażowej zdobywając cenne punkty do klasyfikacji drużynowej. Stale podnosi swoje kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w licznych kursach szkoleniowych. Zdobyła uprawnienia do prowadzenia zajęć z aerobiku, tenisa, siłowni i nornic walking. Mama Agnieszki wielokrotnej medalistki mistrzostw Polski w piłce siatkowej w barwach Muszynianki i Chemika Police oraz Mateusza zawodnika i trenera II ligowej sekcji AZS PK.

Andrzej Tokarczyk

ur. 6 VII 1942, Kraków – koszykarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener koszykówki II klasy

Zawodnik WKS Wawel (1955–1960), w 1961 roku rozpoczął studia na WSWF Kraków. Dyplom magistra wychowania fizycznego uzyskał 20 VI 1966. Pracował w Studium WFiS PK (1973–2011), prowadził sekcję koszykówki AZS PK, trenował również koszykarzy KS Korona (1967–1969), KS Cracovia (1970–1971), ponownie KS Korona (1972–1978), KS Hutnik (1980–1983). Z zespołem koszykarek AZS PK dwukrotnie zdobył MP uczelni technicznych (1985, 1993 r.), wicemistrzostwo Polski (1987, 1991 r.), przez szereg lat wygrywał Ligę Międzyuczelnianą AZS Kraków.

Janusz Winnicki

ur. 17 VII 1939, Nadwórna – koszykarz, działacz sportowy

Karierę sportową rozpoczął w LO im. Jana Kochanowskiego, kontynuował ją w zespole Startu z którym wywalczył dwukrotnie MP juniorów (1956, 1957 r.). Po fuzji Cracovii i Startu grał w jej barwach, najpierw w II, a potem w I lidze (1957–1962), rozegrał w niej ponad 250 zawodów. Karierę zawodniczą zakończył w krakowskim AZS (1962–1967), zdobywając z drużyną koszykówki tytuł akademickiego mistrza Polski (1964 r.), brązowy medal AMP (1966 r.), zaś w sezonie 1964/65 grał w I lidze. Był menadżerem i kierownikiem zespołu oldbojów, jednym z inicjatorów odbudowy koszykówki w Cracovii i prezesem Autonomicznej Sekcji Koszykówki Cracovii. zaś w latach 2000–2002 prezesem MKS Cracovia. Studiował na Wydziale Budownictwa Wodnego w latach 1956–1963, prowadził wiele inwestycji energetycznych w kraju i za granicą. Kierował budową Elektrociepłowni w Sierzy (1964–1971), Elektrociepłowni w Połańcu (1973–1979), w Stalowej Woli i ostatnio

w Bełchatowie. Uczestniczył w budowie 7 elektrowni jądrowych. Dzięki wiedzy, jaką zdobył na PK, uzyskał wysokie uznanie na budowach, w których uczestniczył zarówno w kraju i za granicą.

Andrzej Włodarczyk

ur. 10 I 1937, Kraków – koszykarz

Zawodnik I ligowej Sparty Nowa Huta w latach 1958–70. Z koszykówką zetknął się w klubie Fablok Chrzanów, Sprawny, skoczny i bardzo utalentowany rzutowo trafił niebawem do ligowej Sparty. W nowym zespole szybko stał się podstawowym graczem. Występował na pozycji środkowego i choć wzrostem wielu rywali znacznie go przewyższało, to jednak dzięki boiskowemu sprytowi, znakomitej umiejętności podkoszowej walki, potrafił skutecznie z nimi rywalizować. Przez 12 lat grał w zespole „mścicieli” i w tym zespole skończył karierę, poświęcając się pracy zawodowej. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK w latach 1954–60. Całe życie zawodowe związany z budownictwem. W krakowskim „Budopolu” przez 19 lat był naczelnym inżynierem, a potem dyrektorem naczelnym.

Leszek Wojnar

ur. 4 IV 1955, Kraków – narciarz, siatkarz, badmintonista

W 1979 r. uzyskał uprawnienia pomocnika instruktora PZN (instruktor od 1982 r.) oraz sternika jachtowego, Obecnie jest jednym z aktywniejszych narciarzy PK, zajmując bardzo często medalowe miejsca w zawodach o Puchar Rektora oraz w mistrzostwach Politechniki. Od kilku lat startuje jako sternik w regatach jachtów turystyczno-regatowych. Trzykrotnie wygrywał w swojej klasie regaty o Puchar Rektora PK. Brał również pięciokrotnie udział w MŚ klasy Micro (2009 r. – Moskwa, Rosja), 2011 r. – jezioro Usma, Łotwa, 2012 r. – Gmunden, Austria, 2013 r. – Gdynia, Polska, 2014 r. – Berlin, Niemcy). Najlepszy wynik na MŚ – 27. miejsce na 56 startujących osad. W latach 1979–1981 brał udział w pracach przy budowie ośrodka żeglarskiego PK w Żywcu oraz organizacji cyklu narciarskich zawodów o Puchar Prezesa ZNP PK, profesora Kazimierza Flagi. Po ukończeniu I LO W Krakowie w 1974 r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym PK, kierunek technologia maszyn, które ukończył z wyróżnieniem. W latach 1976–1979 otrzymał indywidualny program studiów, w 1978 r. został najlepszym studentem PK. Dyplom magistra inżyniera uzyskał 10 III 1979 r., tytuł doktora nauk technicznych 3 VII 1985 r, habilitował się 13 III 1991 r. profesorem nauk technicznych (inżynieria materiałowa) został 30 VI 2003 r. Pracę naukowo-dydaktyczną na PK rozpoczął w Instytucie Materiałoznawstwa i Technologii Metali 15 III 1979 r.

Wiesław Aleksander Wójcik (26 III 1946, Kraków)

działacz turystyczny, popularyzator turystyki górskiej

Od 1967 r. przewodnik turystyki górskiej, od 1970 przewodnik tatrzański. Autor licznych prac z zakresu historii turystyki górskiej i taternictwa, dziejów piśmiennictwa górskiego, biografii ludzi związanych z górami, wydawca źródeł do dziejów tych dyscyplin. Ogłosił liczne notatki, artykuły i większe prace w wielu czasopismach: „Gotek”, „Karpaty”, „Wierchy”, „Taternik”, „Gościniec”, „Podtatrze”, „Prace Babiogórskie”, „Prace Pienińskie”, „Tatry TPN”, „Rocznik Podhalański”, „Acta Universitatis Wratislaviensis”, „Litteraria”. „Rocznik Babiogórski”, autor haseł w *Małej historii babiogórskiej*, *Słowniku polskich towarzystw naukowych*, *Polskim Słowniku Biograficznym*, *Słowniku biograficznym historii Polski*, *Encyklopedii Krakowa*, słowniku *Etnografowie i ludoznawcy polscy*, autor książek *W kręgu Tatr* (2008), *Sabała* (2009, II wyd. 2010). W latach 1975–1983 był sekretarzem redakcji „Wierchów”, a ich redaktorem od 1983, ale faktycznie redagował ten rocznik od 1976. Równocześnie od 1978 r. kieruje Centralną Biblioteką Górską w Krakowie.

W latach 1964 – 1969 studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK. Dyplom uzyskał 13 XII 1969 r. zdobywając tytuł magistra inżyniera budowy dróg żelaznych. W latach 1970 – 1975 pracował w krakowskim Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym, a od 1976 jako redaktor wydawnictw PTTK.

Leszek Zajączkowski

ur. 12 I 1940, Kraków – narciarz, żeglarz, prezes AZS PK w latach 1966–1968

Był pomysłodawcą i współorganizatorem wielu imprez promujących AZS i sport, w tym narciarstwo, sporty motorowe i żeglarstwo. Za jego prezesury rozwinęło się obozownictwo AZS i rajdy motorowe. Dzięki zakupieniu łodzi żaglowej, którą zacumowano w na Jeziorze Niegocin w ośrodku AZS w Wilkasach latem corocznie organizowano tam obozy żeglarskie AZS, zimą zaś obozy narciarskie AZS w Kuźnicach. Mimo trudnej sytuacji organizacyjnej i finansowej dzięki jego zaangażowaniu i zdolnościom organizacyjnym AZS dorobił się własnego lokalu „Pod schodami” przy ul. Bydgoskiej, własnej łodzi żaglowej i mocnej pozycji AZS na uczelni, Sam jednak twierdzi, że to zasługa ówczesnego kuratora AZS profesora Kazimierza Sokalskiego, sympatyka sportu i przyjaciela młodzieży. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK (od 1958 r.), dyplom magistra inżyniera budownictwa o specjalności konstrukcje betonowe uzyskał 11 V 1965 r. Został zatrudniony w Katedrze Organizacji i Mechanizacji Budowy Wydziału Budownictwa Lądowego PK od 1 X 1965 r. W 1977 r. uzyskał tytuł doktora nauk technicznych. Był członkiem Komitetu Nauk Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, członkiem Stowarzyszenia Nieruchomości oraz Komisji Rzeczoznawców Majątkowych. Na PK pracował do 30 IX 2005 r.

Będąc nauczycielem akademickim również brał czynny udział w życiu sportowym uczelni, wygrywał mistrzostwa Politechniki w narciarstwie w kategorii pracowników. W 1972 r. wraz z Januszem Łabęckim założył Klub Narciarski Dzieci Pracowników PK. Klub ten organizował przez 21 lat otwarte mistrzostwa narciarskie, obozy narciarskie w Szczyrku, w Zwardoniu, w Żabnicy, a nawet wyjazdy na narty dla dzieci pracowników w Dolomity. Był piłkarzem drużyny, która brała udział w mistrzostwach TKKF Krakowa i należała do czołowych zespołów piłkarskich Krakowa, zdobywając nawet tytuł mistrza Krakowa.

Jan Zych

ur. 10 II 1949, Grądy pow. Dąbrowa Tarnowska – inżynier mechanik, fotoreporter

Artysta fotografik, dokumentalista życia Politechniki Krakowskiej w tym także sportowego. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK. Dyplom uzyskał w 1978 r. zostając specjalistą w zakresie pojazdów szynowych. Jednak nie inżynieria stała się jego zawodem lecz fotografowanie. Od 1975 r. zawodowo związał się z PK. W latach 1975–2002 wykonywał zdjęcia do tygodnika „Przekroju”. Od 2004 r. jest czołowym fotografikiem miesięcznika Kraków. W 2013 r. został laureatem Złotej Księgi Wychowanków PK. Z wpisu do Złotej Księgi Wychowanków cytujemy następujące informacje. „Fotograf wszechstronny: pięknie fotografuje zarówno pejzaże, krajobraz, jak i bryły architektoniczne. Jest perfekcjonistą zarówno w portrecie, jak i scenach rodzajowych. Jest wszędzie, gdzie coś się dzieje, coś, co on uważa za ważne i godne zarejestrowania dla historii miasta i kraju, Ostatnio zajmuje się także grafiką komputerową. Od lat związany z Politechniką Krakowską. Można by go nazwać nadwornym fotografikiem uczelni”. Jego dokonania i sukcesy zostały odnotowane również w Złotej Księdze Wychowanków PK. Jest członkiem Związku Artystów Fotografików AFIAP, honorowym członkiem Krakowskiego Towarzystwa Fotograficznego. Autor kilkudziesięciu wystaw indywidualnych, wystawił prace na kilkuset wystawach w większości krajów europejskich oraz w Australii, Japonii, Brazylii, Argentynie, Indiach, Singapurze, Nowej Zelandii, Zambii, Kanadzie oraz USA. Zdobył wiele medali, nagród i wyróżnień (m. in. Grand Prix Venus 79’ w Krakowie), łącznie na ponad 100 prestiżowych wystawach fotograficznych.

Jan Żurek

ur. 20 XII 1926, Kojkovice, Zaolzie – lekkoatleta, siatkarz, trener

Od 1949 roku związany z krakowskim AZS, pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji, m. in. wiceprezesa KM AZS Kraków, sekretarza KS AZS AWF Kraków (1983–1991), sekretarza Rady Koła Seniorów AZS Kraków (1992–2014). Inicjator i współzałożyciel Koła Seniorów AZS (1992 r.). Był również działaczem KOZLA (od 1951 r.), członkiem zarządu, trenerem koordynatorem, wiceprezesem (1990–1994 i prezesem 1973–75, 1985–1987), członkiem zarządu PZLA. Trener wielu pokoleń lekkoatletów AZS i PK. Wspólnie z Edwardem Surdyką, ówczesnym kierownikiem Studium WFiS oraz działaczami AZS PK (Piotr Jeż, Ryszard Florek, Jacek Radkowiak) przy poparciu ówczesnego rektora PK, profesora Bolesława Kordasa, zainicjował w ramach jubileuszu 30-lecia PK Bieg Kościuszkowski, który stał się z biegiem czasu imprezą sztandarową Studium WFiS (później Centrum Sportu i Rekreacji) oraz KU AZS PK. Uhonorowany godnością Członka Honorowego AZS Kraków (1993 r.), Członka Honorowego AZS (1993 r.), Członka Honorowego PZLA.

Czesław Michalski, Jacek Majka

montaż zdjęć na stole

Wspomnienia olimpijczyków,
mistrzów i twórców sportu PK

*Wspomnień
wysłuchał Jan Otałęga*

Zbigniew Mendera

Bieżnia przy uczelni

Professor Zbigniew Mendera kładł podwaliny pod sport na Politechnice

Profesor doktor habilitowany Zbigniew Mendera dobrze pamięta dzień, gdy pierwszy raz pojawił się w murach Politechniki Krakowskiej. Było to w 1951 roku, wtedy został przyjęty na Wydział Budownictwa Lądowego.

– Uczelnia mieściła się w byłym wojskowym gmachu przy ulicy Warszawskiej – wspomina pan profesor. – Kiedyś były tam nawet austriackie koszary. Pamiętam, że budynek Politechniki, był niższy niż obecny, miał drewniane schody, myte naftą, przez to bardzo śliskie. Wielu studentów, marzących, aby poza nauką mieć możliwość uprawiania sportu choćby rekreacyjnie, postanowiło uporządkować plac obok głównego budynku. Udało się nawet załatwić samochody, by przywozić mączkę cegielnianą na bieżnię. Traktowano nasze potrzeby życzliwe, a chętnych w wśród studentów do prac porządkowych i organizacyjnych w AZS nie brakowało. Udzielał się też przyszły reżyser filmowy Janusz Majewski. Zbudowaliśmy obok gmachu uczelni bieżnię 200-metrową i plac do gry w siatkę, który potem długo służył studentom. Politechnika nie miała wtedy własnych obiektów sportowych. Na zajęcia w udawaliśmy się do sali Liceum Sobieskiego, pływanie było w YMCE. Dostaliśmy wprawdzie salę w okolicach dzisiejszego Uniwersytetu Pedagogicznego, ale najpierw trzeba był ją przygotować. Pogłębialiśmy ją, wywożąc ziemię, potem postawiliśmy przy ścianach drabinki, na środku powstał plac do gier zespołowych. Tak spędzaliśmy wolny czas od nauki, królowała siatkówka, biegi, pływanie. To były pasje studentów.

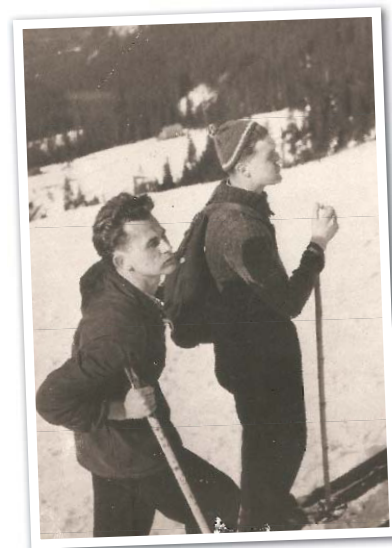

Zbigniew Mendera od początku studiów należał do AZS. W latach 50. zaangażowanie społeczne było wskazane, a on nie miał wątpliwości, że wybierze tylko działalność sportową. Urodził się w 1933 roku na ziemi będzińskiej, ojciec pracował w hucie w Świętochłowicach. Po wojnie młody Zbyszek grał w siatkówkę, interesował się modelarstwem lotniczym. Kiedy ojciec został przeniesiony do pracy w Nowej Hucie, syn wiedział już, że na studia trafi na pobliską Politechnikę Krakowską. Po trzech latach studiów został zastępcą asystenta, a następnie, po pokonywaniu kolejnych szczebli naukowych – kierownikiem Katedry Konstrukcji Stalowych i Spawalnictwa, w 1980 roku został profesorem nadzwyczajnym, w 1989 zwyczajnym, także prorektorem Politechniki. A ponieważ zawsze mu towarzyszyły zainteresowania sportem, działał we AZS, nawet został jego prezesem na Politechnice Krakowskiej.

– Nie tylko długo grałem w siatkówkę i występowałem w meczach międzyuczelnianych, ale wciągnąłem się też w uprawianie narciarstwa – wspomina profesor Mendera. – Pierwsze próby z nartami miałem jeszcze czasie okupacji. Prawdziwe narty jak i radia Niemcy nakazywali wtedy pooddawać, ale wyszukałem jakieś deski, poszedłem do stolarza, aby mi pozaginał na czubie i tak ruszałem na śnieg. Na Politechnice mogłem szerzej zając się „białym szaleństwem”. Na krakowskiej uczelni studiowało wielu zakopiańczyków, asów narciarstwa. Pomagali nam załatwiać wyjazdy i pobyty w górach. Pamiętam jak mieszkaliśmy zimą w Kuźnicach i rano szliśmy do kolejki na Kasprowy. Tak poznałem m.in. świetnego narciarza, potem trenera Stefana Dziedzica. Nasze zawody uczelniane na nartach organizowaliśmy pod koniec zimy. Nie brakowało nam zapału i chęci. W ogóle całe moje lata na Politechnice to stały kontakt ze sportem, z rekreacją. Dziś nasza uczelnia wyglądem nie przypomina tej, jaką zastałem 63 lata temu. Rozbudowana, należy do najlepszych w kraju, posiada świetną bazę sportową. Możemy chlubić się halą przy ulicy Kamiennej, kortami w Czyżykach, ośrodkiem wodnym nad Jeziorem Żywieckim. To efekt zaangażowania w te działania mnóstwa osób, entuzjastów sportu, którzy poświęcili cały wolny dla rozwoju sportowej bazy swej uczelni. Zbigniew Kucia, Edward Surdyka i wielu innych zrobiło bardzo dużo dla uczelnianego sportu.

Panują opinie, że naukę trudno połączyć z uprawianiem sportu, że obydwie dziedziny się wykluczają, zwłaszcza na tak żmudnych i czasochłonnych studiach technicznych.

– Bzdura – odparowuje profesor Zbigniew Mendera. – Jak się lubi to co robi, wszystko można pogodzić. Sport uczy nawet organizować sobie czas. Studiowaliśmy bez taryfy ulgowej, zajęcia bywały także w soboty, 46 godzin tygodniowo, a znajdowaliśmy czas na ruch i rekreację. I to było potrzebne dla zdrowia. Miałem satysfakcję pokonywać kolejne progi w nauce, a jednocześnie systematycznie, dla zdrowia, grać w siatkówkę, czy jeździć na nartach. Nikt mnie nie przekona, że albo jedno, albo drugie. I studia, i sport! W dodatku teraz studenci nie muszą szukać po mieście miejsc, by realizować swe sportowe pasje, nie muszą wznosić od podstaw sal czy boisk. Nasza Politechnika daje im możliwość uprawiania wielu dyscyplin sportu. Każde znajdzie coś dla siebie.

Prof. dr hab. Zbigniew Mendera

Ur. w 1933 r. w Zagórz, wice-mistrz Śląska w modelarstwie lotniczym. Absolwent Politechniki Krakowskiej, wieloletni kierownik Katedry Konstrukcji Stalowych i Spawalnictwa, w latach 1982–87 prorektor Politechniki Krakowskiej. Działacz AZS PK, jego prezes w latach 1955–56 oraz długoletni kurator, także prezes Zarządu Środowiskowego AZS Kraków.

Stefan Piechnik

Zaczynali niemal od zera

Dwie pasje profesora Stefana Piechnika

Profesor doktor habilitowany Stefan Piechnik swą działalność zawodową, naukowo-dydaktyczną dzielił z innym zainteresowaniem – był to sport.

Włączył się aktywnie do Koła AZS Politechniki Krakowskiej, odkąd w jej murach przy ul. Warszawskiej zaczął w 1950 r. studia na Wydziale Budownictwa Lądowego. Po latach jako pracownik naukowy był kuratorem uczelnianego AZS, także przed dwie kadencje pełnił funkcję prezesa Zarządu Środowiskowego AZS w Krakowie. Wychował się na krakowskim Łobzowie, gdzie chłopcy oczywiście ganiali za piłką. Młody Stefek wśród nich grał w zośkę, palanta czy cymbergaja. – Byłem mistrzem Łobzowa w zośkę – uśmiecha się teraz profesor. Czy młodzi wiedzą co to za gra? Kragły kawałek ołowiu z włóczką, który należało podbijać nogami do skutku. Te zabawy sportowe głównie wypełniały czas, kiedy w trakcie wojny okupant okresowo zamykał szkołę powszechną lub po dłuższych przerwach przenosił w inne miejsce (z ulicy Głowackiego na ul. Kazimierza Wielkiego, Mazowiecką, Stary Kleparz, mieszkania prywatne).

– Przy tej okazji nie można nie wspomnieć o znakomitym profesorze szkoły przy ulicy Głowackiego – Kazimierzu Kierońskim (jego zięciem był sławny poeta Julian Przyboś), który wybrał czterech z nas i stanowczym poleceniem kazał systematycznie przychodzić do jego mieszkania, aby zupełnie bezinteresownie uczyć nas matematyki, historii i języka niemieckiego – mówi prof. Stefan Piechnik. – Wtedy już zaczęła mnie interesować matematyka, ale jeszcze nie wiedziałem, że zwiążę z nią wiele lat życia. Już po wojnie trenowałem piłkę nożną w Łobzowiance. Kiedy na boisku Garbarni graliśmy z drużyną z Bratysławy, w starciu z rywalem złamałem nogę i tak zakończyłem karierę piłkarza.

Ale znalazł się w sekcji pływackiej klubu Krowodrza, ćwiczył też siatkówkę w Wiśle. – Mam tylko 1,64 m wzrostu, więc wydawało się, że moje szanse w siatkówce są żadne, a jednak. Zawzięłem się i byłem takim miejscowym „Gawłowskim” – uśmiecha się prof. Piechnik. Wyjaśnijmy, że Wiesław Gawłowski był rozgrywającym wspaniałej drużyny trenera Huberta Wagnera, który doprowadził polską reprezentację w latach 70. do złotych medali mistrzostw świata i igrzysk olimpijskich. Przyszły profesor tak się wyspecjalizował w rozgrywaniu piłki, że najwięksi dryblaszy w siatkówce chciały go w drużynie. Świetnie wystawiał. Trafił nawet, choć cywil, do siatkarskiego zespołu Garnizonu Krakowskiego i występował w meczach.

Po ukończeniu Gimnazjum nr 3 (dziś 2) w Krakowie Stefan Piechnik został studentem. Doskonale radził sobie z matematyką i już po pierwszym roku zaproponowano mu pracę asystenta w Katedrze Matematyki. I tak związał się zawodowo na całe życie z Politechniką. Studiował i uczył studentów-kolegów. Dodatkowo uzupełniał wiedzę matematyczną na UJ, zajęć miał pełno. Mimo to znajdował czas na rekreację fizyczną.

Do dziś przechowuje legitymację AZS PK z 1952 roku. Wtedy sport na uczelni był jeszcze, łagodnie mówiąc, w powijakach. – Nasza uczelnia po wojnie otrzymała budynek przy ulicy Warszawskiej – wspomina pan profesor. – Obok leżał gruz i rozmaite przedmioty po dawnych koszarach. Chcieliśmy mieć plac do zajęć sportowych. Zebrała się grupa studentów, wywoziliśmy gruz, sprzątaliśmy, wytyczyliśmy boisko do siatkówki. Potem powstało boisko z jednotorową bieżnią, wykonaną własnym pomysłem, sypano tam nawet popiół z pieców i w końcu można było biegać. Dla nas była to wielka radość, że możemy w wolnych chwilach pograć, poćwiczyć. Innej bazy wtedy nie było. To nasze prowizoryczne boisko było używane długo, aż do lat 70. Potem dopiero uczelnia zaczęła wznosić nowoczesne obiekty dla sportu i dziś jesteśmy dumni z kampusu w Czyżynach, hali sportowej przy ulicy Kamiennej czy wspaniałej przystani żeglarskiej w Żywcu (w jej powstaniu pan profesor odegrał niebagatelną rolę).

Stefan Piechnik poznał swą żonę Krzysztofę właśnie na uczelni. Mieli wiele wspólnych zainteresowań, w tym sport, potem wiele lat jeździli razem na żagle czy narty. W siatkówkę rekreacyjnie grał długo, praktycznie do emerytury. Sporadycznie jako profesor, nawet pełniąc funkcję dziekana uczelni, występował w meczach międzyuczelnianych. A obok niego sławny obrońca Cracovii Tadeusz Parpan, pracownik techniczny PK, czy profesorowie Roman i Jerzy Ciesielski. Profesor Piechnik znany był, że jako pełniący różne ważne stanowiska na Politechnice, starał się mieć wpływ na skład i nie „bronił się”, by być kapitanem drużyny.

Jako dziekan wyszedł z niecodzienną inicjatywą: zimą dla studentów drugiego roku zarządzał dwutygodniową przerwę, by mogli wyjechać na narty. – Chciałem, żeby nauczyli się tego sportu – mówi teraz. – Aby zasmakowali w rekreacji, polubili aktywny tryb życia. Z pomocą przyszło nasze Studium WF, wypożyczało potrzebującym sprzęt oraz desygnowało instruktorów. Spotkałem się w gronie profesorskim z zarzutem, że robię studentom nadprogramowe wolne, ale argumentowałem, że lepiej mieć inżynierów zdrowych, wysportowanych niż cherlaków na zwolnieniach lekarskich.

Stefan Piechnik czuwał więc nad życiem sportowym na Politechnice, nad działalnością AZS i wspomagał ośrodek wodny nad Jeziorem Żywieckim.

Pan profesor przez ponad pół wieku wychował wiele pokoleń studentów-inżynierów; ma nadzieję, że wielu też zaszczeplił żyłką sportową. Jako młodzieniec marzył o zawodzie konstruktora, stąd wybór Politechniki. Choć nie spełniło się jego marzenie do końca, bo chciał coś stworzyć szybko, aby efekt był zaraz widziany. Na przykład zbudować dom lub most i natychmiast pokazać rodzinie, znajomym. Tymczasem los skierował go na drogę naukową, dydaktyczną, gdzie czekały inne czynności, przeprowadzał badania, wydawał książki, publikował, uczył. Szybko pokonywał kolejne szczeble naukowe, był jednym z najmłodszych profesorów na PK.

Val d'Isere, Krzysztofa i Stefan Piechnikowie

**Prof. dr hab.
Stefan Piechnik**

Ur. w 1930 r. w Krakowie. Inżynier budownictwa lądowego, dziekan i prorektor Politechniki Krakowskiej, specjalista mechaniki ciała stałego. Pracował jako research worker i visiting professor na Politechnice w Sztokholmie i jako responsable scientifique w RoboBAT-Informatique pour la Construction w Grenoble. Odznaczany Krzyżem Oficerskim OOP i wieloma odznaczeniami resortowymi i sportowymi. Działacz AZS PK, jego kurator, prezes ZŚ AZS Kraków w latach 1981–85.

A i tak sam postawił swój dom za Krakowem, w okolicach Gdowa, gdzie mieszka do dziś. Projektowała dom żona, absolwentka Politechniki, a profesor z dwoma pomocnikami osobiście wznosił mury. Wiele prac mógł wykonać sam, jako syn stolarza z Łobzowa doskonale był wdrożony w rozmaite roboty. Teraz uprawia ogród, nie liczy swych lat, planuje z dziećmi wrócić zimą do ukochanych nart.

– Jak spojrzę wstecz, mam satysfakcję – podsumowuje profesor Stefan Piechnik. – Nasza uczelnia wspaniale się rozwija, a baza sportowa Politechniki jest czołową w Polsce. Teraz studenci mają wielki wachlarz możliwości uprawiania sportu. Czekają na nich boiska, hale, korty, stacja wodna. Trzeba tylko chcieć. Wiem, że można tak zorganizować czas na studiach, a potem w pracy, aby dla zdrowia pobiegać, popływać, pojeździć na nartach. Zaczynaliśmy na Politechnice praktycznie od zera, ale zbudowaliśmy podwaliny sportu dla studentów i pracowników. To nam się udało. Udało się naszej uczelni stanąć w pierwszym szeregu w walce z najbardziej negatywnym zjawiskiem XXI w. – hipokinezją. W sporcie miałem spełnienie mych ambicji i marzeń, bo tu efekt naszych wysiłków był szybko widoczny. Gdyby los kazał mi jeszcze raz wybierać drogę życiową, wybrałbym to co robiłem.

Edward Surdyka

Uczelnia bogata w obiekty

O rozwój bazy sportowej Politechniki dbał także Edward Surdyka

Edward Surdyka to jeden z legendarnych, najbardziej zasłużonych szkoleniowców sportowych w Krakowie i w Polsce. Przede wszystkim zasłynął jako trener piłkarek ręcznych Cracovii, z którymi 10 razy zdobywał mistrzostwo kraju, w tym 6-krotnie w drużynach siedmioosobowych, a 4-krotnie w jedenastoosobowych, ponadto z klubem dwa razy wywalczył Puchar Polski. Tych sukcesów mogło być nawet więcej, gdyby nie przerwy pracy w Cracovii. W latach 1957–65 był trenerem polskiej kadry szczypiornistek, trzykrotnie z reprezentacją występował na mistrzostwach świata. Poziom polskiej piki ręcznej był wysoki, nasza kadra walczyła z elitą światowego szczypiorniaka, choć warunki socjalno-treningowe w klubach daleko odbiegały od dzisiejszego zawodowstwa, a selekcjoner kadry pracował społecznie.

W młodości Edward Surdyka grał w koszykówkę i piłkę ręczną w TS Krowodrza, klubie z krakowskiej dzielnicy, z której pochodził. Następnie występował w I lidze w koszykarskiej drużynie Cracovii. W 1953 roku ukończył krakowską Wyższą Szkołę Wychowania Fizycznego. Został trenerem, a nie spodziewał się, że na długie lata wyląduje zawodowo na Politechnice Krakowskiej, pełniąc w końcu funkcję szefa Studium Wychowania Fizycznego.

– Zatrudniony byłem w MDK przy Krowoderskiej – wspomina Edward Surdyka. – Tam otrzymałem praktykowany w owych czasach nakaz pracy. W MDK Politechnika wynajmowała dla studentów pływalnię i tak poznałem m.in. Józefa Danilczyka, szefa Studium WF na uczelni. Politechnika realizował program coraz większej liczby godzin wf dla studentów. Pracowałem też przy ministerialnym programie wdrażania zajęć sportowych na wyższych uczelniach. Jako ciekawostkę dodam, że na tym basenie prowadziliśmy naukę pływania dzieci szkół podstawowych Krakowa.

Niebawem Józef Danilczyk zaproponował Edwardowi Surdyce pracę w Studium WF Politechniki. Zaproszony nie wahał się długo, limit zajęć pozwalał mu za godzenie ich z obowiązkami trenera piłki ręcznej. I tak od lat 70. Edward Surdyka związał się z uczelnią, kształcąca architektów i inżynierów. Były to czasy żywiołowego rozwoju sportu, młodzież garnęła się na boiska i do hal, sekcje AZS Politechniki zdobywały laury w krajowych mistrzostwach AZS-ów w koszykówce, siatkówce, lekkoatletyce.

– Uczelnia nie miała rozwiniętej bazy sportowej, musiała wynajmować sale na terenie miasta, co było uciążliwe. Prowadzący wf realizowali zajęcia porozrzucane po mieście od rana aż do godziny 23. Mieliśmy wprawdzie nasze studium, wtedy przy ulicy Podchorążych, ale było małe – mówi Edward Surdyka. – Kierował nim pan Danilczyk, kresowiak, niezwykle zaangażowany w sprawę sportu studenckiego. Wśród pracowników znajdowali się Miron Popek, Aleksander Rybka, Kazimierz Milówka oraz Lunia Czarlińska. Pamiętam sekretarkę, panią Tosię, a także Hanię Ulman. Mieliśmy małe pomieszczenie, mikroskopijną szatnię, a salę przy Podchorążych dopiero należało przygotować. Wkopaliśmy się w głąb, w piwnice, by uzyskać pożądaną dla sportu wysokość sali. W sumie miała wymiary 18/9 m i dało się grać w siatkówkę. Zainicjowaliśmy też nietypowe zajęcia przy muzyce dla studentek, akompaniować przychodziła pianistka. Stopniowo poszerzaliśmy nasze włości, powstały obok korty i boisko do kosza i siatki. W porozumieniu z naszym Studium Wojskowym wyasfaltowaliśmy okoliczny plac, by nadawał się do różnych ćwiczeń. Powstały plany rozbudowy Politechniki w Krakowie–Czyżynach, tam lokalizowano nasze przyszłe obiekty, skorzystaliśmy z okazji i weszliśmy na ten teren z nowymi inicjatywami. Otworzyliśmy w tej dzielnicy wypożyczalnię sprzętu narciarskiego dla studentów, z kolei siłownię, magazyn sportowy oraz salę do ping-ponga, gdzie grała też sekcja AZS. Udało się nam uzyskać z Wydziału Mechanicznego opuszczaną przez nich halę i tam uruchomiliśmy korty tenisowe oraz salkę do squasha. Te prace w większości wykonywane były społecznie. A nawet mieliśmy przy krakowskim lodowisku swój magazyn na sprzęt.

Obecna duma Politechniki – hala sportowa – mieści się w Krakowie przy ulicy Kamiennej. Edward Surdyka przyczynił się do jej powstania. – Miałem dobre kontakty z wojskiem – mówi. – W 1977 roku przy pomocy takich działaczy jak Jan Żurek, Piotr Jeż zorganizowaliśmy Bieg Kościuszkowski. To jedyna uczelniana impreza w Polsce, która nieprzerwanie trwa do dziś, jest sportową wizytówką Politechniki Krakowskiej. Zwróciłem wtedy się do szefa Wojskowej Wyższej Szkoły Chemicznej. Działał on w WKS Wawel, więc się znaliśmy. Poprosiliśmy wojsko o współudział w biegu, zgodzili się startować i co ważne zapewniali

Edward Surdyka 3. od lewej w górnym rzędzie – koszykarze Cracovii z 1952 r.

Edward Surdyka

Ur. 1930 r., koszykarz Cracovii, trener drużyny piłkarek ręcznych Cracovii, trener kadry narodowej, długoletni kierownik SWFiS Politechniki Krakowskiej.

służbę zdrowia i obsługę trasy. Od nich w latach 90. dowiedziałem się, że wojskowa szkoła opuszcza Kraków, a pozostawia nowo zbudowany budynek przy Kamiennej. Miała tam powstać strzelnica. Zaproponowali, abym się zainteresowałem budynkiem, a ja stwierdziłem, że to wielka okazja na rozwój bazy sportowej uczelni. Z rektorem PK prof. Władysławem Muszyńskim oglądnęliśmy obiekt, nastąpiły rozmowy z prezydentem Krakowa. Należało poszukać pieniędzy, zmodernizować obiekt, przystosowując do wymogów sportowych. Stopniowo doszliśmy do celu, Politechnika wzbogaciła się o jakże potrzebną halę, a ja jej otwarcia doczekałem już jako świeżo upieczony emeryt.

Przyczynił się też Edward Surdyka do rozwoju innych obiektów. Ówczesny szef Studium WF Józef Danilczyk z pasją mówił o potrzebie znalezienia ośrodka wodnego dla studentów.

– Najpierw była mowa o Zaledwie Dobczyckim, ale okazało się, że to będzie rezeruar wody pitnej dla Krakowa – przypomina Edward Surdyka. – Z kolei mnie po głowie chodziło nowe Jezioro Żywieckie. Danilczyk miał samochód, pojechaliśmy. Znaleźliśmy dogodne z dojazdem miejsce nad wodą, stały już tam małe turystyczne domki. U władz ówczesnego województwa bielskiego załatwiliśmy niezbędne formalności. Niestety, niebawem odszedł na zawsze z powodu ciężkiej choroby kierownik Danilczyk. Kontynuowałem jako kierownik

Studium WF jego dzieło, zająłem się ośrodkiem wodnym, rozbudowywałem. Pomagał mi mój zastępca w Studium WF Zbigniew Kucia i inni. Szkoliliśmy następnie studentów na żeglarzy. Wraz z Politechniką w Gdańsku zakupiliśmy łódź, w przerwach od nauki nasi studenci jeździli nad morze, zdobywali stopnie żeglarskie wraz z uprawnieniami pływania po Bałtyku.

Jeszcze za życia Józefa Danilczyka Politechnika wzięła zimą kurs na góry. Był on promotorem nauki narciarstwa wśród studentów. – Jako pierwsi robiliśmy obozy narciarskie w Bukowinie – mówi Edward Surdyka. – Przyjeżdżali studenci i ich nauczyciele. Regularnie w Zakopanem organizowaliśmy też zawody na nartach, a także narciarskie pobyty nawet Wiśle. Takie zawody odbywają się do teraz.

Obecnie Edward Surdyka nieraz ma okazje odwiedzenia obiektów swej dawnej uczelni. Może cieszyć się nowymi obiektami Politechniki, znakomitą bazą sportową, do rozwoju której wniósł bardzo dużo.

Wojciech Zabłocki

Architekt z szablą

Wojciech Zabłocki mierzył wysoko – na studiach i na planszy

Politechnika Krakowska w swych murach kształciła także wybitnych sportowców. Jednym z nich był szermierz Wojciech Zabłocki, absolwent Wydziału Architektury tej uczelni, czterokrotny olimpijczyk w latach 1952–64. Z olimpijskich plansz przywiózł trzy medale, wszystkie w drużynie, dwa srebrne i jeden brązowy. Był mistrzem świata drużynowo, a karierę zaczął, jak należy, złotym medalem indywidualnie na mistrzostwach świata juniorów w 1953 roku w Paryżu. W latach 50. i 60. należał do czołowych szablistów na świecie, a swoimi wspaniałymi walkami szermierczymi przysparzał chwały polskiemu sportowi. Krakowski student–sportowiec pochodził jednak z Warszawy. W stolicy 14-latka zastało Powstanie Warszawskie.

– Mieszkaliśmy na Ochocie – wspomina Wojciech Zabłocki. – Tam były tylko nieliczne reduity powstańców, a już 5 sierpnia wkroczyły oddziały brygady Kamińskiego z armii generała Własowa, walczącej u boku Niemców. Wypędzono nas z domów, całe rodziny, nasz los był niepewny. Dzięki sprytowi ojca, który przekupił złotą obrączką niemieckiego kierowcę, udało się nam wsiąść do transportu, jako tzw. obywatele obcych państw. Dotarliśmy najpierw do fabryki na Okęciu, w której pracował ojciec, a potem udaliśmy się pociągiem do Słomnik niedaleko Krakowa, gdzie przy tamtejszym rynku mój wujek Waław Rogatko prowadził sklep. W Słomnikach doczekaliśmy końca wojny. Ojciec jako inżynier otrzymał pracę w Katowicach, a ja w tym mieście zacząłem naukę w katolickim liceum św. Jacka.

Młody Wojtek wahał się przed wyborem studiów: architektura czy Akademia Sztuk Pięknych? Jedno było pewne, że pójdzie do Krakowa, bo tam były wyższe uczelnie. Jako

pierwszy w rodzinie ujawnił talent rysownika, także sportowca. Jeszcze za okupacji rysował walki na szable, malował. W Katowicach wziął udział w konkursie „Robotnicy malują” i zdobył wyróżnienie za „Konie w galopie”, pierwszą nagrodę otrzymał „polski Rousseau” – Teofil Ocieпка. Zabłocki miał także zdolności matematyczne i za namową mamy wybrał Wydział Architektury, działający wtedy przy AGH w Krakowie. Miał pewne obawy, bo pochodzącemu z rodziny inteligentkiej maturzyście nie przysługiwały żadne punkty za pochodzenie, ale egzaminy wstępne zdał doskonale.

– Był rok 1948, zamieszkałem najpierw u wuja przy ulicy Agnieszki 2 – mówi Wojciech Zabłocki. – Aby być bliżej uczelni, przenieśliśmy się potem na ulicę Warszawską i wynajmowałem pokój z Józefem Marusarzem, znanym narciarzem z Zakopanego. Nasze zajęcia z architektury odbywały się w budynku odziedziczonym po dawnych koszarach. Pamiętam, że powstała obok uczelni bieżnia i tam z Marusarzem chodziliśmy biegać. Od razu zapisałem się do sekcji szermierczej Budowlanych Kraków, trenowaliśmy w piwnicy dawnego Sokoła. Trudno byłoby wyobrazić sobie dziś taki trening, było ciasno, mieściły się tylko dwie pary walczących, nie było natrysku.

Skąd wzięła się pasja szermiercza u młodego chłopca? Skoro rysował obrazki bitewne, a na Polach Mokotowskim walczył z kolegami na kije, to i zaczął marzyć o szermierce. Sprawę przyspieszył przypadek. Jeszcze w Katowicach zauważył wieczorem chłopca, idącego ze sportową szablą. Zafascynowany poszedł za nim i tak trafił do sali w Gimnazjum Kopernika, tam odbywały się treningi szermiercze. – Akurat trafiłem na grupę początkujących szablistów i tak zaczęła się moja przygoda szermiercza. Walczyłem jako zawodnik do 1964 roku, a potem jeszcze amatorsko, w wieku 68 lat, zostałem mistrzem świata weteranów, potem jeszcze mistrzem Europy.

Aby dojść do sukcesów, należało umieć pogodzić studia z treningami i wyjazdami na mecze. Zabłockiego fascynowały obydwie dziedziny – nauka i sport – i postanowił w obu być na szczytach. Egzaminy zdawał w terminie i piął się po szczeblach kariery sportowej. – Wstawałem o 5 lub 6 rano, czytałem, wiedzę szybko przyswajałem – mówi. – Szedłem na uczelnię, a o 17 codziennie do salki Sokoła. W weekendy odbyły się walki na planszach w Krakowie lub wyjazdy.

W Budowlanych (potem KKS) trenował go Tadeusz Friedrich, przedwojenny olimpijczyk. Kiedy jako sportowiec Zabłocki otrzymał nagrodę pieniężną z CRZZ, trener zdecydował, by mu jej nie dać do ręki. – Wojtek za to kupi książki – zauważył. – Lepiej weźmy pieniądze i razem chodźmy do sklepu, kupić mu ciepłe ubranie.

Z lat spędzonych na uczelni pan Wojciech dobrze wspomina wielu wykładowców. Dyplom robił u profesora Witolda Cęckiewicza, w swej pracy zaprojektował Akademię Szermierki w Warszawie. Na zajęciach rysunku miał na przykład korekty u ówczesnego asystenta Wiktora Zina, czy też malarza Tadeusza Brzozowskiego.

Zaprzyjaźnił się w Krakowie z legendarnym redaktorem naczelnym „Przekroju” Marianem Eilem. Jako sportowiec mógł w czasach, gdy trudno było wyjechać za granicę, podróżować po świecie. Eile zachęcał więc szermierza, aby pisał wspomnienia. I tak korespon-

Wojciech Zabłocki
z prawej

dencje z USA, Australii, czy innych krajów pióra młodego architekta-sportowca ukazywały się w najbardziej popularnym w Polsce tygodniku.

W 1956 roku w Krakowie po raz pierwszy został zorganizowany – przez redakcję „Głosu sportowca” (potem „Tempo”) plebiscyt na 10 Asów Ziemi Krakowskiej. Wygrał właśnie Zabłocki z KKS, przywiózł bowiem srebrny medal olimpijski z Melbourne. – Stoczyliśmy tam zwycięski bój z Amerykanami, rewanżując się im za przegraną w ćwierćfinale 4 lata wcześniej w Helsinkach – mówi medalista olimpijski. – W półfinale po zaciętym boku pokonaliśmy ZSRR. Tylko Węgrzy dali nam rady.

Na pokonanie bratanków „od szabli i szklanki” należało jeszcze czekać 3 lata. W 1959 roku polscy szabliści pokonali Węgrów w jaskini lwa, w finale mistrzostw świata w Budapeszcie. Dla niepokonanych od lat Madziarów było to trzęsienie ziemi. Wojciech Zabłocki, Jerzy Pawłowski, Emil Ochyra, Ryszard Zub, Andrzej Piątkowski – to byli, jak nazywano ich wtedy, „cudowne dzieci” trenera Keveya, Węgra, który pchnął polską szablę na światowe wyżyny. Na przełomie lat 50. i 60. szabliści byli idolami wielu kibiców w Polsce. Zabłocki dobrze pamięta zasługi trenera Keveya. A ponieważ trener zdecydował o centralizacji szkolenia, zawodnik KKS musiał przenieść się z Krakowa do Warszawy, do klubu Marymont.

Wojciech Zabłocki

Ur. w 1930 r. w Warszawie. Absolwent architektury na PK, tu też habilitowany. Profesor zwyczajny, architekt, malarz. Projektował m.in. gmachy na AWF, w Puławach, Koninie, welodrom w Pruszkowie, ośrodek sportowy w Aleppo (Turcja), centrum olimpijskie w Latakii (Syria), Pomnik Powstań Śląskich w Katowicach, jest autorem wielu książek. Jako szablista uczestniczył w igrzyskach olimpijskich w Helsinkach w 1952 r., w Melbourne 1956 r. (srebrny medal drużynowo), w Rzymie 1960 r. (srebro drużynowo) i w Tokio 1964 r. (brąz drużynowo). Czterokrotny mistrz świata drużynowo (1959, 61, 62 i 63), mistrz świata juniorów w 1953 r.

W Krakowie Wojciech Zabłocki pracował w Biurze Projektów Przemysłu Cementu i Wapna przy ulicy Włóczków. Załatwiał mu pracę działacz sportowy Jan Krejczka, a miała tę dobrą stronę, że można było połączyć ją z uprawianiem sportu. – Nigdy nie było, abym jako sportowiec nie pracował, zarówno w Krakowie jak całe lata w Warszawie – zauważa były szermierz. W stolicy na początku zawodowo pomógł mu znaleźć atrakcyjną pracę znany architekt Jerzy Hryniewiecki. Zabłocki został wybitnym architektem, projektował, uczył kolejne roczniki, ma tytuł profesora zwyczajnego. Do tej pory jest aktywny, prowadzi pracownię projektową i wyklada w Wyższej Szkole Ekologii i Zarządzania na Wydziale Architektury. Jako ekspert budownictwa sportowego Międzynarodowej Unii Architektów i honorowy prezes Polskiej Akademii Olimpijskiej był zwolennikiem zorganizowania Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Krakowie. Uważa, że negatywna kampania prasowa z politycznym podtekstem spowodowała negatywny wynik referendum i zaprzepaściła możliwość skokowego rozwoju regionu. Lubię trudne wyzwania – zauważa. – Nigdy nie byłem zwolennikiem odcinania kuponów, zawsze interesują mnie kolejne zadania.

Znaczną część kolekcji medalowej oddał do Muzeum Sportu w Warszawie, w którym pełni funkcję przewodniczącego Rady Muzeum. Zostawił sobie największy skarb, za jaki uważa, wywalczony w Paryżu ponad 60 lat temu złoty krążek w mistrzostwach świata juniorów w szabli. Bo był to był pierwszy krok do dalszej kariery na planszy.

Z Politechniką Krakowską, wychowanek, w murach której został habilitowany u profesora Andrzeja Skoczka, czterokrotny olimpijczyk nadal ma kontakty. Niedawno z inicjatywy rektora PK, profesora Kazimierza Furtaka otworzono w gmachu uczelni wystawę prac architektonicznych Wojciecha Zabłockiego.

Wiesław Glos

W czołówce światowej

Architektura i szermierka – dwie pasje Wiesława Glosa

Magister inżynier architekt, absolwent i pracownik Politechniki Krakowskiej Wiesław Glos był czołowym polskim szermierzem, uczestnikiem mistrzostw świata, dwukrotnym olimpijczykiem, mistrzem Polski w szpadzie.

Jak mówi, jest chłopakiem ze Zwierzyńca, w tej owianej legendami zachodniej dzielnicy Krakowa się wychował. Rodzina mieszkała w domu przy ulicy Drożyna, obok Królowej Jadwigi, był to dawny folwark norbertanek. Ojciec pracował jako majster budowlany, stawiał domy, a działał też w Klubie Sportowym Zwierzyński, gdzie wcześniej kopał w piłkę. Syn równie próbował różnych sportów, grał w siatkówkę, koszykówkę, ale ciągnęło go w stronę sportu indywidualnego, jakim była szermierka. Skąd ten wybór?

– Pewnie dlatego, że biliśmy się między kolegami o dziewczyny i chciałem podnieść swe umiejętności – uśmiecha się po latach olimpijczyk w szpadzie. Uczył się najpierw w szkole przy Królowej Jadwigi, maturę zrobił w Liceum Ogólnokształcącym przy Kochanowskiego. Znalazł czas na sport, uczęszczał na treningi do budynku Sokoła przy Piłsudskiego (po wojnie nazywała się inaczej...).

– Zapisałem się do Budowlanych, którzy po kilku latach przekształcili się w Krakowski Klub Szermierzy. Sekcja miała swe miejsce w... piwnicy – wspomina Wiesław Głos. – Było wąsko, 3–4 metry, natomiast na długość piwnica ciągnęła się przez cały Sokół. Zainstalowany był prysznic, ale w sumie warunki były skromne. Nie zważaliśmy na to, pojawiali się w Sokole na treningi przyszli nasi mistrzowie szermierki Wojciech Zabłocki, Jerzy Twardokens, był Leszek Suski, a trenowali Tadeusz Friedrich i Stanisław Sołtan. Pracowałem nad techniką, podnosiłem swój poziom, zacząłem startować. Szermierka podobała się coraz bardziej, a dodatkową atrakcją była możliwość dostania się na wyjazd za graniczny, co w latach 50. było w Polsce dla zwykłego obywatela czymś nieosiągalnym.

Dlaczego wybrał szpadę? Nie miał wątpliwości, choć próbował floretu i szabli. Był wysoki, a to akurat w szpadzie jest atutem, szpadziści atakują całe ciało rywala, długi zasięg ramion i wzrost tu się przydaje. Zawodnikowi nie przeszkadzało, że od młodości nosił okulary, do walki nakładał na nie maskę szermierczą. Oczywiście w tych czasach sport nie był zawodowy, dopiero po latach zawodnik KKS otrzymywał pierwsze kadrowe. Nagrodą były okazje zwiedzania świata, poznania ciekawych ludzi.

– Jak jechałem na turniej za granicę, mówiłem mamie: jeśli nie wrócę za tydzień, to znaczy, że zostaję – uśmiecha się były szermierz. – Wiele osób w PRL, korzystając z pobytu za granicą, postanawiało pozostać na Zachodzie na stałe. Jednak mówiłem to mamie w żartach, ale czasem przedłużaliśmy pobyt, bo jeździliśmy z turnieju na turniej i mama zaczynała się niepokoić. Mieliśmy sukcesy sportowe, przy okazji mogliśmy coś przywieźć do domu. Premii za wygrane w turniejach wtedy jeszcze nie było, przyznawano za to zwycięzcom rozmaite nagrody, a z diet zawsze coś zaoszczędziliśmy, by sprawić prezent rodzinie. Ale mój kolega z reprezentacji Jerzy Twardokens nie wrócił, po mistrzostwach świata pozostał w USA i osiadł tam na stałe.

Jako szczególne wspomnienie nasuwa się panu Wiesławowi start na mistrzostwach świata w 1959 roku w Budapeszcie. Nie dlatego, że poza planszą robił sobie łuk brwiowy, uderzając przypadkiem w futrynę, ale z tego powodu, że był to udany dla biało-czerwonych mistrzowski turniej. Jego koledzy z szabli pokonali po raz pierwszy niepokonanych dotąd Węgrów i w „jaskimi lwa” Polska wywalczyła pierwsze drużynowe złoto w historii. Z kolei szpadzista Wiesław Głos był blisko podium indywidualnie w szpadzie, do brązu brakło mu kilku trafień. Miejsce i tak było wysokie, ale jak jest czwarte, to niedosyt zostaje...

Dwukrotnie wystąpił na igrzyskach, w Rzymie i Tokio. W stolicy Włoch w 1960 roku startował indywidualnie i w zespole, Polacy dotarli do ćwierćfinału. W 1964 roku na japońskiej planszy walczył w drużynie. Na Uniwersjadzie Turynie w 1961 roku zdobył w szpadzie srebrny medal. W latach 1958 i 59 stawał na najwyższym podium mistrzostw Polski.

Wiesław Glos

Ur. w 1936 r. w Krakowie. Szpadzista Budowlanych Kraków i KKS. Dwukrotny olimpijczyk i dwukrotny mistrz Polski, 4. w mistrzostwach świata. Magister inżynier architekt, absolwent Politechniki Krakowskiej, jej pracownik.

Wiesław Glos z prawej

A jako junior w 1957 roku w światowym czempionacie był czwarty. Karierę sportową zakończył w 1966 roku.

Dlaczego z kolei wybrał architekturę na Politechnice Krakowskiej? To był wpływ rodzinny, widział jak ojciec buduje, chciał coś podobnego robić, a że jeszcze dobrze rysował, to wybór nie mógł być inny. I tak Wiesław Glos związał się na długie lata z budynkiem na rogu ulic Szlak i Warszawskiej Krakowie. – Byłem w Katedrze Projektowania Budynków Użyteczności Publicznej, najpierw jako student, potem pracownik – asystent, starszy wykładowca, aż do emerytury w 2002 roku. Nie było łatwo pogodzić studia z rozlicznymi wyjazdami sportowymi. Niemniej władze rektorskie patrzyły na mnie łaskawym okiem, a jeszcze Polski Komitet Olimpijski wysyłał listy do władz uczelni o zezwolenie na sportowe wyjazdy. Pozwalano mi na Politechnice indywidualnie dobrać terminy egzaminów, niemniej wszystkie projekty starałem się składać w terminie, ale i tak studia mi się przedłużyły. Jednak doszedłem do mety.

Zawodowo został zatrudniony w swej katedrze, której kierownikiem był profesor Witold Korski. Z nim i innymi architektami tworzyli zespół, który po pracy projektował nowe obiekty. Tak więc olimpijczyk Wiesław Glos przyczynił się m.in. do powstania Szkoły Muzycznej i Domu Mody w Krośnie, również Domu Mody w Tarnowie i Krakowie, kościoła w Krakowie-Prokocimiu, wygrali konkurs architektoniczny na budowę opery w Bukareszcie (projekt niezrealizowany). Na uczelni zakładał w 1980 roku „Solidarność”, przez cztery kadencje był członkiem Senatu, zasiadał w Radzie Uczelnianej. Trochę lat działał społecznie w sporcie, szkoląc młodzież KKS, na więcej nie pozwoliły obowiązki zawodowe.

Swą małżonkę Ludwikę Salawę poznał w sali szermierczej, dzielili więc wspólne zainteresowania. Trenowała, studiowała farmację na Akademii Medycznej. Jako młodzi małżonkowie otrzymali w 1962 roku mieszkanie w bloku koło Ronda Grzegórzeckiego, gdzie mieszkają do dziś. Wtedy jeszcze aleja Pokoju nie istniała, a tramwaj 7 dojeżdżał do kina Związkowiec. Chwałą teraz swą okolice, bo dużo zieleni. Pan Wiesław posiada trochę trofeów ze swej kariery szermierczej. Uwagę w mieszkaniu zwraca portrecik małego blondynka. To przyszły szermierz w 1938 roku, a rysunek na desce wykonał Włastimil Hofman, który mieszkał na Zwierzyńcu i był zaprzyjaźniony z rodziną Głosów. Mama przyszłego szpadzisty była nawet modelką sławnego malarza. Hofman pamiętany jest szczególnie przez kibiców Wisły, bo malował wiele obrazów piłkarzy „Białej Gwiazdy”.

Zbyszek Janiszewski

Z tyczką przez pół świata

Architekt i olimpijczyk Zbigniew Janiszewski skakał też w krainie kangurów

Z bigniew Janiszewski był czołowym, polskim tyczkarzem lat 50. Startował najpierw w barwach Harcerskiego Klubu Sportowego, potem Olszy, a tylko przez okres służbowy wojskowej w warszawskiej Legii. W 1956 roku wystąpił na igrzyskach olimpijskich w Melbourne, zajmując 12. miejsce. Rekord życiowy w skoku na metalowej tyczce ustanowił na wysokości 4,41 m.

Był trzykrotnym mistrzem Polski w skoku o tyczce w latach 1953, 55 i 57, także wice-mistrzem oraz czterokrotnie brązowym medalistą. Wygrał ponadto w 1954 i 56 roku krajowe mistrzostwa w hali. Podczas 13 występów w kadrze narodowej w meczach lekkoatletycznych zwyciężał dwukrotnie. W akademickich mistrzostwach świata był w Budapeszcie w 1954 roku piąty, a rok potem w Warszawie podczas Festiwalu Młodzieży – czwarty.

Miał 8 lat, gdy wybuchła wojna. Po jej zakończeniu podjął naukę w gimnazjum św. Jacka w Krakowie, potem w Technikum Budowlanym, aż w końcu na Politechnice studiował architekturę.

– Dlaczego wybrałem gmach przy ulicy Warszawskiej w Krakowie? – zamyśla się Zbigniew Janiszewski. – Już moja mama marzyła, abym został budowniczym lub projektantem. Zainteresowała mnie architektura, dlatego zdawałem na ten kierunek. Poza sportem to była moja kolejna pasja życiowa. Mimo treningów, wyjazdów, startów udało mi się łączyć sport z nauką. Podszedł do obydwóch spraw rozsądnie. Nie bawiłem się, nie piłem, nie paliłem, przeznaczając czas na naukę, a co zostało z niego – na treningi. Dyplom zrobiłem u profesora Żórawskiego. W mej pracy dyplomowej zaprojektowałem port lotniczy w Balicach, w owych czasach jeszcze w tym miejscu lotniska nie było. Profesor mi gratulował i chciał postawić notę celującą. Podziękowałem grzecznie, że stopień bardzo dobry całkowicie mnie satysfakcjonuje.

Sportowiec–architekt Zbigniew Janiszewski dość szybko po ukończeniu studiów wyjechał do pracy za granicą. W 1960 roku znalazł się w Szwajcarii, w biurze architektonicznym. Umiał mówić po francusku. Jeszcze łączył pracę ze sportem, zainteresowały go nowe tyczki w sporcie, wyrabiane z fibreglassu, które pozwalały zawodnikom osiągać o wiele lepsze wyniki niż na starym sprzęcie. Jednak wypadek samochodowy, dwumiesięczny pobyt w szpitalu, spowodował, że tyczkarz z Krakowa zakończył karierę sportową. Po pięciu latach w Szwajcarii przeniósł się do Stanów Zjednoczonych i mieszka tam do dziś. Na początek pobytu w USA zdobył nagrodę w konkursie architektonicznym w Los Angeles. Jednak w Mieście Aniołów nie był długo, związał się zamieszkaniem i zawodem ze wschodnim wybrzeżem, z Nowym Jorkiem i okolicami. Zajmował się m.in. modernizacją i handlem budynkami, współpracował jakiś czas w tej mierze z Wojciechem Fibakiem i byłym świetnym

tenisistą czeskim Ivanem Lendlem. Obecnie jest na emeryturze, mieszka z żoną i córką w górach 200 km od Nowego Jorku i korzysta z uroków narciarstwa.

– Miałem przyjemność startować, gdy rodziła się potęga polskiej lekkoatletyki, powstawał słynny Wunderteam – wspomina Zbigniew Janiszewski. – Występowałem w drużynie narodowej w meczach między państwowych, którymi w owych czasach interesowała się cała Polska. Miałem okazję startować obok takich asów naszej „królowej sportu”, jak mistrzowie Europy i medaliści olimpijscy, biegacze Zdzisław Krzyszkowiak, Jerzy Chromik czy oszczepnik Janusza Sidło. Największą przygodę przeżyłem, jadąc na igrzyska do Melbourne. To był niespokojny czas, przemiany październikowe w Polsce, tragiczne wydarzenia na Węgrzech; nie wiedzieliśmy czy uda się nam wyjechać. Jednak poleciliśmy na daleki kontynent, z licznymi międzyrządowaniami w egzotycznych dla nas miastach w Azji. Przed wyjazdem przeziębilem się, miałem nawet 41 stopni temperatury, ale zacisnąłem zęby i wybrałem się z ekipą olimpijską. W Melbourne byłem osłabiony po chorobie, ale i tak wszedłem do szerokiego finału skoku o tyczce. Skakałem wyczynowo do 1960 roku, wyrównując rekord życiowy bodaj 10-krotnie. Szkoda, że wtedy mieliśmy kiepskie tyczki, sztywne, nie chciały się wyginać i wyrzucać skoczka w górę. Postęp techniczny w mej konkurencji przyszedł, gdy zakończyłem karierę sportową.

Zbigniew Janiszewski dopowiada jeszcze, że wtedy tyczkarze nie mieli łatwego życia. Musieli swoje długie tyczki wozić na zawody. Nieraz pociągami, a wiadomo jak w owych czasach wyglądały podróże. Tłok, ścisk, tłumy w korytarzach wagonów, a zawodnicy pakują do środka jeszcze tyczki. Często spotykały tyczkarzy gniewne uwagi, pretensje ze strony pasażerów. Także taksówkarze nie chcieli brać tyczek, drąg długości 4,5 metra rzeczywiście trudno było zmieścić. Jak się ich dobrze opłaciło, sportowcy wozili tyczki, trzymając je na zewnątrz przez otwarte okno. I takie sytuacje były praktyczne co tydzień, bo często startowali w zawodach. Mityngi, mecze to były pozytywne przeżycia, zwłaszcza kiedy wygrało się konkurs, ale podróże na zawody koszmarem. Trzykrotny mistrz Polski jeszcze wspomina pewne wydarzenie:

– Mieszkiałem wtedy na Grzegórkach. Transportowałem tyczkę na lekkoatletyczny stadion Cracovii, gdzie bazę miał mój klub Olsza. Pojechałem na Błonia tramwajem, wagony nie były wtedy w trakcie jazdy domykane, więc stałem na stopniach, dzierżąc długą tyczkę w rękę. W pewnym momencie przyszedł mi do głowy genialny pomysł, aby oprzeć tyczkę pionowo o stopień, było to dla ręki bardzo wygodne. Ale na pierwszym zakręcie moja szwedzka, stalowa tyczka dotknęła sieci tramwajowej. Błysk, huk, niesamowity szok! Wypalona została w tyczce dziura, sprzęt do wyrzucenia. Mnie na szczęście nic się nie stało, przed zawodami byłem w kościele i chyba ktoś nade mną czuwał...

Zbigniew Janiszewski

Ur. w 1931 r. w Krakowie. Absolwent Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej. Olimpijczyk z Melbourne w 1956 r., trzykrotny mistrz Polski w skoku o tyczce.

Jerzy Woyna Orlewicz

Wygrywał nawet z Killym

Jerzy Woyna-Orlewicz po narciarskich mistrzostwach świata zadziwił swojego profesora.

Jerzy Woyna-Orlewicz jest synem Mariana (1913–2011), olimpijczyka z 1936 roku z Ga-Pa, mistrza Polski w narciarstwie alpejskim i klasycznym, akademickiego mistrza świata. Syn poszedł w ślady ojca.

Uczestniczył w igrzyskach olimpijskich w Innsbrucku w 1964 r., dwa lata potem w mistrzostwach świata w Portillo (Chile). Został w slalomie gigancie akademickim mistrzem świata i brązowym medalistą w kombinacji alpejskiej w 1964 r. w Spindlerowym Młynie w Czechach oraz brązowym medalistą w slalomie w Sestriere we Włoszech. Na przestrzeni lat 1956–69 jako zawodnik Wisły Gwardii Zakopane przywoził wiele zwycięstw i medali z rozmaitych zawodów w narciarstwie alpejskim.

Spektakularnym osiągnięciem Woyny-Orlewicza jr. jest pokonanie jednego z najślawniejszych alpejczyków w historii narciarstwa, Francuza Jeana Claude'a Killy'ego. I to trzykrotnie. „Pirat”, jak nazywano tego zakopiański narciarza, jest jedynym w Polsce alpejczykiem, który święcił triumf nad tym trzykrotnym mistrzem olimpijskim z Grenoble w 1968 roku.

Do sensacji doszło wcześniej, najpierw w 1958 roku we Francji w Montgenevre. Jerzy Woyna-Orlewicz tak wspomina tamte wydarzenia:

– Killy był wtedy juniorem, wielkim talentem. Nie zmierzono mu czasu w pierwszym przejeździe slalomu, zapłakany wrócił na górę i ponownie jechał. Nie okazał się tak szybki jak ja i pierwszym raz z nim wygrałem. Następnie pokonałem go dwa lata potem i to dwukrotnie w Mariborze, w dawnej Jugosławii. Przed tymi zawodami było wesoło, pełno kawałów, nawet niebezpiecznych. Jechaliśmy wszyscy autem w zimowych warunkach, krętą, górską drogą. My, alpejczycy, na przyczepie, szoferka była tylko dla kierowcy. Narciarze z Francji pełni wigoru, łamali gałązki drzew i machali nimi po szybie przed kierowcą. Na bankiecie któryś z nich podawał różę niby do powąchania, ale w kwiecie był nasypany pieprz. Mnie przed tym startem zdarzył się niecodzienny przypadek. Miałem uszyte w Zakopanem w zakładzie krawieckim Kazimierza Hołęgo specjalne spodnie do startów z elastycznego materiału, który przywiózł z zagranicznych wojaży mój ojciec. I nagle przed zawodami, gdy schyliłem po kulkę śnieżną, popruła się nogawka. Rozpacz, bo w czym startować?! Pojechałem więc gigant w dżinsach, rozmaicie jeszcze obwiązanych, ale wygrałem. Killy został pokonany o 1,2 s. Wracając samochodem w dół, myślałem, jakie nowe i niebezpieczne kawały wymyślą Francuzi? Tymczasem na naszej przyczepie panowała dziwna cisza. Spojrzałem, wszyscy Francuzi wpatrywali się we mnie. Jak jechaliśmy na start, nie zwracali na mnie uwagi. Teraz uzmysłowiłem sobie, że tak ich zaskoczyłem, że muszą

się przyrzeć nieznanemu rywalowi z Polski, który nie tylko jest szybki w slalomach, ale jeszcze poubierany w dziwne, cywilne spodnie. Na drugi dzień miałem już spodnie zszyte przez obsługę hotelu. Slalom specjalny ustawiał Bułgar, potem go jeszcze dwa razy przedstawiał. Przejazd miał wyraźnie trzy odcinki, czyli trzeba było ryzykownie skręcać. Dzięki wcześniejszym wskazówkom ojca, który uświadamiał mi, jak ważny jest odcinek płaski, wszedłem w niego z pełną szybkością, nie kontrując przy skręcie i zarobiłem cenne ułamki sekund. Pierwszy przejazd poszedł mi więc bardzo dobrze, prowadziłem w stawce. Wiedziałem, że mam się koncentrować do drugiego, ale nagle opanowałam mnie trema, nogi jak z galarety. Trener Stanisław Łuszczek na uspokojenie dał mi czekoladę do ust. Przyniosło to odwrotny efekt, nie mogłem jej przełknąć, krztusiłem się, a musiałem jechać. I tak się tym zająłem, żeby nie udusić się czekoladą, że nie myślałem o slalomie, a mimo to Killly'ego w sumie wyprzedziłem o 1,2 s. Dostałem Mariborze trzy puchary, bo ten trzeci za wygraną w kombinacji. Te przejścia z tremą dały wiele wskazówek do mej późniejszej pracy trenerskiej. Wygrana w Mariborze z Killym zostaje z pewnością moim największym sukcesem w karierze. A skąd pseudonim „Pirat”? Różnie o tym pisano, powiem jak było: w młodości budowałem na drzewie coś, co zwałem pirackim gniazdem...

Politechnikę Krakowską i architekturę jako przedmiot studiów wybrał narciarz z Zakopanego bez wahania. Miał smykałkę do prac manualnych, chętnie rysował, rodzina też radziła mu Politechnikę. Lubił przedmioty ścisłe. Wielu maturzystów z Podhala wybierało architekturę, a profesorowie na Politechnice twierdzili wtedy, że nie ma tym nic dziwnego, bo pochodzą z regionu isticie rzeźbiarskiego (góry i doliny). Sam Woyna-Orlewicz chętnie przypatrywał się jak stawiano domy Zakopanem, jako konstruowano więźby dachowe, że wytrzymywały silne wichry, podziwiał rodzimych cieśli i budowniczych. W Krakowie zamieszkał w akademiku przy ulicy Bydgoskiej.

– Po dyscyplinie domowej życie studenckie z jego swobodą mi się podobało – zwierza się akademicki mistrz świata w narciarstwie alpejskim. – Miałem grono kolegów. Wiele korzystałem z wiedzy, przekazywanej przez profesorów. Niektórzy mieli niecodzienne sposoby, by poskromić niesfornych. Pamiętam takiego profesora matematyki Frydrycha, ongiś mistrza w tenisie stołowym, miał fenomenalną pamięć. Jak student zdawał u niego egzamin poprawkowy, to chociaż mogło minąć dużo czasu, profesor pamiętał, jakie pytania za pierwszym razem zadawał delikwentowi. Na jego wykładzie czasem studenci byli zbyt hałaśliwie, wtedy mówił ciszej i ciszej, aż wyciągnął gazetę i zaczynał czytać. Następową w sali konsternacja i... spokój. Jednak zmierzenie się ze studiami, kiedy uprawia się sport na wysokim poziomie, nie było proste. Pierwszy semestr zaliczyłem w terminie, ale potem musiałem brać urlop. W trakcie wyjazdów sportowych interesowałem się rozwiązaniem architektonicznymi oglądanych miast, tak było w na mistrzostwach świata w Portillo, czym zaskoczyłem na egzaminie profesora Domańskiego. Poczęstował mnie papierosem, zapytał skąd mam taką wiedzę o południowoamerykańskiej architekturze. Odparłem, że byłem na mistrzostwach alpejczyków w Chile. Poprosił mnie więc o zdjęcia z wyjazdu, bo akurat przygotowywał publikację o tamtejszej architekturze, więc potem dołączył moje fotografie

Jerzy Woyna-Orlewicz

Ur. w 1943 r. w Zakopanem. Absolwent Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej. Czołowy Polski narciarz-alpejczyk. Olimpijczyk z 1964 r. z Innsbrucku, startował w zjeździe, slalomie specjalnym gigancie. Jako junior 14-krotny mistrz Polski, jako senior 9 razy. Akademicki mistrz świata z 1964 r. Zasłużony Mistrz Sportu. Trener w AZS Zakopane. Pracował w Limanowej, Szaflarach i Zakopanem, radny Zakopanego. Córka Barbara była czołową alpejką w kraju.

do pracy. Z kolei ja pisałem pracę dyplomową „Turystyczne zagospodarowanie Tatr”, której promotorem był profesor Stefan Żychoń.

Po zakończeniu studiów i kariery sportowej Woyna-Orlewicz pracował w Biurze Projektów Zakopanem. Zajmował jedną czwartą swego domu, do którego nie miał formalnych praw, takie były czasy. Starał się o przydział własnego mieszkania(!), aż przeniósł się do Limanowej, ale z kolei tam szanse otrzymania lokum przepadły, bo nie chciał zapisać się do rządzącej partii. Kiedy załatwiał z kolei powrót pod Tatry, dostał odpowiedź odmowną na uzyskanie mieszkania. Potem dowiedział się, że na negatywne stanowisko władz wpływ miała jego... ciocia, która czerpała finansowe korzyści z wynajmowania domu. Ostatecznie się udało i wrócił do rodzinnego miasta. Pracował w Zespole Urbanistycznym, m.in. przeprowadzał inwentaryzację zabudowy Kościeliska. Potem był w Wytwórni Nart w Szaflarach, dochodząc do stanowiska szefa działu konstrukcyjnego. Przyczynił się do wprowadzenia na rynek nart kompaktowych. Andrzej Bachleđa umożliwił kupno po atrakcyjnych cenach rossignole swemu klubowi Startowi Zakopane. Inżynierowie i konstruktorzy z Szaflar skorzystali z tych wzorów i wprowadzili na rynek narty Alu 3150.

Po przełomie politycznym w 1989 roku Jerzy Woyna-Orlewicz został radnym w Zakopanem z list „Solidarności” (choć nie wstąpił do związku). Nie prowadził kampanii wyborczej, ale znany był z działalności sportowej i zawodowej i wybory wygrał. – To były trudne czasy, robota goniła robotę – mówi. – Zostałem radnym, wszedłem do Zarządu Miasta, wielka odpowiedzialność, a jeszcze byłem wiceprezesem Tatrzańskiego Związku Narciarskiego, dyrektorem COS-u, działaczem AZS Zakopane, wtedy chyba nawet nie wiedziałem jak się nazywam.

– Mile wspominam czas studiów – dodaje magister inżynier architekt Jerzy Woyna-Orlewicz. – Nie zapomniałem o Politechnice, ale i uczelnia o mnie też. Jestem często zapraszany na spotkania i zawody, organizowane przez uczelnię z Krakowa. Oczywiście są to nasze mistrzostwa narciarskie, ale też tenisowe. Pamiętam jak raz przed turniejem tenisowym pracownicy z Politechniki nie dawali szans grupce absolwentów z Zakopanego. Tymczasem do finału doszli zakopiańczycy Krzysiu Całka i Kaziu Korzeniowski. Spotykamy się więc kilka razy w roku jak dobrzy znajomi. Czuję się jakby ambasadorem Politechniki na zewnątrz.

Andrzej Bachleda Curuś

Alpejczyk z ulicy Warszawskiej

Student Andrzej Bachleda-Curuś w światowej elicie

Chyba na każdego młodego chłopca, urodzonego w Zakopanem, czekały oparte o koleskę narty. – Pewnie tak u mnie było, choć nie pamiętam, kiedy pierwszy raz na nich stanąłem, musiałem być bardzo mały – przyznaje Andrzej Bachleda-Curuś. W każdym razie narciarstwo było jego pasją, jak u wielu rówieśników spod Tatr.

Zakopane przodowało w Polsce, było tam aż 7 klubów narciarskich. W młodości Andrzej zjeżdżał na nartach, biegał, także skakał, bo w okolicy nie brakowało naturalnych skoczni. W wieku 11–12 lat musiał wybrać specjalizację. Nie miał wątpliwości, lubił zjeżdżać ze stoków, toteż postawił na narciarstwo alpejskie. Wybór okazał się słuszny, Andrzej Bachleda-Curuś stał się na przełomie lat 60. i 70. czołowym alpejczykiem świata. W tych czasach wszyscy zawodnicy uprawiali zarówno slalomy i zjazd, nie było takiej specjalizacji jak dziś, wszechstronny Bachleda miał więc dobre wyniki w kombinacji alpejskiej. Choć osobiście najbardziej odpowiadały mu slalomy, zwłaszcza slalom specjalny.

– Nie mamy Alp w Polsce, brakuje tras zjazdowych – mówi. – Ewentualnie z Kasprowego można było próbować narciarstwa zjazdowego, ale lepszych okazji do zjazdu trzeba było szukać za granicą. Startował na zimowych igrzyskach w Grenoble i Sapporo, zdobył srebro i brąz w mistrzostwach świata. Był w czołówce Pucharu Świata. Tyle czasu spędzał na zagranicznych zawodach, że nie zawsze mógł wystąpić w mistrzostwach Polski.

– Jeśli mam wybrać taki moment z wieloletniej kariery sportowej, który sprawił mi największą satysfakcję, to wskazałbym zdobycie drugiego miejsca w klasyfikacji generalnej Pucharu Świata w slalomie specjalnym – mówi Andrzej Bachleda. – To było wyróżnienie za cały sezon, trzeba było rywalizować z światową czołówką alpejczyków i regularnie być na wysokich miejscach, utrzymywać wysoką formę przez pełną zimę. Wygrał wtedy Francuz Jean Noel Augert, a trzeci był Włoch Gustavo Thoeni. Wszystkie swe trofea przechowuję, ale nigdzie nie eksponuję, bo uważam, że na wspominki jeszcze mam czas. W dodatku teraz stale przemieszczam się między St. Gervais we Francji po Kraków, Zakopane i Siepraw (gdzie jestem właścicielem stacji narciarskiej), więc nie wiem, gdzie miałbym je pokazywać (śmiech). Posiadam w swej kolekcji także specjalny puchar, który wręczył mi były narciarz, mój ojciec chrzestny Jan Pawlica, przeznaczony dla najlepszego alpejczyka w Polsce. Mam go przekazać komuś, kto przewyższy moje osiągnięcia w narciarstwie alpejskim i ciągle czekam na takiego zawodnika...

Andrzej Bachleda-Curuś swymi wynikami na przełomie lat 60. i 70. przyczynił się w kraju do rozbudzenia zainteresowania narciarstwem alpejskim, niekoniecznie wyczynowym, bo dał przykład wielu Polakom, że można rekreacyjnie spędzać czas na nartach. Jak Fibak wprowadził modę na tenis, tak Bachleda na zjazdy na stokach.

Zdaniem sławnego olimpijczyka, wyczynowe narciarstwo w Polsce rozwija się dziś nierównomiernie. Mamy renesans skoków, w narciarstwie biegowym liderką Justyną Kowalczyk, ale brak większych sukcesów wśród alpejczyków. Dlatego Andrzej Bachleda współtworzy pod nazwą Tauron Bachleda Ski program wyszukiwania i szlifowania talentów sportów zimowych. – Oczywiście w zjeździe będzie to trudniej, ale moim zdaniem nasze tereny górskie od Bieszczad po Sudety, stopniowo sportowo zagospodarowane, zaśnieżane, z nowymi stacjami narciarskimi, mogą być kuźnią kolejnych pokoleń polskich slalomistów. Trzeba jeszcze kilku lat cierpliwości. Liczę, że wśród młodych adeptów narciarstwa alpejskiego natrafimy na talent, który zabłąśnie na światowych trasach. Chętnie się włączyłem do programu rozwoju narciarstwa, pamiętając jak dawniej mnie, zawodnika, tłumy narciarzy-amatorów stojących do kolejki na Kasprowy, bez wahania przepuszczały na czoło. Teraz chcę się odwdziżyć – tłumaczy nasz najlepszy alpejczyk w historii. Ubolewa jednak, że Kraków zrezygnował z wielkiej szansy, jaką byłaby organizacja zimowych igrzysk w 2022 roku. Zna wiele miast, które urządzały olimpijskie zawody i w sumie zyskiwały na tym, rozbudowano infrastrukturę miejską, powstawały niezbędne obiekty sportowe, a hasło igrzysk było impulsem zachęcającym do sportu jak najwięcej młodzieży. Kraków, zdaniem narciarza, miałby wielkie szanse w MKOl.

Andrzej Bachleda-Curuś po ukończeniu w Zakopanem liceum związał się z Krakowem, bo wybrał się na Politechnikę. – W Zakopanem istniał swoisty kult dobrego cieśli i konstruktora. Dużo kolegów narciarzy wybierało się do Krakowa, zwłaszcza na architekturę, zachęcał mnie też do tego Jerzy Woyna-Orlewicz – przypomina. – Zdałem więc w 1965 roku egzamin wstępny na Politechnikę. Zaczął się dla mnie ciekawy etap życia, ale zarazem trudny. Trzeba było podołać zajęciom na uczelni jak i rozlicznym wyjazdom sportowym. Trafiłem na życzliwych profesorów, którzy rozumieli moje inne obowiązki. Na architekту-

Andrzej Bachleda-Curuś

Andrzej Bachleda-Curuś

Ur. w 1947 r. w Zakopanem. Najlepszy w historii Polak w narciarstwie alpejskim. Brązowy medalista mistrzostw świata w kombinacji alpejskiej w 1970 r. w Val Gardena i srebrny w 1974 r. w Sankt Moritz. 6. w slalomie specjalnym w zimowych IO w Grenoble w 1968 r., 9. w slalomie gigantycznym w Sapporo w 1972 r. Wielokrotnie w czołówce zawodów o Puchar Świata, w 1972 r. drugi w klasyfikacji generalnej slalomu specjalnego PŚ, wygrał pucharowe zawody w Banff. W 1969 r. uhonorowany przez UNESCO nagrodą Fair Play, na zawodach przyznał się, że ominął bramkę, czego sędziowie nie zauważyli. Absolwent Politechniki Krakowskiej.

rze utworzyła się taka trójka: Marek Grechuta, Andrzej Mleczko oraz ja, która poza studiami udzielała się w innych dziedzinach, oni artystycznych, ja w sportowej. Nasi wykładowcy nas wspierali. Pamiętam dobrze profesorów: Andrzeja Skoczka, naszego dziekana, Krystynę Wróblewską od rysunków, Tomasza Mańkowskiego, Witolda Cęckiewicza, Wiktora Zina, który był dla nas wyrocznią. Kadra naukowa prezentowała wysoki poziom, toteż wchłaniałem przekazywaną nam wiedzę. Uczęszczałem także na zajęcia z wf, grałem nieźle w siatkówkę i koszykówkę. Wynajmowałem wtedy pokój u Tadeusza Krzemińskiego, dyrektora Filharmonii Krakowskiej, w której mój ojciec był solistą. Nie było wtedy łątwo. Wracałem na Politechnikę z nogami ciężkimi po zawodach i obozach, a jak przebywałem na obozach i zawodach, trapiłem się zaległościami naukowymi. Stopniowo wpadałem w wir sportu totalnego, niemniej na uczelni, przedłużając studia, dociągnąłem prawie do końca. Pozostał mi tylko dyplom, do którego dopingował mnie profesor Andrzej Skoczek. Chciałem studia zakończyć magisterium, ale w tym czasie karuzela z imprezami alpejskimi tak się rozpędziła, a ja wyjechałem do Francji, że zostałem bez zrobienia pracy, wieńczącej naukę. Życie się tak ułożyło, że nasza wspomniana trójka Grechuta – Mleczko – Bachleda poszła w innym kierunku niż architektura. Osiedliłem się w Francji, zostając trenerem narciarstwa alpejskiego. Obecnie często bywam w Polsce.

Kazimierz Furtak

Sport wielką szkołą życia

*Rozmowa z Jego Magnificencją Rektorem Politechniki Krakowskiej,
prof. dr. hab. inż. Kazimierzem Furtakiem*

Poza pracą naukową i dydaktyczną sport odgrywał w życiu Pana Rektora niemałą rolę...

Już w liceum w moim rodzinnym Jarosławiu grałem w siatkówkę. Trafiłem też do lekkoatletyki. Szukałem dla siebie odpowiedniej konkurencji sportowej, próbowałem skoku wzwyż, ale po kontuzji ostatecznie zdecydowałem się uprawiać skok w dal i trójskok. Ponieważ w Jarosławiu nie było sekcji „królowej sportu”, jeździłem na treningi do Przemyśla. Kiedy po maturze w 1968 roku zdałem egzamin wstępny na Politechnikę Krakowską, zaczął się nowy etap mego życia. Nie zrezygnowałem jednak ze sportu, postanowiłem łączyć studia z moimi zainteresowaniami sportowymi.

Jaka była ówczesna baza sportowa uczelni?

Skromna. Mieliśmy niewymiarową salę gimnastyczną przy ulicy Podchorążych, obok plac z krótką bieżnią i skocznią. Tam zademonstrowałem swą sprawność w skokach i tre-

ner Edward Surdyka uznał, że nadają się do lekkoatletyki. Zapisany więc zostałem do sekcji lekkoatletycznej AZS Politechniki, a nieco później do AZS Kraków; tak że nie musiałem odbywać zajęć wychowania fizycznego. Przez cały czas studiów nie rezygnowałem z treningów, często startowałem w zawodach; w Krakowie zwykle odbywały się na stadionie lekkoatletycznym przy alei 3 Maja. Spotykały się tam wszystkie sekcje „królowej sportu” w mieście. Atmosfera była wspaniała, choć przy tej wielkiej liczbie sportowców ciężko było o własny kąpiel w szatni. Napotkałem wielu znakomitych krakowskich trenerów i działaczy, a z zawodników, z którymi dane było mi rywalizować, oczywiście nie zapomnę dwukrotnego mistrza olimpijskiego z Rzymu i Tokio w trójskoku Józefa Schmidta.

Jak można było pogodzić uprawianie sportu ze studiami?

Należało umiejętnie organizować czas, co było nawet trudniejsze niż dziś, bo wtedy studenci mieli zajęcia także w soboty, ponieważ jeden dzień w tygodniu przeznaczony był na szkolenie wojskowe. Niemniej dawałem sobie radę. Sport młodym ludziom pomaga rozwijać się.

W jaki sposób?

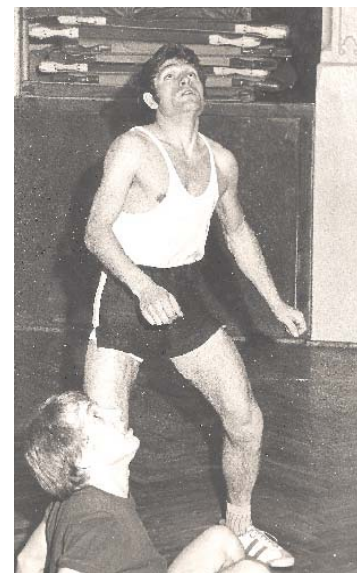
Uczy koncentracji, racjonalnego planowania, punktualności. Zawsze zdążyłem z indeksem na egzamin czy na stadion lekkoatletyczny. Sport uczy też współpracy, umiejętności poruszania się w drużynie. Jest więc wielką szkołą życia. Sportowiec niekoniecznie startuje tylko dla siebie, bardzo często walczy dla drużyny, bierze odpowiedzialność za siebie i innych. Z takimi nawykami potem łatwiej pracować w różnorodnych zespołach, choćby naukowych. Sport pełni też funkcję wychowawczą, w naszej sekcji nie pito, nie palono, a czas zabawy mierzony był rozsądnymi godzinami.

Spotyka się często opinie, że niektóre trudne studia, a za takie uchodzą na Politechnice, są nie do pogodzenia z uprawianiem sportu...

Mogę się zgodzić, że studia na Politechnice nie są łatwe, co nie znaczy, że wybitni sportowcy u nas nie studiowali. Byli na naszej uczelni olimpijczycy, medaliści wielu imprez. Nigdy nie odradzałbym studentowi zaniechania sportu; odwrotnie – zachęcam, sport pomaga wytchnąć po zajęciach, zrelaksować umysł i potem w lepszej formie fizycznej i psychicznej można wrócić do nauki. Przyświeca nam na Politechnice Krakowskiej stara sentencja łacińska: mens sana in corpore sano. Nasz wychowanek – magister inżynier ma być zdrowy i wysportowany.

Jak przedstawia się obecnie baza sportowa na Politechnice Krakowskiej?

Jest diametralnie inna od tej z czasów, kiedy przybyłem tu na studia. Mamy hale przy ulicy Kamiennej i w Czyżynach, tamże oraz przy ulicy Skarżyńskiego korty, ośrodek wodny w Żywcu. 14 tysięcy naszych studentów plus 3 tysiące zaocznych ma doskonałe możliwości rekreacji. Dobrze działają Centrum Sportu i Rekreacji Politechniki Krakowskiej oraz nasz

Kazimierz Jan Furtak

Ur. w 1951 w Boratynie – naukowiec, inżynier budownictwa, specjalista z zakresu mechaniki obiektów mostowych, profesor nauk technicznych, rektor Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki od 2008 r. Trenował skok w dal i trójskok, był srebrnym medalistą w obu tych konkurencjach w mistrzostwach szkół wyższych.

Klub Uczelniany AZS. Studenci mają wiele okazji, by wybrać ulubiony rodzaj sportu. W porównaniu z innymi uczelniami nasza baza jest okazała. Nie mamy tylko pływalni, ale zbudowanie jej jest nieekonomiczne, lepiej wynajmować inne obiekty w Krakowie. Natomiast rozbudujemy korty, gdyż jest wielkie zapotrzebowanie na tenis. Myślimy także o innych obiektach, w naszym ośrodku nad Jeziorem Żywieckim organizujemy raz w wakacje i kilkakrotnie w innej porze roku turnusy dla niepełnosprawnych. Przez dziesięciolecia istnienia Politechnika Krakowska pomagała studentom w rozwijaniu pasji sportowych. Choć na początku nie było łatwo, brakowało sal, boisk, to staraniem wielu pokoleń pracowników naszej uczelni możemy dziś chlubić się funkcjonalnymi obiektami sportowymi.

Ryszard Florek

Animator sportu

Ryszard Florek wolał zakasać rękawy niż przemawiać

Na Politechnice Krakowskiej mówią o nim: nasz wychowanek – darczyńca, sponsor, przyjaciel. On z kolei wspomina tak Politechnikę: dała mi dużo, ukończyłem na niej dwa fakultety.

Magister inżynier Ryszard Florek – założyciel i prezes firmy Fakro w Nowym Sączu, światowego giganta w produkcji okien dachowych i innych elementów zabudowy poddasza, wieloletniego sponsora mistrzowskiej drużyny siatkarek Muszynianki-Fakro – tak podsumowuje swe lata w Krakowie: – Studiowałem budownictwo, a drugim moim kierunkiem był AZS! Tak, bo sport był moją pasją, startowałem w zawodach akademickich, ale też włączyłem się do organizowania sportowych imprez dla studentów. Studia dały mi wiedzę inżynierską, natomiast sport wiele pozytywnych cech i nawyków – umiejętności organizacyjnych, współdziałania w zespole, podejmowania ryzyka, a także, co ważne psychologicznie – nie załamywania się po porażce, tylko wyciągania wniosków z niej i działania nadal. To wszystko potem przydało się w życiu.

Ryszard Florek przyszedł na świat na ziemi sądeckiej, koło Tymbarka. W rodzinie nie było tradycji sportowych, życie koncentrowało się na trudach codziennego dnia. Niemniej jako chłopak próbował treningów trampkarskich w Harnasiu Tymbark. Kariery w piłce nie zrobił, stał na bramce, ale niezadowolony trener zdjął go z boiska. Natomiast wiele czasu spędzał przy stole pingpongowym, grając wolnej chwili z kolegami z Liceum Ogólnokształcącego. Ta umiejętność przydała się na studiach, został mistrzem Politechniki w tenisie stołowym.

Dlaczego wybrał się do krakowskiej kuźni przyszłych inżynierów? – Myślałem raczej o geodezji na AGH – analizuje teraz Ryszard Florek. – Jednak mój wujek Alojzy Kronenber-

ger, absolwent AGH, poradził mi budownictwo, a to mogłem znaleźć na uczelni przy ulicy Warszawskiej w Krakowie.

Zdanie wuja przeważało, absolwent liceum zameldował się na Politechnice. – Potem długo nie chciałem opuścić jej murów – śmieje się Ryszard Florek. – Studia zacząłem dobrze, na pierwszym roku zaliczyłem same piątki. Po mocnym usadowieniu się w roli studenta zacząłem myśleć, aby się wykazać jeszcze w innej dziedzinie. Najbliższy był mi sport, a okazji do jego uprawiania na uczelni nie brakowało, choćby gra w tenisa stołowego czy narciarstwo. Szybko też zwrócono się do mnie, abym pomógł AZS-owi. Podjąłem się roli działacza i tak zasmakowałem w tej pracy, że kiedy mijały lata studiów, zwróciłem się do naszego dziekana, aby jakoś przedłużył mi status studenta. Potem jeszcze dwa lata pracowałem na uczelni w administracji.

To działacz Klubu Uczelnianego AZS PK Józef Nawalaniec zwrócił się do miłośnika raketki pingpongowej Ryszarda Floraka, aby ten założył sekcję tenisa stołowego. Wezwany ambitnie przystąpił do dzieła i sekcja powstała, pingpongiści Politechniki grali w lidze akademickiej, jeździli na zawody dla studentów.

Ryszard Florek awansował w strukturach Klubu Uczelnianego, najpierw był kierownikiem sekcji, potem wiceprezesem zarządu d.s. sportu masowego. Aż w końcu wybrany został prezesem AZS Politechniki na lata 1976–77. ?

– To była odpowiedzialna funkcja – wspomina. – Mieliśmy 17 sekcji, należało do AZS-u 1500 osób, budżet nasz wynosił 5 mln, co dla studentów było sumą astronomiczną, stanowiła wtedy wartość pięciu „polonezów”. Urządzaliśmy zawody, także masowe imprezy dla nieuprawiających na co dzień sport. Odbywały się zawody w grach zespołowych, zimą obozy narciarskie, co wymagało wielkich przygotowań – kwater, trenerów, sprzętu. Organizowałem dla studentów też zawody na wrotkach na Rynku Głównym!

Kiedy Ryszard Florek zaczynał w 1972 roku studia, baza sportowa Politechniki była skromna. Studium WF mieściło się przy ulicy Podchorążych, biuro KU AZS przy Warszawskiej, szereg obiektów na potrzeby programu sportowego dla studentów trzeba było wynajmować. Ryszard Florek podjął inicjatywę prezesa KU AZS Edwarda Kozłowskiego i z kolegami urządzili obiekt do tenisa stołowego przy klubie „Pod Przewiązką”, na ten cel musieli pogłębić salę, robili wykop, wykonali wylewkę, ustawili dwa stoły. W tych czasach Politechnika zaczęła budować gmachy naukowo-dydaktyczne w Krakowie–Czyżynach. Prezes KU AZS zwietrzył tu szanse.

– Rozmawiałem z rektorem, profesorem Bolesławem Kordasem, aby przy nowych obiektach zrobić coś dla sportu – wspomina Ryszard Florek. – W Czyżynach był teren do zagospodarowania. Liczyliśmy głównie na siebie, a chętnych nie brakło. W dodatku studenci z akademika mieli wtedy do przepracowania społecznie 15 godzin w ciągu roku. Jak się dowiedzieli, że te prace mogą przeznaczyć na przyszłe własne obiekty sportowe, robota poszła żwawo. Zwracałem się do różnych firm w Krakowie po pomoc. Pamiętam jak Chemobudowa dała nam sprzęt, przyjechały spychacze. Dostaliśmy pociąg z kruszywem. Zbudowaliśmy cztery korty tenisowe, boisko wielofunkcyjne, można było grać w koszykówkę,

Ryszard Stefan Florek

Ur. 1953 w Podłopieniu koło Tymbarku –przedsiębiorca, założyciel i prezes firmy FAKRO. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej. Był wówczas aktywnym działaczem Komisji Uczelnianej Akademickiego PK, a w latach 1976–1977 prezesem Klubu Uczelnianego AZS. Zainicjował i prowadził budowę obiektów sportowych na terenie kampusu PK w Czyżynach.

w siatkówkę, powstała ścieżka zdrowia. Tereny w Czyżynach nie zostały martwą pustynią, przekształciły się w prawdziwy kampus studencki.

Te dokonania sprzed lat cieszą obecnego przedsiębiorcę, jego pokolenie zostawiło trwałe ślady na uczelni, rozwinęło bazę sportową. – Była przychylna atmosfera. Władze uczelni popierały rozwój sportu, nasze pasje, wielu profesorów także nas wspomagało. Współpracował z nami kurator uczelnianego AZS, profesor Stefan Piechnik. Wiele było osób nam życzliwych, np. prorektor Władysław Ziobroń, szef Studium WFIS Zbigniew Kucia, Piotr Jeż, działacze sportowi jak Jan Żurek i inni – mówi prezes Fakro.

Za czasów prezesury Ryszarda Floraka w AZS PK doszło do zorganizowania pierwszego Biegu Kościuszkowskiego. To było duże przedsięwzięcie, impreza weszła na ulice miasta, Rynek Główny, Kopiec Kościuszki, wymagała dużego wysiłku organizacyjnego, wsparcia innych instytucji. Bieg sztafetowy dla studentów imienia Tadeusza Kościuszki stał się sztandarową imprezą uczelni, rozgrywany jest co roku 24 marca do dziś. – Kiedy sądziłem wówczas, że wszelkie trudności przy organizowaniu po raz pierwszy tego biegu mam za sobą, przyszło najgorsze – śmieje się Ryszard Florek. – Dowiedziałem się, że jako prezes KU AZS muszę przemawiać na starcie. Wolałem najgorszą robotę niż publiczne wystąpienie w obliczu masy ludzi i mediów. Nie było jednak odwołania, musiałem coś powiedzieć, potem szybko przekazałem głos Leszkowi Zajączkowskiemu, byłemu naszemu prezesowi...

Ryszard Florek potem wyjechał z Krakowa. Z Jackiem Radkowiakiem, kolegą ze studiów i AZS, założył w Tymbarku zakład stolarki budowlanej, a w 1991 roku stworzył firmę Fakro w Nowym Sączu. Prezes Florek stale podtrzymuje kontakt z macierzystą uczelnią. Służy jej pomocą. Przy budowie domków w ośrodku wodnym Politechniki nad Jeziorem Żywieckim podarował okna dachowe. Wspiera życie sportowe Politechniki, sponsorując imprezy. – Tam, w Krakowie, zostało me serce – mówi. – Zresztą wiem, jakie potrzeby mają studenci, jakie są problemy przy organizacji imprez sportowych, sam przez to przeszedłem, więc teraz nie można odmówić pomocy...

Andrzej Lubas

Zapasy na Rynku

Kadrowicz Andrzej Lubas zdobył tytuł najsprawniejszego studenta Krakowa

Jednym z licznych sportowców, którzy pobierali naukę w murach Politechniki Krakowskiej, był lekkoatleta Hutnika Andrzej Lubas. Zaliczał się do czołówki krajowej na dystansie 110 metrów przez płotki.

W Krakowie znalazł się w młodym wieku, tu do mieszkania przy placu Centralnym przyjechali aż z Lubania Śląskiego jego rodzice. Ukończył LO nr 11 w Nowej Hucie, skąd trafił na studia do Politechniki. Wybór tej wyższej szkoły odbył się w niecodziennej sytuacji. Jako początkujący sportowiec Andrzej Lubas planował studia w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego (poprzedniczka AWF w Krakowie). Jego trener, świetny płotkarz z lat 60. Cezary Kuleszyński odradzał mu, bowiem na uczelni sportowej wymagano od kandydatów nienagannego zdrowia, natomiast Andrzej Lubas miał słaby wzrok, biegał w okularach. Zawodnik zrezygnował więc ze sportowej uczelni i skierował się na Wydział Mechaniczny Politechniki Krakowskiej. – Myślałem raczej o chemii, bo lubiłem ten przedmiot w szkole średniej – wspomina. – Ale na chemię zdawała moja koleżanka, więc pomyślałem sobie, że mnie wypada iść na bardziej „męski” kierunek i zdałem na aparaturę przemysłową. Jednak po roku zrezygnowałem, dopomógł przypadek, zgubiłem tubę z rysunkami i trudno mi było je odtworzyć. Zdecydowałem się więc na ulubioną chemię. Zdawałem egzamin wstępny, na którym wsparła mnie docent Genowefa Majchrzak, pamiętająca, że uważnie służyłem jej wykładów z matematyki.

Magisterium z chemii jednak nie zrobił, zajmował się zleconymi pracami badawczymi, tak że magistrem został dopiero potem i w innej dziedzinie, na AWF w Poznaniu.

– Podczas studiów na Politechnice, mimo iż byłem zawodnikiem Hutnika, chodziłem na wychowanie fizyczne – wspomina Andrzej Lubas. – Zajęcia mieliśmy przy ulicy Podchorążych. Jako sportowiec mogłem być zwolniony z wf, ale ciekawiły mnie różne formy aktywności fizycznej, np. chętnie się gimnastykowałem i myślę, że było to korzystne dla utrzymania formy sportowej. Z lat studiów na Politechnice miłe wspominam udział w Juwenaliach, podczas których wywalczyłem tytuł najsprawniejszego studenta Krakowa. Znalazłszy się przypadkiem, bez stroju sportowego, na Rynku Głównym, zauważyłem, że właśnie odbywają się zapisy do biegu. Potem było wspinanie na linie, skoki nad kijem, dźwiganie ciężarka aż doszedłem do finału, którym były zapasy. Ktoś pożyczył mi sportowe spodenki i stanąłem naprzeciw rywala, też studenta Politechniki. Udał mi się rzut nim do tyłu i do dziś moje mieszkanie zdobi pamiątkowy puchar za zwycięstwo w turnieju krakowskich studentów.

Na uczelni niewiele osób orientowało się, że Andrzej Lubas jest czynnym sportowcem, dopiero po wyczynie na Rynku stało się o tym głośniej. – Traktowany byłem jak zwykły student, o jakichkolwiek ulgach nawet nie pomyślałem – wspomina. – Niemniej były to

Bieg płotkarski na stadionie Cracovii, drugi z prawej Andrzej Lubas

Andrzej Lubas

Ur. w 1951 r., w Lubaniu Śląskim. Absolwent Wydziału Chemii Politechniki Krakowskiej. Lekkoatleta, płotkarz Hutnika Kraków, reprezentant kraju, medalista MP, nauczyciel wf. w Zielonej Górze.

miłe lata, spotkałem wiele życzliwych osób, docent Majchrzak?, doktora Andrzeja Włodarczyka, który polecił mnie młodszym studentom, potrzebującym korepetycji. Uczelnia organizowała wiele imprez rekreacyjnych. Dla mnie niezapomnianym przeżyciem był udział w tradycyjnym rajdzie górskim. Po kilkudniowej wędrówce po górach nasza grupa na mecie w Milówce wygrała turniej przeciągania liny zdobywając skrzynkę piwa, co sprawiło, że pociąg do Krakowa był bardzo rozśpiewany. Z dworca na Rynek Główny kilkutysięczny pochód rajdowiczów wmaszerował, śpiewając „Marsz, marsz, Polonia”, co owych czasach publicznie się nie zdarzało...

Andrzej Lubas trenował bieg płotkarki w Hutniku w latach 1966–82. W 1975 roku osiągnął na 110 m ppł czas 13,8 s, który wtedy był drugi w Polsce. W 1980 roku został wicemistrzem Polski.

– Ten dzień pamiętam dokładnie, bo akurat w tym samym czasie w stoczni Wałęsa składał podpis pod porozumieniami gdańskimi – wspomina. – W trakcie kariery sportowej rywalizowałem z sporym powodzeniem z całą czołówką Krakowa, spotkałem się na bieżni z rekordzistą świata, Amerykaninem Nehemiahem, PZLA wystawił mnie na mecz reprezentacji młodzieżowej z Finlandią. Trener Andrzej Radiuk obiecywał włączenie do kadry narodowej na igrzyska w Montrealu. Wymóg był jednak taki, abym na każdy weekend przyjeżdżał z Krakowa na treningi do Warszawy. To były inne czasy niż dzisiaj, pociąg włókł się nawet sześć godzin, wydawało się mi to wielką stratą czasu. Klub nie miał pieniędzy na podróże samolotem, nie miałem też możliwości przeniesienia się na stałe do stolicy, toteż koncepcja ubiegania się o igrzyska, niestety, upadła. Szkoda... Niemniej wspominam lata startów jako bardzo ciekawe.

Wiesław Furmanek

Jego pasją – bieganie?

Student Wiesław Furmanek na podium akademickich mistrzostw świata

Wiesław Furmanek był czołowym polskim długodystansowcem i maratończykiem. Bronił barw m.in. krakowskiego Hutnika, studiował na Politechnice Krakowskiej.

Urodził się w 1959 roku w Szczepieszynie. Kiedy uczył się w Zespole Szkół Mechanizacji Rolnictwa w Lubyczy Królewskiej, wpadł w oko trenera Waclawa Koszela, który zachęcił ucznia do biegania. Furmanek najpierw startował w barwach Tomaszów Lubelski i wygrał bieg na 3 km w mistrzostwach Polski LZS-ów. Następ-

nie ustanowił rekord Polski siedemnastolatków na 5 km 14.52 min, tego wyniku przez 6 lat nikt nie poprawił. Gdyby nie uraz mięśnia uczestniczyłby w 1977 roku w mistrzostwach Europy juniorów, których gospodarzem był Donieck. Rok wcześniej został mistrzem kraju w tej kategorii wiekowej w na 3 km w przełaju, a za dwa lata na 5 km był drugi. Kiedy osiągnął wiek seniora, zmienił barwy klubowe, został lekkoatletą krakowskiego Hutnika. Trenował pod kierunkiem Henryka Polaka, Zbigniewa Pierzynki i Edwarda Mleczki. Najpierw musiał zajmować się głównie obowiązkami studenta, ale od 1981 roku znów zameldował się w krajowej czołówce biegaczy. Wygrał cross redakcji „Wieczór”, był trzeci w mistrzostwach Polski na 10 km. Następnie wywalczył srebro w halowych MP na 3 km, bywał w czołówce innych biegów długich w kraju.

– W 1984 roku przeżyłem piękną przygodę, startując w akademickich mistrzostwach świata w Antwerpii – wspomina biegacz. – Był to przełaj na 12 km. W Krakowie trenowałem wtedy u Andrzeja Biernata, a w kadrze u Honorata Wiśniewskiego, który zaaplikował mi przed wjazdem do Belgii zbyt dużo ćwiczeń. Walczyłem na trasie o podium, przybiegłem trzeci, tylko za dwoma Niemcami. Gdyby nie nadmierny wysiłek przed mistrzostwami, pewnie sięgnąłbym po srebro, ale i tak satysfakcja z odebrania medalu za trzecie miejsce była ogromna.

Trener Zbigniew Pierzynka, olimpijczyk z Moskwy, zachęcał Furmanka do maratonów i tenże coraz częściej pojawiał się na tym klasycznym, olimpijskim dystansie. Ukończył 23 biegi maratońskie, startując w licznych miastach Europy. W Sewilli i Brukseli był trzeci, ponadto w czołowej dziesiątce innych zawodów. W krajowym czempionacie w Dębnie osiągnął czwartą lokatę. – Polubiłem maratony, to były udane, satysfakcjonujące występy, bo lubię ruch, bieganie, to moja pasja, a jeszcze wyniki były niezłe – mówi Wiesław Furmanek. – Wtedy też pojawiły się w mej karierze pierwsze pieniądze za starty. Wcześniejsze lata spędziłem jako amator, nie były to czasy dla polskiej „królowej sportu” udane. Brakowało zawodnikom pomocy, stypendiów, obozów. Zdany byłem na siebie i swego trenera. Mieliśmy kłopoty nawet ze zdobyciem najprostszego sprzętu, choćby butów do biegania. Wyjazd w 1982 roku do Frankfurtu, gdzie w sklepach leżał sprzęt rozmaitych marek był dla polskiej ekipy szokiem. Niemniej lata startów wspominam z sentymentem. Karierę biegacza zakończyłem w 1992 roku.

Miał plany studiować w Gliwicach, dostał się tam na Politechnikę, ale trener Henryk Polak przekonał go do Krakowa. W 1979 roku Wiesław Furmanek został lekkoatletą Hutnika i zaczął studia na kierunku transport na Politechnice Krakowskiej. Zwłaszcza na początku było ciężko. – Nie uzyskałem indywidualnego toku studiów – wspomina były biegacz. – Zajęcia przy ulicy Warszawskiej mieliśmy nieraz od rana po 21 wieczorem. Mieszkalem w Nowej Hucie, trenowałem więc na ulicach w ciemnościach. Biegałem np. do zalewu w Zesławicach i z powrotem, bywałem na obiekcie Krakusa. A na studiach żadnej ulgi nie

Wiesław Furmanek

Ur. w 1959 roku w Szczeczeszynie. Absolwent Wydziału Transportu Politechniki Krakowskiej, brązowy medalista akademickich MŚ w przełaju, właściciel firmy.

było. Jeśli zdarzył się jakiś obóz sportowy, zajęcia musiałem skrupulatnie odrabiać. Staralem się godzić studia ze sportem, zaliczałem kolejne lata na Politechnice bez opóźnień. Dopiero po kilku latach znalazło się więcej czasu na sport. Docenił moje zaangażowania jako sportowca w naukę dziekan docent Stachowicz i wręczył mi nagrodę 300 zł.

Biegacz-maratończyk-przełajowiec ukończył w terminie kierunek transport, uzyskując stopień magistra inżyniera. Zawodowo jednak wybrał inną drogę, choć najpierw poświęcał się maratonom, a także porwało go wojsko. Dopiero potem zajął się zawodowo branżą budowlaną, remontową, miał swą firmę. Obecnie Wiesław Furmanek w firmie rodzinnej zajmuje się doradztwem inwestycyjnym, zakupem i sprzedażą nieruchomości, przygotowaniem inwestycji itp.

Jakub Skarbek Malczewski

Weekendy na desce

Rafał Skarbek-Malczewski zdobył tytuł architekta i olimpijczyka

Rafał Skarbek-Malczewski urodził się w Krakowie, a jako dziecko z rodziną zamieszkał w Zakopanem. Był snowboardzistą AZS Zakopane i AZS AWF Kraków Zakopane. W 2006 roku został olimpijczykiem w zimowych igrzyskach w Turynie. Był kilkukrotnym mistrzem i wicemistrzem Czech oraz mistrzem i Słowacji, wicemistrzem Niemiec, brązowym medalistą mistrzostw Włoch, 15. w Pucharze Świata Valmalenco, 4. w mistrzostwach świata studentów – Uniwersjadzie.

Jego ojciec Krzysztof był inżynierem, pracował przy wodnych budowach w kraju. Mama Barbara Hebda pochodziła z Zakopanego, jej ojciec Bronisław uprawiał wyścigi motocrossowe. W latach 70. rodzinę Skarbków-Malczewskich ściągnęła z Krakowa pod Tatry ciocia Rafała Krystyna Wojewódzka-Zgleczewska.

Młody Rafał – pokierowany przez rodziców, lubiących sport – uczył się w Szkole Mistrzostwa Sportowego w Zakopanem, w której polubił narciarstwo. Uczniowie od rana mieli zajęcia sportowe na Nosalu, albo na Kasprowym Wierchu, a po południu wracali do szkoły na obiad i lekcje. Także w Społecznym Liceum Ogólnokształcącym Rafał chętnie udawał się na narty, należał wówczas do WKS Zakopane, a potem, do AZS i AZS AWF Kraków Zakopane. Trenerami jego byli Michał Sitarz i syn Marcin Sitarz. Pierwszą deskę snowboardową pokazał młodemu zawodnikowi Michał Ślizowski.

– Od razu spodobał się mi taka jazda – mówi Rafał Skarbek-Malczewski. – To była nowość, dla mnie ciekawa i z deską już się nie rozstawałem. Każda wolna chwila była poświęcona temu sportowi. Nawet jak byłem w Krakowie na studiach, w każdy piątek jechałem pod Tatry na weekend i cały czas wdrażałem się w snowboardzie. W zakopiańskim AZS

60 lat. AZS Politechniki Warszawskiej 1970-2014 © Piotr Gilon

istniała taka sekcja, ale tam uprawiano gigant, ja kierowałem się raczej w stronę freestyle'u. Lubiłem łączyć szybkość ze skokami. Zacząłem od zawodów krajowych, w 2004 roku wkroczyłem na szlaki międzynarodowe, to już była inna ranga, inne tory, wielka rywalizacja, prawdziwy wielki sport.

Na igrzyskach w Turynie zajął w snowboardcrossie 22. miejsce. – Taki start jest niezapomniany, ale przyznam szczerze, że nie miałem na igrzyskach jakiejś tremy. – mówi. – Wprawdzie z pierwszego przejazdu nie byłem zadowolony, ale w drugim, wiedząc jakie błędy popełniłem, znacznie się poprawiłem.

Startował wielokrotnie w snowboardowi Pucharze Świata, w Pucharze Europy zajmował punktowane miejsca, najwyższe – trzecie w Szczyrku. Był trzykrotnie mistrzem Polski w snowboardcrossie i czterokrotnym wicemistrzem.

Karię zakończył po igrzyskach w Turynie. Powody były proste, już pracował w firmie budowlanej ojca, ożenił się, pojawiła się dwójka dzieci, trzeba było utrzymać rodzinę. Jako snowboardzista praktycznie był amatorem. Pracował wiele godzin dziennie, a na treningi przeznaczał wieczory. Większej pomocy nie miał, trochę z AZS, ale nieraz zostawał bez wsparcia finansowego, sam dojeżdżał autem na wiele zawodów, np. o odnowie medycznej mógł tylko pomarzyć.

Starty i treningowe sportowe godził z nauką. Wybór Politechniki wypływał z podłoża racjonalnego. Nie wiązał zawodowej przyszłości ze sportem, postanowił zdawać na architekturę, która go pociągała, a dobrze rysował. W dodatku bliska mu była działalność zawodowa ojca – budowlanka.

– Studia w Krakowie ukończyłem bez problemu – wspomina. – Oczywiście nie było łatwo, gdyż zajęcia i treningi czy zawody zazębiały się czasowo. Nie miałem indywidualnego toku studiów, mało kto na Politechnice wiedział, że zajmuję się wyczynem sportowym. Dałem jednak radę, np. na wyjazdach sportowych wykonywałem rysunki z architektury. Kadre profesorską wspominać dobrze, wiele mi przekazała wiedzy. Był taki profesor Kurek na budownictwie, ostry, budził strach wśród studentów, ale umiał nauczyć.

Co ciekawe z kolei, snowboardzista miewał z wychowania fizycznego na studiach nie raz tylko „trójkę”. To był efekt nieobecności, gdy zawody kolidowały z zajęciami. Wf studenci odbywali wtedy przy ulicy Podchorążych, grali w koszykówkę, siatkówkę. – Natomiast nie miałem czasu na typowe życie studenckie – wspomina olimpijczyk. – Każdy weekend to był wyjazd w góry na deskę, latem lubiłem uprawiać windsurfing. Nie bywałem więc w klubach studenckich, na zabawach, a na Juwenaliach byłem tylko raz i wtedy bliżej zapoznałem się z moją przyszłą żoną Elżbietą.

Obecnie Rafał Skarbek-Malczewski prowadzi w Zakopanem firmę budowlaną Fachbud. Zajmuje się wszelkimi budowlami na Podhalu i innych regionach kraju, np. w Krakowie

Rafał Skarbek-Malczewski

Ur. w 1976 r. w Krakowie. Absolwent Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej. Olimpijczyk w snowboardcrossie na IO w Turynie w 2006 r. 3-krotny mistrz Polski. Prowadzi w Zakopanem firmę budowlaną Fachbud.

przy salonów samochodowych. 11-letnia córka Ania już kontynuuje pasję ojca, jest w SP nr 3 najlepszą alpejką, z kolei 5-letnia Maja czeka na swój sportowy czas.

– Sport dał mi okazję do wielkiej przygody, przyjemności ze startowania, mogłem odbywać podróże, nawiązywać przyjaźnie – mówi Rafał Skarbek-Malczewski. – Natomiast Politechnice Krakowskiej dziękuję za otrzymaną wiedzę. Zawsze w pamięci pozostaną mi magiczne miejsca jak budynki przy Warszawskiej w Krakowie i nauczający nas tam ludzie z klasą.

Klaudyna Mikołajczyk

Po medale na śniegu

Architekt Klaudyna Mikołajczyk odnosiła liczne sukcesy w snowboardzie

Klaudyna Mikołajczyk, która ukończyła architekturę na Politechnice Krakowskiej, była czołową polską snowboardzistą. Dwukrotnie (w 1999 w Telluride w USA i w 2000 roku w Les Menuires we Francji) została mistrzynią świata juniorów w tej dyscyplinie sportowej. Na Uniwersjadzie w Zakopanem w 2001 roku wywalczyła brąz w snowboardcrossie. Wygrała konkurencję halfpipe we Włoszech w 2000 roku – Trofeo Topolino, nieoficjalne mistrzostwa świata. Była wielokrotną snowboardową medalistką mistrzostw Polski, Pucharu Polski, stawała na podium Pucharu Europy. A oto szczególne osiągnięcia sportowe krakowianki:

MP 1996 halfpipe – srebro, PP 1995/96 halfpipe – srebro, MP 1997 freestyle – złoto, kombinacja – srebro, PP 1996/97 freestyle – złoto, kombinacja – srebro, MP 1998 halfpipe – srebro, kombinacja – brąz, PP 1997/98 freestyle – złoto, slalom równoległy – brąz, kombinacja – srebro, MP 1999 slalom równoległy – brąz, MP 2000 kombinacja – brąz, PP 1999/2000 snowboardcross – brąz, halfpipe – srebro, kombinacja – brąz, MP 2002 snowboardcross – złoto, MP 2003 snowboardcross – srebro, halfpipe – srebro, MP 2004 snowboardcross – brąz, halfpipe – brąz.

Oryginalne swe imię – Klaudyna – zawdzięcza popularnej księżce Colette. Ale w jej domu, blisko krakowskich Błoni i Rudawy, panowała głównie atmosfera sportowa. Ojciec Tomasz Mikołajczyk był mistrzem Polski w samochodowych wyścigach górskich, bardzo dobrze jeździł na nartach. Mama Agnieszka Macierzewska-Mikołajczyk należała do TS Wisła, była medalistką mistrzostw krajowych w pływaniu i kilkakrotną rekordzistką Polski na różnych dystansach. Ciekawostką jest, że pradziadek o nazwisku Hubaczek prowadził jeden z pionierskich w Krakowie warsztatów samochodowych. Nic dziwnego, że po nim i ojcu Klaudyna Mikołajczyk zalicza rajdy samochodowe do swych czołowych pasji. Niemniej jako sport numer jeden wybrała snowboard, choć w kategorii dzieci wygrywała

Klaudyna Mikołajczyk

Ur. w 1981 r. w Krakowie. Absolwentka Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej. Snowboardzistka, mistrzyni Polski, dwukrotna mistrzyni świata junierek, brązowa medalistka Uniwersjady.

pływackie mistrzostwa Krakowa. Od 10 roku życia cały wolny czas spędzała na desce windsurfingowej – do dziś kiedy tylko może szuka fal i wiatru. Lubiła też zjeżdżać na nartach, była w czołówce dziecięcych Lig Narciarskich w województwie, ale w Krakowie nie miała takich warunków do treningów jak młodzież w górach. Toteż kiedy nadarzyła się okazja do wyczynowego sportu, zajęła się przyciąganiem z deską na śniegu, dyscypliną w latach 90. stulecia – dostawała propozycję trenowania z klubem Mini Max z Dąbrowy Górniczej, następnie szybko pojawiła się przyciągająca z kadrami narodowymi – wspomina zawodniczka. – Od razu mogłam rywalizować z najlepszymi. Po trzech miesiącach jeżdżenia na desce wystartowałam w mistrzostwach świata juniorów. Jednak mimo bycia zawodniczką kadry narodowej bez pomocy rodziców, w tym finansowej, nie byłabym w stanie tyle osiągnąć.

Ze swej kariery sportowej mile wspominam wszystkie zgrupowania, cykl Pucharu Polski czy Pucharu Europy, zawody na których panowała genialna atmosfera, rywalizacja połączona z zabawą, ogólnie mówiąc czasy kiedy snowboardem zajmował się jeszcze ISF (International Snowboard Federation), a nie FIS, a z wyników obydwu złote medale mistrzostw świata w rywalizacji junierek, ceni brązowy medal na Uniwersjadzie a także mistrzostwo Polski SBX w 2002 roku – po kilkunastu miesiącach bez jakiegokolwiek treningu.

– Sport jeszcze miał inny walor, mogłam jeździć po świecie. Nie zawsze ze względu na zawody był czas, ale starałam się poznać kraje gdzie startowałam. Także liczyły się nawiązane przyjaźnie ze snowboardzistkami zagranicznymi – opowiada zawodniczka.

Po ukończeniu VII Prywatnego Liceum Ogólnokształcącego Klaudyna Mikołajczyk wybrała na swe studia kierunek architektura. Nie dlatego, że mama go ukończyła (ale potem pracowała w innej dziedzinie – tworzyła unikatową srebrną biżuterię). Szukała studiów, które poszerzą wiedzę o świecie oraz rozwiną w różnych kierunkach, zarówno humanistycznych jak i nauk ścisłych. Przez 2 lata uczyła się rysunku i zdała na Politechnikę. Zajęcia odbywały przy ulicy Warszawskiej jak i przy Podchorążych. Zderzenie sportu ze studiami nie było proste. – Trzeba było poświęcić dużo czasu i zapału, aby pogodzić obie dziedziny – zauważa absolwentka PK. – Ponieważ zarząd Polskiego Związku Snowboardu patrzył przychylnym okiem tylko i wyłącznie na studentów wychowania fizycznego, zostałam wykluczona z kadry i co za tym idzie, ze sportu wyczynowego. Jedyną pomocną osobą okazał się pan Michał Sitarz z klubu AZS AWF Kraków-Zakopane, który kilkakrotnie zabierał mnie na obozy przygotowawcze. Do 2004 roku bez treningów potrafiłam być w czołówce kraju, ale potem startowałam już tylko w zawodach akademickich. Co ciekawe,

w godzeniu zajęć uczelnianych ze sportem bardziej pomagała kadra profesorska niż młodszy stopniem pracownicy. Bardzo dobrze wspominał ówczesne władze Wydziału Architektury, profesor Danutę Kupiec-Hyłę oraz profesor Ewę Węclawowicz-Gyurkovich, w wdzięcznej pamięci zapisał się szef Studium WF na Politechnice Zbigniew Kucia, który m.in. zajmował się snowboardem, nartami, pływaniem... W tym czasie zaczęły być organizowane akademickie mistrzostwa Polski w snowboardzie, bardzo ciekawe i przyjemne imprezy, a ja startowałam jako zawodniczka uczelnianego AZS.

Po zakończeniu studiów i kariery sportowej Klaudyna Mikołajczyk zaczęła szukać swego miejsca w życiu. Obecnie jako architekt zajmuje się projektowaniem wnętrz. Ponieważ jednak zdrowy tryb życia przeważył, ukończyła szereg kursów sportowych oraz podyplomowe studia z tyflopedagogiki. Prowadzi autorskie zajęcia jogi. Jako od 20 lat wegetarianka, a od roku nawet weganka (całkowita rezygnacja z produktów odzwierzęcych), eksperymentuje z kuchnią, zaczęła wyrabiać zdrowe wegańskie (bezcukrowe i bezglutenowe), czekoladki oraz ciasteczka Lani Cookies&Chocolates i właśnie stopniowo wprowadza je na rynek!

Agnieszka Szwarnóg

Katarzyna Batorska, Anna Hazior, Agnieszka Ligięza, Agnieszka Szwarnóg

Na uczelni i na stadionie

Ambitne studentki realizowały też o sportowe cele

Na Politechnice Krakowskiej studiowało wielu sportowców, potrafiących pogodzić wyczyn z nauką. Jedną z nich była **Katarzyna Batorska**, od 2002 roku studentka Wydziału Inżynierii Lądowej. Biegała od 13. roku życia, poprzez krakowskiego Sokoła trafiła do sekcji lekkoatletycznej Cracovii.

Ten zasłużony klub tkwił wówczas na dworze „królowej sportu” w impasie. Przez 13 lat żaden z lekkoatletów Cracovii nie potrafił wywalczyć medalu na jakiegokolwiek krajowej imprezie. Kryzys przełamała 16-letnia Kasia Batorska, zdobywając w Białej Podlaskiej brąz podczas mistrzostw Polski w przełajach juniorek młodszych (zarazem była to Olimpiada Młodzieży). Za rok krakowianka dorzuciła kolejne trofeum, brązowy medal na mistrzostwach Polski juniorek młodszych w biegu na 1500 m. Na młodziczkę biegaczkę zwrócono uwagę; dalsza kariera – wydawało się – stała otworem.

Będąc studentką, Katarzyna Batorska reprezentowała też barwy Klubu Uczelnianego AZS Politechniki Krakowskiej. Startowała w wielu zawodach biegowych, wywalczyła sześć medali (na różnych dystansach) w mistrzostwach Polski politechnik. A dlaczego trafiła do kuźni przyszłych inżynierów?

Anna Hazior, Katarzyna Batorska

Agnieszka Ligęza

Katarzyna Batorska

Ur. 1983 r. w Krakowie, biegaczka, absolwentka PK magister inżynier budownictwa

– Lubiłam w liceum przedmioty ścisłe – mówi teraz. – Z kolei mój trener w Cracovii, pan Roman Kołodziej zabierał naszą grupkę biegaczy na treningi do hali sportowej Politechniki przy Kamiennej. Jakby sportowy los mną pokierował... Na tę uczelnię postanowiłam zdawać. Za sugestią pana Jacka Majki, ówczesnego trenera sekcji lekkoatletycznej na Politechnice, wybrałam kierunek budownictwo ogólne i na trzecim roku trafiłam na specjalizację: drogi, ulice, autostrady. Jednak po roku zrezygnowałam z niej, zmieniłam na technologię i organizację w budownictwie. Pracę magisterską „Kształtowanie się cen na rynku budowlanym” pisałam u dr Teresy Zajączkowskiej. Były to końcowe lata pierwszej dekady naszego wieku, trwał boom budowlany, moja praca była jak najbardziej „na czasie”.

Katarzyna Batorska nie miała zwykłych zajęć z wf podczas studiów, bo trenowała w AZS. Także działała w Klubie Uczelnianym, będąc w zarządzie sekretarzem. Współorganizowała szereg imprez sportowych dla studentów, a sama też w nich uczestnicząc (siedmiokrotnie), jak w corocznym Biegu Kościuszkowskim.

Sport godziła z nauką. – Nie miałam z tym większych problemów – ocenia. – Jeśli przytrafiały się jakieś potknięcia, to nie z winy sportu. Spotykaliśmy się w studenckich grupach w akademickich na Czyżynach i uczyliśmy się wspólnie. Takie zbiorowe przyswajanie wiedzy bardzo mi odpowiadało. Nie ślęczałam nad książkami. Jak już przysiadłam do nauki, przyswajałam ją szybko. Taryfy ulgowej jako sportsmenka nie miałam. Spotkałam na uczelni wiele życzliwości, np. wspierał mnie zawsze dobrą radą trener Jacek Majka, wykładowca Mirosław Boryczko, czy ówczesna kierowniczka administracji Wydziału, pani Lidia Ponanta. Nie uważam, że nie można sportu pogodzić ze studiami.

Absolwenta Politechniki, magister inżynier Katarzyna Batorska znalazła ciekawą pracę w firmie Włodzimierza Drabczyńskiego, która zajmuje się odnową zabytków. Z kolei założyła własną: Invest Area. Pracuje przy renowacji zabytkowych budowli, przeważnie jako kierownik robót czy budowy lub inspektor nadzoru. Była przy odnawianiu krakowskich Sukiennic i podziemi Rynku Głównego, przy renowacji elewacji katedry wawelskiej, Pałacu Czapskich...

Nie miała jednak szczęścia w kontynuowaniu kariery sportowej. Stopniowo nasilały się u zawodniczki problemy ze ścięgnem achillesa. Lekarze nie rokowali pełnego wyleczenia na potrzeby wyczynowego sportu, z żalem musiała przedwcześnie opuścić stadiony i hale. Teraz uprawia sport rekreacyjnie: biegi, tenis, narty, nawet windsurfing.

Koleżanką Katarzyny Batorskiej z Cracovii oraz Klubu Uczelnianego AZS Politechniki Krakowskiej była **Anna Hazior**. Równolatki, obie trenowały pod okiem Romana Kołodzieja, zdecydowały się też zdawać na tę samą uczelnię.

Anna Hazior dobrze spisywała się w zawodach szkolnych, w gronie adeptów sportu była szybka, od 1997 roku podjęła systematyczne treningi. Po trzech latach zdobyła brązowy medal mistrzostw Polski junierek młodszych w biegu na 800 m. Za rok wywalczyła srebro na tym samym dystansie w halowych MP junierek. W 2002 roku miała srebrny krążek przełajach na 2000 m oraz na 1500 m w mistrzostwach kraju junierek. W 2004

Złota Anna Haziór i srebrna Katarzyna Batorska

Anna Haziór-Solakiewicz

Ur. 1983 r., absolwentka PK, biegaczka magister inżynier budownictwa

roku trafiła do reprezentacji Polski, na stadionie AWF rywalizowała na 800 m. Była pierwszą po 25 latach osobą z lekkoatletycznej sekcji Cracovii, która otrzymała powołanie do kadry narodowej. Talent zawodniczki się rozwijał, rok potem uczestniczyła w młodzieżowych mistrzostwach Europy w Erfurcie, choć start był pechowy, przekroczyła linię toru. Reprezentowała z kolei barwy Polski w trójmeczach z Grecją i Katalonią.

Jako seniorka w 2006 roku ustanowiła na 800 m rekord życiowy 2.04,96, co rokowało spore nadzieje. W kolejnym sezonie zmieniła barwy klubowe na AZS AWF Kraków, a jej trenerem został Zbigniew Król. Zdobyła brązowy medal w halowych MP seniorek. W trakcie kariery reprezentowała też macierzystą uczelnię w zawodach studenckich, w 2005 roku wygrała bieg na 800 m w ramach mistrzostw Polski szkół wyższych oraz na 400 m w MP politechnik. Kiedy wydawało się, że nadejdą kolejne sukcesy, nastąpiło naderwanie ścięgna podszewowego w lewej nodze. Musiała przedwcześnie, w wieku 25 lat, zakończyć karierę, ale i tak jej dokonania na bieżni sytuują ją w gronie najlepszych sportowców w dziejach Politechniki.

– Wybrałam Politechnikę Krakowską i budownictwo ogólne, bo odpowiadał mi profil studiów, w liceum miałam poszerzony program przedmiotów ścisłych – mówi Anna Haziór-Solakiewicz. – W dodatku trener Kołodziej nieraz prowadził dla biegaczek zajęcia w hali sportowej Politechniki przy ulicy Kamiennej i zachęcał do studiów murach tej uczelni. Studia szły mi dobrze, przyczyniła się do tego atmosfera, panująca na Politechnice. Sportowcy byli przez wykładowców mile widziani. Pamiętam, jak motywował mnie obecny rektor Politechniki, profesor Kazimierz Furtak, żebym w nauce nie zadowalała się „trójkami” na egzaminie, ale zbierała takie same laury jak w sporcie. Profesor też był kiedyś lekkoatletą i godził sport ze studiami na Politechnice. Na egzamin u niego z fundamentów specjalnych byłam przygotowana celująco.

Bardzo pomagał magister Mirosław Boryczko w dopasowaniu zajęć z wyjazdami na obozy. Ale i na zgrupowaniach wieczorami nie traciłam czasu. Na obozie sportowym w Spale pisałam pracę inżynierską „Projekt hali sportowej”, promotorem był doktor inżynier Marcin Radoń. Kiedy po kontuzji zesłam już z bieżni, napisałam pracę magisterską „Analiza kosztów planowanych a rzeczywistych remontu obiektu zabytkowego na przykładzie podziemi Sukiennic” pod kierunkiem doktor inżynier Agnieszki Leśniak.

Podobnie jak jej koleżanka Batorska, Anna Haziór-Solakiewicz trafiła do pracy, w której pomaga ratować krakowskie zabytki. Jest zatrudniona w FF-Bud Jan Filipowicz. (Przedsiębiorstwo Rewaloryzacji Zabytków Kraków S.A.) Pracuje jako kierownik budowy albo robót. Zajmowała się odnawianiem podziemi krakowskiego Rynku, także szybem „Regis”

w kopalni soli w Wieliczce. Kierowała 40-osobową brygadą męską podczas renowacji starych kamienic przy ulicy Floriańskiej i Świętego Marka.

– Bardzo lubię swoją pracę – mówi magister inżynier Anna Haziór-Solakiewicz. – Nie mam problemów z podopiecznymi, może na początku jest chwila zdziwienia, iż szefem jest kobieta, ale wszystko szybko wraca do normy. Kobiet w budownictwie jednak jest coraz więcej. Praca przy odnawianiu zabytków jest ciekawsza od stawiania całkiem nowego budynku. Mam satysfakcję, że wkładam swą część do ratowania zabytkowej substancji miasta.

Jedną z najszybszych Polek jest **Agnieszka Ligęza-Ryś**. Ukończyła Politechnikę Krakowską, nadal uprawia sprinty.

Pochodzi z Tarnowa, z dzielnicy Mościce. Jej ojciec pasjonował się budownictwem, w domu był wiele książek o tej tematyce i taki kierunek nauki zainteresował młodą licealistkę. Tak więc pod wpływem taty córka wybrała budownictwo. Nigdy nie żałowała pójścia na kierunek techniczny. – Pierwszy rok był trudny – mówi pani Agnieszka. – Jak to zwykle bywa na początku, a nauki sporo. Niemniej wszystko zdawałam, a kiedy egzaminy kolidowały ze sportem, składałam podania o przeniesienie, ale na wcześniejszy termin. Tak, aby jak najszybciej mieć wolny czas na sport. Nigdy nie miałam indywidualnego toku studiów, skończyłam je w trybie zwykłym, czyli jak studenci, którzy nie uprawiają sportu. Udało się mi połączyć naukę z wyczynem na wysokim poziomie. Pracę magisterską pisałam o posadowieniu na palach galerii handlowej „Millenium” w Rzeszowie. Promotorem był doktor inżynier Zapał. Na obronę pracy na uczelni przybyli moi rodzice, pewnie denerwowali się bardziej ode mnie, ale potem byli zadowoleni z efektu.

Jednak ambitnej studentce mało było wiedzy, złożyła podanie na Wydział Mechaniczny PK i po ukończeniu drugiego kierunku została specjalistą BHP na budowach, więc ma dwie specjalizacje, co daje większe perspektywy zawodowe. Obecnie pracuje w Powiatowym Inspektoracie Nadzoru Budowlanego.

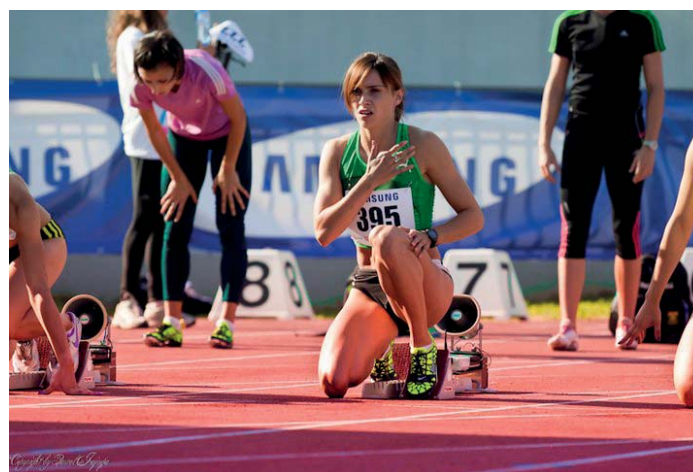
Magister inżynier Agnieszka Ligęza-Ryś jest przykładem, że można pogodzić naukę ze sportem. Trzeba tylko rozsądnie ułożyć plan zajęć i nigdy nie odkładać nauki na później, by nie narastały zaległości, starać się realizować program w terminie. W swej rodzinie miała pewne wzory sportowe, tata trochę grał w piłkę nożną, a dziadek uprawiał gimnastykę i był trenerem podnoszenia ciężarów. Z kolei brat Łukasz poszedł w ślady siostry, jest na Politechnice Krakowskiej i trenuje biegi w AZS AWF Kraków.

Do tego klubu należy obecnie Agnieszka Ligęza-Ryś. Zaczęło się od biegów na 60 metrów podczas zawodów szkolnych w Tarnowie, miała 15 lat. Pierwszym trenerem był Emil

Agnieszka Ligęza-Ryś

Ur. 1986 r., absolwentka PK,
magister inżynier budownictwa
sprinterka

Agnieszka Ligęza przed biegiem

Wzorek, potem Ryszard Jasicz. Należała do MŁUKS Tarnów, następnie w Krakowie Wawel, gdzie trenerem była Anna Dejner. Aktualnie w akademickim klubie szkoleniowcem sprinterki jest Marcin Nowak, były najlepszy polski sprinter. W 2009 roku krakowska biegaczka była czwarta w mistrzostwach Polski na 200 m, w następnym roku piąta, a w 2001 r. została wicemistrzynią kraju. Zdobyła też srebro na młodzieżowych MP. Uczestniczyła w lekkoatletycznych mistrzostwach świata w 2011 r. w Daegu (Korea Południowa), biegając w reprezentacyjnej sztafecie 4×100 m.

Agnieszka Szwarnóg jest absolwentką Politechniki Krakowskiej, magistrem inżynierem architektem. Zarazem czołową polską zawodniczką w chodzie sportowym, olimpijką z Londynu.

Bardzo wysoko ceni 8. miejsce na 20 km na Uniwersjadzie w chińskim Shenzhen, gdzie startowała w gronie czołowych chodziarek świata, jak i 8. miejsce drużynowo w Pucharze Świata w Meksyku (data????). Jest dwukrotnie srebrną (lata 2006 i 2012) medalistką mistrzostw Polski na 20 km, ponadto zdobyła brąz. W hali w Spale w krajowym czempionacie na 3000 m wywalczyła srebro (2009) oraz brąz (2010). Zdobywała miejsca na podium w kategoriach młodzieżowej i juniorskiej, wśród senierek była wicemistrzynią Austrii i Niemiec. Szczególnym przeżyciem był występ w igrzyskach olimpijskich w Londynie w 2012 r.

– Do tej pory nie uczestniczyłam w mistrzostwach świata ani Europy, toteż olimpijski start był dla mnie absolutnym debiutem w najważniejszych imprezach globu – mówi Agnieszka Szwarnóg. – Moje marzenie się spełniło, zostałam olimpijką. Wiele czasu wraz

Agnieszka Szwarnóg

z trenerem Waławem Mirkiem poświęciliśmy na przygotowania do wyjazdu na igrzyska, wywalczyłam minimum PZLA i pojechałam nad Tamizę. W swym debiucie zajęłam na dystansie 20 km 22. miejsce, dla mnie satysfakcjonujące, bo to była premiera w tak szczególnej imprezie. A wystartowało 67 chodziarek. Ważne, że doszłam do mety, wytrzymałam na dystansie i zdobyłam cenne doświadczenia. Na kolejnej wielkiej imprezie będę już obytą z podobną atmosferą, jaka panowała w Londynie. Moim celem są kolejne igrzyska, które w 2016 roku odbędą się w Rio de Janeiro.

Po igrzyskach los jednak nie był zbyt łaskawy dla chodziarki AZS AWF Kraków. W 2014 roku często przebywała u lekarzy, walczyła bowiem z perypetiami zdrowotnymi. To ogromnie rzutowało na treningi i starty, w tym sezonie nie udało się jej ani razu wystartować na koronnym dystansie 20 km. Na szczęście pechowy sezon dobiegł końca, finałem była pomyślna diagnoza medyczna.

– Jestem wyleczona, zdrowa i co ważne, mogę poświęcić się sportowi – mówi Agnieszka Szwarnóg. – Nie wyobrażam sobie teraz życia bez chodu sportowego, to moja pasja. Nic mnie nie zraża, chcę nadal trenować i uczestniczyć w wielkich imprezach. W 2015 roku będą mistrzostwa świata w Pekinie, w 2016 igrzyska w Rio – to moje kolejne cele. Nie będzie łatwo. Z powodu kłopotów ze zdrowiem i absencji w zawodach straciłam finansową pomoc PZLA, zaczynam jakby od zera. Mogę liczyć tylko na pomoc rodziców, może sama też zarobię na własne utrzymanie sportowe.

Zawodniczka pochodzi z Dobczyc, tam mieszka z rodzicami, tylko w czasie studiów miała akademik w Krakowie. Gdy uczyła się jeszcze w liceum, zapisała się do sekcji lekkoatletycznej AZS AWF Kraków i ćwiczyła pod okiem trenera Waławę Mirka. Zaczynała od biegów, ale spodobał się jej chód sportowy. Doszła do czołówki krajowej. Nie zraża się, że podczas ostatnich mistrzostw Europy w Zurychu polski chód wypadł słabo. Wierzy, że następcy i następczyni Roberta Korzeniowskiego znów ostro pójdą do boju. Poziom polskiego chodu kobiet uważa za wysoki.

Kiedy kończyła liceum, myślała o filologii angielskiej. Zabrakło jej niewiele, aby się dostać. Za radą swego szwagra Macieja Roga, a sam lubiła rysować, zdała na architekturę na Politechnikę. – Studiowałam 5 lat plus zrobienie dyplomu – wspomina. – Nie było łatwo, jako zawodniczka nie miałam żadnej taryfy ulgowej, a licznych obozów i startów nie brakowało. Podtrzymywał mnie na duchu mgr Jacek Majka z Centrum Sportu. Trafiłam pod koniec studiów na życzliwe osoby: dziekana profesora Dariusza Kozłowskiego oraz doktora Tomasza Kozłowskiego. U tego drugiego w Katedrze Architektury Mieszkaniowej zrobiłam dyplom. Zaprojektowałam Centrum Sportowe na krakowskim Zakrzówku. Pracę obroniłam na piątkę. Do dziś z obydwoma naukowcami utrzymuję znajomość, kibicując mojej karierze sportowej.

Obecnie Agnieszka Szwarnóg pracuje w firmie szwagra Art House Studio i nabywa doświadczenie zawodowe jako architekt. Pewnie w przyszłości będzie projektować obiekty użyteczności publicznej. Pracę dzieli ze sportem; uważa, że w chodzie sportowym jeszcze wiele ma do zdobycia i zrealizuje kolejne marzenia.

Agnieszka Szwarnóg na prowadzeniu

Agnieszka Szwarnóg

Ur. w 1986 r. w Myślenicach. Absolwentka Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej, zawodniczka chodu AZS AWF Kraków, olimpijka, medalistka MP.

70 wydarzeń sportowych
w 70-leciu Politechniki Krakowskiej

Sport – humanizm w kształceniu

Zadaniem uczelni jest nie tylko wykształcenie dyscypliny umysłu w danej dziedzinie wiedzy, dającej możliwość podejmowania pracy zawodowej. Także – w równym stopniu – kształcenia humanistycznego, to znaczy nabycia nawyku permanentnego studiowania, umożliwienie studentowi poznania aspektów podejścia etycznego i obywatelskiego do zawodu. Bycia otwartym na naukowe i nienaukowe dziedziny, w tym również wykształcenia nawyku uprawiania sportu kwalifikowanego i prozdrowotnego. Jubileusze skłaniają do wspomnień i przywoływania zdarzeń z minionych lat. Tak jest też przy okazji jubileuszu 70-lecia Politechniki Krakowskiej. Siedem dekad w trakcie których wydarzenia sportowe, sportowcy i ludzie sportu na trwale zapisali się w historii naszej uczelni. W latach 40. i 50. XX wieku z przekazu ówczesnych studentów oraz informacji prasowych, dowiadujemy się o aktywności sportowców Politechniki.

I. Początki sportowej aktywności na Politechnice Krakowskiej

Pierwszy obiekt sportowy PK1 – bieżnia na dziedzińcu, boisko na Warszawskiej odgruzowywanie dziedzińca PK

Rozpoczynający studia w 1950 roku zastali wewnętrzny dziedziniec naprzeciw budynku Wydziału Komunikacji (później Wydz. Mechanicznego, dziś Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej) jeszcze w gruzach. Sterty zniszczonych cegieł, desek itp. należało najpierw uprzętnąć, aby myśleć o najbardziej podstawowych obiektach sportowych. Najprościej (i najtaniej) wykonać było coś przypominającego bieżnię lekkoatletyczną i boisko do siatkówki. Stało się to szybko, bo już ci, którzy zaczęli studia w 1953 roku mogli biegać po bieżni, posiadającej jeden tor, widoczny na zdjęciu (na tle biblioteki i stołówki), po którym maszerują nowo przyjęci studenci na odprawę przed międzywydziałowymi zawodami lekkoatletycznymi pierwszego roku. Na kolejnym zdjęciu apel tychże studentów (trawa na boisku jeszcze nie dość przyjazna). Gotowe też było boisko do siatkówki, z którego często korzystali pracownicy (równie chętnie pracowali przy porządkowaniu i niwelacji terenu). Na zdjęciu po lewej atakujący prof. Roman Ciesielski (wówczas Katedra Statyki i Wytrzymałości Materiałów) i wystawiający asystent Stefan Piechnik (wówczas Katedra Matematyki). Kolejne zdjęcie, z roku 1954, prezentuje pomieczową „odnowę biologiczną”.

- 1 „PK” – był to nie tylko powszechnie używany *nickname* dla Wydziałów Politechnicznych AGH, ale wyraz dążeń zarówno kadry, jak i studentów do powołania samodzielnej Politechniki Krakowskiej. Nazwa ta już nazajutrz po wyzwoleniu Krakowa zawisła na olbrzymim transparencie na *Domu Technika* przy ul. Staszewskiego

Nowo przyjęci studenci maszerują na odprawę przed zawodami lekkoatletycznymi, lata 50.

Apel nowo przyjętych studentów przed zawodami międzywydziałowymi

Atakujący prof. Roman Ciesielski (wówczas Katedra Statyki Odnowa biologiczna pod pompką wodną – i Wytrzymałości Materiałów) i wystawiający asystent pierwszy z lewej późniejszy profesor Edward Maciąg Stefan Piechnik (wówczas Katedra Matematyki) i Stefan Piechnik

Budowa salki przy ulicy Podchorążych

Politechnika, a właściwie Wydziały Politechniczne przy AGH, w latach 50. nie posiadały własnych obiektów sportowych. Na zajęcia wf udawaliśmy się do sali gimnastycznej liceum Sobieskiego – Wspomina profesor Zbigniew Mendera, wówczas student, działacz AZS – a pływanie odbywało się w obiekcie YMCA przy ulicy Krowoderskiej. Otrzymaliśmy salkę przy ulicy Podchorążych (w okolicach dzisiejszego Uniwersytetu Pedagogicznego), ale najpierw trzeba było ją przygotować. Pogłębialiśmy ją, wywożąc tony ziemi i gruzu, a następnie musieliśmy ułożyć podłogę z klepki dębowej i zamontować przy ścianach drabinki. Na środku powstało boisko do gier zespołowych, tj. siatkówka, koszykówka itp. Tak spędzali studenci wolny czas od nauki. Królowała siatkówka, biegi, skoki i pływanie – to były pasje studentów. Najaktywniejszymi w tych pracach „inwestycyjnych” byli studenci Wydziału Mechanicznego: Wiesław Własnowolski (ówczesny przewodniczący koła AZS PK – obecnie mieszkający w Krakowie), Jacek Pawłowski (ówczesny kierownik Wydziału Organizacyjnego Koła AZS PK – obecnie mieszkający w Toronto, Kanada) i Gerard Podlasek (z kierunku Komunikacji Wydziału Budownictwa Lądowego – przewodniczący AZS PK po 1956 roku).

Salka do zajęć wychowania fizycznego przy ulicy Podchorążych – wybudowana przy dużym udziale studentów.

Budynek przy ulicy Podchorążych – siedziba Studium Wychowania Fizycznego i Sportu w latach 50–90 XX wieku

Turniej Międzyuczelniany w piłce nożnej w 1945 r. – międzyuczelniane zawody piłkarskie

Cytując za publikacją prasową „Start-u”, nr 4 z 23 lipca 1945 r., odnotowujemy: „– Z inicjatywy krakowskiego AZS zorganizowano turniej międzyuczelniany w piłce nożnej. 17 i 18 lipca 1945 r. rozegrano mecze piłkarskie o Puchar Kryształowy, ufundowany przez rektora Akademii Handlowej, profesora Albina Żabińskiego. Wyniki: Akademia Handlowa – UJ 9:2 (6:1), Akademia Górnicza – Politechnika 2:2; bramki dla Politechniki zdobyli Tarczyński i Pytlik. Mimo 155 minut gry spotkanie nie przyniosło rozstrzygnięcia. Zarządzono losowanie i do finału zakwalifikowała się drużyna AG. Pierwsze miejsce zdobyła AH, pokonując AG 4:1. Trzecie miejsce UJ, zwyciężając Politechnikę walkowerem.”

Otwarcie przystani AZS w Krakowie przy ulicy Kościuszki

W czasopiśmie „Start”, nr 4 z 23 lipca 1945 r. warta odnotowania jest obecność rektora PK na otwarciu przystani AZS w Krakowie.

„Upalna, bezchmurna niedziela 22 lipca 1945 r. pozostanie dniem pamiętnym dla historii krakowskiego AZS. Po olbrzymich zabiegach, wysiłkach i trudach, tak ze strony władz akademickich, jak i młodzieży wyższych uczelni, dokonano w tym dniu uroczystego poświęcenia i otwarcia pierwszej w Krakowie po wojennych zniszczeniach przystani sportów wodnych. Uroczystość tę uświetnili swoją obecnością przedstawiciele władz miejskich i sportowych oraz rektorzy wyższych szkół, przedstawiciele kuratorium, zaś podniesienia flagi państwowej i bandery klubowej dokonał Kazimierz Walter, prezes AZS. W otwarciu przystani wziął udział również rektor Politechniki prof. Izydor Stella-Sawicki.”

Międzyuczelniane zawody pływackie na pływalni YMCA

Również w czasopiśmie „Start „nr 11 z 12 marca 1946 r.– czytamy – „W punktacji ogólnej zawodów pływackich zwyciężyła Politechnika przed Akademią Górniczą i Uniwersytetem Jagiellońskim. Podajemy konkurencje, w których zwyciężyli studenci Politechniki: 50 m stylem klasycznym – Romer, sztafeta 3×50 m stylem zmiennym – Nowakowski, Romer, Piwowarczyk; sztafeta 5×50 m stylem dowolnym – Kucz, Piwowarczyk, Gadomski, Romer, Nowakowski. Po zawodach nastąpiło wręczenie pucharu, ufundowanego przez rektora Akademii Handlowej profesora Albina Żabińskiego.”

Pochód inauguracyjny, ul. Krupnicza, 31 maja 1945 r. Od lewej: Izydor Stella-Sawicki, Walery Goetel, Jan Krauze

Koło Sportowe AZS Politechniki Krakowskiej

Ważną odnotowaniem jest informacja w czasopiśmie „Piłkarz” nr 52, z 28 listopada 1949 r., gdzie znajdujemy pierwsze informacje o działalności Koła Uczelnianego AZS PK.

„Krakowski AZS liczył 11 kół na wszystkich wyższych uczelniach Krakowa. Koła te zaczęły powstawać w 1949 r. Koło Politechniki posiadało 6 sekcji: gimnastyczną, lekkoatletyki, narciarską, piłki ręcznej (siatkówka, koszykówka), piłki nożnej, pływacką. Członkowie AZS brali udział w masowych imprezach sportowych, jak np. w Biegach Narodowych, marszach jesiennych. Wśród mężczyzn (19–29 lat) najlepszy był lekkoatleta Chrapusta z AZS Politechnika.”

Turniej międzyuczelniany w siatkówce i tenisie stołowym

W 1950 roku w „Piłkarzu”, nr 10 z 6 marca 1950 r., oraz nr 47 z dnia 30 października czytamy: „– Koła Sportowe AZS organizowały turnieje międzyuczelniane jak w piłce siatkowej o Puchar Krakowskiego AZS. Wyniki: 1. Akademia Lekarska, 2. Akademia Handlowa, 3. Politechnika, 4. Akademia Górnicza, 5. Państwowa Wyższa Szkoła Pedagogiczna, 6. UJ. Koło AZS Politechniki zorganizowało międzyuczelniany turniej tenisa stołowego w Domu Medyków. Udział wzięło 67 zawodników, w tym 14 kobiet.”

Międzynarodowe Mistrzostwa Politechniki w narciarstwie z okazji Jubileuszu 50-lecia AZS Kraków

Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w narciarstwie alpejskim opisane zostały szczegółowo w rozdziale „Ważniejsze wydarzenia sportowo – organizacyjne”. Z uwagi na nietypowy wymiar zawodów z udziałem ekip zagranicznych warto odnotować to wydarzenie w odrębnym punkcie. Tak opisywał to w roku 1958, w numerze 14 i 19 „Głos Sportowca”: – 5–6

1. Lata 50., na trasie slalomu
Zbigniew Mendera

2. Mistrzostwa Politechniki w narciarstwie alpejskim, lata 50.

1

2

kwietnia 1958 r. odbyły się mistrzostwa Politechniki z udziałem 11 polskich uczelni i narciarzy z uniwersytetu w Cambridge. Ogólny poziom mistrzostw był poprawny, a czołówka nawet bardzo dobra, jak zresztą świadczą nazwiska zwycięzców obu konkurencji tj. slalomu giganta (Włodzimierz Czarniak, Jan Kunczyński i Jerzy Korzeniowski) i slalomu specjalnego (J. Korzeniowski, W. Czarniak, J. Kunczyński) – wszyscy studenci PK. W punktacji drużynowej zwyciężyła PK przed Politechniką Śląską, Akademią Medyczną Kraków, AZS Kraków, Politechniką Wrocław, AZS WSWF Kraków, ASP Kraków i Uniwersytetem Cambridge).

II. Upowszechnianie kultury fizycznej wśród studentów Politechniki Krakowskiej

Spartakiada, Cracoviada, Igrzyska – zawody studentów I roku

Przez ponad sto lat istnienia Akademickiego Związku Sportowego kilkakrotnie zmieniała się formuła rywalizacji międzyuczelnianych na poziomie regionalnym i krajowym. Jedną z form rywalizacji sportowej były zawody dla studentów pierwszego roku. Dla trenerów sekcji była to doskonała okazja do przyglądnięcia się nowym studentom-sportowcom. Dla wielu uczestników tych zawodów był to początek kariery sportowej. Krakowska rywalizacja w latach 60. nosiła nazwę spartakiady lat pierwszych, by z czasem przekształcić się w Cracoviadę. W rywalizacji spartakiadowej uczestniczyli pływacy, lekkoatleci, judocy, tenisiści stołowi, przedstawiciele innych sportów indywidualnych i gier zespołowych. Pod koniec lat 90. zaprzestano rozgrywania zawodów pierwszoroczników. Do rozgrywek powrócono z początkiem drugiej dekady XXI wieku pod nazwą Igrzyska Studentów Lat Pierwszych w sportach indywidualnych i drużynowych. Eliminacje odbywają się na poziomie regionalnym, a najlepsi z poszczególnych województw rywalizują o palmę pierwszeństwa w kraju. Obok Małopolskich Mistrzostw Akademickich i Akademickich Mistrzostw Polski Igrzyska Studentów I Roku są kolejną okazją do sportowej rywalizacji, ale też integracyjnych spotkań sportowego środowiska akademickiego. W rywalizacji lekkoatletów na krakowskim podwórku zmieniała się nie tylko nazwa, ale też miejsce odbywania mityngów. Przez wiele lat drugiej połowy XX wieku miejscem rywalizacji były stadiony lekkoatletyczne Wawelu i Cracovii. Nieste-

Spartakiada studentów I rocznika, 1964 r. – mecz Wydziałów Wodnego i Łądowego w piłkę ręczną

1

2

3

4

5

1. 400 m WKS Wawel 1966 r.
2. Lekkoatleci PK – 1981 r., stadion Cracovii
3. Cracoviada, lata 90., stadion AWF
4. Najlepsi z rektorów, Cracoviada 21 X 84 r.
5. Sekcja pływacka, lata 80.

ty, upływ czasu nie oszczędził tych obiektów i od lat 90 rywalizację przeniesiono na stadion krakowskiego AWF. Tradycją zawodów dla lat pierwszych w lekkoatletyce był udział władz uczelni, konkurujących w zawodach wieloboju lekkoatletycznego.

Międzyuczelniane, międzywydziałowe i wydziałowe spartakiady

Na nielicznych obiektach uczelnianych dzięki wspólnym działaniom pracowników Studium WF i Koła AZS Politechniki w latach 50. organizowano spartakiady międzyuczelniane, międzywydziałowe, i wydziałowe. Studenci i pracownicy Politechniki rywalizowali w formule meczów ligowych w różnych dyscyplinach. W maju 1957 r. zorganizowano spartakiadę studencką w tenisie stołowym, siatkówce i koszykówce. Pierwsze miejsce zajął Wydział Lądowy przed Wydziałem Wodnym i Wydziałem Mechanicznym. Również w tym roku odbyły się finałowe spotkania szkół wyższych Krakowa w siatkówce. W ogólnej punktacji zwyciężyła Politechnika przed AGH i WSWF. Również pracownicy w początkach Politechniki Krakowskiej rywalizowali w rozgrywkach pomiędzy wydziałami i uczelniami.

Tak odnotowano w kronikach Klubu Uczelnianego AZS rywalizację w ramach spartakiad. W maju 1964 r. rozegrano spartakiadę uczelnianą w lekkoatletyce, koszykówce, siatkówce i piłce ręcznej. W lekkoatletyce rozegranej 6 maja w klasyfikacji drużynowej klasyfikacja kobiet wyglądała następująco: 1. Budownictwo Lądowe, 2. Architektura, 3. Mechaniczny, 4. Budownictwo Wodne, wśród mężczyzn klasyfikacja końcowa prezentowała się następująco: 1. Mechaniczny, 2. Budownictwo Wodne, 3. Budownictwo Lądowe, 4. Architektura, co dało końcowy obraz w punktacji drużynowej: 1. Mechaniczny, 2. Lądowy, 3. Wodny, 4. Architektura. Najlepszymi zawodnikami zostali Elżbieta Cisek (BL), Teresa Czachor (WM), Marta Sarama (BL) oraz Kazimierz Zapart (BW), Klaudiusz Wullert (WA), Władysław Remilak (WM). Komisję sędziowską tworzyli Aleksander Rybka i Kazimierz Milówka.

10–14 maja 1964 r. odbyły się zawody w koszykówce. Zwyciężył Wydział Budownictwa Wodnego przed Budownictwem Lądowym i Architekturą. Najlepszymi strzelcami zostali Andrzej Kolek (BL) zdobywca 53 pkt oraz Andrzej Iwaniec (BW) 46 pkt i Zygmunt Swoboda (WM) 43 pkt.

W turnieju siatkówki kobiet zwyciężyło Budownictwo Lądowe przed Mechanicznym, Budownictwem Wodnym i Architekturą. U mężczyzn kolejność wyglądała następująco: 1. Mechaniczny, 2. Budownictwo Lądowe, 3. Budownictwo Wodne.

15–17 maja rozegrano zawody w piłkę ręczną, przeprowadzone przez mgra Aleksandra Rybkę. Wyniki: 1. Budownictwo Wodne, 2. Mechaniczny, 3. Budownictwo Lądowe. Najwięcej bramek zdobyli: Ratomski (BW) 13, Socha (WM) 10, 3. Krzyński.

Lata 50., studenci PK oraz mgr Aleksander Rybka -

Spartakiada międzyuczelniana pracowników, mecz UJ – PK w siatkówce, pierwszy z prawej kapitan PK Stefan Piechnik

Dni Sportu na uczelni i w domach studenckich w latach 60. i 70.

W latach 60. i 70. działalność AZS skupiła się przy domach studenckich, gdzie organizowano cykle turniejów pod hasłem „Dni Sportu na Uczelni” oraz „Dni Sportu w DS.” Dzięki aktywności i kreatywności kolegów z AZS możemy przywołać kolejne imprezy pod nazwą zawody DS. „Nowinki” oraz DS. „Bydgoska”. Studenci mieszkający w akademikach przy Bydgoskiej organizowali działalność sportową na pobliskich boiskach. Piłkarze grali na „Wembley”, jak nazywali boisko asfaltowe, okupowane przez siebie od rana do nocy. Tutaj walczyły także ze sobą reprezentacje pięter, bloków czy roczników.

Na początku lat 70. Tadeusz Zając, Stanisław Miłkowski i Edward Wójcik zaangażowali się w działania organizacyjne, wspierani przez kolegów z AZS. Tak w kronice AZS odnotowano imprezy sportowe w ramach dni DS. w roku 1973 r.

- 7 grudnia 1973 r. – Szachowe Mistrzostwa DS. „Nowinki”,
- 13 grudnia 1973 r. – turniej tenisa stołowego DS. „Nowinki”,
- 15 grudnia 1973 r. turniej piłki siatkowej mężczyzn,
 1. miejsce – V rok, Chemia, w składzie: A. Podskalny, W. Niedziałkowski, K. Moskała, J. Zięba,
 2. miejsce – III rok, Mechaniczny,
 3. miejsce – V rok, Budownictwo Łądowe.

W kwietniu 1974 r. w ramach Dni Sportu DS. „Nowinki” rozegrano: turniej badmintonu, szachowy, piłki nożnej, piłki siatkowej, piłki ręcznej, zawody w przeciąganiu liny, wyścig rowerowy. Kolejny turniej badmintonu został rozegrany 25 maja 1974 r.

Dni Sportu 1974 r. –
Robert Dietrich

Dni Sportu 1974 r. – Ryszard Florek

Na początku roku akademickiego 1974/75, 21 października 1974 zorganizowano „Dni Sportu PK”, które stanowił cykl imprez sportowych tj. międzynarodowy turniej piłki nożnej, międzywydziałowe turnieje w piłce siatkowej, piłce koszykowej, piłce ręcznej lat I. W ramach wspomnianych „Dni Sportu PK” rozegrane ponadto mistrzostwa PK w badmintonie, w tenisie stołowym, w szachach. W dniach 20–29 listopada 1974 r. rozegrano turniej piłki siatkowej mężczyzn o mistrzostwo Ds. „Nowinki”. W turnieju brydżowym rozegranym 28 listopada 1974 r. na pierwszych 3 miejscach kolejno uplasowały się pary: 1. Gobczak – Polak, 2. Garbacik – Prygar, 3. Kopczyński – Czopek.

W rozegranym 2 marca 1975 turnieju piłki siatkowej kobiet 1. miejsce zajął zespół w składzie: Małgorzata Wróbel, Maria Witek, Małgorzata Dyżewska, Jadwiga Nizińska, Elżbieta Gładka, Cecylia Wolak. W dniach 12–20 kwietnia 1975 r. w ramach kolejnej edycji Dni Sportu DS. „Nowinki” w których wystartowało 487 uczestników, rywalizowano w biegu sztafetowym, w piłce koszykowej, siatkowej i nożnej, judo, badmintonie zarówno w grze pojedynczej jak i deblowej, szachach, brydżu, zawodach strzeleckich, pchnięciu kulą, przeciąganiu liny (udział brało 60 osób), tenisie stołowym, pływaniu, zawodach ro-

Dni Sportu DS. „Nowinki” – przeciąganie liny

Dni Sportu DS. Nowinki 1974 r. – wyścig rowerowy

Widownia rozgrywek na obiektach PK w Czyżynach przy ulicy Skarżyńskiego ogląda rywalizację

werowych (udział brało 30 osób). Dni spotu zakończono uroczym „na przewiązce”. W zorganizowanym 8 października 1975 r. – turniej tenisa stołowego o mistrzostwo I roku, uczestniczyli m.in. Robert Dietrich, Ryszard Florek, działacze AZS.

Opisane wydarzenia to tylko namiastka historii zapisanych na kartach kroniki AZS z lat 60. i 70. Wydarzenia z życia sportowego tego okresu to przede wszystkim niezapomniane chwile przez uczestników tych sportowych zmagania, do których chętnie wracają i z rozrzewaniem wspominają lata studiów i sportowej aktywności.

Czyżynada i Czyżynalia – rywalizacja sportowa przy domach studenckich

Aktywność sportowa prowadzona przy domach studenckich to historia pisana od początku powstania uczelni. Rywalizacja sportowa rozwijała się wraz z rozwojem bazy sportowej Politechniki. Zmagania sportowe zmieniały formułę, nazwę i miejsce rywalizacji. Nazwa zawodów często była związana z miejscem rozgrywania zawodów. Imprezy były początkowo rozgrywane pod hasłem Dni Sportu na Uczelni, a następnie Dni Sportu w DS. z czasem przyjęły nazwę Czyżynady. Warto odnotować, że to wówczas dzięki aktywności działaczy AZS i wsparciu władz uczelni, studenci pracowali przy budowie obiektów sportowych tj. boiska do siatkówki i koszykówki, a także przy budowie boiska asfaltowego do piłki ręcznej. W latach 70. zrodził się pomysł budowy obiektów otwartych przy akademikach w Krakowie – Czyżynach. Realizacja tego pomysłu nastąpiła dzięki zaangażowaniu działaczy KU AZS PK. Nowo powstała infrastruktura sportowa poszerzyła możliwości rywalizacji sportowej w miejscu zakwaterowania studentów. Z boisk przy ulicy Bydgoskiej rozgrywki przeniosły się na boiska asfaltowe i korty tenisowe w Czyżynach. Z czasem nazwa Czyżynada zmieniała się w Czyżynalia i do dzisiaj w ramach Święta Szkoły czy Inauguracji roku sportowego rozgrywane są mecze na obiektach właśnie przy ulicy Skarżyńskiego.

Mecz siatkówki w ramach Czyżynady

Obozy narciarskie

Od początku istnienia Politechniki zarówno Studium WF jak i Koło Uczelniane AZS były organizatorami wielu wydarzeń sportowych. Obok zajęć obowiązkowych, przewidzianych programem studiów, organizowano obozy dla studentów. Ogromną popularnością w latach 50. cieszyły się obozy zimowe. Studium WF od 1952 roku jako pierwsze w Polsce organizowało 10-dniowe obozy narciarskie w Zakopanem, Bukowinie Tatrzańskiej, a w następnych latach w Białce Tatrzańskiej, Żabnicy, Złatnej, Zwardoniu i Węgierskiej Górcie. Propagatorem obozów narciarskich był pierwszy kierownik Studium WF PK Józef Danilczyk. Bardzo często na zakończenie obozów organizowano zawody. Tak też było na obozach w latach 50. i 60., w których uczestniczyły koła innych krakowskich uczelni. Zawody te były eliminacją do mistrzostw Polski kół uczelnianych AZS. Poziom zawodów był dobry, a wart podkreślenia jest fakt, że zwycięzcami w obu konkurencjach wielokrotnie byli studenci Politechniki. Aktywność społeczności akademickiej Politechniki w sportach zimowych skutkowałą organizacją pierwszych mistrzostw Politechniki Krakowskiej w narciarstwie alpejskim w roku 1953 w Zakopanem. W latach 60. i 70. obozy odbywały się w okresie świąteczno-noworocznym. Jako przykład niech posłuży kalendarium obozowe z roku akademickiego 1975/76. W roku 1976 w Bukowinie Tatrzańskiej uczestniczyło w pierwszym terminie: 27 grudnia 1975 r. – 5 stycznia 1976 r. – 100 osób, a w drugim terminie – 25 stycznia 1976 r. – 4 stycznia 1976 r. – 120

Bukowina – 1975/76 r.

W roku 1976 w Bukowinie Tatrzańskiej uczestniczyło w pierwszym terminie: 27 grudnia 1975 r. – 5 stycznia 1976 r. – 100 osób, a w drugim terminie – 25 stycznia 1976 r. – 4 stycznia 1976 r. – 120

Szczyrk – 1976r.

osób. Równolegle w Szczyrku uczestniczyły kolejne grupy narciarskie: pierwszy termin: 27 grudnia 1975 r. – 5 stycznia 1976 r. – 80 osób; 21 stycznia 1976 r. – 7 stycznia 1976 r. – 40 osób. W latach 1985–89 r. profesor Stefan Piechnik był inicjatorem nowatorskich, tygodniowych zajęć dydaktycznych naukowo-sportowych dla studentów II roku Wydziału Lądowego PK, w zimowym ośrodku narciarskim w Żabnicy. W latach 90. z uwagi na skromne fundusze ograniczone zostały również możliwości szerokiego udziału studentów w obozach narciarskich w ramach obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego. W latach 90. i początkach XXI wieku obozy odbywały się w okresie przerwy semestralnej, zazwyczaj we Włoszech i Francji, głównie dla przedstawicieli sekcji AZS. Do obozów narciarskich jako propozycji skierowanej dla studentów, wrócono w 2010 roku dzięki inicjatywie dyrektor Centrum Sportu i Rekreacji Barbary Grabackiej-Piertsuszki, wtedy w ofercie dydaktycznej pojawiły obozy weekendowe w Bukowinie Tatrzańskiej. Cieszą się one dużą popularnością i corocznie odbywa się sześć do ośmiu weekendowych spotkań w okresie od grudnia do marca. Biorą w nich udział nie tylko studenci realizujący wychowanie fizyczne w ramach obowiązkowych zajęć dydaktycznych, ale też studenci starszych lat.

Obóz w Żabnicy studenci Wydziału Lądowego z dziekanem, profesorem Stefanem Piechnikiem

Obóz sekcji narciarskiej w Austrii w 1999 r.

Obozy szkoleniowe w Żywcu

Obozy żeglarskie dla studentów PK w Żywcu (najpierw w Oczkowie, potem na Moszczance) rozpoczęły się w 1969 roku. Jednym z pomysłodawców i realizatorem był mgr Zbigniew Kucia, który przejął obowiązki budowniczego ośrodka i organizatora obozów szkoleniowych po przedwcześnie zmarłym w 1972 r. kierowniku Studium WF Józefie Danilczyku. Przez kolejne dekady aż do śmierci w 2009 r. Zbigniew Kucia był kierownikiem ośrodka żeglarskiego w Żywcu, nadzorując jednocześnie szkolenie młodych żeglarzy. Początkowo obozy odbywały się w iście spartańskich warunkach (noclegi w wojskowych namiotach, kuchnia polowa, stołówka pod gołym niebem, brak dostępu do bieżącej wody). W miarę upływu lat powstały domki, kuchnia ze stołówką, hangar, kort tenisowy, boisko wielofunkcyjne. W trakcie obozów uczestnicy kursów żeglarskich (studenci i kadra instruktorska) poza szkoleniem brała udział w budowie ośrodka. Turnusy dwutygodniowe rozpoczynały się w czerwcu, a kończyły z końcem sierpnia. Dotychczas ośrodek PK wyszkolił blisko pięć tysięcy żeglarzy i sterników jachtowych (tyle osób uzyskało patenty, a uczestników było o wiele więcej).

W związku ze zmianą przepisów Polskiego Związku Żeglarskiego obecnie ośrodek szkoli tylko żeglarzy jachtowych i doszka-

Chrzest obozowiczów - lata 80. Kadra szkoleniowa obserwuje kursantów

Pomost dla łodzi
OSWiR PK w Żywcu

la osoby posiadające już patenty żeglarskie. Ważnym novum od 2011 roku dzięki rozbudowie bazy noclegowej (domki całoroczne i dostosowanie dla potrzeb osób niepełnosprawnych) są realizowane obozy dla osób niepełnosprawnych, w głównej mierze dla studentów z małopolskich uczelni.

Klub Narciarski Dzieci Pracowników Politechniki Krakowskiej

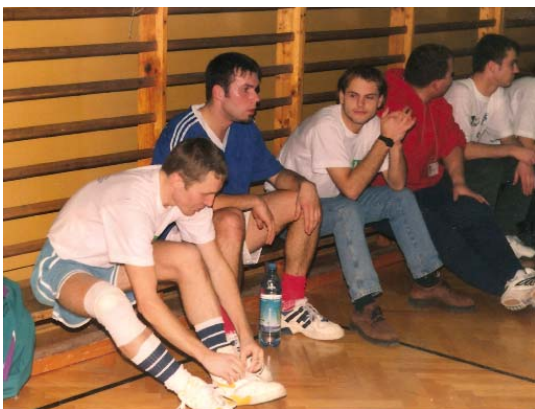
Zawody narciarskie dla dzieci pracowników, organizowane na zakończenie obozów szkoleniowych

Klub założony w 1972 roku przy Radzie Uczelnianej ZNP w współpracy z Działem Społecznym PK. Inicjatorami powołania klubu byli Leszek Zajączkowski i Janusz Łabęcki. Pierwsze obozy narciarskie odbyły się w Szczyrku, na Turbaczu, w Zwardoniu. Od 1983 do 2004

Rektor profesor Władysław Ziobroń i uczestnicy I Festiwalu „Fiesta” w 1995 r.

Prezisi KU AZS PK, Wojciech Drozd i Marcin Bogdan – „Fiesta 95”

**I Ogólnopolskie Zimowe Granie
Nowy Targ 2002**

roku obozy były organizowane w Żabnicy (Beskid Żywiecki). W ramach działalności klubu były prowadzone zajęcia przygotowania fizycznego do sezonu na sali SWFiS przy ulicy Podchorążych oraz w terenie. W okresie wakacyjnym odbywały się również obozy w Żabnicy. Organizowane były również trzykrotnie wyjazdy we włoskie Dolomity. Osoby, które były zaangażowane w działalność klubu to: Leszek Zajączkowski, Janusz Łabęcki, Tadeusz Sieprawski, Barbara Chmielarz, Piotr Walaszczyk oraz trenerzy narciarstwa Andrzej Łobodziński i Maciej Aleksandrowicz. Klub był również przez 21 lat organizatorem otwartych mistrzostw narciarskich dla dzieci pracowników Politechniki Krakowskiej.

Festiwale sportowa, czyli Fiesta i Zimowe Gr(z)anie

Sportowe festiwale studenckie zapisały karty historii nie tylko KU AZS PK, ale AZS w Polsce. Wieloletnia tradycja i możliwość spotkań się działaczy z całego kraju w unikatowej formule rywalizacji sprawiły, że festiwale stały się fantastyczną formułą integracji środowiska akademickiego poprzez sport i rekreację. Niebagatelną rolę w kreowaniu formuły festiwalu odegrali działacze KU AZS Politechniki Krakowskiej. To z okazji 50-lecia uczelni w 1995 roku w Zakopanem odbyła się pierwsza edycja pod nazwą „Fiesta 95”, na którą przyjechali studenci z 7 polskich uczelni. Kolejne edycje sportowej „Fiesty” odbywały się w Zieleńcu, a rolę organizator przejęła na siebie komisja Upowszechniania KF działająca przy ZG AZS. Przebieg rywalizacji zmieniał się w zależności od inwencji i pomysłowości wielu młodych działaczy AZS z całej Polski. Duże zainteresowanie festiwalową rywalizacją było inspiracją dla działaczy KU AZS PK do wykreowania kolejnego pomysłu i wdrożenia go w życie pod nazwą „Zimowe Gr(z)anie”. Zimowe Gr(z)anie organizowany był początkowo w Nowym Targu (w dniach 28.02 – 3.03 w Ośrodku Klubu Sportowego Gorce), po czym na pięć lat przeniósł się do Limanowej. Od 2009 roku sportowa rywalizacja wróciła na Podhale. Formuła podobna jest do słynnego Zieleńca, ale dzięki lodowisku pozwala rozgrywać także konkurencje łyżwiarskie i hokejowe. Każda ekipa musiała liczyć 12 osób w tym 5 kobiet, a w rywalizacji przewidziano dyscypliny sportowe: siatkówka, koszykówka, piłka nożna, hokej na lodzie, trambambule, dyscyplina niespodzianka. W roku 2003 konkurencje były podobne z jedną zmianą trambambule zamieniono na pontonozjazy. W pierwszej edycji wystąpiły drużyny: Politechniki z Częstochowy, z Łodzi, z Gdańska, z AE Kraków, WSiFiZ z Białegostoku. Wśród pomysłodawców i głównych organizatorów należy na pewno wymienić

ówczesny Zarząd KU AZS PK, a szczególnie : Andrzeja Olszewskiego, Konrada Mireckiego, Bartłomieja Szczerbę, Urszulę Makuszewską, Milenę Tomczyk, Pawła Barnasia, Krzysztofa Kubickiego, Macieja Indykę i Dariusza Pyko. Do dzisiaj festiwale studenckie są ważną integracyjną formą promocji sportu masowego i rywalizacji sportowej z domieszką zabawy. To również możliwość spotkania nowych osób i zawarcia znajomości, podtrzymania przyjaźni z dawnych lat.

Działacze KU AZS PK
w Nowym Targu

III. Sport kwalifikowany w murach Politechniki Krakowskiej

Olimpijczycy z Politechniki Krakowskiej

Nowożytny sport olimpijski, wzorem igrzysk antycznych, są rozgrywane regularnie co 4 lata od roku 1896, z przerwami wywołanymi przez I i II wojnę światową w latach 1916 oraz 1940 i 1944. Zimowe Igrzyska Olimpijskie odbywają się dopiero od 1924 r., również co 4 lata, a od roku 1994 zmieniono terminy rozgrywania igrzysk zimowych, tak aby nie miały one miejsca w tym samym roku co igrzyska letnie. Polscy sportowcy uczestniczą zarówno w igrzyskach letnich jak i zimowych regularnie od roku 1924 i tylko raz nie wzięli oni udziału w Letnich Igrzyskach Olimpijskich w 1984 r. w Los Angeles. Renomowane uniwersytety w wielu krajach Europy, a także w Stanach Zjednoczonych Ameryki szczycą się, że wśród ich studentów, absolwentów, jak również profesorów są uczestnicy igrzysk olimpijskich i medaliści olimpijscy. Politechnika Krakowska, która w roku 2015 obchodzi swoje 70-lecie, może pochwalić się, że w gronie swych studentów, absolwentów i wykładowców ma 21 sportowców-olimpijczyków, w tym jednego medalistę olimpijskiego, ale za to trzykrotnego (Wojciech Zabłocki w szermierce; dwa medale srebrne i brązowy). Już podczas pierwszego olimpijskiego startu Polaków w Igrzyskach Letnich w 1924 r. pojawił się w polskiej ekipie pierwszy sportowiec-olimpijczyk, związany z Politechniką Krakowską. Był nim Zdzisław Styczeń, który na VIII Igrzyskach Olimpijskich w Paryżu w 1924 r. wystąpił w naszej drużynie piłki nożnej, a jedyny mecz na tych igrzyskach polscy piłkarze rozegrali z Węgrami 26 maja, przegrywając 0:5. Zdzisław Styczeń nie był jeszcze wtedy związany z Politechniką Krakowską i dopiero po II wojnie światowej, w roku 1949 uzyskał dyplom inżyniera architekta na Wydziale Architektury (w ramach tzw. Wydziałów Politechnicznych AGH). Kolejnym olimpijczykiem był Czesław Marchewczyk, startujący w hokeju na lodzie na Igrzyskach Zimowych w latach 1932, 1936, 1948, który podobnie jak Zdzisław Styczeń otrzymał dyplom inżyniera na Wydziale Architektury w roku 1949. Poza Marchewczykiem olimpijczykami Igrzysk Zimowych, ale już w okresie powojennym, byli: Józef Marusarz (1948, 1952, 1956 r. – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury; Andrzej Czarniak (1952 r. – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury; Kazimierz Bryniarski (1956 r. w hokeju na lodzie) z Wydziału Budownictwa Lądowego, Włodzimierz Czarniak (1956 r. – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury; Aleksander Habela (1956 r. – w bobslejach) z Wydziału Mechanicznego; Andrzej Sztolf (1964 r. – w narciarstwie klasycznym) z Wydziału Mechanicznego; Jerzy Woyna-Orlewicz (1964 r. – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury; Andrzej Bachleda-Curuś (1968, 1972 r. – w narciarstwie alpejskim) z Wydziału Architektury, zaś ostatnim był Rafał Skar-

bek-Malczewski (2006 r. – w snowboardzie) z Wydziału Architektury. W igrzyskach letnich olimpijczykami z Politechniki Krakowskiej po II wojnie światowej, w kolejności alfabetycznej, byli: Joanna Bartosz (1972 r. w gimnastyce) z Wydziału Chemicznego, Wiesław Glos (1960 i 1964 r. w szermierce) z Wydziału Architektury, Zbigniew Janiszewski (1956 r. w lekkoatletyce) z Wydziału Architektury, Czesław Lorenc (1952 r. w wioślarstwie) z Wydziału Mechanicznego, Zdzisław Michalski (1952 r. w wioślarstwie) z Wydziału Architektury, Zbigniew Pierzynka (1980 r. w lekkoatletyce) z Wydziału Mechanicznego, Piotr Sobotta (1960 r. w lekkoatletyce) z Wydziału Architektury, Jerzy Solarz (1952 r. w gimnastyce) z Wydziału Mechanicznego, Danuta Straszynska-Kossek (1968 i 1972 r. w lekkoatletyce) asystentka stażystka w Katedrze Fizyki, Agnieszka Szwarnóg (2012 r.) z Wydziału Architektury i Wojciech Zabłocki (1952, 1956, 1960, 1964 r.) z Wydziału Architektury. Wśród sportowców-olimpijczyków z Politechniki Krakowskiej 14 z nich było z Wydziału Architektury, 5 z Wydziału Mechanicznego, po 1 z Wydziału Chemicznego, Wydziału Budownictwa Lądowego oraz z Wydziału Fizyki, Matematyki i Informatyki (razem 22 olimpijczyków, w tym 3 kobiety). Biogramy Olimpijczyków z Politechniki znajdują się w innym miejscu naszego wydawnictwa.

Olimpijczycy w sztuce

LUDOMIR SLEŃDZIŃSKI (1889–1980)

Olimpijczyk Igrzysk Letnich w Amsterdamie w 1928 r. w dziedzinie malarstwa. Ludomir Sleńdziński urodził się 29. X 1889 r. w Wilnie. Od dziecka stykał się ze światem artystycznego malarstwa, gdyż zarówno jego ojciec jak i dziadek Aleksander byli znanymi wileńskimi malarzami, a panująca w domu atmosfera sztuki sprzyjała rozbudzeniu jego artystycznych zainteresowań. Studia artystyczne: w 1909 r. wyjechał na studia do Petersburga. Tam zapisał się na Wydział Prawa Uniwersytetu Petersburskiego, ale po roku studiów zrezygnował z nich i zdał egzamin konkursowy na Akademię Sztuk Pięknych, zostając studentem tej uczelni. Początkowo studiował na wydziale ogólnym, a później uczył się w pracowni profesora Dymitra Kardowskiego. W 1916 r. Sleńdziński zakończył swoje studia wyróżniającą się pracą dyplomową. Udział w Igrzyskach Olimpijskich: 1928 r. – w tymże roku Ludomir Sleńdziński wziął udział w olimpijskim konkursie sztuki, w dziale malarstwa, przeprowadzonym w ramach Letnich Igrzysk Olimpijskich w Amsterdamie. Wśród 177 prac zgłoszonych przez artystów z 15 krajów, jego obraz olejny zatytułowany „Wioślarz” nie został jednak nagrodzony medalem olimpijskim. Praca na Politechnice Krakowskiej: w 1945 r. Sleńdziński objął Katedrę Rysunku Odręcznego na Wydziale Architektury w Akademii Górniczej w Krakowie, a w roku 1948 objął funkcję prorektora Akademii Górniczej do spraw Wydziałów: Architektury, Inżynierii i Komunikacji. W 1954 r. Wydziały Politechniczne odłączyły się od Akademii Górniczo-Hutniczej tworząc niezależną uczelnię – Politechnikę Krakowską, a jej pierwszym rektorem został prof. Ludomir Sleńdziński, który funkcję tę pełnił do roku 1956. Przez cały czas swej pracy na Politechnice był kierownikiem

Katedry Rysunku i Rzeźby, aż do roku 1960, kiedy to przeszedł na emeryturę. Ludomir Sleńdziński zmarł 26 XI 1980 r. w Krakowie i został pochowany na krakowskim cmentarzu na Salwatorze.

BOGNA KRASNODĘBSKA-GARDOWSKA (1900–1986)

Olimpijka Igrzysk Letnich w Berlinie w 1936 r. w dziedzinie malarstwa. Bogna Krasnodębska urodziła się 19 III 1900 r. w Sosnowcu. Pierwsze wykształcenie w dziedzinie sztuk plastycznych zdobywała na Kursach Pedagogicznych dla Nauczycieli Rysunku w Warszawie, w latach 1918–1921. W roku 1923 podjęła studia na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (studiowała m.in. u prof. Miłosza Kotarbińskiego i prof. Władysława Skoczylasa), które ukończyła w 1930 r. Udział w Igrzyskach Olimpijskich : 1936 r. – w tymże roku w Berlinie odbywały się Letnie Igrzyska Olimpijskie, w ramach których, oprócz konkurencji sportowych, przeprowadzono również konkursy w dziedzinach literatury i sztuki, a ich zwycięzców nagrodzono takimi samymi medalami jak sportowców. Bogna Krasnodębska-Gardowska wzięła udział w olimpijskim konkursie w dziedzinie malarstwa, w kategorii prac graficznych, ale nie uzyskała żadnej nagrody ani wyróżnienia (nie jest też znany tytuł jej pracy). Praca na Politechnice Krakowskiej: w latach 1948–1966 była zatrudniona na stanowisku adiunkta w Katedrze Rysunku i Rzeźby na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej i prowadziła zajęcia ze studentami. Po wojnie jej prace były prezentowane na indywidualnych wystawach w Warszawie (1948), Krakowie (1957), Toruniu (1964), Opolu (1966) i w Szczecinie (1967). W roku 1966 przeszła na emeryturę. Bogna Krasnodębska-Gardowska zmarła 21 stycznia 1986 r. w Krakowie.

Wystawa w Muzeum PK – olimpijczycy

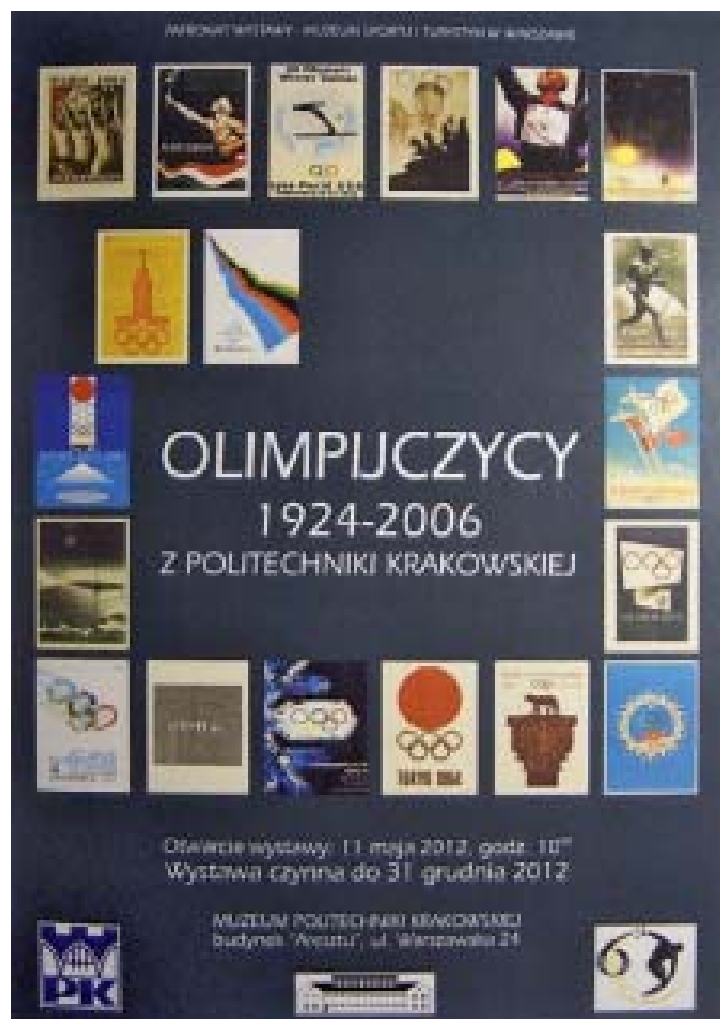
Olimpijczycy z Politechniki Krakowskiej 1924–2006 r.

11 maja 2012 r., w roku Igrzysk Olimpijskich w Londynie, w pomieszczeniach Muzeum Politechniki Krakowskiej przy ulicy Warszawskiej, została otwarta wystawa zatytułowana: Olimpijczycy z Politechniki Krakowskiej 1924–2006 r. Na planszach pokazano sylwetki 22 olimpijczyków, związanych z Politechniką Krakowską poprzez studia, a także podjęcie pracy na tej uczelni. Każdemu z prezentowanych olimpijczyków poświęcono osobną planszę z ich zdjęciem i krótką biografią, uwzględniającą osiągnięcia na igrzyskach olimpijskich. Ponadto na osobnych planszach umieszczono także reprodukcje 19 plakatów olimpijskich igrzysk letnich i zimowych, w których brali udział olimpijczycy z Politechniki. Wśród przedstawionych olimpijczyków było 20 sportowców oraz dwoje uczestników olimpijskich konkursów sztuki. Pierwszym olimpijczykiem z Politechniki Krakowskiej był Zdzisław Styczeń. Drugim w kolejności olimpijczykiem był Ludomir Sleńdziński, który w roku 1928 wziął udział w olimpijskim konkursie sztuki w dziale malarstwa, a w latach 1945–1960 był profesorem na Wydziale Architektury PK. Kolejnym trzecim olimpijczy-

kiem był Czesław Marchewczyk, startujący w hokeju na lodzie na Igrzyskach Zimowych w latach 1932, 1936, 1948. W 1936 roku do grona olimpijczyków dołączyła Bogna Krasnodębska-Gardowska, uczestniczka olimpijskiego konkursu sztuki w dziale malarstwa (grafika), która w latach 1948–1966 pracowała na stanowisku adiunkta na Wydziale Architektury PK. Na wystawie przedstawiono sylwetki pozostałych naszych olimpijczyków. Otwarcie wystawy zgromadziło liczną rzeszę pracowników, studentów i olimpijczyków z naszej uczelni Politechniki, sympatyków sportu i spore grono osób z zewnątrz.

Sportowcy z Politechniki Krakowskiej na Akademickich Mistrzostwach Świata i Uniwersjadach

W 1919 r. została utworzona Międzynarodowa Konfederacja Studentów i z jej inicjatywy w Paryżu w 1923 r. odbył się I Międzynarodowy Uniwersytecki Kongres Sportowy. Na tym kongresie podjęto decyzję, że w 1924 r. w Warszawie odbędą się międzynarodowe zawody sportowe w sportach letnich o nazwie – I Akademickie Mistrzostwa Świata (AMŚ). Przeprowadzono je w Warszawie 17–20 września 1924 r. i przyniosły one duży sukces polskim sportowcom-studentom, zarówno organizacyjny jak i sportowy. Obok AMŚ w sportach letnich odbywały się również AMŚ w sportach zimowych. Pierwsze z nich przeprowadzono w Cortina d’Ampezzo (Włochy) w 1928 r. Po II wojnie światowej działalność międzynarodowego sportowego ruchu studenckiego zdeterminowana była sytuacją ówczesnego świata. Odbyły się jeszcze letnie AMŚ w Budapeszcie w 1949 r. oraz zimowe AMŚ w Davos w 1947 r. i Spindlerowym Młynie w 1949 r. W 1949 r. została utworzona Międzynarodowa Federacja Sportu Uniwersyteckiego – FISU, nastąpił rozłam w studenckim ruchu sportowym z podziałem na orientację zachodnią, która organizowała zawody sportowe pod nazwą Tygodnia Sportu Akademickiego i wschodnią, która przeprowadzała w dalszym ciągu zawody sportowe studentów

jako akademickie mistrzostwa świata. Letnie AMŚ odbyły się w sierpniu 1951 r. w ramach III Światowego Zlotu Młodych Bojowników Pokoju i w 1954 r. w Budapeszcie. Zimowe AMŚ w 1951 r zorganizowała Rumunia, dwa lata później Austria oraz w 1956 r. Polska. W 1955 r. Międzynarodowy Związek Studentów zrezygnował z przeprowadzenia zawodów pod nazwą AMŚ. W 1957 r. nastąpiło zjednoczenie obu orientacji i postanowiono organizować wspólne akademickie zawody sportowe. Pierwsze igrzyska akademickie, w których wzięli udział członkowie Międzynarodowej Federacji Sportu Uniwersyteckiego i Międzynarodowego Związku Studentów oraz Organizacji Sportowej Krajów Skandynawskich, przeprowadzono w Paryżu 31 sierpnia – 8 września 1957 r. pod nazwą Igrzyska Uniwersyteckie. Zawody uznano za pierwszą nieoficjalną uniwersjadę w sportach letnich. Na tych igrzyskach świetnie spisał się reprezentant Politechniki Krakowskiej Jan Szarliński, który z zespołem siatkarzy zdobył srebrny medal. Podczas zawodów Międzynarodowa Federacja Sportu Uniwersyteckiego (FISU) podjęła działania na rzecz organizowania stałego cyklu uniwersjad (co dwa lata), počawszy od 1959 r. W sportach zimowych za pierwszą uniwersjadę uznano zawody w Chamonix w 1960 rok. Zarówno w letnich jak i zimowych akademickich mistrzostwach świata brali udział studenci PK i zdobywali medale. W letnich AMŚ student Wydziału Architektury Wojciech Zabłocki zdobył wraz z drużyną szablistów złoty w Budapeszcie (1954 r.) i brązowy medal również w Budapeszcie (1949 r.). W 1951 r. w Berlinie akademickimi mistrzami świata została wiosłarska dwójka ze sternikiem z krakowskiego AZS w składzie: Czesław Lorenc (student Wydziału Mechanicznego PK), Romuald Tomas (student WSE), sternik Zdzisław Michalski (student Wydziału Architektury PK). Akademickim wicemistrzem świata został siatkarz Jan Szarliński (Wydział Budownictwa Lądowego), który wystąpił w akademickiej reprezentacji Polski w Paryżu 1957 r. W Zimowych AMŚ Politechnikę Krakowską reprezentowali studenci Wydziału Architektury: Anna Bujak, Józef Marusarz i Włodzimierz Czarniak oraz Mieczysław Gąsienica-Samek (Wydział Inżynierii Lądowej). Gąsienica-Samek zdobył złoty medal w 1947 r. w Davos (Szwajcaria) w sztafecie 4×8 km oraz brązowy medal w slalomie gigancie w 1951 r. w Poiana (Rumunia). Na tych samych mistrzostwach brązowy medal w slalomie gigancie wywalczyła również Anna Bujak. W Spindlerowym Młynie (1949 r.) Józef Marusarz został dwukrotnym akademickim mistrzem świata, wygrywając bieg zjazdowy i kombinację alpejską. Stanisław Karpiel (Wydział Architektury) zdobył srebrny medal w skokach narciarskich. W austriackim Semmering (1953) Józef Marusarz zdobył trzeci mistrzowski tytuł w konkurencji giganta. Włodzimierz Czarniak, który reprezentował Polskę na AMŚ, rozegranych w Zakopanem w 1956 r., zdobył tam złoty medal w biegu zjazdowym, srebrny w gigancie i brązowy w slalomie. Jak już wyżej wspomniano, w 1957 r. podczas obrad Kongresu FISU w Paryżu postanowiono zmienić zasady uczestnictwa i przyjęto poprawki do regulaminu. Do zawodów w 1959 r. postanowiono dopuścić sportowców z całego świata, którzy posiadali status studenta szkoły wyższej i liczyli nie więcej niż 28 lat. Zmieniono nazwę AMŚ na Uniwersjada, jej organizatorem została FISU, powstała flaga i symbol uniwersjady: litera „U” z pięcioma gwiazdkami.

Hymnem uniwersjady ustanowiono Gaudeamus igitur. Uniwersjady uważane są za najważniejsze światowe imprezy sportowe po igrzyskach olimpijskich. Obecnie FISU zrzesza 167 stowarzyszeń członkowskich (federacje krajowe) z pięciu kontynentów. W latach 1949–2011 siedziba FISU znajdowała się w Brukseli, a od 2011 r. przeniesiono ją do Lozanny. Poniżej oficjalny emblemat FISU. Studenci Politechniki Krakowskiej wnieśli znaczący wkład w dorobek medalowy polskiej reprezentacji. Na pierwszej letniej Uniwersjadzie w Turynie (1959 r.) w drużynowym turnieju w szpadzie wystąpił student Wydziału Architektury PK Wiesław Glos i zdobył z drużyną srebrny medal. Jest to jedyny medal zdobyty przez reprezentanta PK w historii letnich uniwersjad. W kolejnych uniwersjadach zabrakło studentów z PK, Dopiero w 2009 r. w Belgradzie wystąpiła studentka Wydziału Mechanicznego Renata Knapik. Nie udało się jej stanąć na podium. Szpadzistka Krakowskiego Klubu Szermierzy trzykrotnie startowała na uniwersjadzie, zajmując wysokie miejsca: (2009 r. – czwarte drużynowym; 2011 i 2013 r. – piąte indywidualnie). W 2011 r. startowała absolwentka Wydziału Architektury Agnieszka Szwarnóg w chodzie sportowym na 20 km, zajęła wysokie 8. miejsce. Pierwsza Zimowa Uniwersjada odbyła się w Chamonix (Francja) w 1960 r. Zawody odbywają się co dwa lata. W Zimowych Uniwersjadach studenci PK wywalczyli 16 medali: złote medale zdobyli: Jerzy Woyna-Orlewicz (Wydział Architektury) w gigancie w Spindlerowym Młynie (1964 r.); Andrzej Bachleda-Curuś (Wydział Architektury) w slalomie w Sestriere (1966 r.); srebrne medale: Magdalena Bujak (Wydział Budownictwa Lądowego) w biegu sztafetowym 3×4 km w Villard (1962 r.), Bachleda-Curuś w 1966 r. gigancie oraz w kombinacji; Andrzej Sztolf (Wydział Mechaniczny) w skokach narciarskich) w Sestriere (1966 r.), Bachleda-Curuś w gigancie i kombinacji Rovaniemi (1970 r.); brązowe medale – Woyna-Orlewicz w kombinacji alpejskiej; Andrzej Sztolf – skoki indywidualnie w 1964 r.; Woyna-Orlewicz w slalomie specjalnym w trójkombinacji w 1966 r.; Klaudyna Mikołajczyk (Wydział Architektury) w snowboardzie w Zakopanem w 2001 r. Później o medale było coraz trudniej. Nie udało się zdobyć medalu, choć do akademickiej reprezentacji Polski powoływano czołowych polskich narciarzy i snowboardzistów z PK: Bartłomieja Całkę, Marcina Dyląga, Roberta Orange, Wojciecha Podgórnego, Tomasza Darę. Ostateczny medalowy bilans występów studentów PK przedstawia się następująco:

	Złote	Srebrne	Brązowe	Razem
Letnie AMŚ	3	1	1	5
Zimowe AMŚ	5	2	3	10
Letnie Uniwersjady	–	1	–	1
Zimowe Uniwersjady	2	6	5	13

Wśród społeczności akademickiej PK są także sportowcy, uczestnicy uniwersjad, ale reprezentowali wówczas inne uczelnie krakowskie, później związali się z PK. Prawdziwą

rewelacją IV Letniej Uniwersjady w Budapeszcie (1965 r.) była studentka IV roku fizyki UJ, zawodniczka krakowskiego AZS Danuta Straszzyńska. Zdobyła dwa medale: złoty w biegu na 80 m ppł i srebrny w sztafecie 4×100 m. W roku akademickim 1967/68 pracowała jako asystent stażysta w Instytucie Fizyki PK.

Nie sposób też pominąć ogromnego zaangażowania działaczy Klubu Uczelnianego AZS w wydarzenia organizowane w Krakowie pod szyldem FISU. W roku 2002 AZS Kraków był organizatorem Akademickich Mistrzostw Świata w badmintonie, a ogrom pracy organizacyjnej włożyli ówcześni działacze uczelnianego Zarządu. Nie inaczej było kilka tygodni później kiedy to działacze z AZS przy Kamiennej swoją pracą organizacyjną wsparli działania AZS AWF Kraków przy organizacji Akademickich Mistrzostw Świata w kajakarstwie górskim Kraków 2002. W roku 2008 działacze uczelnianego AZS PK współpracowali z federacją FISU oraz ZG AZS przy organizacji IX Forum FISU, które to po raz pierwszy zorganizowane było w Polsce w dniach 1–6 lipca 2008, uświetniającego także rozpoczynające się wówczas obchody 100-lecia AZS. Kraków w ramach Forum programowego gościł delegacje z całego świata, celem wymiany zarówno poglądów i propozycji, jak i doświadczeń odnośnie rozwoju sportu akademickiego ze strony działaczy i studentów.

Niestety, nie jesteśmy w stanie ustalić wszystkich uczestników sportowców z PK w tych prestiżowych zawodach sportowych. Z opracowanych biogramów wynika, że byli to głównie przedstawiciele narciarstwa z Zakopanego studiujący na PK jak m, in. Mieczysław Satała, Walenty Obrochta, bracia Korzeniowscy. W Centrum Sportu i Rekreacji zatrudnieni byli lub pracują uczestnicy Uniwersjad: Leszek Targosz (lekkoatleta – Budapeszt 1965 r.) i Adam Bodzioch (hokeista – Zakopane 1993 r.).

Klub Uczelniany AZS PK w świetle krajowej rywalizacji

Swoją przygodę w ogólnopolskiej rywalizacji Klubu Uczelniany AZS Politechniki Krakowskiej rozpoczął 1961 roku, w którym to podczas pierwszej edycji Mistrzostw Polski Politechnik AZS PK w klasyfikacji generalnej zajęł 8 miejsce. Nie sposób tutaj pominąć sukcesu siatkarek, które zajmując 2 miejsce wywalczyły pierwszy w historii medal dla PK. W drugiej edycji politechnicznych Mistrzostw Polski rozegranych dwa lata później (1963) w klasyfikacji generalnej uczelniany AZS PK uplasował tuż za podium (4 miejsce), a medale wywalczyli na parkietach koszykarki (srebro), oraz siatkarze (brąz). W III edycji MP Politechniki (1965) studenci-sportowcy z PK wywalczyli 3 miejsce w klasyfikacji generalnej, a dwa lata później (1967) podczas IV MP Politechnik zdobyli 4 miejsce w „generalce”. W 1967 brązowe medale zdobyli koszykarze i koszykarki. W 1969 na V MP Politechnik, klub AZS PK uplasował się na 7 miejscu, zdobywając srebrne medale w strzelectwie sportowym. Mistrzowski tytuł wywalczył w trójskoku Włodzimierz Hejne.

W MP Politechnik AZS PK nadal zajmował medalowe miejsca w niektórych dyscyplinach: judo (srebrne w 1973 i 1975), siatkówka mężczyzn (srebro 1973, brąz 1974), koszykówka mężczyzn (w 1973), piłka ręczna mężczyzn (srebrne 1974, 1975) oraz indywidualne

medale lekkoatletów, judoków, czy też narciarzy. W VIII edycji MP Politechnik w latach 1974/1976 akademicy klubu z PK wywalczyli medale na narciarskich trasach (4 złote medale) i na lekkoatletycznej bieżni (złoto). Łącznie studenci PK zdobyli 18 medali (5 złotych, 8 srebrnych, 5 brązowych). Wyróżniającymi się w ówczesnych latach sportowcami byli lekkoatleci Małgorzata Dyżewska, Waldemar Mikłaszewicz, czy judoka Krzysztof Rusiniak.

W kolejnej edycji MP Politechnik (1976/78) złoty medal zdobyli narciarze, a brązowy krążek „padł łupem” sekcji strzeleckiej. Jubileuszowa X edycja MP Politechnik w latach 1978/1980, upłynęła nie tylko pod znakiem sukcesów sportowych (złoty medal narciarzy, indywidualne złote medale lekkoatletów Barbary Wicher w rzucie oszczepem, Zbigniewa Króla na 3000 m, oraz pływaczki Agnieszki Macierzewskiej), ale także sukcesem organizacyjnym, gdyż uczelniany AZS był po raz pierwszy organizatorem narciarskich MP Politechnik. W punktacji generalnej XII MP Politechnik (1982/84) studenci PK zajęli 7 miejsce. Dużym sukcesem zakończył się start piłkarzy ręcznych (złoty medal). Srebrne medale wywalczyli siatkarze, oraz sekcja pływacka kobiet i mężczyzn, a brązowy tenisiści stołowi. Indywidualnie złoty medal wywalczył Andrzej Czyłacki (karate), a wicemistrzowski tytuł Zbigniew Nieć (tenis). W lidze międzuczelniany w sezonie 1984/85 sportowcy KU AZS PK zdobył mistrzowski tytuł (jedyne raz w historii klubu) plasując się na najwyższym miejscu podium ex aequo z zespołem AZS AGH.

XIII edycja MP Politechnik (1984/86) zakończyła się wysokim, 5 miejscem w klasyfikacji końcowej. Złoty medal zdobyły koszykarki PK, a wicemistrzowskie tytuły wywalczyli narciarze, piłkarze ręczni i pływaczki. W XIV edycji MP Politechnik (1986/88) koszykarki zdobyły srebrny medal, a klub zorganizował pierwsze Akademickie Mistrzostwa Polski w strzelectwie, na których wywalczył mistrzowską koronę.

W XVI edycji MP Politechnik (1990/92) srebrne krążki wywalczyli pływacy, piłkarze (w mini piłce nożnej), a także narciarki. Narciarze uplasowali się na najniższym stopniu podium (brązowy medal).

Zmiany regulaminowe od XVII MP Politechnik (1992/94) pozwalające na udział w mistrzostwach studentom, bez względu na klubową przynależność, czy też studentom studiów zaocznych, może nie wpłynęły na dynamiczny rozwój sportu na PK, ale zawodnicy klubu wrócili ze złotymi medalami (koszykarki i lekkoatletki w biegach przełajowych), srebrnymi (narciarze i narciarki). Suma wszystkich występów zawodników AZS PK dała klubowi w „generalce” 6 miejsce. Kolejny start w latach 1994/96 to 7 miejsce w punktacji MP Politechnik (złoto: lekkoatletów w biegach przełajowych, srebro piłkarzy nożnych i brązowe medale judoków, koszykarzy, futsalców i tenisistów stołowych). MP Politechnik został judoka Janusz Grzegorz (do 65 kg), który w finale pokonał klubowego kolegę Piotra Sznapkę.

W XIX edycji MP Politechnik zajęli 10 miejsce (35 miejsce w MPSzW). Mistrzostwo wywalczyli narciarze alpejscy i tenisiści stołowi. Warta uwagi jest dominacja narciarzy, którzy w składzie Bartłomiej Całka, Marcin Dyląg, Grzegorz Dyląg, Jurand Podgórnny sięgnęła po złoty medal Mistrzostw Polski Szkół Wyższych. Medale wywalczyli indywidualnie lekkoatleci: Piotr Gnela (złoto w rzucie dyskiem), Renata Sęsoła (srebro w rzucie dyskiem) i Beata Dziędziola (brąz na 200 m).

W XX edycji MP Politechnik (1998/2000) ponownie bezkonkurencyjni byli narciarze alpejscy (Filip Gocman, Marcin Dyląg, Grzegorz Dyląg, Krzysztof Gądek, Jurand Podgórnny) sięgnęli po złoto w klasyfikacji generalnej MP Politechnik oraz MPSzW, złoty medal zdobyły także narciarki alpejskie. Srebro MP Politechnik wywalczył zespół tenisa i street basketu kobiet. Brązowy medal tenisiści stołowi, judocy. Indywidualne medale wywalczyli judocy: Bogusław Grzyb (złoto), Piotr Sznajka (srebro), Grzegorz Janusz (brąz). Srebrny medal MP Politechnik i brązowy medal MPSzW we wspinacze sportowej wywalczył Dariusz Skwarek. Klub AZS PK ponownie zajął 10 miejsce w klasyfikacji Politechnik (29 w MPSzW).

W kolejnej edycji XXI Mistrzostw Polski Szkół Wyższych w klasyfikacji Politechnik AZS PK wywalczył 9 miejsce (33 w MPSzW) głównie dzięki sekcjom: narciarstwa alpejskie mężczyzn, tenisa kobiet, snowboardu (wszystkie złoto MPTU), narciarstwa alpejskiego kobiet i wspinaczki skałkowej (obie sekcje srebro) oraz koszykówki kobiet i badminton (obie sekcje brąz). Indywidualnie złote krążki wywalczyli: Michał Dyrz (Kolarstwo MTB), Paweł Dawidek (slalom snowboard, także złoto w MPSzW), Klaudyna Mikołajczyk (straight jump snowboard, także srebro w MPSzW), Agnieszka Gwiżdż (wspinaczka skałkowa, konkurencja na trudność), Katarzyna Horacek (pływanie).

W latach 2002/2004 wspaniały sukces osiągnęli ponownie przedstawiciele sportów zimowych: snowboard kobiet (złoto w MPTU Politechniki, srebro w MPSzW), narciarstwo alpejskie mężczyzn (złoto MPTU), oraz narciarstwo alpejskie kobiet (brąz MPTU). Złoty medal MPTU wywalczyły, także koszykarki i lekkoatletki w biegach przełajowych, a Anna Haziór (AZS PK) uplasowała się indywidualnie przed klubową koleżanką Katarzyną Batorską. Brązowy medal na koszykarskich parkietach (MPTU) wywalczyli koszykarze. Wyniki te pozwoliły na sportowy progres w klasyfikacji uczelni technicznych (8 miejsce w XXII MPSzW) i 31 miejsce w gronie wszystkich uczelni w Polsce (MPSzW).

XXIII edycja MPSzW (2004/06) dla społeczności sportowej PK stały pod znakiem sportowej dominacji narciarza alpejskiego Wojciecha Podgórnego, który z MPSzW przywiózł 8 złotych medali (MPSzW i MPTU, w tym 6 indywidualnych i 2 drużynowo). Złoto MPSzW, a zarazem złoto MPTU Politechnik wywalczyły snobordzistki i narciarze alpejscy. Po raz pierwszy w historii klubu z drużynowym medalem przyjechały zawodniczki kolarstwa górskiego (brązowy medal MPSzW oraz MPTU), zawodniczka KU AZS PK – Karolina Kozela – była niewątpliwą gwiazdą Mistrzostw zdobywając złoty medal w cross country. W snowboardowych popisach nie miała sobie równych po raz kolejny Klaudyna Mikołajczyk. Zawodniczka PK zdobyła na skoczni złoto w MPTU Politechnik i srebro w MPSzW. Srebrny medal MPTU wywalczyły dość niespodziewanie siatkarki PK. W czasie jubileuszowego

okresu 55-lecia KU AZS PK, klub był organizatorem wielu imprez sportowych o charakterze Mistrzowskim i ogólnopolskim m.in. MPSzW w snowboardzie w Zakopanem, MPTU Politechnik w piłce nożnej w Dębicy. Podsumowując występy w XXIII edycji MPSzW (8 miejsce w klasyfikacji Politechnik i 22 miejsce klasyfikacji MPSzW).

Mistrzostwa Polski Szkół Wyższych, a zarazem Mistrzostwa Polski Typów Uczelni zaczęły wchodzić w etap reformy. Dotychczasowy dwuletni cykl w roku akademickim 2006/2007 po raz pierwszy przeprowadzono w ciągu jednego roku. Dla Politechniki Krakowskiej XXIV MPSzW były pod szyldem sukcesów narciarzy i lekkoatletów, ale nie tylko. Złoto w klasyfikacji Politechnik wywalczyli narciarze i snowboardziści. Srebrny krążek dorzuciły narciarki. Co ciekawe wszystkie trzy sekcje były prowadzone pod trenerską opieką ówczesnego Dyrektora CSIR mgra Zbigniewa Kuci. Swoje medale dorzucili tenisiści (srebro) i po raz pierwszy... siatkarki plażowe. Indywidualnie prym wiódł narciarski multimedalista Wojciech Podgórnym (MPSzW: złoto gigant i brąz slalom) oraz (MPTU: dwa złote medale). Tuż za Podgórnym, dwukrotnie na drugim stopniu podium stawał Grzegorz Kurek, który zdobył również srebrny medal MPTU, jako zawodnik sekcji... tenisa (wraz z Stanisławem Kuzdro i Wojciechem Buczkowskim). Mówiąc o indywidualnych sukcesach nie sposób pominąć lekkoatletów Agnieszka Ligęza srebro MPTU na 100m i brąz na 200m, Anna Hazior złoto MPTU na 800m, oraz medalistów sztafety 4×400 kobiet (Złocka, Batorska, Hazior, Ligęza) i 4×400 mężczyzn (Dusiński, Pawski, Zielinkiewicz, Romański).

Rok później klub w klasyfikacji generalnej XXV MPSzW zajął 20 miejsce, a 8 miejsce w klasyfikacji MPTU. Złoto w drużynie wywalczyli snowboardziści, srebro narciarki alpejskie, a brązowe medale narciarze, snowboardziści i zawodnicy sekcji tenisa. Indywidualnie świetnie spisali się zawodnicy sekcji wspinaczkowej: Piotr Bunsch (srebro MPSzW, złoto i brąz w MPTU) oraz Mateusz Haładaj (srebro w MPTU). Grzegorz Kurek ponownie do medalu w tenisie dołożył dwa srebra w MPTU w narciarstwie. Na podium stawali, także Agnieszka Ligęza (LA, 1-1-0 w MPTU), Marcin Romański (LA, 0-1-0), sztafety 4×100m kobiet i mężczyzn solidarnie wywalczyły brązowe krążki MPTU. Po wielu latach przerwy medal wywalczył zawodnik sekcji pływackiej Dariusz Tomeczek (brąz, 50m klas.)

XXVI edycja to zmiana szyldu MPSzW na Akademickie Mistrzostwa Polski (AMP). W sezonie 2008/09 medale dla klubu zdobywali drużynowo: snowboard kobiet (złoto) i narciarstwo kobiet (brąz). Na 23 miejsce w klasyfikacji AMP i 8 miejsce w klasyfikacji MP Uczelni Technicznych (UTE) złożyły indywidualne osiągnięcia m.in. medalistów AMP i UTE. Bartłomiej Derda i Paulina Nowik (oboje snowboard i złoto UTE), Agnieszka Ligęza (LA, srebro w AMP na 100m, złoto UTE), Marcin Superson (LA, srebro UTE), Marta Gałdyś (narciarstwo alpejskie. 2×srebro UTE), Piotr Bunsch (wspinaczka, srebro UTE), Damian Dusiński (LA, brąz UTE), Maciej Sypień (pływanie, brąz UTE).

W sezonie 2009/10 nie udało się sięgnąć po medale AMP, ale w klasyfikacji UTE klub święcił sukcesy na wielu sportowych frontach: złoto narciarstwo alpejskie mężczyzn, snowboard i tenis kobiet, srebro w klasyfikacji koszykówki kobiecej i brązowe medale: narciarstwo alpejskie kobiet, snowboard i tenis stołowy mężczyzn. Indywidualnie na uwagę

zasługują występy reprezentantki Polski w sprincie Agnieszki Ligięzy, która na 100m wywalczyła srebro AMP i złoto UTE. Ponownie w klasyfikacji UTE AZS PK uplasował się na 8 miejscu, a w klasyfikacji AMP zanotował spadek na 25 miejsce.

Nowa formuła AMP zmiany regulaminowe, udział wielu uczelni niepublicznych, a przede wszystkim profesjonalizowanie udziału wielu zawodników spowodowało, iż walka o medale nie tylko AMP, ale i medale MP UTE stała się niezwykle trudna. Sezon 2010/11 przyniósł klubowi sukcesy w UTE, tylko w dyscyplinach zimowych złoto (snowboard kobiet), srebro (narciarstwo alpej. kobiet), brąz (narciarstwo alpej. mężczyzn). Najlepsza zawodniczką XXVIII AMP była narciarka Marta Gałdyś (złoto UTE w gigancie i srebro UTE w slalomie), a 27 miejsce w AMP i 9 miejsce w MP UTE to finalny efekt zmagania zawodników klubu AZS PK.

Sezon sportowy 2011/12 to przede wszystkim złoto koszykarek w UTE, srebro UTE tenisa mężczyzn, sekcji narciarstwa mężczyzn oraz brąz UTE badmintonistów. Indywidualnie złoty medal Izabeli Cebulak w snowboardowym gigancie i po wielu latach złoto UTE sztafety pływackiej na dystansie 4x50m dowolnym. Wyniki te od razu przełożyły się na wyniki w klasyfikacji XXIX AMP (21 miejsce) i w MP UTE (8 miejsce).

Jubileuszowa edycja XXX AMP to ponownie złoty medal koszykarek i snowboardzistek w UTE, ale na uwagę zasłużyły wyczyny zawodników sekcji trójboju siłowego. Srebrny medal UTE został okraszony indywidualnymi sukcesami zawodników trójboju: Wojciech Krawiec (83 kg, złoto UTE), Marek Żytka (83 kg, srebro UTE), Włodzimierz Poczta (93 kg, brąz). Wg formuły Wilks'a Wynik Wojciecha Krawca (215 kg w przysiadzie – 155 kg w wyciskaniu – 272,5 kg w martwym ciągu) był szóstym wynikiem wśród prawie 250 startujących zawodników. Niestety jubileuszową edycję AZS PK zakończył na 27 miejscu w AMP i 9 miejscu w MP UTE.

W ostatniej edycji Akademickich Mistrzostw Polski w roku akademickim 2013/14 AZS PK uplasował się ponownie na 27 miejscu w klasyfikacji generalnej. Nie udało się sięgnąć po żaden z krążków w AMP (najwyżej sklasyfikowane zostały zawodniczki wspinaczki sportowej 4 miejsce w AMP). Złoto w klasyfikacji Politechnik wywalczyły koszykarki (trener Wojciech Radzikowski jr). W klasyfikacji Politechnik po medale sięgnęły ponadto: sekcja wspinaczki (srebro) oraz snowboardzistki (brąz). Indywidualne medale w klasyfikacji Politechnik zdobyli Olga Niemiec (srebro, wspinaczka, konkurencja na czas), Izabela Cebulak (brąz, snowboard gigant), brydżyści brąz w klasyfikacji teamów w składzie: Olga Długosz, Maciej Grabiec, Maciej Kita, Adam Krysa.

SEKCJE KLUBU UCZELNIANEGO AZS POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ STARTUJĄCE W MISTRZOSTWACH POLSKI SZKÓŁ WYŻSZYCH ORAZ W LIDZE MIĘDZYUCZELNIANEJ

Sekcje Klubu Uczelnianego AZS Politechniki Krakowskiej w rozgrywkach AMP (MPSzW, MPTU) i AMM (MLA)

Badminton

Trenerzy: Małgorzata Majerska (z domu Trela) od 1998, Joanna Świdnicka w sezonie 2005/2006

Najwyższe miejsce w AMP – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:
3 miejsce (2000/02 – 5 miejsce w MPSzW oraz 2011/12)

Najwyższe miejsce w AM Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:
1 miejsce (2000/01)

Przez wiele lat uczelniany AZS organizował imprezy badmintonowe dla studentów w ramach Dni Sportu, czy Czyżynady, ale sekcja została założona dopiero w 1998 r. w ramach „Programu Rozwoju Sportu Akademickiego”.

Na początku istnienia sekcji liderami zespołu byli zawodnicy z Nowej Soli Dawid Powęzka i Witold Zaremba. W sezonie 2000/02 badmintoniści sięgnęli po swój pierwszy medal w MPTU Politechnik (brąz) w skład medalistów wchodził ponadto Anna Malec i Kamila Wyroba.

Rok wcześniej Dawid Powęzka wywalczył w singlu brązowy medal Akademickich Mistrzostw Polski.

Po zmianie formuły AMP w sezonie 2011/12 wywalczyli 11 miejsce w AMP, co dało 3 w MPTU Politechnik. Trzon zespołu stanowili min. Dawid Miszczyszyn i Karol Garlacz.

W ostatnich latach o sile zespołu stanowią Tomasz Persona (m.in. wice MPJ w singlu z 2011, dwukrotny brązowy medalista MMP w deblu i grze mieszanej z 2013 r.) i Lilianna Martyna. W 2014 r. Tomasz Persona zdobył złoty medal w Mistrzostwach Polski AZS w grze mieszanej w parze z Justyną Pasternak w finale pokonując parę AZS AGH Barbara Kulanty /Maciej Piekło 12–21, 21–18, 22–20 oraz brązowy medal w grze podwójnej z Dariuszem Janikiem (AZS AGH Kraków).

Brydż sportowy

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik:
1 miejsce (2011/12 – 4 miejsce w AMP)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:
nie organizowane

Jedna z wiodących sekcji w latach 80 w minionym wieku, która startowała nawet w rozgrywkach ligi organizowanej przez PZB. Reaktywowana w 2009 r. ukierunkowana przede

wszystkim na start zawodników w AMP. W ostatnich latach przede wszystkim za sprawą zawodników tarnowskiego klubu MPEC, studenci-brydżyści święcą sukcesy na arenie akademickich mistrzostw. W XXX edycji AMP – 2012/13 zdobyli złoty medal MPTU Politechniki, plasując się na 4 miejscu w klasyfikacji generalnej AMP. Skład medalistów: Olga Długosz, Justyna Długosz, Michał Igła, Adam Krysa. Rok później zespół AZS PK w składzie: Olga Długosz, Maciej Grabiec (oboje Kadra Polski U-20), Maciej Kita, Adam Krysa sięgnęli po brąz w klasyfikacji teamów.

Duży sukces odniosła Olga Długosz (wielokrotna medalistka MP juniorów), która w swoim drugim występie na arenie międzynarodowej (ME Juniorów, Burghausen 12–19.07.2014) zanotowała znakomite rezultaty. W konkurencji par mikstowych z Wojciechem Kaźmierczakiem zajęła 4 lokatę, a w konkurencji dziewcząt do lat 25 z Agnieszką Szczypczyk w parze wywalczyła 6 pozycję.

Ergometr wioślarski

Trenerzy: Mateusz Śrutowski (2008–2010), Janusz Włodek w sezonie 2012/13, Magdalena Włodek-Skowron od 2010

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:
4 miejsce kobiety (2010/11)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:
2 miejsce kobiety (2010/11)
2 miejsce mężczyźni (2010/11)

Sekcja ergometru wioślarskiego to najmłodsza sekcja w ofercie KU AZS PK (od 2009). Zawodnicy tej sekcji regularnie startują w AMP, ale nie odgrywająca w tej rywalizacji znaczącej roli. Za najlepsze wyniki sekcji należy uznać wicemistrzostwo MLA kobiet i mężczyzn w sezonie 2010/11.

Judo

Trenerzy: Krzysztof Rusiniak do 1994, Dariusz Tylek (1994–2008), Jacek Limanówka od 2008

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej: 2 miejsce (1973 i 1975)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:
2 miejsce (2004/05, 2007/08, 2008/09, 2011/12)

Sekcja judo jest jedną z najbardziej utytułowanych sekcji KU AZS PK, sięgając czterokrotnie po drużynowe medale w klasyfikacji Politechnik (2 medale srebrne, 2 brązowe). Jednym

z najbardziej utytuowanych zawodników sekcji w latach 70. był jej późniejszy opiekun Krzysztof Rusiniak.

W ostatnich 25 latach medale w Mistrzostwach Polski Typów Uczelni w klasyfikacji politechnik zdobywali min.

- w sezonie 1990/92 srebro Aleksanian Aszot (65 kg); ponadto 5 miejsce Krzysztof Kozioł (60 kg) oraz Ludwik Friendl (95 kg)
- w sezonie 1992/94 brąz Bogusław Grzyb, Krzysztof Kozioł (obaj 60 kg), brąz Aleksanian Aszot (65 kg), Grzegorz Bis (71 kg)
- w sezonie 1994/1996 złoto Janusz Grzegorz, srebro Piotr Sznapka (obaj 65 kg), brąz Bogusław Grzyb (60 kg), Grzegorz Janik (71 kg)
- w sezonie 1996/1998 brąz Bogusław Grzyb (60 kg)
- w sezonie 1998/2000 złoto Bogusław Grzyb (60 kg), srebro Piotr Sznapka (60 kg), brąz Grzegorz Janusz (65 kg), Łukasz Gaweł (60 kg)
- w sezonie 2002/2004 srebro Krzysztof Samek (90 kg), brąz Wojciech Boryśławski (90 kg)
- w sezonie 2004/2006 brąz wywalczył Leszek Skadłubowicz (90 kg)
- w sezonie 2006/2007 złoto zdobył Michał Haberka (81 kg)
- w sezonie 2007/2008 brąz Leszek Skadłubowicz (100 kg)
- w sezonie 2011/2012 brąz Grzegorz Król (+100 kg)
- w 2013 r. brązowy medal Jerzy Orlof (do 60 kg)

Sekcja judo, lata 80.

Kolarstwo górskie

Trenerzy: Arkadiusz Jodłowski (1997–99), Tomasz Pawelski (1999–2006), Justyna Frączek od 2006

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej: 3 miejsce kobiety (2004/2006 – 3 miejsce w MPSzW)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:
2 miejsce kobiety (2013/14)
2 miejsce mężczyźni (2009/10)

Sekcja, która została uruchomiona w 1997 r. w ramach „Programu Rozwoju Sportu Akademickiego” miała w początkowym okresie charakter rekreacyjny. Ale w swoich szeregach miała wybitne postacie, indywidualnie medalistów MPSzW: Michała Dyrca (złoty medal MPTU w sezonie 2000/2002) oraz Karolinę Kozelę (złoty medal MPSzW i złoty medal MPTU w sezonie 2004/2006). Indywidualny sukces Karoliny Kozeli i Agnieszki Krok (pra-

ownik naukowo-dydaktyczny WiITCH) przełożyły się na drużynowy sukces KU AZS PK (brązowy medal w klasyfikacji generalnej MPSzW, złoty medal MPTU Politechnik). Warto nadmienić, że po zakończeniu studiów na Politechnice Karolina Kozela wielokrotnie stała na podium MP w maratonach MTB. Obecnie trenerem sekcji jest Justyna Frączek (min. MP w MTB w 1995, zwyciężczyni cyklu Lang Team MTB w 1996).

Koszykówka kobiet

Trenerzy: Andrzej Tokarczyk (1974–1996), Barbara Grabacka-Pietruszka (1996–2009), Wojciech Eljasz-Radzikowski od 2009

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej: 1 miejsce (1984/86, 1992/94, 2002/2004, 2011/12, 2012/13, 2013/14)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski MLA w ostatnich w 15 sezonach: 1 miejsce (1999/2000, 2000/2001, 2001/2002, 2002/2003, 2011/12, 2012/13)

Jedna z najbardziej utytułowanych sekcji uczelnianego AZS. Pierwszy medal Mistrzostw Polski Politechnik – srebrny, koszykarki wywalczyły w 1963 r. Cztery lata później w 1967 r. zdobyły brązowy krążek MP Politechnik. W drugiej dekadzie lat 60-tych barwy PK reprezentowały min. Małgorzata Soluch, Maryla Serek, Wanda Kurab, Zofia Janowiec, Irena Goligłowa, Małgorzata Koperska, Anna Olewska, Krystyna Olewska.

Na medal trzeba było czekać do lat 80 kiedy to prowadzony przez Andrzeja Tokarczyka zespół koszykarek sięgał w kolejnych latach po medale w klasyfikacji Politechnik: złote (1985, 1993), srebrne (1987, 1991). W 1987 r. w decydującym meczu o złoty medal koszykarki KU AZS PK przegrały z AZS Politechniką Śląską Gliwice 39:45. Barwy PK reprezentowały: Ewa Bajor, Elżbieta Durlak, Bożena Błasiak, Bożena Kowalska, Dorota Kram, Małgorzata Mika, Beata Niezgoda, Bożena Skiba.

Srebrny medal w 1991 r. na gdańskim parkiecie wywalczyły Jolanta Baran, Elżbieta Durlak, Joanna Dulińska, Agnieszka Góra, Magdalena Kozień, Dorota Kram, Maria Nowak, Magdalena Piwowarczyk, Monika Szopińska, Katarzyna Świniarska. W latach 1984–89 po medale sięgała będąc pracownikiem WIL Jolanta Sutyła-Dulińska (profesor, późniejsza prodziekan WIL). Z kolei w latach 1986–91 barwy AZS PK reprezentowała późniejsza prodziekan WA, dr Magdalena Kozień. W zwycięskim składzie z 1993 r. występowały Dorota Kram (3-krotna medalistka MPTU Politechnik, reprezentowała AZS PK w latach 1986–96 jako studentka i pracownik WIL), Maria Nowak, Anna Tomiczna,

Sekcja koszykówki, lata 80.

Sekcja koszykówki kobiet, lata 90.

Koszykówka mężczyzn, lata 70.

Alicja Michurska, Anna Kaczmarek, Jolanta Baran, Katarzyna Piowarczyk, Agnieszka Skórska, Joanna Zamkotowicz. W latach 1990–93 i 1995/96 tryumfowały także w krakowskiej LM

W 2001 r. zespół prowadzony przez Barbarę Grabacką-Pietruszkę zdobył brązowy krążek, a dwa lata później koszykarki wywalczyły na parkiecie złoty medal pokonując w finale AZS Politechnikę Łódzką 64:55. Zespół AZS PK wystąpił w składzie Maria Knapik, Małgorzata Serafin, Małgorzata Szymaniak, Angelika Nieduziak, Monika Talar, Monika Antkowiak, Anna Serafin, Barbara Konopka, Karolina Wolska, Małgorzata Radwan, Sylwia Sas, Anna Ulman. Najskuteczniejszą zawodniczką finałowego turnieju była reprezentująca na co dzień barwy krakowskiej Korony, Anna Serafin (AZS PK).

Ostatnie trzy sezony MPTU Politechnik to dominacja koszykarek krakowskiej Politechniki. Złote medale zespołu prowadzonego przez Wojciecha Eljasza-Radzikowskiego jr (2011/12, 2012/13, 2013/14) poprzedził srebrny medal w sezonie 2009/10. W ostatnich barwy KU AZS PK reprezentowały min. Małgorzata Stanek, Alicja Błaszczuk, Magdalena Potwora, Aleksandra Fricze, Monika Muniak, Agnieszka Piowarczyk, Agnieszka Krzywoń, Agata Rafałowicz, Małgorzata Downar Zapolska, Natalia Wolska, Katarzyna Ziomek.

Mając na myśli żeńską koszykówkę nie sposób nie wspomnieć o sukcesie koszykarek w ulicznej odmianie basketu, czyli o srebrnym medalu Mistrzostw Polski Szkół Wyższych, a także srebrnym medalu MPTU Politechnik w streetbaskiecie z 2000 r. (Małgorzata Serafin, Anna Serafin, Irena Kamińska, Katarzyna Molczyk).

Koszykówka mężczyzn

Trenerzy: Edward Surdyka (1956–1973) Wojciech Eljasz-Radzikowski (1973–2001), Jerzy Dybała od 2001

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej: 2 miejsce (1973)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich 15 sezonach: 1 miejsce (2001/2002)

Po pierwszy medal koszykarze sięgnęli w 1967 r. (brąz). W 1973 r. wywalczyli srebrny medal, a czołowymi zawodnikami tego okre-

Koszykówka mężczyzn lata 80.

su byli min. Jacek Bonenberg, Marek Graczyk, Kazimierz Siudak, Andrzej Slaski.

W latach osiemdziesiątych ton na parkiecie w barwach inżynierów nadawali Adam Stoch, Waldemar Styło, Krzysztof Pielichowski, Drozd Wojciech Drozd, Jarosław Tynor, Andrzej Grymek, Paweł Chanek, Jarosław Turecki.

Koszykarze dominowali w latach 1989–1993 zdobywając pięć kolejnych tytułów mistrzowskich w lidze międzyuczelnianej (w zespole mistrzów LM grali min. Dariusz Pabian, Paweł Zajączkowski, Tomasz Morawski, Marcin Furtak, Paweł Rogala, Przemysław Bobrowski, Piotr Ślusarek), a pod wodzą Wojciecha Eljasza-Radzikowskiego w 1995 r. w Poznaniu zdobyli brązowy medal MPTU Politechnik. W 2003 r. koszykarze prowadzeni przez Jerzego Dybałę wywalczyli na parkiecie w Częstochowie ponownie brązowy medal (min. Jakub Zączyk, Piotr Kwandrans, Łukasz Kwandrans, Maciej Dziaduś, Filip Białoński, Paweł Życzkowski, Piotr Życzkowski, Sebastian Szumny). Ostatnim wynikiem zasługującym na odnotowanie po reorganizacji AMP był awans koszykarzy w 2013 r. do finału AMP w Poznaniu i 16 miejsce w klasyfikacji generalnej mistrzostw.

Lekkoatletyka

Trenerzy: Roman Pipusz (1967-70), Danuta Damek (1968-69), Ignacy Ryguła (1969-70), Jadwiga Durlak (1973–74), Marek Czubała (1973-74), Bolesław Palak (1973-74), Renata Koc (1975-77), Leszek Targosz (1975-83), Roman Kołodziej (1977-99, 2000-2011), Ewa Iwanciw (1983-85), Jacek Majka (1995–2010), Iwona Zięba (od 2010), Agnieszka Słupska (od 2009)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:

1 miejsce (biegi przełajowe kobiety 1992/94, 2002/04)
 1 miejsce (biegi przełajowe mężczyźni 1994/96)
 5 miejsce (kobiety 1998/2000, 2002/2004, 2004/06)
 5 miejsce (mężczyźni 1998/2000)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:

1 miejsce (biegi przełajowe kobiety 2004/05)
 2 miejsce (biegi przełajowe mężczyźni 1998/99, 2005/06)
 3 miejsce (stadion kobiety 1995/96, 1999/2000, 2002/03, 2005/06, 2013/14)
 2 miejsce (stadion mężczyźni 1996/97, 1997/98, 1998/99, 2001/02, 2002/03, 2012/13, 2013/14)

W trakcie sezonu lekkoatleci rywalizują na stadionie, a także w biegach przełajowych. Od początku na mistrzowskiej rywalizacji zawodnicy z PK sięgają po indywidualne sukcesy,

ale mistrzowskie tytuły uzyskane w biegach przełajowych stanowią niezwykle cenne trofea w kolekcji klubu.

W kronikach KU AZS PK możemy odnaleźć, że Włodzimierz Hejno podczas MP Politechnik w 1969 r. wywalczył w trójskoku złoty medal. Medalistami w latach 70. byli m.in. Barbara Wicher w rzucie oszczepem (złoto, 1979 r.), Zbigniew Król (2 złote i 1 srebrny medal w latach 1975–79 w biegach na 1500 i 3000 m., obecny rektor PK Kazimierz Furtak (2 srebrne medale w trójskoku i w skoku w dal, 1973 r.).

W sezonie 1990/92 zawodnicy KU AZS PK odnosili na bieżni indywidualne sukcesy Dorota Bury (złoto na 800 m oraz brąz na 400 m), Izabela Zając (srebro w skoku w wzwyż), Iwona Bira (brąz w rzucie dyskiem), Józef Kurtyna (brąz na 200 m). Warto nadmienić, że owym sezonie w 1991 r. tuż za podium w rzucie dyskiem uplasował Piotr Gibas do dzisiaj związany z uczelnianym AZS poprzez niezliczone reportaże fotograficzne z organizowanych przez klub imprez sportowych.

W 1994 roku w Szczecinie w biegach przełajowych zawodniczki AZS PK sięgnęły po złoty medal MPSzW Politechnik w drużynie, a indywidualnie na podium stanęły Dorota Bury (złoto) oraz Liliana Etterle (brąz). Na tych samych złoty medal MPSzW Politechnik wywalczył Mirosław Szczurek.

W kolejnej edycji przełajowych zmagania 23 marca 1996 r. w przededniu Biegu Kościuszkowskiego KU AZS PK był organizatorem MPSzW w biegach przełajowych. Zawodnicy Romana Kołodzieja i Jacka Majki nie byli gościnni zdobywając złoty medal w klasyfikacji Politechnik.

W sezonie 1996/98 lekkoatleci wywalczyli na stadionie 3 krążki w MPSzW Politechnik, Piotr Gnela złoty medal w rzucie dyskiem, Renata Sęsoła srebrny w pchnięciu kulą Beata Dziędzioła brązowy w biegu na 200 m W kolejnej edycji mistrzostw 2 złote medale wywalczyła Elżbieta Skarzyńska w pchnięciu kulą i rzucie dyskiem, trzeci złoty medal wywalczył Krzysztof Krzemień w skoku w dal. W MPSzW w sezonie 2000/02 kolejny raz po złote medale ponownie sięgnęli Elżbieta Skarzyńska w rzucie dyskiem i Krzysztof Krzemień w skoku w dal.

W sezonie 2002/2004 nie było silnych na lekkoatletyki AZS PK. Indywidualne sukcesy w biegach przełajowych Anny Hazor (złoto) i Katarzyny Batorskiej (srebro) przełożyło się na drugi w historii złoty medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej kobiet. Niepowtarzalny wynik na lekkoatletycznym stadionie odniosła w maju 2005 Anna Hazor, która na dystansie 800 m z czasem 2:05,56 zdobyła złoty medal MPSzW (wraz ze złotym medalem MPSzW Politechnik). Do medalowej kolekcji MPSzW Politechnik w kolejnych latach swój wkład wnieśli ponadto, sprinterka Agnieszka Ligęza (w 2007 r. złoty na 100 m i brąz na 200

Sekcja lekkoatletyczna, lata 90.

m, w 2008 r. złoto na 100 m i srebro na 200 m oraz w 2009 i 2010 r. złoto na 100 m sięgając jednocześnie po srebrny medal AMP), Marcin Romański (w 2007 r. srebro na 400 m) i co warte podkreślenia sztafety 2007 r. po medale sięgnęły sztafety, złota mężczyzn 4×400 m w składzie Wawrzyniec Pawski, Arkadiusz Zielinkiewicz, Damian Dusiński, Marcin Romański oraz srebrna kobiet 4×400 m w składzie Karolina Złocka, Katarzyna Batorska, Agnieszka Ligęza, Anna Hazior.

W 2008 r. dwa brązowe medale zdobyły sztafety krótkie 4×100 m kobiet (Karolina Złocka, Marta Wilk, Agnieszka Ligęza, Katarzyna Batorska) i 4×100 m mężczyzn (Sebastian Dziejdzic, Marcin Witczak, Jerzy Smagała, Marcin Romański). Damian Dusiński na 400 m w 2008 r. zdobył złoty medal MPSzW Politechnik, by rok później zająć 2 miejsce. W brązowe medal MPTU Politechnik wywalczył sprinter Damian Sobór (200 m w 2010 r. i 2011 r.).

Na kolejne medale musieliśmy czekać, aż do 2014 r. by Garcia Gloria Alcaraz, Monika Kornobis, Karolina Wróbel, Agnieszka Cuber w sztafecie 4×100 m zdobyły brąz, a w sztafecie 4×400 m złoto.

Na kolejne medale musieliśmy czekać, aż do 2014 r. by Garcia Gloria Alcaraz, Monika Kornobis, Karolina Wróbel, Agnieszka Cuber w sztafecie 4×100 m zdobyły brąz, a w sztafecie 4×400 m złoto.

Sztafeta 4×400 m kobiet, Poznań 2007 r.

Narciarstwo alpejskie

Trenerzy: Tomasz Pawelski (1974–1997) Zbigniew Kucia (1997–2009), Marek Szlachta (2009–2010), Anna Masłyk i Krzysztof Włodarczyk od 2010

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:

1 miejsce kobiety (1998/2000, 2000/2002)

1 miejsce mężczyźni (1976/78, 1978/1980, 1996/1998, 1998/2000, 2000/2002, 2002/2004, 2004/2006, 2007, 2010)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:

1 miejsce kobiety (1998/2000, 2000/2002)

1 miejsce mężczyźni (1976/78, 1978/1980, 1996/1998, 1998/2000, 2000/2002, 2002/2004, 2004/2006, 2007, 2010)

Sekcja narciarska to bezwątpienia najbardziej utytułowana sekcja w historii klubu. Wiadomo, że okres w latach 1996–2007 zupełnie dominacji na arenie mistrzostw będzie

trudny do powtórzenia w historii klubu, to jednak nie tylko ten czas nie pozwala się oprzeć się wrażeniu, że PK nartami stoi. Tych przesłane są dziesiątki 63 lata tradycji rozgrywania mistrzostw PK w narciarstwie, dziesiątki olimpijczyków, uczestników AMŚ czy uniwersjad, nie wspominając już o multimedalistach Mistrzostw Polski nie tylko tych akademickich.

Co prawda dzień 24 marca kojarzy się na PK głównie z Biegiem Kościuszkowskim, to jednak w 1976 w dniach 23–24 marca w Zakopanem uczelniany AZSPK zorganizował VIII Mistrzostwa Polski Politechnik w narciarstwie. Mistrzostwa zakończone nie tylko sukcesem nie tylko organizacyjnym, ale i sportowym (srebrny medal drużynowo). W barwach AZS PK wystartowali wówczas m.in. Małgorzata Tatka, Irena Zielińska, Brygida Rychlik, Krzysztof Malzacher, Stanisław Marzec, Stefan Mika, Tadeusz Kufa. Stefan Mika indywidualnie wywalczył złoty medal w slalomie gigancie i brąz w kombinacji. Gdyby udało mu się utrzymać po pierwszym przejeździe 1 miejsce w slalomie (podczas brawurowego drugiego przejazdu ominął bramkę i podchodził zajął 8 miejsce), to nie tylko miałby na swoim koncie 3 złote krążki indywidualnie, ale także AZS PK wywalczyłaby złoty medal w klasyfikacji drużynowej.

Obrazem sukcesów narciarzy KU AZS na przełomie ostatnich 25 lat są przedstawione poniżej medalowe zdobycze studentów PK:

Sezon 1990/92

- srebrny medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej kobiet w składzie min. Agnieszka Czuj, Anna Michalik
- brązowy medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej mężczyzn w składzie min. Mirosław Kądziołka

Sezon 1992/94

- srebrny medal MPSzW Politechnik klasyfikacji drużynowej kobiet w składzie Agata Ziętek, Joanna Michalik, Aleksandra Kutscha
- zdobył srebrny MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej mężczyzn w składzie min. Bartłomiej Całka, P. Zajączkowski, Paweł Piechnik, Zbigniew Schleifer
- Agata Ziętek, srebrny medal w dwuboju MPSzW Politechnik
- Bartłomiej Całka – złoty medal w dwuboju MPSzW Politechnik

Sezon 1996/98

- złoty medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej mężczyzn w składzie Bartłomiej Całka, Marcin Dyląg, Grzegorz Dyląg, Jurand Podgórny

Sezon 98/2000

- złoty medal MPSzW Politechnik oraz srebrny medal MPSzW (klasyfikacja generalna) w klasyfikacji drużynowej kobiet w składzie Anna Dyląg, Małgorzata Pacek, Monika Woźniakowska, Agnieszka Jamska, Monika Król
- złoty medal MPSzW Politechnik oraz złoty medal MPSzW (klasyfikacja generalna) w klasyfikacji drużynowej mężczyzn w składzie Marcin Dyląg, Grzegorz Dyląg, Krzysztof Gądek, Filip Gocman, Jurand Podgórny
- Anna Dyląg, 3 złote medale w slalomie, slalomie gigancie oraz kombinacji MPSzW Politechnik, a także brązowy medal MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Małgorzata Pacek, 2 brązowe medale w slalomie i kombinacji MPSzW Politechnik
- Jurand Podgórny, złoty medal w slalomie i srebrny w kombinacji MPSzW Politechnik, oraz złoty medal w slalomie i brązowy w kombinacji MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Marcin Dyląg, złoty medal w kombinacji, 2 srebrne medale w slalomie oraz slalomie gigancie w MPSzW Politechnik, a także złoty medal w kombinacji, 2 srebrne medale w slalomie oraz slalomie gigancie w MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Filip Gocman, złoty medal w slalomie gigancie, srebrny medal w kombinacji i brązowy medal w slalomie MPSzW Politechnik, a także złoty medal w slalomie gigancie, brązowy medal w kombinacji MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Krzysztof Gądek, brązowy medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik

Sezon 2000/02

- złoty medal MPSzW Politechnik oraz srebrny medal MPSzW (klasyfikacja generalna) w klasyfikacji drużynowej kobiet w składzie Anna Dyląg, Katarzyna Leśnodorska, Zuzanna Podgórna, Zuzanna Pisarczyk, Małgorzata Boryczko
- złoty medal MPSzW Politechnik oraz brązowy MPSzW (klasyfikacja generalna) w klasyfikacji drużynowej mężczyzn w składzie Marcin Dyląg, Grzegorz Dyląg, Krzysztof Gądek, Filip Gocman, Jurand Podgórny

- Anna Dyląg, brązowy medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik
- Krzysztof Gądek, srebrny medal w slalomie i brązowy medal w kombinacji MPSzW Politechnik, a także brązowy medal w kombinacji MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Jurand Podgórny, srebrny medal w kombinacji i brązowy medal w slalomie MPSzW Politechnik, a także srebrny medal w slalomie gigancie MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Marcin Dyląg, złoty medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik
- Filip Gocman, srebrny medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik

Sezon 2002/04

- brązowy medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej kobiet
- złoty medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej mężczyzn
- Marcin Dyląg, 3 złote medale w slalomie, slalomie gigancie i dwuboju MPSzW Politechnik, a także 3 srebrne medale w slalomie, slalomie gigancie i dwuboju MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Wojciech Podgórny, 3 brązowe medale w slalomie, slalomie gigancie i dwuboju MPSzW Politechnik, a także brązowy medal w dwuboju MPSzW (klasyfikacja generalna)

Sezon 2004/06

- złoty medal MPSzW Politechnik oraz złoty medal MPSzW (klasyfikacja generalna) w klasyfikacji drużynowej mężczyzn
- Wojciech Podgórny, 3 złote medale w slalomie, slalomie gigancie i dwuboju MPSzW Politechnik, a także 3 złote medale w slalomie, slalomie gigancie i dwuboju MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Grzegorz Kurek, 2 srebrne medale w slalomie gigancie i dwuboju oraz 1 brązowy medal w slalomie MPSzW Politechnik

Sezon 2006/07

- srebrny medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej kobiet w barwach KU AZS PK wystąpiły m.in. Martyna Król, Zuzanna Podgórna, Agata Siudak
- zdobył złoty mężczyzn medal MPSzW Politechnik, a także złoty medal MPSzW (klasyfikacja generalna) w klasyfikacji drużynowej. Na medal zapracowali przede wszystkim Wojciech Podgórny, Grzegorz Kurek, Wojciech Gajewski, Paweł Świerczek, Wojciech Budz
- Agata Siudak, srebrny medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik
- Wojciech Podgórny, 2 złote medale w slalomie i slalomie gigancie MPSzW Politechnik, a także złoty medal w slalomie gigancie i brązowy medal w slalomie MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Grzegorz Kurek, 2 srebrne medale w slalomie gigancie i slalomie MPSzW Politechnik

Sezon 2007/08

- srebrny medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej kobiet w barwach KU AZS PK wystąpiły m.in. Karolina Brach, Katarzyna Berbeka, Beata Wójciak
- brązowy medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej mężczyzn zdobył. KU AZS PK reprezentowali m.in. Grzegorz Kurek, Wojciech Gajewski, Paweł Świerczek, Maciej Rodak, Piotr Bunsch

- Grzegorz Kurek, 2 srebrne medale w slalomie gigancie i slalomie MPSzW Politechnik

Sezon 2008/09

- brązowy medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej mężczyzn. KU AZS PK reprezentowali m.in. Wojciech Gajewski, Paweł Świerczek, Jerzy Kozłowski
- Marta Gałdyś, 2 srebrne medale w slalomie gigancie i slalomie MPSzW Politechnik

Sezon 2009/10

- brązowy medal AMP UTE w klasyfikacji drużynowej kobiet (m.in. Alicja Zastawna, Marta Gałdyś, Katarzyna Półtorak, Marta Tomczyk)
- złoty medal AMP UTE, oraz brązowy medal w klasyfikacji generalnej AMP w klasyfikacji drużynowej mężczyzn
- Alicja Zastawna, złoty medal w slalomie gigancie i srebrny slalomie AMP UTE
- Jakub Stryjewski, 2 brązowe medale w slalomie gigancie i slalomie AMP UTE

Sezon 2010/11

- srebrny medal AMP w klasyfikacji drużynowej kobiet UTE (m.in. Marta Gałdyś, Alicja Zastawna, Marta Tomczyk)
- W klasyfikacji drużynowej mężczyzn zdobył brązowy medal AMP UTE (m.in. Michał Rajzer, Jakub Stryjewski, Tomasz Kępa, Piotr Karolus)
- Marta Gałdyś, złoto w slalomie gigancie i srebro slalomie AMP UTE
- Alicja Zastawna, brąz w slalomie AMP UTE
- Jakub Stryjewski, brązowy medal w slalomie AMP UTE

Sezon 2011/12

- srebrny medal AMP UTE w klasyfikacji drużynowej mężczyzn (m.in. Jakub Stryjewski, Tomasz Kępa, Paweł Palichleb, Michał Rajzer, Krzysztof Pluta, Michał Woźniak)
- Michał Rajzer, brązowy medal w slalomie AMP UTE

Sezon 2012/13

- brązowy medal AMP UTE w klasyfikacji drużynowej kobiet (m.in. Marta Gałdyś, Alicja Zastawna, Marta Tomczyk)
- Grzegorz Kurek, 2 srebrne medale w slalomie gigancie i slalomie MPSzW Politechnik

Sekcja narciarska, lata 90.

Piłka nożna (w tym futsal)

Trenerzy: Juliusz Korzeniak do 1986, Andrzej Bahr (1986–2006), Adam Bodzioch (2006–2009), Dariusz Bijak (2009–2014), Swół od 2014

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:

2 miejsce (11-osobowa 1994/96)

2 miejsce (futsal 1992/94)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:

1 miejsce (11-osobowa 2001/02, 2002/03, 2008/09)

1 miejsce (futsal 2001/02)

W maju 1976 r. w Częstochowie w ramach rozgrywanych VIII Mistrzostwa Polski Politechnik w piłce nożnej, w silnej konkurencji prowadzeni przez Juliusza Korzeniaka piłkarze KU AZS PK wywalczyli brązowy medal. W drodze do finału Politechnika Krakowska wyeliminowała faworyzowane drużyny Politechniki Częstochowskiej (ówczesnego obrońcę mistrzowskiej korony) i Politechniki Gdańskiej. Szczególnie wyeliminowanie zespołu z Częstochowy było największą sensacją Mistrzostw. W młodym zespole AZS PK trudno kogoś

Sekcja piłki nożnej, lata 80.

Sekcja piłki nożnej, 1994 r., srebrny medal

wyróżnić np. świetne mecze rozegrali m.in. lewy obrońca Stanisław Chuchmacz, stoper Jerzy Skrzypek, pomocnicy Wiesław Kaczor, Bogusław Adamowicz, Józef Bińda, czy też środkowy napastnik Henek Mikoś (strzelec dwóch bramek w meczu z Częstochową).

Medalowa drużyna wystąpiła w składzie: Bramkarze: Janusz Markocki, Krzysztof Radziszewski, Zdzisław Gruszkos, Obrońcy: Stanisław Chuchmacz, Jan Jurczak, Marian Węglowski (kapitan), Jerzy Skrzypek, Henryk Gil, Pomocnicy i napastnicy: Michał Binda, Józef Binda, Wiesław Kaczor, Bogusław Adamowicz, Janusz Leńczyk, Henryk Mikoś, Marian Siniarski, Kazimierz Pindel, Tadeusz Kołodziej, Marek Leniar.

Kolejne medale piłkarze AZS PK wywalczyli w dopiero w 1992/94 w piłce halowej, srebrny medal występując w składzie: Janusz Nawala, Piotr Bębenek, Waldemar Konowalik, Andrzej Hudecki, Piotr Paluch, Zbigniew Kulig, Marian Jarek, Zbigniew Knapik, Dariusz Habel, Mariusz Stolarczyk

W kolejnej edycji mistrzostw 1994/96 podopiecznym Andrzeja Bahra nie udało się dotrzeć do finału, ale brązowy medal w futasalu po wygranej w karnych z Politechniką Świętokrzyską 4:2 (w regularnym czasie gry 2:2) był potwierdzeniem wartości piłkarzy w tym okresie. Największym sukcesem w historii klubu było natomiast w tej samej edycji mistrzowskiej rywalizacji wywalczenie srebrnego medalu w piłce nożnej 11-osobowej w roku 1995 w Poznaniu. Złoty medal piłkarze AZS Politechniki Krakowskiej przegrali po serii rzutów karnych z Politechniką Gdańska 1:1 (karne 1:3). Srebrni medaliści mistrzostw Politechnik: trener Andrzej Bahr, Krzysztof Kowalczyk, Andrzej Zachara, Piotr Floryan, Andrzej Hudecki, Robert Trepka, Rafał Woźniczka, Marcin Bogdan, Marian Jarek, Zbigniew Knapik, Mariusz Stolarczyk, Paweł Kmiec, Tomasz Skrzypek, Jacek Indyk, Marek Lis, Grzegorz Nocoń, Artur Cybulski.

Pływanie

Trenerzy: Zbigniew Kucia (1968–2008), Alina Blocka (?–1997), Arkadiusz Jodłowski od 1996, Marta Tomczyk od 2008

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:

2 miejsce kobiety (1982/84, 84/86)

1 miejsce mężczyźni (1986/88)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:

miejsce kobiety ()

miejsce mężczyźni ()

Sekcja pływacka, lata 80.

Chociaż w bogatej ofercie sportowej PK nie ma swojej pływalni to przez wiele lat pływacy uczelnianego AZS rozdawali karty w ogólnopolskiej rywalizacji. W latach 70. studenci i studentki PK wielokrotnie zdobywali medale MP Politechnik. Drużynowo w edycji 1982/84 srebrne medale wśród kobiet i mężczyzn. Pływaczki dwa lata później ponownie zdobyły tytuł wicemistrzowski wśród politechnik.

W mistrzostwach 1986/88 zespół w składzie Robert Lachowski, Jacek Gurbiel, Bogdan Rybka, Waldemar Piszczek, Witold Lachowski, Jacek Strugałło oraz Berka, Borowski, Pluta zdobył mistrzowski tytuł w klasyfikacji politechnik. Oczywiście na ten sukces złożyły się indywidualne wyniki zawodników trenowanych przez Zbigniewa Kucię (prowadzącego sekcję 40 lat) m.in. złoty medal sztafety 4×50 m dowolnym (R. Lachowski, Rybka, Piszczek, Strugałło), indywidualne medale Roberta Lachowskiego (3 miejsce na 50 m motylkiem i Witolda Lachowskiego (3 miejsce na 100 m stylem grzbietowym).

W roku 1992 na pływaków spadł grad medali, które wywalczyli Jerzy Korba (1 miejsce na 50 m dowolnym i 3 miejsce na 100 m dowolnym), Robert Lachowski (złoto na 100 m zmiennym), Jacek Gurbiel (srebro na 50 m stylem klasycznym oraz brąz na 100 m stylem grzbietowym), Grzegorz Ładzik (wicemistrz na 100 m grzbietem). Sztafeta 4×50 m zmiennym sięgnęła po złoty krążek w składzie R.Lachowski, Ładzik, Korba, Mach. Po podsumowaniu wyników w klasyfikacji drużynowej pływacy z AZS PK wylądowali na 2 miejscu podium, a oprócz wspomnianych powyżej medalistów na wynik zespołu pracowali Sindak, Rolski i Szlacheta.

W sezonie 2007/08 brązowy medal MPTU Politechnik zdobył na dystansie 50 m klasykiem Dariusz Tomeczek. Rok później brąz zdobył na 50 m motylkiem Maciej Sypień. Ostatni indywidualny medal wywalczyła w 2011 roku Patrycja Urbaniak (brąz, 50 m stylem dowolnym). Na medal MPTU Politechnik w sztafecie przyszło czekać aż 20 lat, kiedy to Piotr Kusiak, Jakub Górowski, Kamil Jabłoński, Filip Sysło w sztafecie 4×50 m stylem dowolnym wypływali 1 miejsce w Politechnikach.

Sekcja pływania, 2013 r.

Siatkówka mężczyzn

Trenerzy: Krzysztof Dudek (1988–2009), Mateusz Śrutowski (2009–)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:

2 miejsce (1963, 1982/84)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski MLA) w ostatnich w 15 sezonach:

1 miejsce (2004/05, 2011/12)

1 miejsce siatkówka plażowa (2005/06)

Sekcja siatkówki mężczyzn istnieje od początku funkcjonowania Studium WF i KU AZS PK. Przez pierwsze lata działalności sekcji jej trenerem był ówczesny kierownik Studium WF, Józef Danilczyk. W 1968 r. sekcję przejął Andrzej Danek. W 1969 r. siatkarze sięgnęli po pierwszy medal AMP Politechnik. Brązowy medal PK wywalczyła m.in. w składzie Wojciech Kępka, Eugeniusz Suchoń, Andrzej Bilski, Marek Bielut, Zdzisław Leśniowski, Zieliński. Na drugi medalowy krążek nie trzeba było długo czekać. Dwa lata później prowadzeni przez Dankę zdobyli srebrny medal w Gdańsku ustępując tylko warszawskiej Politechnice. Medal dla PK wywalczyli między innymi Wojciech Kępka, Eugeniusz Suchoń, bracia Smereka Jan i Władysław, Stanisław Knapczyk, Andrzej Bilski, Marek Bielut oraz reprezentant Syrii Basam Francis. Swoją srebrny sukces siatkarze powtórzyli 1974 r., największy wkład w sukces PK mieli ponownie Jan Smereka, Władysław Smereka, Andrzej Bilski, Stanisław Knapczyk, Marek Bielut, a ponadto Leszek Piłat, Krzysztof Grzegózek i Stanisław Kos. W ówczesnym okresie siatkarze z PK stanowili trzon II-ligowego zespołu AZS Kraków, a przez wiele sezonów dominowali na parkietach LM.

Na początku lat 80. sekcję przejął Stanisław Słabowski, a następnie przez kilka lat z sekcją pracował Jerzy Piwowar. W 1988 r. trenerem uczelnianej sekcji siatkówki został Krzysztof Dudek, który pra-

Sekcja siatkówki mężczyzn, lata 90.

Sekcja siatkówki mężczyzn 2013 r.

do zmiany

cował z siatkarzami przez kolejne 22 lata. Co prawda siatkarzom nie udało o się sięgnąć po medal, a Ele w 1996 roku zajęły 4 miejsce. W szeregach PK głównym motorem napędowym był Paweł Ignacok (reprezentant młodzieżowej reprezentacji Polski, MP 1993 w barwach AZS Częstochowa), ponadto z zespołem PK grali m.in. Piotr Spadło, Przemysław Bukowski, Marcin, Migas, Wojciech Kurzak, Jacek Jasiński. Siatkarzom z PK w ostatnich 15 latach udało się zdobyć mistrzostwo AMM (LM) w 2004/2005 oraz w sezonie 2011/12 kiedy to zespół prowadził Mateusz Śrutowski. Warte odnotowania są również sukcesy na boisku plażowym tercetu Krzysztof Wadas, Piotr Słonina, Paweł Piwowarczyk (mistrzostwo w piłce plażowej 2005/06).

Siatkówka kobiet

Trenerzy: Andrzej Danek do 1996 r., Grażyna Śrutowska od 1996 r.

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:
2 miejsce (1961, 2006)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski MLA w ostatnich w 15 sezonach:
3 miejsce (2002/03, 2004/05)

Siatkarki AZS PK były pierwszym zespołem uczelnianym, który w grach zespołowych wywalczył medal na arenie akademickich mistrzostw (1961 r. srebro). Kolejny medal siatkarki zdobyły 45 lat później w 2006 r. Prowadzone przez Grażynę Śrutowską siatkarki PK podczas MPSzW Politechnik w Radomiu uległy w finale Politechnice Częstochowskiej 3:0 (25:7, 25:8, 25:9), ale kluczem do wygranej był półfinał z radomską Politechniką. Po dość gładko przegranym secie otwarcia do 17, radomianki po prostu stanęły. Proste błędy w przyjęciu i rozegraniu były główną przyczyną porażki radomianek (23:25). W tie-breaku natomiast oba zespoły zafundowały sympatykom horror, którego długo nie zapomną. Reprezentantki PK obroniły trzy meczbole, choć wcześniej dwukrotnie mogły zakończyć pojedynek. Ostatecznie wygrały tie-break 21:19. Srebrne dziewczęta Śrutowskiej to Joanna Zięba, Małgorzata Janczura, Ewelina Dązbłaż, Agnieszka Dudziak, Aneta Galus, Julia Barbaszewska, Krystyna Świątkowska, Monika Paradowska, Anna Gondek, Monika Pęczak, Karolina Konopka.

Sekcja siatkówki kobiet, lata 80.

Srebrne siatkarki, 2006 r.

Snowboard

Trenerzy: Andrzej Danek do 1996 r., Grażyna Śrutowska od 1996 r.

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:

2 miejsce (1961, 2006)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski MLA) w ostatnich w 15 sezonach:

3 miejsce (2002/03, 2004/05)

Sekcja oparta o kadre szkoleniową narciarzy. Od początku trwania MPSzW (od 2000 r.) odgrywająca dużą rolę w rywalizacji akademickiej. Medale snowboardzistów w ostatnich 15 latach:

Sezon 2000/02

- KU AZS Politechnika Krakowska zdobył drużynowo (kobiety i mężczyźni łączna klasyfikacja): złoty medal MPSzW Politechnik oraz srebrny medal MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Klaudyna Mikołajczyk, 2 złote medale w slalomie gigancie oraz w straight jump MPSzW Politechnik, a także złoty medal w straight jump i srebrny medal w slalomie gigancie w MPSzW (klasyfikacja generalnej)
- Joanna Radziewanowska, srebrny medal w straight jump MPSzW Politechnik, a także brązowy medal w straight jump MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Anna Dzwoniarska, brązowy medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik
- Paweł Dawidek, złoty medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik, a także złoty medal w slalomie gigancie MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Robert Orange, brązowy medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik

Sezon 2002/04

- złoty medal MPSzW Politechnik, a także srebrny medal MPSzW (klasyfikacja generalna) w składzie Anna Dzwoniarska, Klaudyna Mikołajczyk i Joanna Radziewanowska
- Klaudyna Mikołajczyk, 2 złote medale w slalomie gigancie oraz w straight jump MPSzW Politechnik, a także złoty medal w straight jump w MPSzW (klasyfikacja generalnej)
- Paweł Dawidek złoty medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik, a także srebrny medal w slalomie gigancie MPSzW (klasyfikacja generalna)

Sekcja snowboardowa, początek XXI w.

Sezon 2004/06

- złoty MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej kobiet, a także złoty medal MPSzW (klasyfikacja generalna)
- Klaudyna Mikołajczyk, złoty medal w straight jump i srebrny medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik, a także srebrny medal w straight jump w MPSzW (klasyfikacja generalnej)
- Ewa Tybinkowska brązowy medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik,
- Bartłomiej Derda złoty medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik,
- Wojciech Chyc-Magdзин srebrny medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik,

Sezon 2006/07

- złoty medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej, a także srebrny medal MPSzW (klasyfikacja generalna). Najwięcej punktów wywalczyły Klaudyna Mikołajczyk, Paulina Nowik, Ewa Tybinkowska, a także Magdalena Florek,
- złoty medal MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej mężczyzn, a także złoty medal MPSzW (klasyfikacja generalna). Najwięcej punktów wywalczył dla PK Bartłomiej Derda, Wojciech Chyc-Magdзин, Ksa-

podpisy będą

wery Skarbek-Malczewski oraz Aleksander Śliwiński

- Klaudyna Mikołajczyk, złoty medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik, a także brązowy medal w slalomie gigancie w MPSzW (klasyfikacja generalnej)
- Paulina Nowik, brązowy medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik

Sezon 2007/08

- w klasyfikacji drużynowej kobiet złoty MPSzW Politechnik, a także brązowy medal MPSzW (klasyfikacja generalna) w składzie Paulina Nowik, Nina Sitko, Miłosława Niezgoda
- brąz MPSzW Politechnik w klasyfikacji drużynowej mężczyzn. Trzon zespołu stanowili Bartłomiej Derda, Mateusz Szymłak, Michał Duda
- Paulina Nowik, brązowy medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik.

Sezon 2008/09

- w klasyfikacji drużynowej kobiet złoty MPSzW Politechnik, a także brązowy medal MPSzW (klasyfikacja generalna) w składzie Paulina Nowik, Ewa Tybinkowska, Nina Sitko, Miłosława Niezgoda
- Paulina Nowik, złoty medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik
- Nina Sitko, brązowy medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik
- Bartłomiej Derda, złoty medal w slalomie gigancie MPSzW Politechnik,

Sekcja snowboardu 2015 r.

Sezon 2009/10

- w klasyfikacji drużynowej kobiet złoty medal AMP UTE
- w klasyfikacji drużynowej mężczyzn brązowy medal AMP UTE
- Nina Sitko, złoty medal w slalomie gigancie AMP UTE
- Izabela Cebulak, srebrny medal w slalomie gigancie AMP UTE
- Bartłomiej Derda, złoty medal w slalomie gigancie AMP UTE,

Sezon 2010/11

- złoty medal w klasyfikacji drużynowej kobiet AMP UTE (Olga Niemiec, Izabela Cebulak, Miłosława Niezgoda, Magdalena Wiciak)
- Olga Niemiec, złoty medal w slalomie gigancie AMP UTE
- Izabela Cebulak, brązowy medal w slalomie gigancie AMP UTE

Sezon 2011/12

- brązowy medal w klasyfikacji drużynowej kobiet AMP UTE (Izabela Cebulak, Miłosława Niezgoda, Magdalena Wiciak, Wioletta Olszewska)

- Izabela Cebulak, złoty medal w slalomie gigancie AMP UTE
- Miłosława Niezgoda, brązowy medal w slalomie gigancie AMP UTE
- Bartłomiej Derda, brązowy medal w slalomie gigancie AMP UTE,

Sezon 2012/13

- złoty medal w klasyfikacji drużynowej kobiet AMP UTE (m.in. Izabela Cebulak, Wioletta Olszewska)
- Izabela Cebulak, złoty medal w slalomie gigancie AMP UTE
- Wioletta Olszewska, brązowy medal w slalomie gigancie AMP UTE
- Bartłomiej Derda, brązowy medal w slalomie gigancie AMP UTE,

Sezon 2013/14

- brązowy medal w klasyfikacji drużynowej kobiet AMP UTE
- Izabela Cebulak, brązowy medal w slalomie gigancie AMP UTE

Strzelectwo

Sekcja do 1995 r. prowadzona przez Krzysztofa Koreptę (w sezonie 94/95 mgr Bogdana Kowalskiego). Sekcja reaktywowana 1999 r. (trener Radomir Urbański). Zawieszona działalność w 2005 r.

Z kart historii. W 1991 r. PK będą gospodarzem AMP wywalczyła w klasyfikacji drużynowej brązowy medal oraz 2 złote, 2 srebrne i 1 klasyfikacji indywidualnej.

Tenis stołowy

Trenerzy: Leszek Targosz (1992–2012), Jarosław Dudek od 2010

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:

- 10 miejsce (2006/07 kobiety)
- 1 miejsce (1996/98 mężczyźni)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski MLA w ostatnich w 15 sezonach:

- 1 miejsce (1996/97 kobiety)
- 1 miejsce (1997/98, 1998/99, 1999/2000, 2000/01 mężczyźni)

„Medalodajny” okres tenisa stołowego na PK nastąpił wraz z wspaniałą grupą zawodników w drugiej połowie lat 90. (pierwszy medal wśród politechnik tenisiści stołowi zdobyli w edycji 1982/84 brąz). Stanisław Mirecki, bracia Paweł i Marcin Michalikowie, Krzysztof Drozd, Paweł Barnaś, Piotr Schweichler nadawali ton rywalizacji w małopolskiej li-

Mistrzostwa szkół wyższych w strzelectwie 1987 r.

Sekcja tenisa stołowego 1997 r.

Sekcja tenisa stołowego, 2006 r.

dze akademickiej, a także liczyli się w walce o medale MPSzW Politechnik. W 1995 r. Mirecki, Schweichler, Wojciech Janusz sięgnęła po brązowy medal. Dwa lata później w Radomiu team w składzie Mirecki, Schweichler, Drozd wywalczyli historyczny złoty medal MPSzW Politechnik. W 1999 roku MPSzW podopieczni Leszka Targosza (Michalik, Mirecki, Drozd) po raz kolejny stanęli na podium, tym razem na jego najniższym stopniu. Również w MPLM zdobyli brązowy medal. Po raz ostatni na podium zawodnicy z krakowskiej politechniki zameldowali się w 2011 roku. 3 miejsce wywalczyli w Cieszynie Łukasz Białczyk, Marcin Pijanowski, Marcin Wenc.

Tenis

Trenerzy: Andrzej Łobodziński (1978–2012), Marta Jawor od 2011, Wojciech Dynowski od 2012

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:
2 miejsce (1996/98, 1998/2000)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski MLA) w ostatnich w 15 sezonach:
1 miejsce (1997/98, 2000/01 kobiety)
1 miejsce (1997/98 mężczyźni)

Zawodnicy sekcji tenisa wywalczyli w latach 80. dwukrotne indywidualne Akademickie Mistrzostwo Polski w Sopocie, w klasyfikacji kobiet Anita Cielewicz (1986), a wśród mężczyzn Zbigniew Nieć (1984).

Klub Uczelniany PK w latach 1996/98 oraz 1998/2000 był organizatorem MPSzW Politechnik w tenisie. Wraz z organizacyjnym sukcesem przyszedł sukces sportowy ekipa Andrzeja Łobodzińskiego wywalczyła na kortach w Czyżynach dwukrotnie srebrny medal ulegając w finale dwukrotnie Politechnice Poznańskiej 3:4.

W sezonie 2006/07 po srebrny medal MPTU Politechnik sięgnęli tenisiści. Nowa formuła MPSzW powodowała, że po wywalczeniu awansu do finału mistrzostw walka o medale MPTU rozgrywa się w gronie tylko kilku uczelni danego typu i do tego często nie rywalizującymi między sobą. W kolejnej edycji brązowy medal mężczyzn powiększył kolekcję medalową KU AZS PK. W kolekcji sekcji tenisa KU AZS PK możemy odnotować medale sekcji kobiecej brązowy w 2011 r. i srebrny w 2012 r.

Wyróżniającymi się zawodnikami ostatnich 30 lat w sekcji tenisa byli m.in. Jolanta Jędrzejowska, Zofia Sobolewska, Agnieszka Jamska, Leszek Pi-

Łat, Zbigniew Nieć, Krzysztof Sieniawski, Janusz Mączka, Tomasz Sitko, Stanisław Kuzdro, Jonasz Pietraszek, Robert Musioł, Jolanta Jędrzejewska, Agnieszka Jamska, Anna Malec.

Sekcja tenisa ziemnego 2002 r.

Trójbój siłowy (dwubój siłowy, kulturystyka)

Trenerzy: Mirosław Kami, Jacek Król, Robert Szczepaniak (1999–2004), Adam Bodzioch od 2004

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:
4 miejsce (2011/12)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:
1 miejsce (1996/97, 1999/2000 jako kulturystyka, 2011/2012, 2013/14 – dwubój siłowy)

Sekcja trójbój siłowy (przysiad, wyciskanie, martwy ciąg) od 2005, wcześniej była to sekcja kulturystyki, gdzie była to połączona ocena wyciskanie sztangi na ławce płaskiej i pozowanie kulturystyczne. Najlepszym zawodnikiem w historii sekcji był Łukasz Gąsienica-Samek (zginął w wypadku samochodowym wieku 26 lat w 2005), rekordzista Polski w wyciskaniu leżąc w kat. 75 kg, kilkukrotny mistrz Polski, rekordzista Polski juniorów i seniorów, kilkukrotny reprezentant Polski na mistrzostwach Europy i świata w wyciskaniu leżąc. Łukasz Gąsienica-Samek zdobył brązowy medal na Mistrzostwach Europy w Wyciskaniu Leżąc. Ukoronowaniem jego kariery było zdobycie po ostrej walce i brawurowym podejściu na 225 kg brązowego

1

1. Sekcja trójboju siłowego, lata 90.
2. Sekcja KU AZS PK, 2013 r.

2

medalu w kat. 75 kg na Mistrzostwach Świata Seniorów w Wyciskaniu Leżąc w 2003 r. Tym wynikiem Łukasz ustanowił rekord Polski seniorów 225 kg. Niestety Łukasz Gąsienica-Samek nigdy nie wystartował w AMP, w których to trójboiści prawie regularnie startują od 2006 r. Od 2007 zawodnicy KU AZS PK wywalczyli medale na pomoście w klasyfikacji MPTU Politechniki kilka medali: Jakub Zborek (w 2007 r. srebro waga 100 kg), Bogdan Poźniak (w 2009 r. srebro, waga 90 kg), Łukasz Czarnecki (w 2010 r. srebro, waga 90 kg), Wojciech Krawiec (w 2010 r. brąz, waga 82,5 kg oraz złote medale w 2012 r. i 2013 r.), Konrad Pietruszewski (w 2010 r. brąz, waga 60 kg), Marek Żytka (w 2013 r. srebro, waga 83 kg), Włodzimierz Pocztar (w 2012 r. i 2013 r. brąz, waga 93 kg), Co ważne od lat sekcja dwuboju, a wcześniej kulturystów stanowi silny punkt w AMM (przez ostatnie 15 lat ani razu nie ustępując z podium AMM).

Wspinaczka sportowa

Trenerzy: Jakub Rozbicki (1998–2000), Piotr Bunsch (2014)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Polski – MPTU Politechnik w klasyfikacji drużynowej:

2 miejsce kobiety (2011/12, 2013/14)
5 miejsce mężczyźni (2011/12)

Najwyższe miejsce w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (MLA) w ostatnich w 15 sezonach:

2 miejsce (2013/14 kobiety)
3 miejsce (2013/14 mężczyźni)

W gronie najmłodszych sekcji w ofercie uczelnianego klubu obok snowboardu, najbardziej utytułowana sekcja zarówno w klasyfikacji kobiet, jak i mężczyzn. Sekcja utworzona w ramach „Programu rozwoju sportu akademickiego” jest na stawiona na wsparcie określonej

grupy zawodników, którzy reprezentują uczelnię w AMP. Przez sekcję przewinęło się wielu świetnych zawodników reprezentantów Polski m.in. Piotr Bunsch, Haładaj.

Pierwszy medal w historii klubu wywalczył Dariusz Skwarek (brąz w 1998 r.). W 2007 r. brązowy medal MPSzW Politechnik zdobył w konkurencji na trudność Mateusz Haładaj. W 2008 r. pula medali była o wiele okazalsza. Katarzyna Dolecińska zdobyła w konkurencji trasa na trudność brązowy medal. Piotr Bunsch okazał się drugim zawodnikiem MPSzW w konkurencji na trudność, dorzucając do tego złoty medal MPTU w konkurencji trasa na trudność i brązowy medal w konkurencji na czas. Kolejny mistrzowski krążek wywalczył Mateusz Haładaj (srebro w MPTU Politechnik w konkurencji trasa na trudność). W 2009 r. Piotr Bunsch zajął 2 miejsce w MPSzW Politechnik, trasa na trudność.

Po rocznej przerwie działalności sekcji reaktywowana sekcja uzyskała znakomite wyniki (drużynowo kobiety 4 miejsce AMP i srebrny medal w AMP UTE, mężczyźni 7 miejsce w AMP i 5 miejsce w AMP UTE. Na uwagę zasługują indywidualne medalowe wyniki naszych studentów: Piotr Bunsch (srebro AMP i złoto MPTU) oraz Kamil Ferenc (brąz AMP i srebro MPTU) obaj w konkurencji na trudność.

W 2012 roku srebro w drużynie wywalczyły studentki PK m.in. Katarzyna Janicka i Katarzyna Berbeka (brązowa medalistka AMP UTE w konkurencji na czas). W klasyfikacji Politechnik w sezonie 2013/14 po srebrny medal ponownie sięgnęły w drużynie kobiety. Indywidualny medal w klasyfikacji Politechnik zdobył Olga Niemiec (srebro, konkurencja na czas).

Od 1997 r. lat Zarząd Główny AZS wspiera uczelniane kluby poprzez współfinansowanie sekcji sportowych mających na celu przede wszystkim promowanie zdrowego trybu życia. Doskonale ten program wpisał się w rozrastającą bazę sportową PK. Zresztą praca działaczy uczelnianego AZS została zauważona przez ZG AZS i przedstawiciele klubu podczas „I Sejmiku Sportu Akademickiego” w Wilkasach przedstawili wzorowo realizowany „Programu rozwoju sportu akademickiego” na przykładzie KU AZS PK.

Oprócz wspomnianych sekcji startujących w AMP, czy też AMM w klubie przeważają sekcje o charakterze ściśle rekreacyjnym, a niektóre z nich mają charakter sportowy jak np. karate, czy też promocyjny jak sekcja cheerleaders. Co ważne większość tych sekcji nie jest ukierunkowana tylko na studentów PK, ale na całe środowisko akademickie. Stąd też w ofercie znalazły się sekcje **aerobicu sportowego** w jego różnych formach, **grupy ćwiczeniowe na siłowni**, sekcje rekreacyjne **futsalu, koszykówki i siatkówki** (tzw. sekcje „B” w których corocznie trenuje ponad 150 studentów), **tenisa ziemnego, squash, uni-hokeja**. Ale w tym miejscu chcielibyśmy przybliżyć dwie szczególne w tym gronie sekcje **cheerleaders** oraz **karate kyokushinkai**.

CHEERLEADERS

Obecnie działająca sekcja cheerleaders trenowana przez Beatę Jeż została reaktywowana w semestrze letnim roku akademickiego 2009/2010. Wcześniej, bo latach 2001–2004 sekcja była prowadzona przez Agnieszkę Słupską, a w swoim artystycznym CV ma m.in. występy w przerwach meczów piłkarskich Cracovii przed ponad 5 tysięcznej publiczności. Po okresie pracy trenerki Agnieszki Słupskiej rolę zespołu cheerleaders przejęła grupa taneczna prowadzona pod menadżerskim okiem Anny Dzwonierskiej. To właśnie ta grupa zadebiutowała po raz pierwszy na Festiwalu Nauki organizowanym najpierw na krakowskich Plantach przy UJ, a później na krakowskim Rynku.

Obecnie prowadzona grupa cheerleaders występuje przede wszystkim na licznych imprezach sportowych organizowanych przez KU AZS PK (m.in. Festiwal Sportu dla uczniów Szkół Życia), ale także na imprezach organizowanych przez uczelnię np. Mikołajki. W swoich szeregach, jak mało która sekcja rekreacyjna miała członka Zarządu KU AZS PK, obecnie wybitnego pracownika naukowo-dydaktycznego PK dr Katarzynę Matras-Postołek.

Obecnie w zespole, który próbuje swoich sił również w zawodach „cheer” występują Karolina Drożdżowska, Sylwia Kudłacz, Agnieszka Kwiatkowska, Paulina Palar, Ksenia Patyszagulyjeva, Martyna Poda, Hanna Przegon (członek zarządu KU AZS PK 2012/14), Katarzyna Sobolewska, Barbara Straszak, Hanna Sych, Roksana Walczak, Agnieszka Zborowska

Sekcja aerobiku sportowego, lata 90.

Sekcja cheerleaderek – 2. miejsce w turnieju w Skawinie, 2014 r.

KARATE KYOKUSHIN

Narodziny ruchu karate kyokushin są związane od 1972 r. z uczelnią AGH, kiedy powstała pierwsza w Polsce studencka sekcja, założona przez Andrzeja Drewniaka, absolwenta tej uczelni, a jednocześnie propagatora karate w Polsce. W kilka miesięcy później utworzone zostały sekcje w AZS w Politechnice Krakowskiej i w Uniwersytecie Jagiellońskim. Okres świetności sekcja przeżywała w latach 1998–2010 r. dysponując silną drużyną zawodników, trener sekcji, dr Pabiś zainicjował organizację Ogólnopolskiego Turnieju Szkół Wyższych w Karate Kyokushin, który w środowisku karateków uzyskał miano nieoficjalnych Akademickich Mistrzostw Polski. Rokrocznie w turnieju brało udział od 80 do 150

zawodników, wśród których występowa-
li również utytułowani zawodnicy, bio-
rący udział w mistrzostwach Polski i tur-
niejach zagranicznych. Od 1998 – 2013
zorganizowano 14 turniejów, a zawodni-
cy Politechniki Krakowskiej ośmiokrotnie
zdobywali tytuł najlepszej drużyny, zaj-
mując czołowe miejsca w poszczególnych
kategoriach wagowych. Trenerzy sekcji:
Andrzej Drewniak, Ewa Zębala, Andrzej
Poetchke, Przemysław Kilarski, Jerzy Ję-
drzejczyk, a od 1992 r. Aleksander Pabiś
(adiunkt na Wydziale Inżynierii i Techno-
logii Chemicznej).

Sekcja karate, lata 90.

Sekcje wyczynowe Klubu Uczelnianego AZS, czyli rywalizacja w ligowej rzeczywistości

Ostatnia dekada z życia uczelnianego AZS to nie tylko realizacja podstawowej, statutowej działalności klubu (upowszechnianie kultury fizycznej poprzez udział zawodników w rozgrywkach Akademickich Mistrzostw Polski, Akademickich Mistrzostwach Małopolski, czy też szeroko pojętą rekreację), ale stworzenie nowej sfery działalności klubu, którą stał się udział KU AZS PK w sporcie kwalifikowanym. Co prawda prekursorami udziału uczelnianego AZS w rozgrywkach organizowanych przez Polskie Związki Sportowe lub ich wojewódzkie filie byli w 70. latach judocy, a w latach 80. piłkarze ręczni i brydżyści, to jednak budowanie od podstaw drużyn w grach zespołowych, niesie za sobą, w większym lub mniejszym stopniu, ładunek promocyjny PK.

Rozwój sportu kwalifikowanego w środowisku akademickim nastąpił na przełomie XX i XXI wieku, kiedy to w rozgrywkach ligowych na polskich parkietach, jak grzyby po deszczu zaczęły pojawiać się nie tylko sekcje ligowe AZS organizacji środowiskowych, ale także sekcje uczelniane. Temat powołania na Politechnice Krakowskiej sekcji wyczynowej tlił się w umysłach działaczy AZS, ówczesnego prezesa KU AZS PK Przemysława Bukowskiego i wieloletniego działacza w strukturach ZG AZS, pracownika PK dra Piotra Jeża wraz z ukończeniem budowy hali sportowej przy ul. Kamiennej (1994 r.). Siatkówka mężczyzn

miała się stać tą dyscypliną, która miała zagościć „sensu stricto” w murach PK. Niestety budowa siatkarskiego teamu pozostała wówczas tylko w sferze planów. Bliżej przez kolejne lata (1997–2002) było do budowy ligowego, męskiego zespołu tenisa stołowego, którego to sekcja uczelniana przez wiele lat niewspółmiernie rozdawała karty na małopolskim podwórku, będąc jednym z najlepszych akademickich zespołów w Polsce. Nie da się ukryć, że obydwie dyscypliny swoim akademickim charakterem doskonale mogłyby się wpisać w karty uczelnianego AZS.

I faktycznie od 2005 roku siatkarze zagościli na ligowych parkietach III ligi. AZS PK nie chciał startować od najniższej klasy rozgrywkowej (IV liga), dlatego ówczesny dyrektor CSiR Zbigniew Kucia mając na uwadze chęć podjęcia współpracy z innym klubem, swoje pierwsze kroki skierował do II ligowego Okocimskiego Brzesko, ale propozycja przedstawiona przez władze klubu z Brzeska była nie do zaakceptowania przez PK. Nie da się ukryć, że Kraków na sportowej mapie był siatkarską pustynią. Stąd wśród działaczy KU AZS PK (Dariusza Pyko, Marka Szlachty i Mariusza Kiecia) zrodził się pomysł podjęcia współpracy z BKS Wandą Kraków (w sezonie 2003/04 spadek z II ligi). Wsparcie nowohuckiej Wandy przez środowisko akademickie PK, stwarzało szansę budowy fundamentu pod solidny zespół ligowy i działacze nowohuckiego klubu (Bogusław Wydrych, wiceprezes i sponsor klubu z Nowej Huty oraz trener Adam Fik) w czerwcu 2005 r. doprowadzili do zawarcia porozumienia z Klubem Uczelnianym AZS PK. Od sezonu 2005/06 siatkarze zadebiutowali na parkietach III ligi pod szyldem AZS Politechnika Wanda Kraków, a skład opierał się na zawodnikach Wandy i studentach PK. Adam Fik został trenerem i już w pierwszym sezonie, Politechnika omal nie awansowała do II ligi. Niestety, najlepszy skrzydłowy Paweł Orzeł zrezygnował z gry... tuż przed ostatnim turniejem finałowym w Olsztynie. A po miesiącu, kiedy „Inżynierowie” przystąpili do baraży, na początku pierwszego z dwóch meczów nogę skrzydła jedynego, rozgrywającego, Krystian Bławat... Wyniki baraży 2003/2004: Politechnika Krakowska – Karo Strzelce Opolskie 0:3 i 1:3.

Współpraca z Wandą trwała rok. 15 września 2006 AZS Politechniki Krakowskiej podpisał na okres jednego roku porozumienie o współpracy z MKS Cracovia SSA. Politechnikę Krakowską reprezentował Rektor Politechniki Krakowskiej prof. Józef Gawlik, natomiast ze strony MKS Cracovia SSA porozumienie podpisał Prezes prof. Janusz Filipiak. Kluby zawarły porozumienie w zakresie promowania sportu wyczynowego poprzez udział drużyn w sezonie 2006/2007 w rozgrywkach: III ligi siatkówki mężczyzn oraz III ligi koszykówki mężczyzn. Zespół koszykarzy poprowadził trener uczelnianego AZS Jerzy Dybała. W trakcie sezonu ligowego siatkarzy doszło do zmiany na stanowisku trenera Adama Fika zastąpił Jerzy Piwowar, który w latach 80 zdobywał medale MP z krakowskim Hutnikiem. W trakcie sezonu zespół Piwowara wzmocnił wielokrotny reprezentant Polski Marek Fornal, stając się naturalnym liderem zespołu. AZS Cracovia PK bez problemu awansował do finałowej rozgrywki o II ligę. W finałowym turnieju akademicy musieli jednak uznać wyższość m.in. Cuprumu Lubin (obecnie Plus Liga), a działacze AZS bezskutecznie składali protesty do PZPS, domagając się walkoweru za udział nieuprawnionego zawodni-

ka lubinian. Na koszykarskim parkiecie do półfinałowego turnieju dotarli koszykarze AZS Cracovia Politechnika Krakowska, którzy rywalizowali w Siechnicach o wejście do II ligi. W pierwszym meczu ulegli 10 punktami zespołowi AZS Politechnika Rzeszowska. W kolejnym spotkaniu pokonali Albę Chorzów 92:88, a w meczu o wejście do finałowej rozgrywki ulegli 4 punktami gospodarzom KKS VB Leasing Siechnice, mimo prowadzenia na początku IV kwarty 19 punktami. Przygoda z MKS Cracovia SSA podobnie jak z BKS Wandą trwała rok.

Koszykarze z gryfem AZS PK na kilka lat zniknęli z ligowych boisk, natomiast ligowa historia siatkarzy zaczęła się zapisywać na kartach II ligi. Występujący w II lidze zespół MKS Andrychów borykał się z problemami finansowymi i na zasadach porozumienia przekazał miejsce w lidze zespołowi KU AZS PK. I tak od lipca 2007 roku wcześniej działacze, którzy stanowili trzon organizacyjny sekcji wraz z Jerzym Piwowarem i debiutującym w roli asystenta Mateuszem Mielnikiem (obecnie asystentem Piotra Gruszki w BBTS Bielsko Biała – Plus Liga) rozpoczęli budowę II ligowego zespołu. Sezon 2007/08 pomimo nie-najlepszego startu akademicy z PK zakończyli na 6 miejscu, zgromadzili w 18 meczach 29 pkt (9 zw. 9 por. w setach 34:33). Walkę o play-off przegrali w ostatniej kolejce Fart Kielce – AZS Politechnika Krakowska 3:0 (-18,-15,-17).

Jak wiadomo apetyt rośnie w miarę jedzenia... Klub przed sezonem 2008/09 wzmocniło kilku wartościowych graczy m.in. Radosław Szymczak, Kamil Gutkowski, Szymon Piórkowski, który nomen omen 13 maja 2009 jako zawodnik AZS Politechniki Krakowskiej został powołany do reprezentacji Polski juniorów prowadzonej przez Pawła Gościńskiego na turniej kwalifikacyjny do MŚ '2009. Niestety siatkarze po raz kolejny zanotowali falstart. Na półmetku sezonu zespół AZS PK miał na koncie tylko 6 pkt. i oczy zaczęło zaglądać widmo degradacji. Po kolejnej porażce z zespołem pożegnał się Jerzy Piwowar, a stery II ligowych siatkarzy przejął Marek Fornal. Zespół Fornala wygrał 5 meczów, ale pozwoliło to tylko na zajęcie 6 miejsca i walkę w play-out z AKS Resovia II Rzeszów, który zakończył zwycięstwem „Inżynierów” 2:1. Sezon 2008/09 był szczególny dla klubu AZS Politechniki Krakowskiej, który wraz z AZS Uniwersytetem Ekonomicznym w Krakowie (z inicjatywy Prezesa Bartosza Wanata) uruchomił program szkolenia dzieci i młodzieży w siatkówce w ramach konkursów grantowych Urzędu Miasta Krakowa. Do sekcji rekreacyjnych uczęszczało ponad 120 dzieci, a klub utworzył we współpracy z SKF Dwunastka zespół rezerw w III lidze (trener Robert Banaszak) oraz zespoły ligowe w kategorii junior, kadet, młodzik. Trenerami tych grup byli Janusz Filipowski, Mateusz Śrutowski, Mateusz Mielnik oraz Przemysław Płaczek, a późniejszym okresie Tomasz Rakoczy. Na zakończenie sezonu szkoleniowego 14 maja 2009 klub AZS PK zorganizował siatkarskie spotkanie z Mariuszem Wlazłym (reprezentant Polski, MVP MŚ2014), który spotkał się z tłumnie przybyłymi dziećmi, oczekującymi na wymarzony autograf i wspólne zdjęcie. Wcześniej, jeszcze przed spełnieniem prośb o pamiątkowy podpis, Mariusz zgodnie z obietnicą wziął udział w krótkim turnieju siatkówki, w którym zmierzył się pod siatką z młodzieżą z krakowskiego AZS.

Mariusz Wlazły na spotkaniu z młodymi adeptami siatkówki

Przygotowania do nowego sezonu 2009/10 zespół Marka Fornala rozpoczął od Mistrzostw Polski AZS (jest to jedyny udział w historii KU AZS w tym cyklu rozgrywek) zdobywając srebrny medal po pasjonującym finale AZS Politechnika Krakowska – AZS Zielona Góra 2:3 (23:25, 21:25, 25:23, 36:34, 10:15) Skład srebrnych medalistów: Krystian Bławat, Karol Galiński, Marcin Laskowski, Szymon Piórkowski, Paweł Golec, Kordian Szpyrka, Radosław Szymczak, Michał Dzierwa, Mateusz Błasiak, Łukasz Łoza, Jan Fornal, Marcin Typel. Niewątpliwie był to najlepszy sezon siatkarki AZS PK na II ligowych parkietach, a ich derbowe pojedynki z odbudowana Wandą – Instal Kraków nie tylko wypełniały halę krakowską publicznością po brzegi, ale były ozdobą ligowego sezonu. Zespół oparty na młodych zawodnikach z Małopolski m.in. Pawle Golcu,

Macieju Grocie (obaj wcześniej reprezentanci Polski kadetów) w rundzie zasadniczej wygrał 14 na 18 meczów zajmując 2 miejsce w ligowej tabeli. W fazie play-off trafili na lokalnego rywala przegrywając całą rywalizację 1:3 kolejno w meczach: 1:3 (23:25, 22:25, 25:19, 18:25), 3:2 (22:25, 20:25, 25:22, 25:22, 15:10), 1:3 (25:21, 18:25, 16:25, 23:24), 2:3 (16:25, 25:23, 17:25, 25:20, 13:15). Jako jeszcze jedną z ciekawostek tego sezonu można podać, że na hali przy Kamiennej z siatkarzami AZS PK rywalizował występujący wówczas w barwach Resovia II Rzeszów przyjmujący reprezentacji Polski Mateusz Mika (MŚ 2014), chociaż co prawda na obiekcie PK grał jeszcze jako 15-letni zawodnik Hejnału Kęty w meczu III ligi (2006).

Przed sezonem 2010/11 zespół siatkarki dotknęło małe trzęsienie ziemi. W sierpniu 2010, załamał się budżet II-ligowego zespołu, co spowodowało, że z klubem, pożegnało się 7 zawodników, w tym pięciu podstawowych. Trener Marek Fornal z tych co pozostali oraz kilku juniorów (m.in. Patryk Łaba, Piotr Adamski) stworzył młody, ale ciekawy i rozwojowy skład. I wtedy przyszyła druga fala trzęsienia ziemi. Ze względów organizacyjnych z zespołu musiał odejść szkoleniowiec, na pewien czas pod znakiem zapytania stanął start Politechniki w II lidze, odszedł też potencjalny lider zespołu: Paweł Golec. Udało się znaleźć środki na występy w lidze, a trenerem został debiutujący w tej roli, pracownik CSiR PK Mateusz Śrutowski. Politechnika była typowana do ostatniego miejsca w tabeli. Ku zaskoczeniu wielu obserwatorów AZS PK bez problemu zapewniła sobie ligowy byt (7 miejsce), a debiut na ligowych parkietach zaliczył w barwach AZS PK – Jan Fornal (syn Marka, reprezentant Polski Juniorów srebrny medal ME U-19, brązowy medal MŚ U-19). Niestety brak środków finansowych zapewniających komfort organizacyjny klubu, spowodował iż Zarząd KU AZS PK podjął uchwałę o odstąpieniu miejsca w II lidze zespołowi MOSIR Con-

timax Bochnia. Po kolejnych 3 sezonach (2011–2014) spędzonych w III lidze, w których to trener Śrutowski miał do dyspozycji studentów PK, zarząd klubu w sezonie 2014/2015 nie zgłosił zespołu do rozgrywek III ligi małopolskiej.

Wspomniany wcześniej mariaż koszykarzy z MKS Cracovia SSA trwał tylko rok, ale chyba koszykarze pokochali Cracovię w sezonie 2011/12 i 2012/13 koszykarze prowadzeni przez Jerzego Dybałę występowali pod szyldem Cracovia Politechnika Krakowska. Partnerem tym razem zostało stowarzyszenie Cracovia 1906. Od sezonu 2013/14 zespół występuje już tylko pod szyldem AZS Politechnika Krakowska, a od sezonu 2014/15 sztabem szkoleniowym kieruje Marcin Kękuś, Jerzy Dybała pełni rolę II trenera. Niestety przez ostatnie 3 sezony (2011–14) koszykarze AZS PK mimo pewnego awansu z fazy wojewódzkiej, nie mogą sforsować fazy półfinałowej. Na zakończenie fazy wojewódzkiej w sezonie 2014/15 mając na koncie bilans 12 zw. – 4 por. uzyskali awans do półfinału, w którym to w Pelplinie zmierzą się o finał z SSK Rzeszów, Deką UKS Jedynka SKS Pelplin, KŚ AZS PŚ Gliwice.

W murach PK na dwa sezony (2011–2013) zagościła sekcja lekkiej atletyki prowadzona przez trenera Romana Kołodzieja. Ale ograniczone możliwości finansowe klubu, brak odpowiedniej infrastruktury treningowej pomimo ogromnego zaangażowania Kołodzieja nie pozwoliły przetrwać dłużej tej inicjatywie. W lipcu 2013 grupa w której trenowali przede wszystkim studenci PK i młodzież gimnazjalno-licealna została zawieszona decyzją Zarządu KU AZS PK. Na mapie ligowych sekcji klubu od sezonu 2013/14 pojawił się nowy projekt, który niewątpliwie z roku na rok staje się perełką uczelnianego AZS, miejmy nadzieję nie tylko w środowisku akademickim, ale i miasta Krakowa – sekcja koszykówki kobiet. Podjęta przez Politechnikę współpraca z KS Koroną Kraków już w pierwszym sezonie (2013/14) zaowocowała awansem do I ligi. Zespół prowadzony przez Andrzeja Włodarza wspieranego trenerem młodego pokolenia Wojciechem Eliaaszem-Radzikowskim jr bez problemu pokonał zespoły fazy zasadniczej. I chociaż w turniejach półfinałowym i finałowym nie odniósł kompletu zwycięstw, pewnie awansował na zaplecze Polskiej Ligi Koszykówki kobiet.

Wyniki w fazie półfinałowej:

AZS Politechnika Korona Kraków – Hutnik Warszawa 59:62 (13:24, 20:14, 12:10, 14:14)

Stal Brzeg – AZS Politechnika Korona Kraków 53:70 (15:16, 13:9, 14:22, 11:23)

AZS Politechnika Korona Kraków – Chrobry Głuchołazy 68:43 (28:8, 14:19, 15:9, 11:7)

Wyniki w fazie finałowej:

JTC MUKS Poznań – AZS Politechnika Korona Kraków 46:49 (14:19, 10:11, 12:14, 10:5)

AZS Politechnika Korona Kraków – Polonia Warszawa 45:55 (13:19, 15:10, 11:15, 6:11)

AZS Politechnika Korona Kraków – Hutnik Warszawa 40:36 (10:9, 12:8, 8:9, 10:10)

Prym w zespole wiodły Agata Rafałowicz oraz Agnieszka Krzywoń (mające doświadczenie na boiskach PLK). Nie małym wyzwaniem stało się dla klubu zbudowanie fundamentów, które nie tylko potrafiłyby się utrzymać zespół na zapleczu ekstraklasy, ale były

zabezpieczeniem finansowym i organizacyjnym. Ogrom pracy przy ich budowie został wykonany przez menadżera sekcji Aldonę Patycką (byłą zawodniczkę TS Wisła Kraków, wielokrotna medalistkę MP w koszykówce kobiet), a efekty w nowym sezonie okazały się piorunujące. Zmiany kadrowe m.in. zakontraktowanie wielokrotnej reprezentantki Polski i Mistrzyni Polski doświadczonej Anny Wielebnowskiej, dały co dopiero budowanemu połowi ogromną siłę. Występujący w roli beniaminka zespół AZS Politechniki Korony Kraków w 18 meczach rundy zasadniczej tylko 4-krotnie zaznał goryczy porażki, startując w play off z pierwszego miejsca.

zdjęcia do tekstu

Sekcja brydża, lata 80.

Siatkówka mężczyzn, 2013 r.

Koszykówka mężczyzn 2015 r.

Koszykówka kobiet 2015 r.

Ranking najlepszych sportowców PK – włączyć w AZS

W historii Politechniki wiele sukcesów zawodników spod znaku Gryfa znajdowało odbicie w licznych rankingach na najlepszego sportowca Polski czy AZS. Na corocznych zakończeniach sezonu sportowego PK jak też balach sportowców, podsumowywano wyniki sportowe nagradzono najlepszych. Jako przykład niech posłużą wyniki plebiscytu z lat 60. 70. I początkach XXI wieku. Plebiscyt na najlepszego sportowca Politechniki Krakowskiej roku 1966 r.

Wyniki głosowania na „10 najlepszych sportowców 1967 r.”

1. Andrzej Bachleda Curuś
2. Andrzej Sztolf
3. Jerzy Woyna Orlewicz
4. D. Sala
5. H. Sięka
6. A. Żmuda
7. Forys
8. L. Saduś
9. J. Piotrowski
10. Z. Heinrich

Wyniki plebiscytu na „10 najlepszych sportowców spartakiady uczelnianej w 1970 r.”

1. Krystyna Staryszak strzelectwo Architektura
2. Wiesław Wójcik piłka ręczna Mechaniczny
3. Wojciech Kępka siatkówka Bud. Lądowe
4. Roman Andruchowicz kosz. + p. ręczna Mechaniczny
5. Eugeniusz Buchoń siatkówka Mechaniczny
6. Ewa Rapacz siatkówka Chemia
7. Aleksander Palej koszykówka Mechaniczny
8. Elżbieta Dudek koszykówka Chemia
9. Małgorzata Kacza pływanie Bud. Wodne
10. Marian Zając kulturystyka Bud. Lądowe

Laureaci III Plebiscytu na 10 najlepszych sportowców Politechniki Krakowskiej w sezonie 2007/2008

- Piotr Bunsch – sekcja wspinaczki sportowej/narciarstwa – zdobywca 3 medali indywidualnych MPSzW i MPTU i jednego drużynowego MPTU
- Katarzyna Dolecińska – sekcja wspinaczki sportowej – zdobywczyni 1 medalu indywidualnego MPTU
- Mateusz Haładaj – sekcja wspinaczki sportowej – zdobywca 1 medalu indywidualnego MPTU
- Grzegorz Kurek – sekcja narciarstwa/tenisa – zdobywca 2 medali indywidualnych MPTU i jednego drużynowego MPTU
- Agnieszka Ligieza – sekcja lekkoatletyka – zdobywczyni 2 medali indywidualnych MPTU i jednego w sztafecie MPTU
- Paulina Nowik – sekcja snowboardowa – zdobywczyni 1 medalu indywidualnego MPTU i 2 medali drużynowych MPSzW i MPTU
- Marcin Romański – sekcja lekkoatletyka – zdobywca 1 medalu indywidualnego MPTU i jednego w sztafecie MPTU
- Michał Szewczyk – sekcja koszykówki – trzykrotny uczestnik MPSzW i MPTU

- Dariusz Tomeczek – sekcja pływacka – zdobywca 1 medalu indywidualnego MPTU
- Joanna Zięba – sekcja siatkówki – trzykrotna uczestniczka MPSZW i MPTU, przez pięć lat kapitan zespołu

Skoro przywołujemy plebiscyty z lat 60, 70, czy pierwszej dekady XXI wieku, nie sposób pominąć ranking na 10 najlepszych lekkoatletów w historii PK, którą wyłoniła kapituła w roku Jubileuszu 60-lecia KU AZS i CSiR w 2011 r.

1. Zbigniew Janiszewski – tyczka
2. Piotr Sobotta – skok wzwyż
3. Wiesław Furmanek – biegacz
4. Anna Hazior – biegaczka
5. i 6. Agnieszka Ligieza – sprinterka oraz Agnieszka Szwarnóg – chodziarka
7. Andrzej Lubas – płotkarz
8. Mieczysław Borek – sprinter
9. Elżbieta Bieniek – Kuleszyńska – sprinterka
10. Mirosław Szczurek – biegacz na orientację

Najlepsi sportowcy PK w 70-leciu uczelni (pierwsza trójka oraz pozostali sportowcy w kolejności alfabetycznej). Wyboru dokonała 8-osobowa kapituła pod przewodnictwem dr. Czesława Michalskiego w 2015 r.

1. Wojciech Zabłocki
2. Andrzej Bachleda-Curuś
3. Jerzy Woyna-Orlewicz
- Wiesław Glos
- Renata Knapik-Miazga
- Czesław Marchewczyk
- Klaudyna Mikołajczyk
- Tadeusz Parpan
- Ewa Pawlikowska
- Danuta Straszewska-Kossek

Laureaci medalu Kalos Kagathos

Medal Kalos Kagathos został zainicjonowany przez redakcję „Tempa” w 1985 roku, a przyznawany jest przez kapitułę osobom, które osiągnęły sukcesy zarówno w sporcie jak i w działalności zawodowej. Wyróżnienie nawiązujące do antycznego ideału równowagi umysłowej, cielesnej i etycznej (kalos – gr. „piękny”, kagathos – „dobry”).

Medale autorstwa profesora Jerzego Nowakowskiego z krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych aktualnie przyznaje kapituła, na czele której zawsze stoi aktualny rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego, a w jej skład wchodzi prezes Polskiego Komitetu Olimpijskiego, redaktor naczelny „Przeglądu Sportowego”, przedstawiciel Polskiej Akademii Olimpijskiej,

redaktor naczelny Działu Sportowego Polskiej Telewizji i zaproszone osoby, związane ze światem sportu.

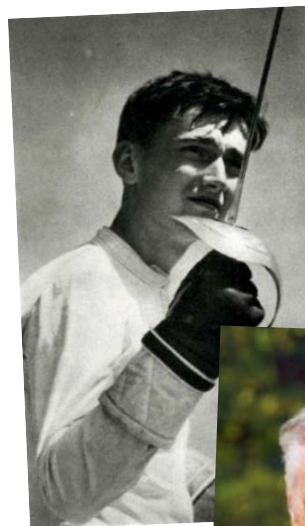
Pierwsze medale zostały przyznane w 1985 r., a laureatami byli: Jerzy Chromik, Stefan Dziedzic, Witalis Ludwiczak, Zbigniew Resich, Marian Suski, Marian Śliwiński i Wojciech Zabłocki, związany z Politechniką Krakowską.

Wojciech Zabłocki – wybitny polski szermierz, czterokrotny olimpijczyk (1952, 1956, 1960 i 1964 r.) oraz trzykrotny medalista olimpijski (2 srebrne i brązowy w szabli drużynowo) ukończył studia na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej w roku 1954 i wkrótce został też wybitnym architektem, przy czym od roku 1960 zaczął specjalizować się w projektowaniu obiektów sportowych. Za swoją działalność projektową w 1964 r. otrzymał Nagrodę Ministra Budownictwa i taką samą nagrodę otrzymał również w 1973 r. W roku 1967 na Politechnice Warszawskiej uzyskał stopień naukowy doktora, a w 1982 r. na Politechnice Krakowskiej stopień doktora habilitowanego. Od 1993 r. był zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Politechnice Łódzkiej, a w roku 1999 otrzymał tytuł naukowy profesora.

Wojciech Zabłocki jest wybitnym architektem w dziedzinie projektowania obiektów sportowych, a także jest współtwórcą Pomnika Powstańców Śląskich w Katowicach wraz z rzeźbiarzem Gustawem Zemłą.

Jest także trzykrotnym laureatem nagrody Wawrzynu Olimpijskiego, przyznawanej przez Polski Komitet Olimpijski. Został także nagrodzony na Międzynarodowym Biennale w Sofii w 1989 r. i nagrodą Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego w 1992 r.

Przez wiele lat był też działaczem w Polskim Związku Szermierczym, a w latach 1972–1974 pełnił tam funkcję wiceprezesa. Ponadto działał również w Polskim Komitecie Olimpijskim i Polskiej Akademii Olimpijskiej, której był prezesem w latach 1993–2001. Wojciech Zabłocki jest także autorem kilku książek popularyzujących szermierkę. Aktualnie jest głównym projektantem i właścicielem Pracowni Projektowej „WAZA”.

W kolejnych latach laureatami medalu Kalos Kagathos zostały jeszcze cztery osoby, związane z Politechniką Krakowską.

Roman Ciesielski (1924–2004) – czołowy polski koszykarz, reprezentant Polski, a także piłkarz ręczny i wioślarz. W latach 1946–1953 grał jako zawodnik w drużynie koszykówki Cracovii, reprezentował także Polskę w tej dyscyplinie. Był też piłkarzem ręcznym Cracovii, w barwach której rozegrał ponad 100 meczów, a ponadto uprawiał wioślarstwo w sekcji AZS.

W okresie II wojny światowej był żołnierzem Armii Krajowej (oddziału partyzanckiego „Żelbet”).

W roku w 1948 ukończył studia na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej (tzw. Wydziały Politechniczne Akademii Górniczej w Krakowie). W kolejnych latach na Politechnice Krakowskiej uzyskał stopnie naukowe doktora (1958) i doktora habilitowanego (1961), a w 1963 r. otrzymał tytuł naukowy profesora. Od roku 1971 był członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk, a od 1983 członkiem rzeczywistym PAN. Na Politechnice Krakowskiej pełnił m.in. funkcję prorektora (1972–1975) i rektora (1981–1982). Z tej ostatniej funkcji został usunięty po wprowadzeniu stanu wojennego.

Od 1982 do 1985 r. zajmował stanowisko przewodniczącego Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. Był autorem kilkuset publikacji naukowych (ponad 600).

W latach 1989–1991 sprawował mandat senatora I kadencji z województwa krakowskiego, z ramienia Komitetu Obywatelskiego.

Trzecim w kolejności laureatem medalu Kalos Kagathos został Czesław Marchewczyk w 1994 r.

Czesław Marchewczyk (1912–2003) – wybitny polski hokeista na lodzie, trzykrotny olimpijczyk w latach 1932, 1936 i 1948 oraz 66-krotny reprezentant Polski (uczestnik 6 turniejów o mistrzostwo świata), po zakończeniu kariery sportowej w 1949 r. na podstawie przeprowadzonego postępowania kwalifikacyjnego uzyskał tytuł inżyniera budowniczego w zakresie architektury na Wydziale Architektury Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (Wydziały Politechniczne AGH).

Od 1953 r. inż. Marchewczyk pracował w Wojewódzkim Biurze Projektów w Krakowie na stanowisku starszego projektanta, a w roku 1961 został pracownikiem Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych w Krakowie. Następnie, w latach 1966–1970 pracował na stanowisku zastępcy dyrektora do spraw technicznych w Zarządzie Inwestycji Ośrodków Turystycznych ORBIS w Krakowie, w latach 1970–1973 w Zjednoczeniu Przemysłu Mięsnego w Krakowie jako kierownik działu inwestycji oraz w latach 1973–1975 w Dzielnicowym Zarządzie Budowy Mieszkań – Śródmieście (kierownik działu technicznego), a następnie do 1977 r. w „Energopolu” 2 w Krakowie (kierownik inwestycji) i przeszedł wówczas na emeryturę.

Czesław Marchewczyk przez wiele lat działał także społecznie między innymi w swym Klubie „Cracovia”, będąc tam członkiem Rady Seniorów. W latach 1953–1966 był ponadto członkiem zarządu Krakowskiego Okręgowego Związku Hokeja na Lodzie i w latach 1957–1967 członkiem zarządu Polskiego Związku Hokeja na Lodzie oraz przewodniczącym Komisji

Sprzętowej PZHL. W roku 1959 pełnił również funkcję Kapitana Sportowego PZHL. Z inicjatywy inż. Marchewczyka w 1957 r. został założony Komitet Budowy Sztucznego Lodowiska w Krakowie, którego budowę ukończono 1961 r. Ponadto pod koniec lat czterdziestych był działaczem w sekcji szermierczej K.S. „Budowlani” w Krakowie, a później w Krakowskim Klubie Szermierzy. Będąc już na emeryturze inż. Czesław Marchewczyk działał też w Krakowskim Klubie Olimpijczyka, a w ostatnich latach w Małopolskiej Radzie Olimpijskiej.

Kolejnym laureatem medalu Kalos Kagathos
został w 2003 r. Andrzej Bachleda-Curuś.

Andrzej Bachleda-Curuś – najwybitniejszy polski narciarz alpejszyk, dwukrotny olimpijczyk Igrzysk Zimowych w latach 1968 i 1962, a także srebrny (1974) i brązowy (1970) medalista mistrzostw świata, w latach 1965–1975 studiował na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej.

Sezon 1975/76 był ostatnim w jego karierze sportowej i przez krótki czas mieszkał w Stanach Zjednoczonych Ameryki. Do Polski powrócił w roku 1977 i zajął się wówczas popularyzacją narciarstwa alpejskiego, między innymi występując wraz z żoną i dziećmi w programie telewizyjnym *Andrzej Bachleda zaprasza*. Wówczas też ukończył Studium Trenerskie w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Krakowie (w 1980 r.) zdobywając dyplom trenera narciarstwa.

W roku 1981 wyjechał do Francji na kontrakt trenerski i tam zastał go stan wojenny, więc we Francji zamieszkał na stałe prowadząc szkółkę narciarską w St. Gervaise w Alpach Francuskich. Utrzymywał jednak stałe kontakty z Polską, a zwłaszcza z Zakopanem i między innymi organizował polski pawilon na targach FAIREXPO '93 w Annecy, zajmował się też promocją i sprzedażą w Polsce sprzętu narciarskiego produkowanego przez renomowane firmy francuskie. W 1985 r. w Warszawie, w Wydawnictwie „Czytelnik” ukazały się jego wspomnienia zatytułowane *Taki szary śnieg*. Andrzej Bachleda brał również udział w pracach organizacyjnych Uniwersjady '92 w Zakopanem, a podczas Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Albertville w 1992 r. był honorowym przedstawicielem Polski i nieoficjalnym opiekunem polskiej ekipy. Gdy Zakopane ubiegało się o prawo organizowania Zimowych Igrzysk Olimpijskich w 2006 r., Andrzej Bachleda, decyzją Zarządu Gminy Tatrzańskiej był jej pełnomocnikiem do spraw tych Igrzysk.

Ostatnią piątą laureatką medalu Kalos Kagathos
została w roku 2013 Danuta Straszyńska.

Danuta Straszyńska-Kossek, pierwsza z prawej, 1971 stadion Skry w Warszawie

Danuta Straszyńska-Kossek – wybitna polska lekkoatletka, sprinterka i płotkarka, dwukrotna olimpijka igrzysk w latach 1968 i 1972, złota medalistka lekkoatletycznych mistrzostw Europy (1966 r.) w sztafecie 4 × 100 m, absolwentka Uniwersytetu Jagiellońskiego, magister fizyki (1967 r.), w roku akad. 1967/68 pracowała jako asystentka w Instytucie Fizyki na Politechnice Krakowskiej. Po zakończeniu swej kariery sportowej w 1973 r., wyjechała do Republiki Federalnej Niemiec i tam przez 4 lata pracowała w firmie komputerowej. Nadal jednak była związana z kulturą fizyczną i sportem i w 1980 r. uzyskała stopień doktora nauk o kulturze fizycznej w Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu, na podstawie rozprawy zatytułowanej „Analiza kinematyki biegu kobiet na dystansie

100 metrów”, a jej promotorem był prof. dr hab. Zdobysław Stawczyk. W międzyczasie, bo w 1969 r. wyszła za mąż za Zbigniewa Kosska, z zawodu dziennikarza sportowego, z którym ma dwóch synów. Aktualnie mieszka w Warszawie i po uzyskaniu uprawnień instruktorskich od 15 lat prowadzi zajęcia z dziećmi ucząc ich podstaw łyżwiarstwa figurowego. Od wielu lat jest też działaczką w Polskim Komitecie Olimpijskim. Za swoje osiągnięcia sportowe dr Danuta Straszyńska została odznaczona m.in. Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, złotym, srebrnym i brązowym Medalem za wybitne osiągnięcia sportowe oraz otrzymała także tytuł „Mistrzyni Sportu”.

IV. Integracyjne akcje sportowe

Turnieje siatkarskich trójek w lata 60. i 70. i mikstów od 2000 r.

Można powiedzieć, że siatkówka jest dyscypliną zawsze obecną na boiskach Politechniki Krakowskiej w wielu odmianach. Rozgrywki standardowe w formule 6-osobowej odbywały się na placach przy ulicy Podchorążych, czy na boiskach przy Bydgoskiej i Skarżyńskiego – obok DS. Treningi sekcji wyczynowych, sekcji uczelnianych, czy też grup pracowniczych odbywają się do dziś. W tym rozdziale skoncentrujemy się na zawodach tzw. trójek siatkarskich, rozgrywanych w drugiej połowie XX wieku (lata 50., 60. i 70.) oraz tzw. mikstów siatkarskich, zapoczątkowanych i rozgrywanych w początkach XXI wieku.

1

2

3

Zawodnicy latach 60. i 70.

1. od lewej Roman Ciesielski, Bogusz, Edward Maciąg
2. Stefan Piechnik
3. Kazimierz Furtak

Zakończenie turnieju trójek siatkarskich pracowników naukowych – 1966 r.

Regulamin i formuła rozgrywania zawodów była ważna, ale z kronikarskich przekazów oraz ustnych relacji i materiału fotograficznego wynika, że równie ważnym elementem była dobra sportowa zabawa, dbałość o kondycję i wspólną integrację wokół własnych pasji. Zawody rozgrywane były w formule mistrzostw Politechniki z okazji jubileuszów oraz imprez okazjonalnych, jak np. dzień nauczyciela, święto szkoły itp. I tak w 1966 roku z okazji mistrzostw PK wyglądały wyniki zawodów. W poniższych zestawieniach zawodniczych znajdą się nazwiska wówczas młodych pracowników naukowo-dydaktycznych Politechniki Krakowskiej, którzy w późniejszych latach niejednokrotnie dzierżyli stery uczelni i wydziałów.

W 1966 r. w klasyfikacji wydziałowej punktacja wyglądała następująco:

MĘŻCZYŹNI:

1. Wydział Budownictwa Laądowego
2. Wydział Mechaniczny
3. Wydział Architektury
4. Wydział Wodny

KOBIETY:

1. Wydział Budownictwa Laądowego
2. Wydział Mechaniczny
3. Wydział Architektury
4. Wydział Wodny

Dnia 11 stycznia 1974 r. w towarzyskim turnieju piłki siatkowej pomiędzy wzięły drużyny: „byli prezesi AZS”, Pracownicy Naukowi, RU SZSP, KU AZS PK.

KLASYFIKACJA TURNIEJU:

1. Pracownicy Naukowi w składzie: prof. Roman Ciesielski, prof. Stefan Piechnik, doc. Edward Maciąg, dr Kazimierz Gorgoń.
2. Byli Prezesi AZS w składzie mgr Leszek Zajączkowski, mgr Stanisław Libura, mgr Piotr Jeż.
3. KU AZS PK w składzie: mgr Zbigniew Kucia, Edward Kozłowski, Józef Nawalaniec.

Zawodnicy, organizatorzy i kibice
na zawodach mikstów siatkarskich

Warta podkreślenia jest współpraca organizacyjna pomiędzy Studium WF (później SWFiS), a KU AZS PK. To przykładowe zestawienia wyników i relacje fotograficzne z bardzo wielu wydarzeń, rozgrywanych w układzie siatkarskich trójek. Biorąc pod uwagę rozmiar salki na Podchorążych (do 1996 roku jedyne własnego obiektu zamkniętego), formuła wydawała się być idealna.

Na początku XXI w. środowisko siatkarskie rywalizowało w mikstach siatkarskich. W latach 2000–2003 r. odbyło się kilka takich turniejów. W początkowych latach głównymi organizatorami byli członkowie zarządu KU AZS PK: Konrad Mirecki, Andrzej Olszewski, Marcin Bogdan, a w latach późniejszych także Michał Cieślak, Milena Tomczyk i Urszula Makuszevska. W pierwszej edycji rywalizacja odbywała się na poziomie międzywydziałowym, a ton rywalizacji nadawali zawodnicy sekcji piłki siatkowej KU AZS PK, wzmocnieni ligowcami z klubów małopolskich. W 2001 roku sytuacja uległa nieznacznej zmianie, gdyż turniej zyskał charakter ogólnopolski (jedyne raz w swojej historii). Zwyciężyła drużyna Anbud Politechniki Krakowskiej, która pokonała w finale zespół Smoków. W spotkaniu o trzecie miejsce Wiselka uległa AZS Politechnice Częstochowskiej. W 2002 roku turniej został organizowany w ramach Sportowej Majówki z AZS. *Zawodnicy, organizatorzy i kibice na zawodach mikstów siatkarskich*

Inauguracje roku akademickiego na sportowo

Miła tradycja przyjęła się na Politechnice od początku istnienia uczelni, aby początek roku akademickiego zbiegał się z rywalizacją sportową pod nazwą inauguracji roku sportowego. W latach 60. w kronikach AZS odnotowujemy mecze, inauguracyjne sezon sportowy. Rozpoczęcie sezonu sportowego 1967/68 r. odbyło się 16 października 1967 r. Zespoły PK i WSP rozegrały mecz piłki ręcznej. Zwyciężyła Politechnika 22:21. Uroczyste inauguracji dokonał kurator AZS, profesor Jan Wątorski. W roku akademickim 1968/69 rozegrano mecz piłki ręcznej między drużynami PK i WSP. Uroczyste rozpoczęcie sezonu odbyło się na boisku przy DS „Nowinki”. Na rozpoczęciu obecni byli kurator AZS, doc. dr inż. Stefan Piechnik, kierownik Studium Wojskowego, płk mgr inż. Jan Michalak, przedstawiciel Studium WF, mgr Aleksander Rybka oraz działacze organizacji młodzieżowych. W sezonie sportowym 1969/70 r przy obecności rektora Politechniki Krakowskiej, profesora Janusza Walczaka, kuratora AZS z ramienia senatu doc. dra inż. Stefana Piechnika, kierownika Studium WF dra Józefa Danielczyka oraz przedstawicieli Zarządu Środowiskowego AZS 26 października w towarzyskim meczu piłkarskim między zarządem KU AZS a pracownikami PK padł wynik 2:0 dla pracowników. To tylko kilka przykładów inauguracji sportowej roku akademickiego z lat 60. W ostatnich latach w ramach inauguracji roku akademickiego mecze swoje rozgrywają siatkarze. W latach 2010–2013 reprezentacja pracowników Politechniki rywalizowała z reprezentacją połączonych sił KU AZS i CSiR PK. W 2014 roku w ramach jubileuszu 70-lecia Politechniki pracownicy naszej uczelni zmierzyli się w hali przy alei Jana Pawła II z reprezentacją siatkarską krakowskich uczelni, pokonując ich 2:0.

Inauguracja sportowego 1969/70

Drużyna Wydziału Budownictwa Lądowego, inauguracja roku sportowego 1969/70

Inauguracja roku sportowego 2014/15 r. – hala w Czyżynach, mecz siatkówki: PK – reprezentacja krakowskich uczelni

Rektor PK prof. Janusz Walczak oraz działacze AZS wręczają stypendium wychowankowi z domu dziecka

1. Reprezentacja PK, od lewej: kapitan Edward Wójcik (3), bramkarz – Leszek Garbacik (1), Marcin Węglowski (5), Michał Binda (10), Wiesław Iwulski (7), Kazimierz Pindel (8), Jan Drożdż (6), Ryszard Słapak (9), NN (11), Gil (2), Jerzy Pałka (4).

2. Kapitanowie zespołów, od prawej Edward Wójcik z PK oraz sędzia Stanisław Miłkowski, działacz z KU AZS PK (pierwszy arbirer z lewej)

Klub Uczelniany AZS PK w Domu Dziecka

W ramach opieki nad jednym z krakowskich Domów Dziecka KU AZS zorganizował dla wychowanków z placówki przy ulicy Siemiradzkiego turniej pod nazwą Sportowe Mikołajki, który odbył się w 17 i 18 grudnia 1966 r. Turniej został rozegrany w trzech grupach wiekowych dzieci i młodzieży. Grupa młodsza uczestniczyła w kilku rodzajach gier i zabaw sprawnościowych. „Średniacy” z pasją walczyli w turnieju piłkarskim i w rozgrywkach o tytuł najsprawniejszego uczestnika. Najstarsi rozegrali między sobą mecze w siatkówkę i koszykówkę. Uczestnikom wręczono nagrody i upominki. Zwycięzcy poszczególnych konkurencji otrzymali cenne nagrody. Rektor PK profesor Janusz Walczak oraz prezesi Andrzej Kolek, Piotr Jeż i Leszek Zajączkowski wręczyli jednemu z wychowanków Domu Dziecka stypendium AZS.

Mecz Politechniki Krakowskiej z zespołem z Uppsali (Szwecja)

Na stadionie Wawelu Kraków w 1974 roku odbył się mecz studentów Politechniki z akademikami ze szwedzkiego uniwersytetu z Uppsali. Rok 1974, tak ważny w historii piłki nożnej w Polsce (medal na MŚ w Niemczech) dodał skrzydeł naszym inżynierom, którzy w meczu na stadionie Wawelu pokonali 3:0 kolegów ze Szwecji. Niestety, w rewanżu w Uppsali nasi koledzy przegrali identycznym stosunkiem bramek. Na zdjęciu poniżej zespół Politechniki z kapitanem Edwardem Wójcikiem na czele. Sędziom

spotkania był działacz KU AZS Stanisław Miłkowski. Ważnym wydarzeniem w historii sekcji piłki nożnej były mecze w latach 70. na boiskach Wisły i Cracovii z zespołem KU AZS AGH. Na obiekcie Wisły nasi piłkarze doznali porażki 0:5, by na murawie boiska Cracovii zwyciężyć 3:2, przegrywając do 70 minuty 0:2. Zespół z pierwszej połowy lat 70. odnotował jeszcze jeden znaczący sukces, zdobywając w 1976 r. brązowy medal w mistrzostwach szkół wyższych w Częstochowie, grając w składzie: bramkarze – Janusz Markocki, Krzysztof Radziszewski i Zdzisław Gruszkoś, obrońcy – Stanisław Chuchmacz, Jan Jurczak, Marian Węglowski, Jerzy Skrzypek, Henryk Gil, rozgrywający i napastnicy – Michał Binda, Józef Binda, Wiesław Kaczor, Bogusław Adamowicz, Janusz Leńczyk, Henryk Mikoś, Marian Siniarski, Kazimierz Pindel, Tadeusz Kołodziej, Marek Leniar.

Mecz hokeja na wrotkach PK – AGH w ramach Juwenaliów

W ramach juvenaliowego święta studenckiego odbywały się imprezy sportowo-rekreacyjne, gdzie wynik był ważny, ale najważniejsza była atmosfera, zabawa i sport czyli AZS. Tak też było w przypadku meczów hokejowych, które odbyły się w latach 1976–1979 r., pomiędzy zarządami KU AZS Politechniki i KU AZS AGH.

W 1976 roku rywalizowano w meczu hokeja na wrotkach. W kronice KU AZS PK czytamy: – W drugim dniu Juwenaliów, w sobotę 15 maja na Rynku Głównym odbył się hokejowy pojedynek pomiędzy reprezentacjami zarządów Klubów Uczelnianych AZS Politechniki Krakowskiej i Akademii Górniczo-Hutniczej. Mecz wywołał duże zainteresowanie wśród mieszkańców Krakowa i braci studenckiej. Zawodnicy w strojach hokejowych jeździli po Rynku na wrotkach z miotłami zamiast kijów hokejowych. Bramki sporządzono w kształcie jajek, a także dyby, zastępujące tradycyjne ławki kar. Zawodnicy stanęli na wysokości zadania, mecz był zacięty, obfitujący w emocjonujące i zachwycające akcje, ponadto wzbudzające też salwy śmiechu. Spotkanie zakończyło się wynikiem remisowym 2:2, który nie krzywdził żadnej z drużyn. Drużyna Politechniki grała w składzie: Ryszard Florek – prezes KU AZS, Bogdan Borowski – wiceprezes KU AZS PK, Krzysztof Sarama – wiceprezes KU AZS, Krzysztof Górski – skarbnik, oraz członkowie zarządu Bogdan Piarczyk, Józef Orzechowski, Tadeusz Duszkiewicz

Rok później odbyła się kolejna potyczka w ramach studenckich Juwenaliów. O tym, że mecz nie przeszedł bez echa świadczą fakt, że ukazały się o nim wzmianki prasowe w poniedziałkowym „Echu Krakowa” i „Tempie”.

14 maja 1977 r. odbył się wielki pięciobój juvenaliowy o Puchar Rektora PK Bolesława Kordasa oraz mecz hokejowy na wrotkach, któ-

Rywalizacja zespołów PK z AGH z lata 70.

Kibice na krakowskim Rynku dopingują zawodnikom w meczu PK – AGH

Laureat na najlepszy strój z roku 2009 r.

ry zakończył się remisem. Pięciobój wygrał student PK Andrzej Lubas. Również w ramach Juwenaliów w 1978 roku doszło do kolejnego meczu AGH – PK, który zakończył się wynikiem 1:1. Ostatnie spotkanie zarządów KU AZS miało miejsce w 1979 roku, a wynik potyczki AGH – PK brzmiał 5:3 dla AGH.

Bale karnawałowe na lodzie

Śmiało można stwierdzić, że bale karnawałowe na lodzie Wydziałów Architektury i Mechanicznego to połączenie przyjemnego z pożytecznym. Pożytecznego, ponieważ tylko na Politechnice Krakowskiej – poza uczelniami sportowymi w kraju – realizowana jest ta forma zajęć łyżwiarskich z nauczaniem podstawowych technik jazdy na łyżwach, która cieszy się dużym zainteresowaniem wśród studentów.

Corocznie na zakończenie edukacji organizowany jest bal karnawałowy, którego uczestnicy przygotowują stroje i wspólnie z prowadzącymi uczestniczą w dobrej zabawie z wieloma konkursami tj. kotylionowym, tanecznym. Prowadzący organizują także ranking na najlepszy strój, które wywołuje dodatkowe emocje. Wspólnie odtąńczony polonez kończy zabawę. Tradycja karnawałowych spotkań na lodzie sięga lat 90., kiedy zarówno studenci jak i pracownicy, korzystający z zajęć na lodowisku w ramach tzw. „socjału”, uczestniczyli w pierwszych balach. Pomysłodawcami wydarzenia byli i są prowadzący zajęcia na lodowisku m.in. Juliusz Korzeniak, Andrzej Łobodziński, Mieczysław Skoda, Jacek Majka, a zabawę konturują kolejni pracownicy Adam Bodzioch, Arkadiusz Jodłowski, Anna Masłyk, Marcin Laskowski. Tradycyjnie pomocą organizacyjną wspierają koledzy z KU AZS PK

Bal karnawałowy w 2014 roku

Bieg Niepodległości

W 80. Rocznicę odzyskania przez Polskę niepodległości oraz 90-lecia Akademickiego Związku Sportowego SWFiS oraz KU AZS PK, 18 listopada 1998 roku, bieg sztafetowy 3×1 okrążenie wokół dziedzińca Politechniki Krakowskiej, w którym rywalizowały zespoły sekcji uczelniane AZS. Na starcie stanęło siedem zespołów sekcji naszego klubu. Bieg poprowadzony był alejkami kampusu przy ulicy Warszawskiej, zgromadził ogromne rzesze kibiców. Zwycięzcami została sztafeta lekkoatletów w składzie Sebastian Stryszowski, Dariusz Pyko, Łukasz Bułka. Zwycięzców dekorowali rektor PK prof. Kazimierz Flaga oraz prorektor ds. dydaktycznych prof. Ryszard Kozłowski i oraz kierownik SWFiS mgr Zbigniew Kucia i wraz z działaczami KU AZS PK.

Bieg Niepodległości zyskał wielu zwolenników i miał szansę na stałe wpisać się w kalendarz imprez sportowych naszej uczelni. Niestety, z uwagi na uwarunkowania logistyczne tj. trudności z ruchem samochodowym na kampusie przy ulicy Warszawskiej Bieg Niepodległości został przeprowadzony tylko ten jeden raz.

Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w short tracku

W ramach zajęć wychowania fizycznego na zakończenie semestru zimowego od początku XXI wieku do dziś pracownicy Centrum Sportu i Rekreacji PK wspólnie z KU AZS PK na lodowisku Krakowianka, a obecnie na lodowisku przy Eisenberga organizują zawody dla pracowników i studentów w short tracku.

W 2001 r. odbyła się pierwsza edycja zawodów. W 2003 r. zwycięzcami zostali Adam Żurawiecki i Kinga Kornijenko. W zawodach wzięło udział 25 zawodników i 5 zawodniczek. Wyścigi odbywały się na dystansie dwóch okrążeń. Warty podkreślenia jest fakt, że Politechnika jest jedną z nielicznych uczelni w Polsce, która poza akademiami wychowania fizycznego, która prowadzi zajęcia z łyżwiarstwa w ramach zajęć wf i przeprowadza zawody w jeździe na łyżwach na krótkich dystansach.

Eurojuwenalia

W ramach zbliżającego się w czerwcu 2003, referendum dotyczącego przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, społeczność akademicka przeprowadziła w kilku miastach Polski cykl imprez o charakterze

Dekoracja najlepszych: od lewej Marcin Cupał – prezes KU AZS PK, profesor Kazimierz Flaga – rektor PK, profesor Ryszard Kozłowski – prorektor ds. studenckich, mgr Zbigniew Kucia – kierownik SWFiS PK

Organizatorzy i zwycięzcy

kampanii społecznej, mającej na celu promocję idei Wspólnej Europy przede wszystkim w środowisku akademickim. Inicjatywa była o tyle szczególna, że w swoich działaniach zgromadziła największe organizacje studenckie pod wspólnym hasłem Eurojuwenalia. W ramach tego projektu powstała OSOA, czyli Okragły Stół Organizacji Akademickich, który skupiał 6 największych organizacji (w przeliczeniu na liczbę studentów ponad 100 000): AEGEE, AIESEC, AZS, ELSA, NZS, ZSP

Głównym motorem napędowym całego przedsięwzięcia był ZG AZS, który w Krakowie swoje działania oparł głównie o krakowski AZS na czele, którego stali przede wszystkim działacze Andrzej Olszewski, Dariusz Pyko, Jacek Majka, Urszula Makuszevska, Bartłomiej Szczerba. Eurojuwenalia (23–25.05.2003) miały szeroko zakrojony obszar działania poprzez różnego rodzaju happeningi m.in. kiermasz uniijny, Eurotramwaj, korowód „Idziemy do Europy”, czy też alejkę europejską, w której zasadzono 25 drzewek. Eurojuwenalia miały także ogromny ładunek w sportowym wymiarze. Cykl imprez pod hasłem „Sportowa majówka” przyciągnął na obiekty sportowe krakowskich uczelni setki studentów m.in. na V Ogólnopolski Akademicki Turniej Siatkarskich Trójek Mieszanych, VI Ogólnopolski Akademicki Turniej Basketu Mieszanego, Akademickie Mistrzostwa Małopolski w piłce nożnej 5-osobowej, tenisie stołowym, kolarstwie górskim, czy też piłce wodnej. Wisienką na eurojuwenaliowym torcie były koncerty w sobotni wieczór w krakowskim Żaczku zespołu „Raz, dwa, trzy...”, a w niedzielę na krakowskich Błoniach występy Eweliny Flinty i zespołu Lady Pank, które zgromadziły ponad 10 tysięczną publiczność.

Srebrny medal piłkarzy KU AZS PK w Mistrzostw Polski Typów Uczelni – Politechniki

Srebrni medaliści mistrzostw Politechnik, W górnym rzędzie od lewej: trener Andrzej Bahr, Krzysztof Kowalczyk, Andrzej Zachara, Piotr Floryan, Andrzej Hudecki, Robert Trepka, Rafał Woźniczka, Marcin Bogdan, w dolnym rzędzie od lewej: Marian Jarek, Zbigniew Knapik, Mariusz Stolarczyk, Paweł Kmieć, Tomasz Skrzypek, Jacek Indyk, Marek Lis, Grzegorz Nocoń, Artur Cybulski (w pozycji leżącej).

Drużyna sekcji piłki nożnej AZS PK pod wodzą trenera Andrzeja Bahra w 1994 roku, podczas Mistrzostw Polski Politechnik w piłce nożnej w Błażejówku zdobyła srebrny medal – największy sukces w historii sekcji piłki nożnej AZS PK. Drużyna przegrała w finale w rzutach karnych z Politechniką Gdańską 1:3. Autorem najpiękniejszej bramki w turnieju został Marian Jarek w meczu z Politech-

Błażejówek 1994 r. i spotkanie medalistów po 20 latach

Składy meczu po 20 latach od zdobycia srebrnego medalu w mistrzostwach polski Politechnik – czerwiec 2014 r.

niką Szczecińską. Po 20 latach w czerwcu 2014 r. na boisku Górnika Wieliczka z inicjatywy byłego prezesa i zawodnika sekcji Marcina spotkania z okazji 20-lecia zdobycia srebrnego medalu zawodnicy sekcji wspólnie z trenerem Andrzejem Bahrem spotkali się, aby rozegrać mecz piłkarski, ale co najważniejsze powspominać czas spędzony w sekcji piłkarskiej.

Po emocjach związanych z piłkarską rywalizacją zakończonych serią rzutów karnych, uczestnicy spotkania przenieśli się do hotelu ... gdzie wspominali lata wspólnych treningów i meczy. Warte podkreślenia jest duża frekwencja uczestników. Marcin Bogdan przygotował o czym świadczą poniższe zdjęcia specjalne stroje na okoliczność spotkania jubileuszowego, ale zadbał też o zestawienie składów o czym informuje poniższa plansza.

Zespoły byłych zawodników sekcji KU AZS PK - czerwiec 2014r., biosko Górnika Wieliczka

Zawody w wyciskaniu sztangi leżąc

Uczestnicy zawodów

Życie sportowe w Fitness Kwadrat

Klub Fitness CSiR PK „Kwadrat” rozpoczął działalność w październiku 2010 roku. Przez pięć lat zmienił się nie tylko wizerunek klubu, ale też oferta. Dwa razy w roku organizujemy otwarte zawody w wyciskaniu sztangi Leżąc – kobiet i mężczyzn. Swoich sił kobiety i mężczyźni próbują w dwóch konkurencjach: wyciskanie maksymalnego ciężaru oraz wyciskanie wielokrotne. Obowiązuje podział na kategorie wagowe oraz przelicznikowe. Podczas pierwszych edycji frekwencja startujących przerosła nasze oczekiwania. Zawodnicy przyjeżdżają z coraz dalszych zakątków Polski. Startują u nas amatorzy i profesjonalści, którzy uzyskują rekordowe wyniki w tej dyscyplinie. Dzięki nim, sponsorom nagród i zaangażowaniu pracowników CSiR PK ranga naszej imprezy z roku na rok wzrasta. W 2015 roku odbędą się piąte, jubileuszowe zawody, połączone z obchodami pięciolecia działalności Klubu Fitness CSiR PK „Kwadrat”, a wszystko w ramach jubileuszu 70-lecia PK.

V. Sport w procesie kształcenia humanistycznego

Centrum Sportu i Rekreacji (dawniej Studium Wychowania Fizycznego i Sportu) Politechniki Krakowskiej

Wychowanie fizyczne, sport, rekreacja i turystyka, czyli szeroko pojęta kultura fizyczna była obecna na Politechnice Krakowskiej od początku funkcjonowania uczelni, a zasada „mens sana in corpore sano” zawsze była i jest respektowana. Równoległe z powstaniem

wydziałów politechnicznych AGH, decyzją pełniącego wówczas obowiązki rektora PK, profesora Ludomira Sleńdzińskiego zostało powołane Studium Wychowania Fizycznego. Powstała jednostka ukierunkowana na dbałość o sprawność fizyczną studentów i pracowników Politechniki. Formalnym początkiem działalności sportowej było rozporządzenie Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Techniki z 1 maja 1951 r.

Pierwszym kierownikiem Studium Wychowania Fizycznego został dr Józef Danilczyk, który funkcję tę pełnił przez 21 lat. Zajęcia wychowania fizycznego odbywały się na wynajmowanych obiektach sportowych, mieszczących się w różnych punktach miasta. Podstawowe kierunki działalności skupiały się na prowadzeniu zajęć dydaktycznych, w ramach których odbywały się zajęcia z gimnastyki ogólnorozwojowej, ćwiczeń przy muzyce dla studentek, gier zespołowych, łyżwiarstwa, pływania i lekkoatletyki. Prowadzone też były zajęcia z rehabilitacji ruchowej. Studium WF w początkach swojej działalności prowadziło także zajęcia rekreacyjne dla pracowników oraz studentów nie objętych obowiązkowymi zajęciami wychowania fizycznego. Od początku lat 50. SWF było organizatorem 10-dniowych obozów zimowych, w tym obozów wydziałowych dla studentów PK. W latach siedemdziesiątych na trwale w kalendarz wydarzeń Politechniki wpisały się żeglarskie obozy szkoleniowe w Ośrodku Żeglarskim w Żywcu. Ośrodka, którego bazą w pierwszych latach była przyczepa campingowa i kilka namiotów, a dziś posiadającego bogatą bazę sportową i socjalną.

Zgodnie z zarządzeniem z 15 grudnia 1978 roku MSzWiT na podstawie art. 5. ust. 2, Studium Wychowania Fizycznego zostało przekształcone w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu, a w roku 2000 senat Politechniki Krakowskiej podjął uchwałę o przekształceniu SWFiS w Centrum Sportu i Rekreacji. W roku jubileuszu 70-lecia Politechniki Krakowskiej Centrum Sportu i Rekreacji Politechniki Krakowskiej jest pozawydziałową jednostką organizacyjną Politechniki Krakowskiej, a wraz z Klubem Uczelnianym AZS od początku swojej działalności dba o szeroką ofertę sportową. Ogromna rola KU AZS w upowszechnianiu sportu na PK jest nie do przecenienia, ale o historii KU AZS i jego działalności przeczytamy także w przygotowywanych wydawnictwach jubileuszowych naszej uczelni.

Podstawę działalności Centrum stanowi statut PK, a codzienną pracę określa regulamin działalności CSiR, które posiada swoje logo (zaprojektowane w 2000 r. przez Dariusza Pyko). Do głównych zadań CSiR należy organizacja i prowadzenie zajęć dydaktycznych z wychowania fizycznego umożliwiających rozwój sprawności fizycznej, organizacja i prowadzenie zajęć w zakresie rozwoju sportu z grupami specjalistycznymi w ramach AZS-u, organizacja zawodów o charakterze międzynarodowym, ogólnopolskim uczelnianym, promujących Politechnikę Krakowską.

Ważnym elementem funkcjonowania CSiR jest działalność komercyjno-gospodarcza i promocyjna. Nowe czasy to nowe wyzwania. W oparciu o nowoczesną bazę sportową CSiR w swojej działalności podjęło się działań, umożliwiających codzienne funkcjonowanie i zapewnienie środków finansowych na ponadstandardowy, wysoki poziom pracy dydaktycznej i organizacyjnej. Poprzez organizację obozów szkoleniowo-wypoczynkowych,

specjalistycznych obozów sportowych oraz kursów z możliwością uzyskania uprawnień instruktorsko-trenerskich w danej dyscyplinie sportowej, centrum pozyskuje środki na swoją działalność. Wszystkie powyższe działania odbywają się w ścisłej współpracy z Klubem Uczelnianym AZS Politechniki Krakowskiej.

Centrum jest kontynuatorem wieloletnich działań wielu osób i podmiotów, które przyczyniły się do obecnego stanu organizacyjnego. Z perspektywy lat należy stwierdzić, że przychylność władz uczelni dla działań prozdrowotnych i prosportowych pozwoliła na tak szeroką działalność przez minione 70 lat.

CSiR (dawniej SWFiS PK) od ponad 60 lat dba o tężyznę fizyczną kolejnych pokoleń studentów i pracowników, prowadząc zajęcia w zakresie szeroko pojętej kultury fizycznej. Na przestrzeni lat zmieniała się liczba godzin obowiązkowych z wychowania fizycznego. Obecnie CSiR prowadzi zajęcia dla studentów studiów stacjonarnych w wymiarze dwóch semestrów. Od roku akademickiego 2014/15 objęci zajęciami wychowania fizycznego są studenci II stopnia oraz studiów niestacjonarnych. (semestralnie około 3500 studentów i 180 grup uczestniczy ww. zajęciach WF). Dostosowanie kształcenia do procesu bolońskiego i prace w ramach Krajowych Ram Kwalifikacyjnych doprowadziły do wdrożenia kart przedmiotów na poziomie wszystkich wydziałów i przypisania dwóch „(2×1)” punktów ECTS wychowaniu fizycznym zastosowano od 2012 roku. To na pewno dla jednostki międzywydziałowej, jaką jest CSiR na uczelni technicznej, ułatwia organizację kształcenia studentów, w która ma podkreślać tak ważną rolę sportu na uczelni.

Centrum Sportu i Rekreacji PK zatrudnia ponad 30 nauczycieli i trenerów I i II klasy sportowej w różnych dyscyplinach. To oni dbają o poprawę kondycji naszych studentów i podnoszenie umiejętności sportowych w sekcjach Klubu Uczelnianego AZS.

Kierownictwo Studium Wychowania Fizycznego i Sportu (od 2000 r. Dyrekcja Centrum Sportu i Rekreacji) Politechniki Krakowskiej

W 70-letniej historii Studium Wychowania Fizycznego i Sportu, a dzisiaj Centrum Sportu i Rekreacji Politechniki Krakowskiej stanowiska kierownicze sprawowali:

Kierownik /Dyrektor SWFiS/CSiR

Kierownictwo SWFiS/CSiR – zastępcy

1951–1972 dr Józef Danilczyk

mgr Kazimierz Milówka

mgr Miron Popek

1972–1973 mgr Miron Popek

mgr Zbigniew Kucia (ds. dydaktycznych)

1973–1975 mgr Kazimierz Gorgoń

mgr Zbigniew Kucia (ds. sportu)

mgr Miron Popek (ds. dydaktycznych)

1

2

3

4

1975–1995 mgr Edward Surdyka

mgr Andrzej Danek (ds. dydaktycznych)
mgr Zbigniew Kucia (ds. organizacyjno-sportowych)
mgr Roman Kołodziej (ds. sportu 1982–1986)
mgr Andrzej Tokarczyk (ds. sportu od 1986–1995)

1995–2009 mgr Zbigniew Kucia

mgr Andrzej Danek (ds. dydaktycznych do 2000)
mgr Andrzej Tokarczyk (ds. sportu do 1996) oraz (ds. dydaktycznych od 2001–2009)
mgr Jacek Majka (ds. sportu od 1996–2003 r.)
Dariusz Pyko (pełnomocnik Dyrektora ds. KU AZS PK od 2003–2007)
mgr Barbara Grabacka – Pietruszka (ds. organizacyjnych 2007–2009)
mgr Jerzy Dybała (ds. sportu od 2007–2014 r.)

2009 r. – mgr Barbara Grabacka-Pietruszka

mgr Jacek Majka (ds. organizacji i promocji)
mgr Jerzy Dybała (ds. sportu od 2007–2014 r.)
mgr Krzysztof Włodarczyk ds. sportu od 2014 r.)

5

Pracownicy Centrum Sportu i Rekreacji Politechniki Krakowskiej

Na przestrzeni blisko 70 lat funkcję kierownika, a później dyrektora pełniło 6 osób. Józef Danilczyk 21 lat, Miron Popek 1 rok, Kazimierz Gorgoń 2 lata, Edward Surdyka 20 lat, Zbigniew Kucia 14 lat i obecnie Barbara Grabacka-Pietruszka od 2009 roku. Dzisiaj Centrum kieruje dyrektor, wspierany przez zastępców do spraw sportu oraz organizacji i promocji. W Centrum zatrudnieni są nauczyciele akademicki na etatach: starszego wykładowcy, wykładowcy, instruktora oraz pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi. Na przestrzeni 70 lat w SWFiS, a dziś CSiR, pracowali i pracują następujący nauczyciele akademicki i pracownicy administracyjni:

Okres pracy pracowników SWF I SWFiS (CSiR), którzy już zakończyli pracę: nauczyciele akademicy nieżyjący: mgr Leontyna Czarlińska (1951–1980); dr Józef Danilczyk (1951–1972); mgr Adam Krempl (1977–1983); mgr Zbigniew Kucia (1968–2009); mgr Kazimierz Milówka (1951–1978; mgr Miron Popek (1951–1991); mgr Aleksander Rybka (1953–1976); mgr Barbara Witkoś (1973–1988).

6

1. dr Józef Danilczyk(1951-1972)
2. mgr Miron Popek(1972-1973)
3. mgr Kazimierz Gorgoń(1973-1975)
4. mgr Edward Surdyka(1975-1995)
5. mgr Zbigniew Kucia(1995-2009)
6. mgr Barbara Grabacka-Pietruszka od 2009

Pracownicy CSiR PK, od lewej: Zbigniew Kucia, Miron Popek, Andrzej Danek, Józef Danilczyk,

Od lewej Barbara Grabacka-Pietruszka, Aleksander Rybka, Małgorzata Szymańska, Tomasz Pawełski

Pracownicy SWFiS przed meczem w turnieju mikołajowym, lata 90., Od lewej stoją: A. Tokarczyk, W. Radzikowski, J. Majka, A. Bahr, K. Dudek, A. Jodłowski, J. Dybała; klęczą od lewej: T. Pawełski, A. Kulas, G. Śrutowska, A. Drozd

Pozostali: mgr Jacek Brzycki (1962–1963); mgr Danuta Ciesielska (1972–1984); mgr Marek Czubała (1974–1975); mgr Andrzej Danek (1968–2005); mgr Jadwiga Durlak (1973–1996); dr Kazimierz Gorgoń (1973–1976); mgr Ewa Iwanciw (1977–2012); mgr Roman Kołodziej (1977–2012); mgr Juliusz Korzeniak (1967–1995); mgr Andrzej Łobodziński (1975–2012); mgr Tomasz Pawełski (1974–2005); mgr Jerzy Piwowar (1983–1988); mgr Wojciech Radzikowski (1973–2008); mgr Jan Poprawski (1974–1981); mgr Mieczysława Skoda (1973–2012); mgr Edward Surdyka (1964–1995); mgr Renata Szawul (1975–2003); mgr Małgorzata Szymańska (1980–2012), mgr Leszek Targosz (1975–2007); mgr Andrzej Tokarczyk (1973–2011).

Pracownicy, nie będący nauczycielami akademickimi, nieżyjący: Władysław Stachurski (1959–1979), Anna Ulman (1964–2005), Antonina Wardzała (1956–1971), pozostali: mgr inż. Ryszard Florek (1982–1984); mgr inż. Marian Jarek (1996–2014), Zbigniew Januszek (1983–1989); mgr inż. Daniel Karwala (1989–1999); Paweł Krupowski (2012–2013), Krystyna Kobza (1986–2011); Marian Paruch (2002–2010).

Obecni pracownicy CSiR

NAUCZYCIELE AKADEMICY

mgr Barbara Grabacka-Pietruszka od 1996; mgr Jacek Majka od 1996; mgr Jerzy Dybała od 2006; dr Andrzej Bahr od 1985; mgr Adam Bodzioch od 2002; mgr Małgorzata Downar-Zapolska od 2012; mgr Jarosław Dudek od 2012; mgr Krzysztof Dudek od 1988; mgr Wojciech Dynowski od 2013; mgr Wojciech Eliaasz-Radzikowski junior od 2010; mgr Beata Jeż od 2007; mgr Markiza Jakubowska od 2012; mgr Marta Jawor od 2013; mgr Arkadiusz Jodłowski od 1997; mgr Marcin Laskowski od 2007; mgr Anita Łągosz Michałec od 2001 spec. do ds. rehabilitacji od 2007 instruktor; mgr Anna Małyk od 2012; mgr Agnieszka Słupska od 2006; mgr Grażyna Śrutowska od 1997; mgr Mateusz Śrutowski od 2008; mgr Marta Tomczyk od 2004; mgr Krzysztof Włodarczyk od 2012; mgr Iwona Zięba od 2010.

PRACOWNICY ADMINISTRACYJNI

Magdalena Kubińska od 2011; lic. Marlena Kubala-Matwiejczyk od 2005; mgr Aldona Patycka od 2015; lic. Dariusz Pyko od 1999; Danuta Rysakowska-Lipka od 1991; Tomasz Soroka od 2010.

PRACOWNICY TECHNICZNI:

Tadeusz Kobza od 1983; Robert Mendel od 2000; Ryszard Tomasiewicz od 1993; inż. Marek Żytka od 2012.

Pracownicy SWFiS, lata 90. XX w. od lewej: E. Iwanciw, R. Szawul, E. Surdyka, D. Rysakowska, M. Szymańska, J. Durlak

Wspólne zdjęcie władz PK, pracowników CSiR i działaczy KU AZS PK – opłatek u sportowców, 2014 r.

Obrona pracy doktorskiej Józefa Danilczyka

Pierwszy kierownik Studium WF Politechniki Krakowskiej od 1952 roku dr Józef Danilczyk w historii uczelni zapisał się m.in. jako organizator życia sportowego, organizator letnich i zimowych obozów sportowych, jak również pomysłem budowy ośrodka żeglarskiego Politechniki w Żywcu. Był również konstruktorem unikatowych machin dydaktyczno-sportowych, które nazwał, jedną „trzymakiem”, zaś drugą „wyrzutnią”. W oparciu o swój pomysł napisał pracę doktorską pt. „Technizacja nauczania siatkówki”, którą z powodzeniem obronił w 1969 roku we Wrocławiu w WSWF. Promotorem pracy był doc. dr Zbigniew Skrocki – kierownik Katedry Teorii i Metodyki WF w wrocławskiej WSWF, a recenzentami byli prof. dr inż. Roman Ciesielski oraz doc. dr Marian Weinert.

Sama idea skonstruowania tych machin zrodziła się w drodze na uczelnię (jak wspominał Józef Danilczyk, najlepsze pomysły powstają w tramwaju). Można ją było urzeczywistnić po wielu latach dzięki pomocy władz uczelni. Pomysłodawca zakładał, że koszt masowej produkcji projektu będzie wynosił od 1000 – 1200 zł. W uzasadnieniu wdrożenia do powszechnego użytku czytamy: „Wyrzutnia” stwarza możliwość powtarzania podań lub wystawiań piłek z różną szybkością pod różnym kątem i na dowolną odległość. Można zmieniać tor lotu piłki i kierować ją w obraną strefę boiska. Istnieje możliwość powtarzania w nieskończoność identycznych sytuacji, co ze szkoleniowego punktu widzenia jest rzeczą niezwykle ważną.

dr Józef Danilczyk „Trzymak” „Wyrzutnia”

„Trzymak”

„Wyrzutnia”

Pierwszy z lewej dr Józef Danilczyk

O precyzji powstałych maszyn świadczą następujące fakty: – 50 razy wyrzucono piłkę z odległości 4,5 m w kierunku leżącego na podłodze krążka o średnicy 30 cm. U góry w połowie drogi do celu umieszczono obręcz z drutu. Wyrzutnia nie spudłowała ani razu, podobnie było z odległością 9 m. Wykonanie zbitcia po wystawie partnera zajmowało 51,5 sek. Przyrząd załatwia sprawę w 25,5 sek. Podobne różnice dostrzeżono w skuteczności. Trzy dziesięcioosobowe zespoły, kobiet i mężczyzn krakowskiej AZS oraz specjalizacji siatkówki IV roku WSWF, przeprowadziły test na celność zagrywki. Zawodnicy mieli trafić w 30 próbach w wyznaczone pola podobnie jak urządzenie. Kobiety trafiły 10 razy, ich koledzy 17, a przedstawiciele specjalizacji mieli 11 celnych prób. Maszyna na 30 prób trafiła 30, razy mając 100 procent skuteczności. Projekt spotkał się z dużym uznaniem władz WSWF w Wrocławiu, które wystąpiły do rektora Politechniki Krakowskiej z propozycją wysunięcia pracy dr Józefa Danilczyka do nagrody naukowej Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego. Życie pokazało, że od projektu do realizacji i wdrożenia, szczególnie do masowej produkcji, daleka droga. Warte podkreślenia jest jednak nowatorskie podejście w proponowanym w rozwiązaniu i jego niewątpliwy wpływ na efektywność szkolenia, co w zamyśle miał autor.

Klub Uczelniany Akademickiego Związku Sportowego Politechniki Krakowskiej

Od ponad 106 lat Akademicki Związek Sportowy zapisuje się złotymi zgłoskami w karty polskiego sportu. Ta studencka organizacja, założona wiosną 1909 roku w Krakowie w murach Uniwersytetu Jagiellońskiego, swoją szlachetną ideą z roku na rok zataczała coraz szersze kręgi.

W maju 1951 roku przy Wydziałach Politechnicznych AGH zostało utworzone samodzielne Koło Uczelniane AZS. Studenci niemal od samego początku uczelni, uprawiali sport przy Kole AZS Akademii Górniczo-Hutniczej i w krakowskich klubach, osiągając wysoki poziom sportowy. Warto wymienić koszykarzy: Romana Ciesielskiego, Jerzego Ciesielskiego, Jerzego Łudzika, czy też siatkarzy Henryka Kierata, Józefa Bakalusa, którzy kładli fundamenty sportowego życia na Politechnice Krakowskiej. Działalnością w pierwszym okresie Koła Uczelnianego AZS wyróżnili się studenci Jan Gan, Marcin Kolasa, Antoni Banasiak, którzy swoją działalność ukierunkowali dwutorowo: na sport masowy, którego organizowanie i promocja było głównym zadaniem oraz sport wyczynowy, oparty na pracach w sekcjach, których liczba z roku na rok rosła.

Ustawą z 5 listopada 1958 roku Koło Uczelniane AZS zostało przekształcone w Klub Uczelniany. Istniało wówczas 10 sekcji sportowych: lekkoatletyka, koszykówka, siatkówka, piłka ręczna, narciarstwo, sekcja motorowa, judo, kulturystyka oraz turystyka. Kadre nauczycieli i organizatorów życia sportowego tworzyli wtedy z ramienia Studium WF obok wspomnianego kierownika Józefa Danilczyka – Kazimierz Milówka (pływanie), Miron Poppek (narciarstwo), Leontyna Czarlińska (gimnastyka), Aleksander Rybka (piłka ręczna i koszykówka). W kolejnych latach powstały sekcje: tenisa stołowego, łucznicza, strzelecka, wioślarska i piłki nożnej.

Prezisi i Zarządy Koła i Klubu Uczelnianego AZS Politechniki Krakowskiej

KU AZS PK istnieje od maja 1951 roku, zawodnicy klubu odnosili wiele sukcesów sportowych zarówno na arenie ogólnopolskiej jak i w środowisku krakowskim. Klub obecnie zrzesza ponad 800 członków w 41 sekcjach sportowych. Klubu od początku był mocno wspierany przez władze Politechniki Krakowskiej. Rektor PK w 1981 roku ufundował sztandar klubowy. Wraz z Centrum Sportu i Rekreacji Politechniki Krakowskiej Klub Uczelniany AZS jest organizatorem wielu imprez sportowych, cieszących się dużym zainteresowaniem nie tylko w krakowskim środowisku sportowym. Do sztandarowych imprez należy zaliczyć: Uliczny Bieg Sztafetowy Szlakiem Pomników Pamięci Tadeusza Kościuszki, Mistrzostwa PK w Narciarstwie Alpejskim czy rozgrywane corocznie na Jeziorze Żywieckim Regaty o Puchar JM Rektora PK. KU AZS współorganizuje imprezy dla studentów, pracowników (Grand Prix w narciarstwie alpejskim) i dzieci niepełnosprawnych (Festiwal Sportu).

Działacze klubu aktywnie pracują w strukturach AZS Kraków, gdzie wspólnie z kolegami z innych małopolskich uczelni organizowali takie imprezy jak: Akademickie Mistrzostwa Świata i Europy w Badmintonie, Sportowa Majówka z AZS czy Eurojuwenalia. Nasi sportowcy odnoszą sukcesy w Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych oraz Małopolskiej Lidze Akademickiej, gdzie w punktacji ogólnej od lat nasz AZS plasuje się na czołowym miejscu. Obecnie Klub posiada sekcje wyczynowe w koszykówce kobiet i mężczyzn. Nad całością działań organizacyjnych czuwa zarząd, wybierany na dwuletnią kadencję z prezesem Klubu na czele. W blisko 65-letniej historii klubu do dziś obecnej było ich 40.

Prezesi Koła i Klubu Uczelnianego AZS PK

Od 1947 roku przy trzech wydziałach Politechnicznych AGH Tadeusz Dattner, Jan Krośnicki, Henryk Zaręba

1951 – 1952	Zbigniew Prochot	Wydział Mechaniczny
1952 – 1954	Wiesław Własnowolski	Wydział Mechaniczny
1954 – 1955	Zbigniew Mendera	Wydział Lądowy
1955 – 1956	Gerard Podlasek	Wydział Lądowy
1956 – 1958	Aleksander Rybka	Studium Wychowania Fizycznego
1958 – 1960	Andrzej Hołub	Wydział Lądowy

Prezesi Klubu Uczelnianego AZS PK

1960 – 1962	Stanisław Libura	Wydział Lądowy
1962 – 1963	Tadeusz Wilczyński	Wydział Lądowy
1963 – 1964	Andrzej Duda	Wydział Lądowy
1964 – 1966	Piotr Jeż	Wydział Wodny
1966 – 1968	Leszek Zajączkowski	Wydział Lądowy
1968 – 1970	Andrzej Kolek	Wydział Mechaniczny
1970	Urszula Drozdowska	Wydział Architektury
1971	Waldemar Bojara	Wydział Inżynierii Lądowej
1972	Marian Zając	Wydział Inżynierii Lądowej
1972 – 1974	Edward Kozłowski	Wydział Mechaniczny
1974 – 1975	Andrzej Barański	Wydział Mechaniczny
1975	Zbigniew Bożek	Wydział Inżynierii Lądowej
1975 – 1977	Ryszard Florek	Wydział Inżynierii Lądowej
1977 – 1979	Jacek Radkowiak	Wydział Inżynierii Lądowej
1979 – 1980	Józef Orzechowski	Wydział Mechaniczny
1980 – 1982	Mirosław Boryczko	Wydział Inżynierii Lądowej
1982 – 1984	Roman Bogusław Kaczmarczyk	Wydział Mechaniczny
1984 – 1987	Jacek Strugałło	Wydział Mechaniczny
1987 – 1988	Paweł Kukła	Wydział Mechaniczny
1988 – 1990	Mirosław Kądziołka	Wydział Mechaniczny
1990 – 1992	Grzegorz Kuczyński	Wydział Inżynierii Lądowej
1992 – 1994	Wojciech Drozd	Wydział Inżynierii Lądowej
1994 – 1996	Przemysław Bukowski	Wydział Inżynierii Lądowej
1996 – 1997	Paweł Korczak	Wydział Inżynierii Środowiska
1997 – 1999	Marcin Cupała	Wydział Architektury
1999 – 2001	Marcin Bogdan	Wydział Mechaniczny
2001 – 2003	Andrzej Olszewski	Wydział Inżynierii Elektrycznej
2003 – 2005	Andrzej Olszewski	Wydział Inżynierii Elektrycznej
2005 – 2007	Marek Szlachta	Wydział Inżynierii Środowiska
2007 – 2009	Marek Szlachta	Wydział Inżynierii Środowiska
2009 – 2011	Jacek Pękala	Wydział Mechaniczny
2011 – 2013	Aleksandra Cul	Wydział Inżynierii I Technologii Chemicznej
2013 –	Tomasz Buczek	Wydział Inżynierii Środowiska

1

2

3

4

5

6

7

1. prof. Janusz Walczak
2. prof. Mieczysław Wrona
3. prof. Kazimierz Sokalski
3. prof. Jan Wątorski
4. prof. Stefan Piechnik
5. doc. Kazimierz Pietrzyk
6. prof. Zbigniew Mendera

Opiekunowie AZS – kuratorzy

Klub Uczelniany AZS, promując sport wśród studentów Politechniki, ściśle współpracował z władzami uczelni. Najlepszym tego dowodem oraz wyrazem zainteresowania władz uczelni pracą AZS jest był fakt, że uczelniana organizacja sportowa była reprezentowana w Senacie PK. Oprócz tego działał kurator, który reprezentował uczelniany AZS w Senacie Politechniki, kiedy AZS nie posiadał swojego przedstawiciela. Na przełomie lat 50. i 60. funkcję kuratora pełnili: prof. Janusz Walczak, prof. Mieczysław Wrona, prof. Kazimierz Sokalski, prof. Jan Wątorski, prof. Stefan Piechnik, doc. Kazimierz Pietrzyk, prof. Zbigniew Mendera.

Zarządy Koła i Klubu Uczelnianego AZS PK

Kadencja zarządu w latach 1964–1966 r.

prezes mgr inż. Piotr Jeż, wiceprezes ds. organizacyjnych mgr inż. Leszek Zajączkowski, wiceprezes ds. sportowych Michał Twarowski, sekretarz Magdalena Wysocka, skarbnik Elżbieta Śpiewła, kierownik Komisji Propagandy Andrzej Kolek, członkowie komisji propagandy mgr Aleksander Rybka, Ryszard Niedźwiedź (odpowiedzialny za sport na terenie Domów Studenckich), Ryszard Wojtaś (odpowiedzialny za Koła wydziałowe), Jan Sowa (członek komisji sportowej), Jan Filemonowicz

Kadencja zarządu w latach 1966–1968 r.

prezes Leszek Zajączkowski, członkowie zarządu: Maria Cichoń, Zbigniew Cnotka, Urszula Drozdowska, Andrzej Kolek

Kadencja zarządu w latach 1968–1970 r.

prezes Andrzej Kolek, członkowie zarządu: Urszula Drozdowska, Stanisław Dulak, Jerzy Filemonowicz, Emil Cegielnny, Leszek Kozaczka, Kazimierz Cieślewicz, Małgorzata Koperska, Anna Olewska, Anna Muszyńska, Wiesław Wójcik, Józef Borowiec, Maria Serek, Bednarz Elżbieta

Kadencja zarządu w latach 1970–19 XI 70 r.

prezes Urszula Drozdowska, wiceprezes ds. organizacyjnych Leszek Kozaczka, wiceprezes ds. sportowych Adam Niesułowski, wiceprezes ds. sportu masowego Roman Andruchowca, sekretarz Tadeusz Sypel, kierownik komisji w DS. Marian Zając, kierownik komisji informacji i propagandy Kazimierz Cieśliewicz, kierownik komisji finansowej Grażyna Goska, członkowie zarządu: Elżbieta Dudek, Małgorzata Soluch, Maria Serek, Aleksander Palej, Waldemar Bojara

Kadencja zarządu w 1971 r.

prezes Waldemar Bojara

Kadencja zarządu w 1972 r.

prezes Marian Zając

Kadencja zarządu w latach maj 1972 – 15 maja 1974 r.

prezes Edward Kozłowski, członkowie zarządu: Andrzej Barański, Waław Kwintowski, mgr Zbigniew Kucia, Józef Nawalaniec, Juliusz Bajda, Danuta Chyła, Stanisław Miłkowski, Barbara Lisowska, Henryk Firlej, Tadeusz Zając, Krzysztof Skowronek, Stanisław Dybus, Jan Wojas.

Kadencja zarządu 15 maj 1974 – 25 maja 1975 r.

prezes Andrzej Barański, członkowie zarządu: Zbigniew Bożek, Waław Kwintowski, mgr Zbigniew Kucia, Józef Nawalaniec, Franciszek Tyl, Danuta Chyła, Tadeusz Zając, Barbara Lisowska, Jan Wojas, Krzysztof Skowronek, Stanisław Miłkowski, Stanisław Dybus, Henryk Firlej.

Kadencja zarządu od 25 maja 1975 r.

prezes Zbigniew Bożek, członkowie zarządu: mgr Zbigniew Kucia, Ryszard Podgórnny, Ryszard Florek, Franciszek Tyl, Tadeusz Zając, Danuta Chyła, Andrzej Barański, Barbara Lisowska, Bogusław Borowski, Krzysztof Rusiniak, Krzysztof Sarama.

Kadencja zarządu w latach 1975–1977 r.

prezes Ryszard Florek, wiceprezes Bogdan Borowski, wiceprezes Krzysztof Saram, skarbnik Krzysztof Górski, członkowie zarządu: Bogdan Pilarczyk, Józef Orzechowski, Tadeusz Duszkiewicz

Kadencja zarządu w latach 1977–1979 r.

prezes Jacek Radkowiak członkowie zarządu m.in. Józef Orzechowski, Zbigniew Kucia, Marek Snakowski, Marek Górecki, Tadeusz Duszkiewicz, Marek Król

Kadencja zarządu w latach 1979–1980 r.

prezes Józef Orzechowski, członkowie zarządu m.in. Mirosław Boryczko, Marek Górkiwicz, Marek Król

Kadencja zarządu w latach 1980–1982 r.

prezes Mirosław Boryczko, wiceprezes ds. sportu masowego Jerzy Niesyty, wiceprezes ds. sportu Zbigniew Kucia, wiceprezes ds. organizacyjnych Witold Skrzyniarz, skarbnik Bogusław Borowski, sekretarz Małgorzata Rychel, członkowie zarządu: Krystyna Boryczko, Małgorzata Czarniewska, Jolanta Jędrzejewska, Maria Sówka, Krzysztof Korepta, Marek Górkiewicz

Kadencja zarządu w latach 1982–1984 r.

prezes Roman Kaczmarczyk, członkowie zarządu: Jerzy Niesyty, Krzysztof Szydlik, Marek Muniak, Andrzej Doniec, Janusz Zimoch, Zbigniew Nowak, Ireneusz Szczupak, Roman Kołodziej, Krzysztof Korepta

Kadencja zarządu w latach 1984–1986 r.

prezes Jacek Strugałło, wiceprezes ds. organizacyjnych Janusz Zimoch, wiceprezes ds. sportu masowego Andrzej Wójcik, wiceprezes ds. sportu wyczynowego Roman Kołodziej, sekretarz Krzysztof Korepta, skarbnik Piotr Golemo, członkowie zarządu: Agnieszka Fiejdasz, Jacek Stanisław, Jerzy Woliński, Tadeusz Krajnik, Jerzy Kalemba

Kadencja zarządu w latach 1986–1988 r.

prezes Paweł Kukla

Kadencja zarządu w latach 1988–1990 r.

prezes Mirosław Kądziołka

Kadencja zarządu w latach 1990–1992 r.

prezes Grzegorz Kuczyński członkowie zarządu m.in. Iwona Bira, Krzysztof Korepta, Tomasz Sarapata, Andrzej Tokarczyk, Jan Załuski, Agata Ziętek, Aneta Madyda, Marta Żychowicz, Wojciech Karbarz, Jolanta Kuś

Kadencja zarządu w latach 1992–1994 r.

prezes Wojciech Drozd, członkowie zarządu: Marcin Bogdan, Przemysław Bukowski, Kazimierz Homa, Krzysztof Korepta, Andrzej Kubic, Mariusz Stolarczyk, Andrzej Tokarczyk, Anna Tomiczna, Rafał Woźniczka, Andrzej Zachara, Marian Jarek

Kadencja zarządu w latach 1994–1996 r.

prezes Przemysław Bukowski, członkowie zarządu: Kazimierz Homa, Wojciech Drozd, Andrzej Kubic, Andrzej Zachara, Marcin Bogdan, Mariusz Stolarczyk, Aleksandra Szokalska, Joanna Michalik, Gosia Pacek, Wojciech Pater, Artur Adamski, Marian Jarek, Rafał Woźniczka, mgr Andrzej Tokarczyk (SWFiS)

Kadencja zarządu w latach 1996–1997 r.

prezes Paweł Korczak, członkowie zarządu: mgr Andrzej Tokarczyk, Dariusz Pabian, Marcin Bogdan, Eliza Stożek, Lucyna Polanowska, Andrzej Kubic, Wojciech Drozd, Marian Jarek, Przemysław Bukowski, Stanisław Mirecki, Artur Wydrzyński, Klaudia Szeliga

Kadencja zarządu w latach 1997–1999 r.

prezes Marcin Cupała, wiceprezes ds. sportu mgr Jacek Majka, wiceprezes ds. organizacyjnych Marcin Bogdan, wiceprezes ds. finansowych Dariusz Pyko, sekretarz Elżbieta Pauli, członkowie zarządu: Eliza Stożek, Lucyna Polanowska, Agnieszka Jamska, Dariusz Pabian, Piotr Ślusarek, Rafał Woźniczka, Artur Wydrzyński, Marek Hanusiak, Grzegorz Wojda

Kadencja zarządu w latach 1999–2001 r.

prezes Marcin Bogdan, wiceprezes ds. sportu mgr Jacek Majka, wiceprezes ds. finansowo-organizacyjnych Dariusz Pyko, wiceprezes ds. marketingu i sponsoringu Piotr Ślusarek, sekretarz Andrzej Olszewski, członkowie zarządu: Agnieszka Jamska, Marta Kiszka, Anna Malec, Marcin Migas, Sławomir Michałowski, Dariusz Pabian, Przemysław Rokita, Bartłomiej Szczerba.

Kadencja zarządu w latach 2001–2003 r.

prezes Andrzej Olszewski, wiceprezes ds. finansowo-organizacyjnych Dariusz Pyko, wiceprezes ds. upowszechniania KF Bartłomiej Szczerba, wiceprezes ds. sportu mgr Jacek Majka, sekretarz Sławomir Michałowski, członkowie zarządu: Paweł Barnaś, Anna Malec, Urszula Makuszevska, Konrad Mirecki, Krzysztof Kubicki, Milena Tomczyk

Kadencja zarządu w latach 2003–2005 r.

prezes Andrzej Olszewski, wiceprezes ds. finansowo-organizacyjnych Bartłomiej Szczerba, wiceprezes ds. upowszechniania KF Konrad Mirecki, wiceprezes ds. marketingu i promocji mgr inż. Sławomir Michałowski, sekretarz Urszula Makuszevska, członkowie zarządu: Katarzyna Batorska, Michał Cieślak, Krzysztof Kubicki, Paweł Maślak, Katarzyna Matras, Dariusz Pyko (Pełnomocnik CSiR ds. KU AZS PK), Milena Tomczyk.

Kadencja zarządu w latach 2005–2007 r.

prezes Marek Szlachta, wiceprezes ds. finansowo-organizacyjnych Dariusz Pyko, wiceprezes ds. promocji Barbara Tuszyńska, wiceprezes ds. upowszechniania KF Paweł Pawul), sekretarz: Ryszard Książek, członkowie zarządu: Wojciech Gajewski, Maciej Miękinia, Artur Niewiarowski, Adam Piotrowski, Paweł Piotrowski, Paweł Zakrzewski

Kadencja zarządu w latach 2007–2009 r.

prezes Marek Szlachta, wiceprezes ds. finansowo-organizacyjnych Dariusz Pyko, wiceprezes ds. public relations Artur Niewiarowski, wiceprezes ds. promocji Przemysław Pastu-

szak, sekretarz zarządu Małgorzata Zalecińska, członkowie zarządu: Mikołaj Juras, Mariusz Kieć, Ryszard Książek, Jacek Majcher, Hubert Paszkowski, Jacek Pękala, Paweł Piwoarczyk, Jakub Pręczonek, Łukasz Tyszka, Karol Witkowski

Kadencja zarządu w latach 2009–2011 r.

prezes Jacek Pękala, wiceprezes ds. finansowo-organizacyjnych Dariusz Pyko, wiceprezes ds. infrastruktury technologicznej Artur Niewiarowski, wiceprezes ds. public relations i promocji Ryszard Szawernoga, sekretarz Aleksandra Cul, członkowie zarządu: Mariusz Dudziński, Jerzy Dybała, Mikołaj Juras, Mariusz Kieć, Marcin, Laskowski, Sylwia Jurzak, Jakub Pręczonek, Krzysztof Sowa, Łukasz Tyszka, Małgorzata Zalecińska

Kadencja zarządu w latach 2011–2013 r.

prezes Aleksandra Cul, wiceprezes ds. finansowych Dariusz Pyko, wiceprezes ds. promocji Krzysztof Sowa, wiceprezes ds. organizacyjnych Ryszard Szawernoga, sekretarz zarządu (dyrektor klubu) Jerzy Dybała, członkowie zarządu: Izabela Cebulak, Mariusz Dudziński, Hanna Huszczo, Małgorzata Janas, Tomasz Kępa, Maria Kieć, Mariusz Kieć, Piotr Możdziej, Magdalena Stoch. W trakcie kadencji skład zarządu uzupełnił Maciej Starakiewicz

Kadencja zarządu od 2013

prezes Tomasz Buczek, wiceprezes ds. finansowych Dariusz Pyko, wiceprezes ds. sportu Krzysztof Włodarczyk (od czerwca 2014), wiceprezes ds. organizacyjnych Magdalena Machno, sekretarz zarządu Aldona Patycka (od czerwca 2014) członkowie zarządu: Jerzy Dybała (wiceprezes ds. sportu do czerwca 2014), Mateusz Mateja (sekretarz do czerwca 2014), Hubert Kurek, Hanna Przegon, Jacek Pękala, Marcin Okoń, Michał Semczuk, Katarzyna Mazurek, Mateusz Szela, Damian Sobór (do czerwca 2014), Michał Cieślik (do marca 2014)

Jubileusze sportowe na Politechniki Krakowskiej

Patrząc na siedemdziesięcioletnią historię Politechniki Krakowskiej warta jest podkreślenia obecność wydarzeń sportowych w obchodach jubileuszowych od samego początku istnienia uczelni. Często zdarzało się, że obchody jubileuszowe Politechniki zbiegały się z uroczystościami kolejnych rocznic jednostek, zajmujących się działalnością sportową. Od samego początku działalności Politechniki środowisko sportowe wspólnie z władzami uczelni podkreślały rolę i znaczenie sportu w codziennym życiu studenta. Jak podkreślali i podkreślają władze uczelni, Klub Uczelniany AZS oraz Centrum Sportu i Rekreacji to wspólnie dobrze funkcjonujące ciało, działające na rzecz szeroko pojętej kultury fizycznej. Tak też od lat wspólnie świętujemy obchody rocznicowe uczelni i naszych sportowych podmiotów. W 25. rocznicę powstania Politechniki w 1970 r. środowisko sportowe przygotowało wystawę z tej okazji, a KU AZS ogłosił na zakończenie spartakiady wyniki na 10 najlepszych sportowców 1970 roku (informacja w rozdziale: 70 wydarzeń w 70-leciu).

Wystawa z okazji 30-lecia PK w hali Wisły, 1976 r.

W 1976 roku zbiegły się obchody 30-lecia Politechniki i 25-lecie KU AZS i SWF PK. W ramach Dni Sportu Politechniki Krakowskiej KU AZS oraz SWFiS organizowało 30 imprez sportowych na 30-lecie. Obchody odbywały się w wielu miejscach i były rozgrywane w 30 dyscyplinach: judo, mecz piłki nożnej kobiet, turniej koszykówki trójek mężczyzn, brydż sportowy, turniej tenisa stołowego, skok wzwyż, przeciąganie liny zespołów, bingo, bieg przełajowy, turniej szachowy, turniej siatkówki mężczyzn, pchnięcie kulą, konkurs „Najsilniejszy człowiek PK”, trójbój łyżwiarski, jazda zręcznościowa na rowerze, skok w dal z miejsca, indywidualny i deblowy turniej kometki, zawody pływackie. 30. imprezą była wystawa osiągnięć KU AZS PK w hali Wisły.

Z okazji 30-lecia Politechniki Krakowskiej w 1976 r. naszej uczelni nadano imię Tadeusza Kościuszki. Stało się to impulsem do zorganizowania przez Studium WF i KU AZS w 1977 r. pierwszego Biegu Sztafetowego Szlakiem Pomników Pamięci

Tadeusza Kościuszki. W 1985 roku z okazji 40-lecia Politechniki, działacze KU AZS zorganizowali ciekawe wydarzenia m.in. 24-godzinny bieg wokół krakowskich Błón. Tradycyjnie druga część jubileuszowych obchodów przeniesiona została do ośrodka żeglarskiego w Żywcu, gdzie odbyło się spotkanie koleżeńskie środowiska sportowego PK.

Bieg 24-godzinny - Błonia, 1985 r.

40-lecie PK, spotkanie koleżeńskie w Żywcu, jubileusz 45-lecia SWFiS i KU AZS PK

Spotkanie koleżeńskie w Żywcu

Działacz AZS Piotr Jeż w trakcie akademii z okazji 50-lecia PK

50-lecie Politechniki Krakowskiej obchodzono w 1995 i 1996 roku. Były to spotkania środowiska sportowego w Krakowie i tradycyjnie w ośrodku żeglarskim w Żywcu. Z okazji jubileuszu odbyły się mecze okolicznościowe.

Jubileusz 50-lecia Studium Wychowania Fizycznego i Sportu (obecnie Centrum Sportu i Rekreacji oraz jubileusz Klubu Uczelnianego Akademickiego Związku Sportowego Politechniki Krakowskiej to również obchody 55-lecia Politechniki Krakowskiej. Uroczystości jubileuszowe obchodzono w dniach od 1 do 3 czerwca 2001 r.

Pracownicy Studium oraz prezesi KU AZS mieli okazję nie tylko spotkać się w gronie przyjaciół, ale także uczestniczyć w turnieju bowlingu, który rozegrano w nowej hali sportowo-widowiskowej Politechniki Krakowskiej. Rektor PK, profesor Kazimierz Flaga skierował podczas oficjalnej części jubileuszowych uroczystości wiele ciepłych słów pod adresem dyrekcji CSiR oraz zarządu KU AZS, podkreślił doskonałą organizację i współpracę obydwu sportowych komórek uczelnianych zarówno w sferze dydaktycznej, jak i sportowej oraz uhonorował ich działaczy i pracowników odznaczeniami uczelnianymi.

Dzięki wspomnieniom dra Piotra Jeża, profa Romana Ciesielskiego, dra Leszka Zajączkowskiego powrócono do historii sportu Politechniki Krakowskiej. Dla wielu z nich, jak sami przyznali, ta pierwsza organizacyjna praca w sportowym stowarzyszeniu była lekcją życia, współdziałania, pracy w zespole. AZS stał się dla nich fundamentem kariery zawodowej.

Okładka broszury okolicznościowej

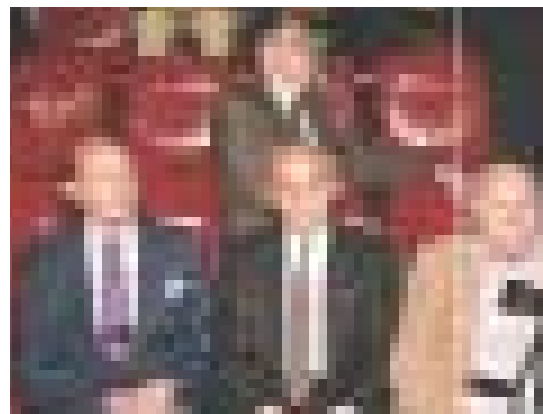
Mecz pracowników PK z reprezentacją AR

Drugą część jubileuszowego spotkania przeniesiono do zaprzyjaźnionego Żywca, gdzie w ośrodku żeglarskim Politechniki Krakowskiej, który obchodził jubileusz 30-lecia, organizatorzy przygotowali również atrakcje sportowe. W sobotni poranek na Jezioro Żywieckie wypłynęła rektorska załoga, w skład której weszli m.in.: prof. Kazimierz Flaga, prof. Ryszard Kozłowski, prof. Marcin Chrzanowski, prof. Józef Gawlik. W tym samym czasie na plaży ośrodka trwała zacięta rywalizacja w turnieju siatkówki plażowej. Wydarzeniem

Profesor Kazimierz Flaga odznacza byłych działaczy AZS

Byli kierownicy SWFiS PK: od lewej Kazimierz Gorgoń, Aleksander Rybka i Miron Popek. U góry prof. Roman Ciesielski

najwyższej rangi sportowej na Żywiecczyźnie nie było wtedy spotkania eliminacyjne do mistrzostw świata w piłce nożnej Walia – Polska, ale V Turniej Piłki Nożnej “Sponsor 2001” rozgrywany na boisku KS Koszarawa-Żywiec. Do sportowego boju stanęły zespoły: Sokoła Żywiec – przedstawiciel Browaru Żywiec, Fakro oraz Politechniki Krakowskiej. O sile naszego zespołu decydowali nie tylko futboliści sekcji piłki nożnej KU AZS PK (z prezesem Marcinem Bogdanem), ale i duet rektorski z prof. Ryszardem Kozłowskim, grającym w ataku, wspieranym przez prof. Józefa Gawlika. Krakowskiej drużynie zaczęło się dobrze wieść dopiero w drugim meczu, rozegranym z zespołem Fakro, który zakończył się wygraną PK – 2:1 (pierwszy mecz z żywieckim zespołem zakończył się porażką 5:7). Po sportowo-rekreacyjnych rozrywkach grono rektorskie, zaproszeni goście oraz jubileci w osobach pracowników CSiR i działaczy AZS spotkali się przy ognisku. Rektor PK prof. Kazimierz Flaga, podsumowując jubileusz, nawiązał przede wszystkim do powstania, funkcjonowania Ośrodka Żeglarskiego i jego 30-letniej historii.

Zespół PK przed meczem na boisku Koszarawa Żywiec

Zespół i kibice PK w trakcie meczu piłki nożnej w ramach Jubileuszu 55-lecia CSiR i KU AZS PK – Żywiec 2006 r.

Uczestnicy igrzysk olimpijskich z władzami uczelni i KU AZS PK, 60-lecie KU AZS oraz CSiR PK

Wyróżnieni i nagrodzeni – 2011 r., Kraków

Jubileusz 55-lecia Centrum Sportu i Rekreacji oraz Klubu Uczelnianego AZS PK, który obchodziliśmy 13 czerwca 2006 r. miał podniosły charakter. W gronie zaproszonych znalazło się wielu honorowych gości, pracowników i studentów naszej uczelni. Po podsumowaniu działalności Centrum Sportu i Rekreacji i KU AZS, rektor PK prof. Józef Gawlik odznaczył Klub Uczelniany AZS Medalem Zasłużony dla Politechniki Krakowskiej”. Warto nadmienić, iż jest to najwyższe odznaczenie za wybitny wkład w rozwój naszej uczelni, a KU AZS jest pierwszą organizacją studencką, która dostąpiła tego zaszczytu. Prezes Polskiego Związku Narciarskiego Apoloniusz Tajner wręczył na ręce Dyrektora Centrum Sportu i Rekreacji mgra Zbigniew Kuci odznakę „Zasłużony dla PZN” oraz medal wybitny z okazji „85-lecia PZN” za promowanie i rozwój narciarstwa na Politechnice Krakowskiej.

Podczas jubileuszu uhonorowano medalistów mistrzostw polski szkół wyższych oraz przedstawiono dziesięciu najlepszych sportowców Politechniki Krakowskiej w sezonie 2005/2006, a zostali nimi: Ewelina Dązbłaż – siatkówka, Bartłomiej Derda – snowboard, Anna Hazor – lekkoatletyka, Mariusz Kieć – siatkówka, Karolina Kozela – kolarstwo MTB,

Agnieszka Krok – kolarstwo MTB, Grzegorz Kurek – narciarstwo alpejskie i tenis, Klaudyna Mikołajczyk – snowboard, Wojciech Podgórny – narciarstwo alpejskie, Agata Siudak – kolarstwo MTB i narciarstwo alpejskie. Po części oficjalnej zaproszeni goście i społeczność Politechniki wysłuchała koncertu „Grupy pod Budą”.

W 2011 roku w klubie studenckim „Kwadrat”, odbyła się akademia z okazji 60-lecia Centrum SiR oraz KU AZS PK. Tradycyjnie nie zabrakło wielu wybitnych sportowców Politechniki w tym m.in. uczestników igrzysk olimpijskich: Danuty Straszynskiej-Kossek, Wojciecha

Zabłockiego, Andrzeja Sztolfa, Andrzeja Lubasa i Wiesława Glo-
sa. Po części oficjalnej, w trakcie której wręczono medale i odzna-
czenia wyróżnionym, wieczór uatrakcyjnił występ Marcina Dań-
ca. Po części oficjalnej uczestnicy spotkali się na kolacji w resta-
racji „Wierzynek”.

Sztandar KU AZS PK oraz otwarcie obiektów sportowych w Kra- kowie-Czyżynach – 1981 rok

W obecności rektora PK, profesora Bolesława Kordasa, w 1981 r.
miały miejsce dwa ważne wydarzenia. Pierwsze z nich to wręcze-
nie sztandaru Klubowi Uczelnianemu AZS. Rektor prof. Bolesław
Kordas wręczył sztandar ówczesnemu prezesowi KU AZS Miro-
sławowi Boryczce, podkreślając zasługi KU AZS dla rozwoju spor-
tu na Politechnice. Ważnym wydarzeniem w trakcie uroczystości
w 1981 r. było również otwarcie obiektów sportowych w Czyży-
nach, w skład których wchodziły 4 korty tenisowe o ceglastej na-
wierzchni oraz asfaltowe boisko wielofunkcyjne i boisko do piłki
ręcznej, a także ścieżki zdrowia. Rektor PK docenił i odznaczył za
szczególne osiągnięcia w rozwoju sportu akademickiego kolegę
Ryszarda Florka – inicjatora budowy ścieżek zdrowia i obiektów
sportowych w Czyżynach oraz organizatora wielu inicjatyw spor-
towo-organizacyjnych.

Pomnik profesora Walerego Goetla

Pomysłodawcą ufundowania pomnika był Zarząd Środowisko-
wy AZS Kraków, którego prezesem był wówczas profesor Stefan
Piechnik z Politechniki, będący równocześnie przewodniczącym
Ogólnopolskiego Komitetu Organizacyjnego Jubileuszu 75-lecia
AZS. Wspólnie z członkiem ZŚ AZS dr inż. Piotrem Jeżem z PK
poprosili Stefana Dousę wówczas docenta, dziś profesora Wy-
działu Architektury PK, o wykonanie projektu i realizację rzeźby
pomnika (przy realizacji pracował również Antoni Porczak – pra-
cownik dydaktyczny Wydziału Rzeźby ASP Kraków, dziś profesor
na tej uczelni). Powyższe *tres faciunt collegium* z PK z dużym en-
tuzjazmem doprowadziło pomysł do szczęśliwej realizacji. W 23
października 1983 roku nastąpiło odsłonięcie pomnika Walere-
go Goetla. Pomnik stanął na przystani wioślarskiej przy ulicy Ko-
ściuszki w Krakowie, której twórcą i użytkownikiem był profesor

Ufundowanie
sztandaru KU
AZS PK, 1981 r.

Rektor, profesor
Bolesław Kor-
das oraz Ryszard
Florek otwierają
obiekty sportowe
w dzielnicy Czy-
żyny.

Odsłonięcie po-
mnika Walerego
Goetla w 1983 r.

Walery Goetel. Na pomniku został wykonany napis „Współtwórcy Akademickiego Związku Sportowego – Azetesiacy Kraków 1983”. Odświeżenie w 23 października 1983 r. dokonali: córka prof. Walerego Goetla Wanda Chrzastowska, wiceprezydent Krakowa, były wioślarz AZS, absolwent PK Andrzej Żmuda oraz prezes Zarządu Głównego AZS Leszek Rouppert. Wzruszające przemówienie wspomnieniowe wygłosił prezes Zarządu Środowiskowego AZS prof. Stefan Piechnik oraz senior wioślarstwa Jan Bujwid, który przypomniał uczestnikom uroczystości sylwetkę Walerego Goetla oraz złożył u stóp pomnika wiązanek kwiatów. W imieniu sportowców akademików ślubowanie złożył lekkoatleta Krzysztof Zuch. Recytacja wierszy w wykonaniu krakowskiego aktora Jerzego Fedorowicza zakończyła uroczystość.

Odświeżenie pomnika Walerego Goetla w 1983 r.

Tablica pamięci Zbigniewa Kuci (1942–2009)

– wieloletniego dyrektora Centrum Sportu i Rekreacji, wybitnego działacza sportowego, nauczyciela akademickiego, pełnego inicjatyw twórczych, wychowawcy wielu pokoleń żeglarzy i narciarzy, wspaniałego, życzliwego człowieka, całym sercem oddanego Politechnice Krakowskiej – społeczność Politechniki Krakowskiej 5.10.2010 r.

Ta tablica pamięci została umieszczona w hali sportowej PK. Za kadencji kierowania Centrum Sportu i Rekreacji przez Zbigniewa Kucię powstały piękne obiekty sportowe z dwiema halami sportowymi z kortami tenisowymi, kortami do squash, halą do gry w piłkę nożną oraz komfortowe zaplecze do odnowy biologicznej. Sport już w dzieciństwie stał się pasją Zbigniewa Kuci. Uprawianie sportu rozpoczął od narciarstwa alpejskiego

i skoków narciarskich, uprawiał też lekkoatletykę, kolarstwo, gimnastykę i piłkę nożną. W 1956 r. był wicemistrzem powiatu brzeskiego w kategorii juniorów w narciarstwie alpejskim i skokach narciarskich. W 1957 r. wywalczył tytuł mistrza gimnazjów w skoku wzwyż (1,44 m); w 1958 r. został mistrzem LO w Brzesku w biegu na 100 m, osiągając czas 12,4 sek., w 1960 r. zajął drugie miejsce w szosowym wyścigu kolarskim na trasie 28 km, w Spartakiadzie Powiatowej w Brzesku, zajął pierwsze miejsca w kategorii juniorów w powiatowych mistrzostwach w lekkoatletyce, w biegu na 100 m (12,4 s), w skoku w dal (5,51 m), w trójskoku (11,33 m) i pięcioboju lekkoatletycznym; w 1962 r. zdobył pierwsze miejsce w kategorii juniorów w gimnastycznych mistrzostwach LO w Brzesku oraz brązowe medale w kategorii seniorów w biegu na 100 m i w skoku wzwyż podczas Spartakiady Powiatowej. W 1958 r., mając 16 lat, zadebiutował w piłkarskiej III lidze. Jako napastnik Okocimskiego strzelał sporo goli. Tak przygotowany sportowo nie miał żadnych problemów z wyborem uczelni. Został przyjęty do krakowskiej AWF, którą ukończył w 1968 r., uzyskując specjalizację z narciarstwa, żeglarstwa i pływania. Posiadając takie specjalizacje, szybko znalazł zatrudnienie w Studium WF PK. Od 1971 r. organizował studentom kursy żeglarskie i windsurfingowe nad Jeziorem Żywieckim. Przystąpił też do budowy Ośrodka Żeglarskiego PK. Początki były bardzo trudne, bo uczelnia nie posiadała środków finansowych na budowę ośrodka. Większość prac, także murarskich zostało wykonane społecznie przez studentów. Dzięki wielkiej determinacji zbudował Ośrodek Żeglarski PK, posiadający w pełni zaplecze noclegowe ze stołówką, własne kąpielisko, przystań i wysokiej klasy sprzęt pływający. Dzięki Jego ogromnemu zaangażowaniu zostało wyszkolonych ponad pięć tysięcy żeglarzy i sterników jachtowych, a kilkunastu absolwentów zdobyło patenty kapitanów żeglugi jachtowej. Organizacja sportowego życia uczelni – to tylko niewielki wyściniec bardzo aktywnego jego życia. Od początku lat 70. prowadził pod auspicjami Polskiego Związku Narciarskiego centralne kursy dla nauczycieli akademickich. Przez dwanaście lat pełnił funkcję wiceprezesa związku ds. narciarstwa powszechnego, w latach 2001-2006 pracował w zarządzie Komitetu Organizacyjnego Pucharu Świata w Zakopanem. W 1988 r. był współzałożycielem Stowarzyszenia Instruktorów i Trenerów Narciarstwa PZN. Przez 15 lat reprezentował Polskę na światowych kongresach „Interski”. Dzięki działalności Zbigniewa Kuci narciarstwo i żeglarstwo stały się najpopularniejszymi dyscyplinami sportu wśród studentów, absolwentów i pracowników Politechniki Krakowskiej.

Zbigniew Kucia

VI. Ważne wydarzenia sportowo-organizacyjne

Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w narciarstwie alpejskim i snowboardzie

Mistrzostwa PK w narciarstwie alpejskim (od 1998 r. mistrzostwa PK w narciarstwie alpejskim i snowboardzie) organizowane są od 1953 roku. Wówczas z inicjatywy studentów zakopiańczyków i członków AZS PK Czesława Białego, braci Andrzeja i Włodzimierza Czerniaków, Walentego Obrochty, pracowników Studium WF: Józefa Danilczyka, Mirona Popka przy poparciu KU AZS i Rady Zakładowej ZNP PK zorganizowane zostały pierwsze mistrzostwa w narciarstwie alpejskim Politechniki Krakowskiej, które nieprzerwanie po dziś zapisują się złotymi zgłoskami na kartach PK.

Przez wiele lat w mistrzostwach narciarskich PK startowali studenci i pracownicy z całej Polski. Od 1998 roku w programie mistrzostw pojawił się snowboard, który nadał dodatkowe kolorytu mistrzostwom. Początkowo zawodnicy konkurowali w gigancie w dwóch przejazdach. Uczestnicy zawodów byli podzieleni na dwie grupy: studenci oraz pracownicy naukowcy, rywalizujący w grupach wiekowych. Miejscem rozgrywania zawodów był Kasprowy Wierch i tylko okoliczności pogodowo-losowe przenosiły zawody w inne

Od dołu: Walenty Obrochta, Miron Poppek, Stefan Dziedzic, NN, Andrzej Roj-Gąsienica, Józef Danilczyk, Stanisław Ziobrzyński, Wiesław Własnowolski, Czesław Biały, NN, NN. Autorem zdjęcia jest Zbigniew Mendera

miejsca. Na przestrzeni ponad sześciu dekad zmieniły się warunki w jakich rozgrywano zawody, sprzęt i przygotowanie stoków. Zmieniali się też ludzie organizujący nasze zawody. Na początku głównym organizatorem mistrzostw byli pracownicy Studium WF Józef Danilczyk i Miron Popek. W latach następnych ciężar organizacji spoczywał na pracownikach SWFiS oraz działaczach KU AZS PK. W latach 70. byli to Zbigniew Kucia, Tomasz Pawelski, Miron Popek oraz ówcześni działacze AZS. W latach 80. i 90. oraz początkach XXI wieku głównym organizatorem był Zbigniew Kucia, wspierany przez Zuzannę Podgórną, Mirosław Boryczkę, Dariusza Pyko i Marka Szlachtę. Od 2010 roku organizacja mistrzostw się spoczywa w głównej mierze „na barkach” Barbary Grabackiej-Pieruszki, Jacka Majki i Dariusza Pyko przy wsparciu pracowników CSiR oraz działaczy Klubu Uczelnianego. W ostatniej 62. edycji mistrzostw warto podkreślić bardzo liczny udział studentów, pracowników i absolwentów PK. Jednym z nich jest prof. Zbigniew Mendera, który był obecny na I mistrzostwach i do dziś można go spotkać na stokach Kasprowego. Od lat 70. pomoc organizacyjną w postaci obsługi zawodów i pomiaru czasu zapewnia Krzysztof Całka. Wart podkreślenia jest udziału w mistrzostwach uczestników igrzysk olimpijskich i uniwersjad m.in. braci Czarników, Andrzeja Bachledy-Curusia, Kazimierza Korzeniowskiego czy Jerzego Woyny-Orlewicza.

5 kwietnia 1966 r. – start - Kasprowy Wierch

Znak graficzny XV Mistrzostw PK Zakopane, 1968 r.

Uczestnicy Mistrzostw w roku 1968 r. – Kasprowy Wierch

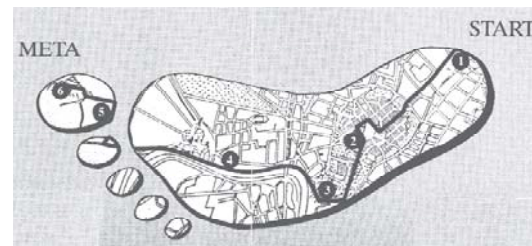

Bieg Kościuszkowski, czyli Uliczny Bieg Sztafetowy Szlakiem Pomników Pamięci Tadeusza Kościuszki

Uliczny Bieg Sztafetowy Szlakiem Pomników Pamięci Tadeusza Kościuszki swoją historią sięga drugiej połowy lat siedemdziesiątych ubiegłego stulecia. Wtedy, w czasie obchodów 30-lecia Politechniki Krakowskiej, postanowiono uczcić pamięć Tadeusza Kościuszki – wybitnego Polaka, a zarazem patrona naszej uczelni.

Z inicjatywy Edwarda Surdyki, Jana Żurka i Piotra Jeża w 1977 roku zorganizowano pierwszy bieg sztafetowy, który jak się okazało zapoczątkował piękną i długą tradycję. I tak corocznie 24 marca, w dniu przysięgi Naczelnika na Rynku Krakowskim w 1794 roku, odbywają się kolejne edycje tej imprezy. Początkowo w rywalizacji mężczyzn uczestniczyły zespoły zagraniczne, a formuła sztafet męskich przewidywała na starcie zespoły klubowe i uczelniane. W historii biegu odnotować należy także udział sztafet zespołów mundurowych, czyli sztafet wojskowych i strażackich.

Od lat formuła całych zawodów pozostaje niezmienna. Mężczyźni rywalizują na trasie podzielonej na pięć odcinków, a przebiegającej wśród wielu znanych zabytków miasta Krakowa i miejsc związanych z pamięcią o Naczelniku Tadeuszu Kościuszcze. Uroczystości 24 marca zaczynają się od

Trasa biegu z ulicy Warszawskiej na Kopiec

Logo XXV Biegu Kościuszkowskiego Główny

I Bieg Kościuszkowski

złożenia kwiatów przy tablicy upamiętniającej insurekcję kościuszkowską przy płycie Rynku Głównym. Następnie w południe tuż przed południem władze uczelni wraz z zaproszonymi gośćmi składają wiązanki kwiatów w miejscach pamięci na Politechnice. Również z hejnałem z wieży Kościoła Mariackiego, odgrywanym przez hejnalistę punktualnie o godzinie 12 sprzed budynku gmachu Politechniki Krakowskiej, startuje męska sztafeta. Trasa prowadzi ulicą Warszawską przez plac Matejki, ulicą Floriańską na Rynek

Na wysokości ulicy Szewskiej (w okolicach płyty upamiętniającej kościuszkowską przysięgę Kościuszki) następuje I zmiana. Od lat dziewięćdziesiątych XX wieku rywalizacja na I zmianie jest rozgrywana w ramach Memoriału im. dr Piotra Jeża, jednego z pomysłodawców całej imprezy, byłego prezesa KU AZS PK. Następnie bieg odbywa się ulicą Grodzką na Wawel (II zmiana), ulicą Podzamcze, bulwarami wiślаныmi na Salwator (III zmiana), ulicą Św. Bronisławy i Malczewskiego (IV zmiana), a po przebiegnięciu ponad sześciu kilometrów zawodnicy docierają do Kopca Kościuszki, gdzie usytuowana jest meta.

Sztafeta kobieca, składająca się z czterech zawodniczek rywalizujących na dystansie 1 okrążenia (660 m), odbywa się wokół krakowskiego Rynku. W roku 1998 z inicjatywy działaczy AZS z prezesem Marcinem Cupałem, Jackiem Majką, Dariuszem Pyko oraz Marcinem Bogdanem zorganizowano pierwszy bieg kobiet na dystansie 4x1 okrążenie wokół Rynku. Mimo że trasa sztafety męskiej była z biegiem lat modyfikowana, to jej szkielet pozostaje niezmienny.

Po zawodach wszyscy uczestnicy gromadzą się w hali sportowej Politechniki Krakowskiej, by we własnym gronie podzielić się wrażeniami i skomentować wydarzenia z trasy biegu. Jest to również czas wręczania nagród i wyróżnień dla najlepszych. Bieg Kościuszkowski stał się czołową imprezą o charakterze akademickim i na stałe wpisał się w kalendarz życia sportowego Krakowa.

Start do III Biegu Kościuszkowskiego,
1979 r.

Start do III Biegu Kościuszkowskiego, 1979 r.

Każdego roku w Biegu Kościuszkowskim uczestniczy około 250 lekkoatletów z całej Polski. Rokrocznie powoływany jest Komitet Honorowy, w skład którego wchodzi znane osobistości Krakowa m.in. władze miasta i województwa oraz od konsul generalny Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, a także przedstawiciele władz AZS. Przewodniczącym Honorowego Komitetu Organizacyjnego jest rektor Politechniki Krakowskiej.

W 1977 r. tak przedstawiała się klasyfikacja generalna I Biegu Kościuszkowskiego:

1. Wawel Kraków (Król, Mydlarz, Sawicki, Wytrychowski, Poniatowski) – 19,15,6
2. Wisła Kraków I (Mrowiec, Pierzynka, Lorenc, Duraj, Raczek) -19,31,0
3. AWF Kraków (Łacheta, Głodek, Garczyca, Bezwiński, Stachura)– 19,47,2
4. WKS Wawel II
5. Politechnika Poznańska
6. AZS Kraków

Klasyfikacja klubowa

1. Wawel I
2. Wisła I
3. Wawel II

Klasyfikacja uczelniana

1. AWF Kraków
2. Politechnika Poznańska
3. Politechnika Warszawska
4. Politechnika Gliwicka
5. Politechnika Krakowska

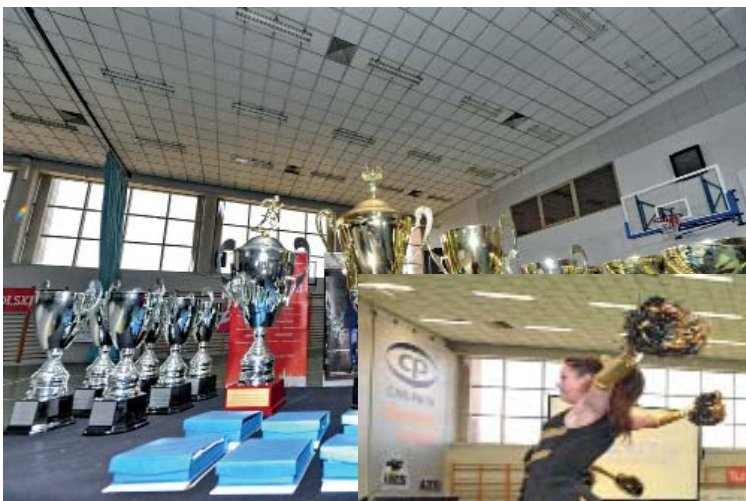

Regaty żeglarskie o Puchar Rektora Politechniki Krakowskiej

Początek regat to 1978 rok, kiedy rozegrano pierwsze wyścigi w klasie Omega. Przez prawie 40 lat na Jeziorze Żywieckim odbywają się zawody żeglarskie o Puchar JM Rektora PK, które organizuje Centrum Sportu i Rekreacji, Klub Uczelniany AZS Politechniki Krakowskiej od kilku lat we współpracy z Miejskim Ośrodkiem Sportu i Rekreacji w Żywcu.

Celem regat jest popularyzacja żeglarstwa na Jeziorze Żywieckim, propagowanie aktywnego i bezpiecznego korzystania z akwenów, promocja atrakcyjnych terenów do uprawiania sportów wodnych, stąd też Regaty zawsze miały charakter otwarty. Klasy jachtów, biorących udział w regatach, zmieniały się w miarę upływu lat. Początkowo były to klasy Omega Standard, jachty dwumasztowe, łodzie kabinowe, potem doszła klasa Omega Sport, klasa wolna. Obecnie w związku z dużą popularnością turystycznych jachtów kabinowych mamy klasy: jachty kabinowe małe (do 6,5 m) i duże (powyżej 6,5 m). W klasie wolnej często startują wyczynowe jachty regatowe 420, 470, a także katamarany i trimarany, co bardzo uatrakcyjnia te zawody.

Regaty PK o Puchar JM Rektora na Jeziorze Żywieckim pod patronatem burmistrza miasta Żywca cieszą się wielką popularnością i mają rangę najważniejszych regat w środku sezonu żeglarskiego na Żywiecczyźnie. Swoją marką, doskonałą i niepowtarzalną oprawą, przy obecności władz uczelni przyciągają świetnych żeglarzy (nawet reprezentantów Polski). Pełni rolę Bosmana Regat od samego początku piastuje Tadeusz Kobza. Po śmierci Zbigniewa Kuci w 2009 r. trudy organizacji przejął Adam Bodzioch wraz Barbarą Grabacką-Pietruszką przy wsparciu pracowników Centrum Sportu i Rekreacji i KU AZS PK. W lipcu 2015 r. odbędą się 38. Regaty Żeglarskie.

Regaty żeglarskie, lata 80.

Odprawa przed regatami, lata 90.

Czas na rywalizację

Rozpoczęcie rywalizacji na jeziorze Żywieckim

Uczestnicy Regat Żeglarskich w 2012 r.

Przystań OSWiR w Żywcu

Zwycięscy regat w 2014 r.

Załoga Politechniki
Krakowskiej

Rajdy motorowe i samochodowo-motorowe w latach 60.

Patrząc na archiwalne zdjęcia, sprzęt oraz uczestników tego wydarzenia można rzec, że łożka w oku się kręci. Podziwiamy znakomite marki, które przeszły już do lamusa: trabanty, wartburgi, skody, syrenki, czy jawy, WFM, SHL i WSK. Te skróty to marki motocykli, które wtedy były oryginalne, a dziś są kultowe. Pomysł zorganizowania rajdu motorowego, a z czasem samochodowo-motorowego to inicjatywa Studium WF, KU AZS i Studium Wojskowego PK.

Początek rajdów datuje się na 1963 rok. Drugi odbył się rok później w 1964 r. a jego uczestnicy rozpoczęli zmagania rajdowe na krakowskim Rynku.

Przez kolejnych kilka lat rajd przemieszczał się po szosach Polski południowej.

W ramach 4. Rajdu Motorowego w dniach 20–22 maja 1966 rok zmagania rajdowe odbywały się szosami Gorców Beskidu Sądeckiego z metą w Piwnicznej i już tradycyjnie ze startem z Rynku Głównego.

Rajd motorowy 1964 r., Rynek Główny

4. rajd motorowy 1966 r. Odprawa przed startem – organizatorzy rajdu

Wyniki IV Rajdu Motorowego:

1. Tadeusz Russek i Stanisław Żmuda z PK
2. Stanisławem Kwiatkowski i L. Gutmańska z AGH
3. Józefem Sukiennik i Januszem Duda z PK

Protectorzy IV rajdu byli dr Jan Garlicki, profesor Kazimierz Sokalski oraz oficerowie Studium Wojskowego PK

Wyniki 5. Rajdu Motorowego PK 19–21 maja 1967 r.

1. Jerzy Okraska i Cezary Wiejacha WFM 125 PK
2. Marian Łączek i Antoni Nosal WSK 125 PK
3. Adam Klimek SHL 175 AGH
4. Krzysztof Jaworski i Antoni Kapofka SHL 175 AGH
5. Tadeusz Russek i Jerzy Gałęcki jawa 250 PK

W klasie samochodów zajęła zwyciężyła załoga Politechniki Krakowskiej w samochodzie marki Trabant 600 w składzie: Jan Kuniczki, Andrzej Cynkowicz, Kazimierz Kowalczyk z PK

Zarówno 5. jak i 6. rajd odbyły się pod nazwą samochodowo-motorowego. Ponownie na czele rajdu jako protektor stanął dr Jan Garlicki. Ostatnia edycja rajdu odbyła się w maju 1969 roku w Beskidach.

Zwycięzcami w kategorii samochodów zostali:

1. Jacek Seńskowski,
2. Jacek Magiera,
3. Władysław Pietrzak.

W kategorii motocykli na podium znaleźli się:

1. Cezary Wiejacha,
2. Józef Danecki,
3. Antoni Robel.

Odnaka 4. rajdu motorowego, 1966 r.

Uczestnicy 7. Rajdu Samochodowo-Motorowego w 1969 r.

24-godzinny bieg z okazji 40-lecia PK

W historii Politechniki Krakowskiej hasło „jubileusz” zawsze spotykało się ze wzmożoną aktywnością środowiska sportowego. Kiedy w 1976 r. z okazji 30-lecia Politechniki zorganizowano 30 imprez, wiele osób prawdopodobnie zastanawiało się, co się zdarzy w 40., 50. czy np. 70. rocznicę powstania uczelni. Wtedy pewnie snuto przypuszczenia, a dziś – w roku 70-lecia Politechniki – mamy już kontekście zapisane karty z tych jubileuszowych wydarzeń sportowych. Po drodze były jednak kolejne jubileusze. W 1985 z okazji 40-lecia Politechniki i 35-lecia KU AZS i SWFiS działacze AZS postanowili uświetnić tę rocznicę. Przy aprobachie władz uczelni i wsparciu pracowników SWFiS zorganizowano 24-godzinny bieg sztafetowy wokół krakowskich Błón.

Było to przedsięwzięcie logistyczne bardzo trudne. Koledzy z zarządu pod przewodnictwem prezesa Jacka Strugały postanowili w oparciu o lekkoatletów, ale również i przedstawicieli innych sekcji, biegać przez 24 godziny dla uczczenia powstania naszej uczelni. Koledzy z AZS w swojej inicjatywie pokazali jak ważną rolę w życiu człowieka pełni sport, ale nade wszystko oddali cześć uczelni, którą wybrali jako miejsce swojej edukacji i jej poświęcili swoją aktywność. udział w wydarzeniu profesora Stefana Piechnika i profesora Władysława Ziobronia podniosła prestiż zawodów i stanowiła dla młodych azetesiaków dodatkową motywację. Studenci, pracownicy i władarze uczelni rozpoczęli pokonywanie kolejnych okrążeń wokół Błón (dystans 3,2 km) z samego rana, by przez kolejne godziny nie tylko kończyć kolejne okrążenia, ale też wzbudzać zainteresowanie licznych krakowian. Specjalnie przygotowane wiosło z logo jubileuszu wędrowało z rąk do rąk, by po upływie doby zakończyć kolejną bardzo ciekawą inicjatywę działaczy AZS.

Szczególnie zaangażowani w przeprowadzenie 24-godzinnego biegu byli członkowie KU AZS w osobach: Jacek Strugały, Krzysztof Korepty, Jerzy Wolińskiego, i Romana Kołodzieja.

Wiosło, pełniące rolę pałeczki sztafetowej

Profesor Stefan Piechnik czeka na swoją zmianę

Profesor Stefan Piechnik przekazuje wiosło-pałeczkę Jackowi Majce, 1985 r.

Halowe Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w piłce nożnej

W historii Politechniki imprezy i turnieje o tytuł mistrz uczelni są tradycją i odbywają się w wielu dyscyplinach. Mecze piłki nożnej zarówno w wersji 11-osobowej jak też halowej rozgrywane były od początku powstania uczelni. Przez wiele lat rozgrywany jest halowy turniej piłki nożnej. Organizatorem piłkarskich zmagania był KU AZS oraz przedstawiciele sekcji piłkarskiej.

W roku 2006 odbył się 20. turniej w hali przy alei Jana Pawła II. Przez dwa dni rywalizacji zespoły 5-osobowe walczyły o prymat i mistrzostwo PK. Zespoły studentów, absolwentów i zaproszonych gości z byłymi gwiazdami krakowskiej piłki przy licznie zgromadzonej widowni dostarczyli sporo emocji. W kolejnych latach liczba zespołów przekraczała 20 zgłoszeń a turniej odbywa się w grupach a od fazy ćwierćfinałów systemem pucharowym. Jako pomysłodawców turnieju należy wymienić mgra Andrzeja Bahra, Mariana Jarka, Marcina Bogdan, Rafała Woźniczka, a w latach późniejszych tradycję mistrzostw pielęgnowali m.in. Bartłomiej Szczerba, Ryszard Książek.

Drużyna KU AZS PK, zwycięzca turnieju o mistrzostwo PK

Turniej piłkarski „Sponsor”

Od wielu lat zakończenia sezonu sportowego to czas podsumowań, rankingów i spotkań integracyjnych. Ciekawą formułę podsumowania roku sportowego znaleźli w latach 90. działacze KU AZS organizując turniej w piłkę nożną pod nazwą Sponsor. Przez wiele lat na boisku KS Prądniczanka rozgrywane były mecze piłkarskie z udziałem firm, które wspierały finansowo lub patronowały sekcjom sportowym oraz imprezom KU AZS. Spotkania piłkarskie z udziałem m.in. firmy Fakro, przedstawiciele mediów Dziennika Polskiego, Radia Kraków, TEMI oraz połączonych sił organizatorów meczy CSiR i KU AZS corocznie są wspaniałą okazją, aby podziękować partnerom wspierającym działalność AZS i przy okazji rywalizować w meczu piłkarskim. Całość wydarzenia kończy spotkanie koleżeńskie i mały poczęstunek w plenerze.

Kilka turniejów „Sponsora” odbyło się w ramach Jubileuszy KU AZS i CSiR, a miejscem rozgrywania spotkań było m.in. boisko Koszarawy Żywiec.

Turniej Sponsor w ramach 50-lecia KU AZS w Żywcu Drużyna Politechniki w oczekiwaniu na kolejny mecz w turnieju Sponsor – 2001 r.

Seria rzutów karnych w wykonaniu władz uczelni od lewej: profesor Kazimierz Flaga, profesor Ryszard Kozłowski, profesor Marcin Chrzanowski

Mistrzostwa w Narciarstwie Alpejskim o Puchar Salomona

Ponad 100 amatorów „śnieżnego szaleństwa” przybyło 11 marca na stok Pilska w Korbiewie, by rywalizować w Otwartych Mistrzostwach Małopolski w Narciarstwie Alpejskim o Puchar Salomona. Imprezę, nad którą patronat objął prezes AZS Kraków, prof. Jan Kusiński, zorganizowało Centrum Sportu i Rekreacji Politechniki Krakowskiej we współpracy z organizacją środowiskową AZS, a także przy pomocy Gliwickiej Agencji Turystycznej „Pilsko” i członków Klubu Uczelnianego AZS Politechniki Krakowskiej. Dla pań i panów przygotowano jedną z najdłuższych tras slalomu giganta w Polsce – prawie 2000 metrów. Nad profesjonalnym przygotowaniem i przebiegiem zawodów czuwali: przewodniczący komitetu organizacyjnego Zbigniew Kucia, delegat techniczny FIS Kazimierz Korzeniowski, a kierownictwo konkurencji objął Krzysztof Całka.

W przepięknej scenerii pilskiego stoku rywalizowali studenci nie tylko z Małopolski, lecz także do walki o cenne puchary włączyli się reprezentanci uczelni z Warszawy, Wrocławia, Rzeszowa, a nawet z Gdańska. O końcowej klasyfikacji decydował specjalny przelicznik wiekowy. Pomysłodawcą wskaźnika był Andrzej Bachleda-Curuś. Dzięki takiemu przelicznikowi do równorzędnej walki z młodymi mogą stawać nieco starsi narciarze – sympatycy rywalizacji sportowej na dwóch deskach.

Pierwszą zdobywczynią Pucharu Salomona została Katarzyna Zajac. Miejsce drugie wywalczyła Agnieszka Bernas, a na trzeciej pozycji uplasowała się Daria Dziób. Najlepszy na korbiewskim stoku wśród mężczyzn w I Otwartych Mistrzostwach Małopolski o Puchar Salomona w narciarstwie alpejskim okazał się Wojciech Gajewski – ówczesny prezes zakopiańskiego AZS. Najlepszy czas przejazdu zanotował Piotr Kalisz, który ostatecznie zajął trzecie miejsce, ustępując miejsce na drugim stopniu podium Piotrowi Zajacowi. Wartościowe nagrody ufundował sponsor imprezy, a były nimi: narty, wiązania narciarskie, torby, plecaki i inne gadżety, przydatne w podbojach narciarskich stoków. Puchary wręczył prezes krakowskiego AZS, profesor Jan Kusiński.

Kolejną edycję przeprowadzono rok później na goryczkowym stoku Kasprowego Wierchu. Kolejna III edycja ze względu na trudne warunki narciarskie na Mosornym Groniu nie odbyła się i organizatorzy niestety zawiesili organizowanie tej niezwykle ciekawej imprezy.

Ogólnopolski Akademicki Turniej Karate Kyokushin

Turnieje karate kyokushin na obiektach Politechniki integralnie były i są związane sportowo i organizacyjnie z sekcją karate Kyokushin KU AZS PK. Narodziny ruchu karate kyokushin są związane od 1972 r. z uczelnią AGH, kiedy powstała pierwsza w Polsce studencka sekcja, założona przez Andrzeja Drewniaka, absolwenta tej uczelni, a jednocześnie propagatora karate w Polsce. W kilka miesięcy później utworzone zostały sekcje w AZS w Politechnice Krakowskiej i w Uniwersytecie Jagiellońskim. Prawdziwy rozwój karate kyokushin nastąpił po przyjeździe do Krakowa, w kwietniu 1974 r., prezydenta Europejskiej

Uczestnicy i organizatorzy turnieju karate – lata 90.

Hala PK przy ulicy Kamiennej przygotowana na przyjęcie uczestników turnieju.

Organizacji Kyokushin, shihan Loeka Hollendera. W ciągu kilkudniowego zgrupowania uczestnicy zrozumieli, czym jest sztuka walki, propagowana przez jej twórcę Masutatsu Oyamę. Od tego momentu rozpoczął się dynamiczny rozwój tej sztuki walki. Ważną rolę w popularyzacji tego ruchu odegrały międzynarodowe turnieje o Puchar Wawelskiego Smoka, organizowane od 1976 roku przez AZS Kraków i TKKF. Współorganizatorem zawodów był działacz AZS PK Stanisław Miłkowski. Ostatnie zawody odbyły się w hali Wisły w 1982 roku. Instruktorami sekcji działającej w ramach AZS Politechniki Krakowskiej byli z wyjątkiem pierwszego, studenci lub absolwenci Politechniki Krakowskiej:

Andrzej Drewniak, Ewa Zębala, Andrzej Potchke, Przemysław Kilarski, Aleksander Pabiś w okresie 1981–1983 r., Jerzy Jędrzejczyk oraz od 1992 r. do chwili obecnej Aleksander Pabiś – adiunkt na Wydziale Inżynierii i Technologii Chemicznej. Okres świetności sekcja przeżywała w latach 1998–2010 r. dysponując silną drużyną zawodników, trener sekcji, dr Pabiś zainicjował organizację Ogólnopolskiego Turnieju Szkół Wyższych w Karate Kyokushin, który w środowisku karateków uzyskał miano nieoficjalnych Akademickich Mistrzostw Polski.

Pojedynek uczestników turnieju w 2012 r.

Rokrocznie w turnieju brało udział od 80 do 150 zawodników, wśród których występowały również utytułowani zawodnicy, biorący udział w mistrzostwach Polski i turniejach zagranicznych. Od 1998–2013 zorganizowano 14 turniejów, a zawodnicy Politechniki Krakowskiej ośmiokrotnie zdobywali tytuł najlepszej drużyny, zajmując czołowe miejsca w poszczególnych kategoriach wagowych. Zawodnicy z sekcji karate kyokushin, na prośbę działu promocji PK wystąpili również dziesięciokrotnie z pokazem w ramach corocznie organizowanego Festiwalu Nauki, początkowo na Plantach przed gmachem UJ, a później na Rynku Głównym. Pokaz każdorazowo cieszył się dużym powodzeniem, przyciągając sporą liczbę obserwatorów.

Turnieje basketu mieszanego

Pomysł zorganizowania turnieju o takiej formule narodził się jesienią 1997 roku w Klubie Uczelnianym Akademickiego Związku Sportowego Politechniki Krakowskiej, a pomysłodawcami byli przedstawiciele sekcji koszykówki z Piotrem Ślusarkiem i Dariuszem Pabianem na czele. Oni wraz z grupą kolegów z KU AZS w marcu 1998 roku zorganizowali pierwszą edycję turnieju. Udział w nim wzięło 16 drużyn z całej Polski. Regulamin gry oparty był na przepisach gry w koszykówkę z kilkoma regulaminowymi zmianami. Z czteroosobowej drużyny (2 kobiety i 2 mężczyzn) na parkiecie przebywała trójka zawodników w dowolnej konfiguracji.

Każdy mecz trwał 10 minut czasu ciągłego, a za każdy trafiony kosz przez mężczyznę zespół otrzymywał 1 punkt, a przez kobietę 2 punkty. To tylko najważniejsze przepisy tej ciekawej formuły. W 1999 roku odbył się II Ogólnopolski Turniej Basketu Mieszanego „Strzelec’99”, w którym wzięły udział 22 zespoły, reprezentujące wszystkie duże ośrodki akademickie z Polski. Impreza miała na celu przede wszystkim integrację środowiska akademickiego poprzez wspólną zabawę nie tylko na sportowym parkiecie, ale i tanecznym. Doskonałej oprawie zawodów zawdzięczamy spore zainteresowanie publiczności, która nie dość, że żywiołowo dopingowała zawodników, to jeszcze miała możliwość skorzystania z licznych atrakcji, przygotowanych przez organizatorów. Wartym podkreślenia był liczny udział w kilku edycjach zespołów z całej Polski w tym m.in. z Gdańska, Wrocławia, Warszawy czy Łodzi. W 2002 roku turniej odbył się w ramach Sportowej Majówki z AZS przy stadionie piłkarskim TS Wisła przy ul. Reymonta 22

Organizatorzy Basketu: Piotr Ślusarek, Ela Pauli, Jacek Majka, Darek Pabian

Uczestnicy w trakcie rywalizacji
i z nagrodami – lata 90.

Przygotowania uczestnika „Festiwalu Sportu” do rywalizacji

Defilada uczestników – 2012 r.

Prezentacja zespołów przed rozpoczęciem

Festiwal sportu dla dzieci niepełnosprawnych

Pierwsza edycja festiwalu odbyła się 29 maja 2002 r. w szkole specjalnej w Wieliczce, by uczestnicy spotkali się ponownie 14 grudnia 2002 r. już na obiektach sportowych Politechniki Krakowskiej przy ulicy Kamiennej. Tak rozpoczęła się trwająca już 15 lat współpraca organizatorów festiwalu – Centrum Sportu i Rekreacji PK oraz Zespołu Szkół im. Brata Alojzego Kosiby w Wieliczce. Przez kolejne lata w hali sportowej Politechniki dzieci z 14 ośrodków z całej Małopolski (m.in. z Tarnowa, Gorlic, Miechowa, Kobyłanki, Oświęcimia, Makowa, Podhalańskiego, Skawiny, Wieliczki oraz z kilku ośrodków z Krakowa) uczestniczą w wersji zimowej Festiwalu Sportu.

Przez wiele lat formuła pozostała niezmienna – odbywała się rywalizacja indywidualna i drużynowa w dwóch grupach wiekowych: grupa młodszą dziewcząt i chłopców oraz grupa starsza dziewcząt i chłopców. Festiwal Sportu to przedsięwzięcie ukierunkowane na dzieci z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym i znacznym – uczniów z ośrodków kształcenia specjalnego z terenu województwa małopolskiego.

Festiwal Sportu daje niepełnosprawnym dzieciom możliwość sportowej rywalizacji, integracji z rówieśnikami oraz stwarza szansę zdobywania pozytywnych doświadczeń poprzez osiągnięcie sukcesów sportowych. Udział w tej imprezie kształtuje u nich wiele cennych cech charakteru takich jak upór w dążeniu do celu, umiejętność szlachetnej rywalizacji, czy też jakże częste w sporcie godzenie się z porażką. Tej porażki jednak nie dane było tak naprawdę odczuć żadnemu z zawodników, ponieważ założeniem Festiwalu Sportu jest idea, że nie ma w nim przegranych, a wszyscy są zwycięzcami.

Po wręczeniu głównych nagród za zdobycie czołowych miejsc w poszczególnych kategoriach wiekowych, wszystkie dzieci otrzymują nagrody, tak aby każde z nich poczuło się docenione i wyróżnione. Uroczystość wręczenia nagród od lat uświetniają swoją obecnością władze Politechniki, przedstawiciele władz samorządowych z Wieliczki oraz dyrektorzy CSiR PK Zbigniew Kucia oraz Barbara Grabacka-Pietruszka i dyrektorki Zespołu Szkół im. Brata A. Kosiby Iwona Włodarczyk oraz Bożena Prochwicz. Od wielu lat w trakcie imprezy młodych zawodników dopingował również pełnomocnik rektora PK ds. osób niepełnosprawnych Jan Ortyl.

W tradycję Festiwalu Sportu wpisał się już od dawna „artystyczny pokaz”. Na przestrzeni 15 lat mogliśmy oglądać wiele wspaniałych prezentacji. Występowali m.in. tancerze Marysia Kalisz i Jurek Godawski, zawodnicy KT Bawinek, mistrzowie WuShu i MuayThai Rafał Simonides i Michał Adamowicz (zaprezentowali oniemiałej z wrażenia widowni swoje wyjątkowe umiejętności sztuki walki), zespół tańca nowoczesnego Frygi Drygi z Wieliczki, czy gimnastycy sportowi z Klubu Sportowego AZS AWF Kraków.

Uczestnikom od prawie samego początku towarzyszą reprezentantki zespołu cheerleaderek KU AZS PK. Tradycyjnie na zakończenie w rytm piosenki zespołu Queen „We are the champions” wszyscy uczestnicy trzymając się za ręce, tworzą wspólny krąg, dziękując w ten sposób za radosne chwile i zapraszając do kolejnego spotkania za rok.

Bardzo ważną rolę w spotkaniach z milusińskimi pełnią wolontariusze. Młodzież z Zespołu Szkół Energetycznych pod opie-

Występ artystyczny – tańczy zespół Frygi Drygi z Wieliczki

Końcowy wspólny taniec uczestników w rytm piosenki zespołu Queen „We are the champions”

Wolontariusze: Marcin, Marta, Agnieszka i Adam i organizatorzy Małgorzata i Jacek

Spotkanie z przyjacielem – Kodi

ką Agnieszki Słupskiej, jak również koledzy z Centrum Sportu i Rekreacji i KS AZS AWF m.in. Kasia, Marta, Adaś, Konrad i Marcin. Przez wiele lat konkurencje prezentowała Gabriela, biuro zawodów prowadziła Karolina, a nad całością czuwała Małgorzata Majka – mama obu dziewczyn. Naszą imprezę od zawsze dokumentują fotograficznie Jan Zych i Piotr Gibas. Oczywiście ogromną rolę w przeprowadzeniu zawodów pełnią sponsorzy. Wielkim przyjacielem naszych zawodów jest piesek Kodi i jego opiekunka Monika, którzy pełnią nie tylko rolę terapeutyczną, ale wspierają nas od zawsze. Nad całością zawodów od początku ich rozgrywania czuwają Małgorzata i Jacek Majkowie.

Mecz 100 × 100

1 maja 2002 roku w ramach „Sportowej Majówki z AZS” na krakowskich Błoniach o godz. 15 rozegrany został Megamecz 100 × 100, pomiędzy Klubem Uczelnianym AZS Politechnika Krakowska a zespołem AZS Kraków. Kapitanem zespołu AZS Politechnika był prof. Jan Kazior – prorektor ds. studenckich, natomiast zespół AZS Kraków poprowadził prof. Jan Kusiński – prezes AZS Kraków. Uroczystego otwarcia meczu dokonały władze uczelni PK w osobach: prof. Marcin Chrzanowski i prof. Józef Gawlik.

Formuła meczu była wyjątkowa i niepowtarzalna chyba nawet na skalę światową. Pierwsza połowa megameczu odbyła się na dziewięciu odrębnych boiskach, nomen omen połączonych ze sobą w mega boisko o wymiarach „3 boiska na 3 boiska”. Na boisku występowały zawodnicy w 11osobowych składach. Centralne boisko nr 5 miało szczególne znaczenie, gdyż rywalizowały na nim 11 osobowe zespoły pań. W przerwie rozegrano serię rzutów karnych.

W drugiej połowie rywalizowano grę już na boisku o rozmiarach 300 m × 210 m i 2 mega bramki. Zawodnicy nie mogli opuszczać swoich boisk, a pomiędzy boiskami „kursowało” jednocześnie 9 piłek. W całym spotkaniu 12:11 zwyciężyła drużyna Politechniki.

Organizatorem meczu był Klub Uczelniany AZS Politechnika Krakowska. W meczu wystąpiło w sumie 18 zespołów 11-osobowych + bramkarze „megabramek”. KU AZS PK oparty głównie o zawodników sekcji sportowych, natomiast AZS Kraków reprezentowały krakowskie uczelnie między innymi Akademia Ekonomiczna, AWF Kraków, zespół sekcji wyczynowej badmintona AZS – AGH , zespół Szkolnego Związku Sportowego, zespół dziennikarzy z Radia Kraków oraz „Tempa”. Ogromną pracę w przygotowaniu wydarzenia mieli Andrzej Olszewski, Konrad Mirecki, Bartłomiej Szczerba, Marian Jarek, Dariusz Pyko, Urszula Makuszczyńska, Milena Tomczyk, Jacek Majka oraz działacze innych KU AZS w Krakowie.

Mega Mecz w ramach Sportowej Majówki z AZS w 2002 roku 100 × 100 na krakowskich Błoniach, organizatorzy meczu

Rywalizacja w meczu 100 na 100
Wywiady z VIP

Prezes AZS Kraków prof. Jan Kusiński i prorektor PK prof. Jan Kazior

Grand Prix w narciarstwie alpejskim o Puchar Rektora Politechniki Krakowskiej dla pracowników

W 70-letniej historii Politechniki odbyło się wiele imprez sportowych o randze ogólnopolskiej regionalnej i uczelnianej. Niewątpliwie na przestrzeni siedmiu dekad można wskazać wydarzenia, ale też dyscypliny które cieszą się największą popularnością wśród społeczności akademickiej Politechniki. Na pewno w pierwszej trójce popularnych takich dyscyplin plasuje się narciarstwo. Liczne obozy pełne studentów, ponad 60 lat tradycji mistrzostw Politechniki, a nade wszystko wysoki poziom sekcji narciarskiej KU AZS wydaje się potwierdzać powyższą tezę.

Od kilku lat ciekawą ofertą dla pracowników-narciarzy jest Grand Prix o Puchar JM Rektora Politechniki Krakowskiej w narciarstwie alpejskim. Za umowy początek rywalizacji pracowniczej, bazując na przekazie uczestników zawodów narciarskich z lat 60. i 70., możemy uznać dwa wydarzenia: – pierwsze to cykl zawodów w latach 70. o Puchar Prezesa ZNP Politechniki

Piotr Pitala reprezentujący w zawodach Grand Prix bibliotekę.

Uczestnicy 5. edycji Grand Prix – stacja narciarska Spytkowice, 2014

Walaszczyk Band, pierwszy z prawej Piotr Walaszczyk

Zakończenie Grand Prix 2014 r. Spytkowice, wspólne zdjęcie uczestników

Krakowskiej, kiedy funkcję prezesa pełnił profesor Kazimierz Flaga. Ówczesną rywalizację przerwał stan wojenny. Równolegle toczyła się rywalizacja pomiędzy wydziałami. W kronikach AZS odnajdujemy, że odbyło się kilka takich meczów pracowniczych w 1980 roku między wydziałami: Mechanicznym i Transportem, Architektury i Chemią, oraz Łądowym i Wodnym.

W 2010 r. dziekan Wydziału Mechanicznego, prof. Leszek Wojnar wspólnie z dziekanem Wydziału Fizyki, Matematyki I Informatyki, prof. Markiem Stanuszkiem zorganizowali zawody dwóch wydziałów. Już w roku następnym do rywalizacji włączyły się kolejne cztery wydziały (od 2012 r. rywalizacja odbywa się pod patronatem wszystkich siedmiu wydziałów PK). W 2015 ósmą rundą są zawody o Puchar Dyrektora Biblioteki. Formuła zawodów zakłada, że każde z zawodów rozgrywane są o Puchar Dziekana, a całości zawodów patronuje rektor PK. Zawodnicy rywalizują w slalomie oraz slalomie gigancie na stokach w stacji narciarskich w Spytkowicach i Lubomierzu. Corocznie w cyklu GP uczestniczy blisko 100 zawodników.

Organizacją zawodów od początku zajęli się pracownicy CSiR Jacek Majka, Dariusz Pyko i Andrzej Łobodziński. W poszczególnych wydziałach powołani są koordynatorzy wydziałowi: Zuzanna Podgórna i Mirosław Boryczko – WIL, Wioleta Pietruszka – WM, Piotr Walaszczyk – WIŚ, Katarzyna Hodor i Piotr Celewicz – WA, Ewa Gondek i Artur Niewiarowski – WFMiI, Tomasz Węgiel – WIEiK, Adam Grochowalski – WiITCH, Piotr Pitala – Biblioteka. Koordynatorem całości Grand Prix jest prof. Leszek Wojnar. W klasyfikację generalną ustala się wg przelicznika wiekowego tzw. handicap time. W zawodach o małą kryształową kulę w slalomie i gigancie decydują czasy „netto”, czyli czasy uzyskane na trasie slalomu. Organizatorzy prowadzą również punktację drużynową, a nad prawidłowym przebiegiem całości imprezy od strony technicznej czuwa komisja techniczna w niezmiennym składzie od drugiej edycji: Zuzanna Podgórna, Andrzej Łobodziński i Leszek Wojnar.

Uroczyste zakończenie zawodów odbywa się w kompleksie „Ski Beskid” w Spytkowicach u gościnnej rodziny Majchrowiczów. Po uroczystym zakończeniu zawodów, tradycją Grand Prix jest występ zespołu emerytowanych pracowników PK „Walaszczyk Band”. W sześcioletniej historii GP u pań klasyfikację generalną wygrywały Zuzanna Podgórna trzykrotnie, Katarzyna Hodor i Marta Tomczyk jeden raz.

Zuzanna Podgórna

Marta Tomczyk

Dominika Dębska

Katarzyna Hodor

Edward Sławiński

Marcin Petelenz

Andrzej Łobodziński

Krzysztof Włodarczyk

Leszek Wojnar

Paweł Zieliński

Kontakty międzynarodowe KU AZS PK

Z dzisiejszej perspektywy świata globalnego, otwartych granic i dostępności każdego zakątka świata chociażby poprzez łącza internetowe, przywołanie wydarzeń związanych z kontaktami sportowymi z zagranicą nie wydaje się być oryginalne i ciekawe. Ale w odniesieniu do lat drugiej połowy XX wieku i początków Politechniki kontakty i eskapady zagraniczne były sporym wydarzeniem. Sport dawał możliwość spotkań i rywalizacji z kolegami z zagranicy. Goszczenie ekip zagranicznych zazwyczaj wiązało się z rewizytą. Wyjazdy sportowców spod znaku gryfa w latach 50., 60. i 70. miały wiele kierunków. Należy jeszcze rozgraniczyć wyjazdy do krajów bloku socjalistycznego oraz na zachód do krajów kapitalistycznych. Sport był jedną z niewielu dziedzin codziennego życia dającą wówczas taką możliwość. W 1958 roku w ramach mistrzostw narciarskich, można odnotować jedną z pierwszych wymian międzynarodowych. W zawodach narciarskich wystartowała ekipa z Cambridge, o czym w innym rozdziale tego wydawnictwa. Kroniki AZS z lat 70. tak opisują kontakty zagraniczne naszych studentów.

Zarząd KU AZS PK (2001–2003)
podczas Międzynarodowego Turnieju w St. Gallen (Szwajcaria)

„W roku 1975 r. gościły u nas ekipy z Instytutu Sportowego Uniwersytetu Moskiewskiego w ramach turnieju tenisa stołowego. Na stadionie Wawelu odbył się mecz i rewanż pomiędzy piłkarzami KU AZS a Klubem „Trikadien 13” z Uppsala ze Szwecji. Ze stu-

dentami z Uniwersytetu z Jeny (NRD), rywalizowaliśmy w 1975 r. w międzynarodowym mitingu pływackim na naszym krakowskim podwórku. 1 kwietnia 1976 r. odbyła się rewizyta w ramach międzynarodowych zawodów pływackich o Mistrzostwo Okręgu Gera pomiędzy Uniwersytetem Jena (gospodarz turnieju), Wyższą Szkołą Architektury i Budownictwa z Weimaru, BSG Motor Carl Zeiss Jena i Politechniką Krakowską. Męska ekipa PK odniosła duży sukces zwyciężając w punktacji ogólnej mitingu pozostawiając w polu pokonany zespół klubowy – Motor Carl Zeiss Jena. Każdy zespół reprezentowało dwóch zawodników w poszczególnych konkurencjach. Wśród naszych reprezentantów najlepiej spisali się:

Andrzej Serafin – 100 m. delfinem 1 miejsce, Janusz Nowak – 200 klasykiem – 2 miejsce, Andrzej Mieczyski – 100 m. delfinem – 3 miejsce, Andrzej Serafin – 100 grzbietem – 2 miejsce, Robert Schaefer – styl motylkowy – 2 miejsce. O sukcesie reprezentacji Politechniki w całych zawodach zdecydowała sztafeta 4 × 40 m. zmiennym. I tu fantastycznie popłynęła nasza sztafeta w składzie Andrzej Serafin, Janusz Nowak, Robert Schaeffer, Andrzej Mieczyski zwyciężając w czasie 1:41,0. Zespół żeński po wyrównanej walce uplasował się na 4. pozycji z minimalną stratą do 3 miejsca. Kierownikiem naszego zespołu był trener sekcji mgr Zbigniew Kucia.”

W 1976 roku odbyło się szereg innych konfrontacji i sportowych spotkań m.in. ze studentami z Instytutu Sportowego z Tbilisi z Gruzji, Uniwersytetu NIS z Jugosławii. Odbył się też Międzynarodowy turniej piłki nożnej czterech udziałem Uniwersytetu w Zagrzebiu, Akademia Ekonomiczna, Akademia Górniczo-Hutnicza, Politechnika Krakowska. Zwyciężyła krakowska Akademia Ekonomiczna. W dniach 12–14 listopada 1976 r. sekcja judo AZS PK, kontynuując rozliczne spotkania z zagranicznymi rywalami w ramach 30 – lecia Politechniki Krakowskiej, wyjechała do Jeny na zawody judo. Zwycięsko swoje walki zakończył Roman Jaworek w wadze półciężkiej. Drugie miejsce zajął Henryk Wiśniewski w wadze lekkiej, a trzecie miejsce Marek Steinhof. Drużynowo Politechnika zajęła trzecie miejsce za zespołami z Halle I i Rostoku. Kolejną okazję do międzynarodowych spotkań mieli zawodnicy sekcji tenisa stołowego. W latach 70. odbyło się spotkanie z w ramach międzynarodowego turnieju tenisa stołowego. Rywalizowały cztery sekcje: Kragujewac – Jugosławia, Banja Luka – Jugosławia, AGH – Kraków oraz Politechnika Krakowska.

Również judocy z Politechniki z jednej z najsilniejszych naszych sekcji klubu w latach 70. i 80. – walczyli w międzynarodowym turnieju judo z udziałem Uniwersytet-Halle, Błękitnych Tarnów, KS Jordan Kraków. W listopadzie 1982 roku, siatkarze wystąpili w międzynarodowym turnieju w Bratysławie. W rywalizacji wzięły udział zespoły z Wyższej Szkoły Technicznej z: Bratysławy, Koszyc, Ostrawy, Pragi, Żyliny oraz Krakowa. W dniach 21–24. kwietnia 2000 r. zawodnicy sekcji badmintonu AZS PK uczestniczyli w Paryżu w mocno obsadzonym turnieju. Dwie zawodniczki i dwóch zawodników reprezentował naszą uczelnię. Najlepiej spisał się Dawid Powęzka zdobywając dwa pierwsze miejsca w singlu i deblu również w tym roku w dniach 11–12 maja 2000 r. sekcja tenisa stołowego w składzie: Stanisław Mirecki, Marcin Michalik, Paweł Michalik, Paweł Barnaś uczestniczyła w turnieju w Holandii. W ramach kontaktów pomiędzy zarządami wyższych uczelni przedstawiciele KU AZS w latach 80. udali się na wyprawę do Szwecji, mając możliwość sportowej rywalizacji z kolegami z Uniwersytetu ze Sztokholmu, a przy okazji zwiedzenia tego stolicy Szwecji. Również przedstawiciele zarządu w kadencji 2001–2003 r. wspierani zawodnikami kilku sekcji KU AZS uczestniczyli w festiwalu sportu w ramach Międzynarodowego Turnieju w St. Gallen (Szwajcaria) w klasyfikacji generalnej miejsce zajmując 3 miejsce. W turnieju zwyciężył zespół Uniwersytetu z Pragi, przed gospodarzami.

Uczestnicy zawodów, od lewej: Piotr Walaszczyk, Mirek i Małgorzata Boryczkowie, Krzysztof Całka i Andrzej Łobodziński

Narciarskie zawody retro w ramach 62. Mistrzostw PK w narciarstwie alpejskim i snowboardzie

62. Mistrzostwa PK w Narciarstwie Alpejskim i Snowboardzie rozgrywane w ramach jubileuszu 70-lecia to jedna z najstarszych amatorskich imprez narciarskich w Polsce. Opisując 70 wydarzeń w 70-leciu PK, w przypadku mistrzostw narciarskich sięgamy pamięcią do 1953 r. Wtedy studenci – zakopiańczycy wspierani przez ludzi sportu z Politechniki rozpoczęli rywalizację, która przetrwała przez ponad kolejnych 60 lat. Chcąc przypomnieć tamten klimat pierwszych mistrzostw, organizatorzy 62. mistrzostw zorganizowali zawody retro.

Prawo uczestnictwa miały osoby, które na slalomie ustawionym na stoku pod Krokwią przez niezawodnego Krzysztofa Całkę (długoletniego współorganizatora mistrzostw narciarskich Politechniki), występowały w strojach z minionej epoki. Śmiałków, którzy podjęli trud rywalizacji, a co ważniejsze wyszukania stylowych strojów i sprzętu narciarskiego z drugiej połowy XX wieku było 13. Komisja sędziowska, w skład której weszli m.in. Zuzanna Podgórna – prezes Stowarzyszenia Instruktorów i Trenerów Narciarstwa oraz legendy narciarskie Politechniki Krakowskiej Jerzy Woyna-Orlewicz i Kazimierz Korzeniowski oceniali strój, styl jazdy wglądu mając do dyspozycji dodatkową „podpórkę” w postaci czasu dwóch przejazdów slalomu. Po burzliwych obradach zwycięzcą zawodów retro został Krzysztof Całka przed ex aequo Barbarą Grabacką-Pietruszką i Jackiem Majką. Na kolejnym miejscu uplasował się Piotr Walaszczyk. Końcowym akordem zawodów było wręczenie dyplomów wszystkim uczestnikom, których nagradzał prorektor PK, profesor Dariusz Bogdał, dyrektor administracyjny PK Lidia Ponanta oraz uczestnik pierwszych mistrzostw PK z 1953 r., profesor Zbigniew Mendera.

Retro Sprzęt z lat 50. jednej z uczestniczek zawodów

Legendy narciarstwa Politechniki: Jerzy Woyna – Orlewicz i Kazimierz Korzeniowski

Uczestnicy zawodów czekają na start - 2015 r.

Sygnal startu Andrzejowi Łobodzińskiemu daje profesor Zbigniew Mendera (honorowy starter zawodów retro)

Zwycięzca zawodów „Retro”, Krzysztof Całka w klasycznym telemarku

Medaliści zawodów „Retro” od lewej Jacek Majka, Krzysztof Całka i Barbara Grabacka-Pietruszka

Wydawnictwo SLALOM – damy radę!

Narciarstwo jest niezwykle popularne w całej społeczności Politechniki Krakowskiej – uprawiają je kilkuletnie dzieci pracowników, studenci, absolwenci i pracownicy – również ci, którzy już są emerytami. Oprócz rozgrywanych od ponad 60 lat Mistrzostw Politechniki, od 2010 roku pracownicy rywalizują we wzorowanym na Pucharze Świata cyklu zawodów (8 eliminacji w roku 2015) o Puchar Rektora. Ta rozbudowana rywalizacja sportowa zrodziła zainteresowanie sporej grupy narciarzy-amatorów podnoszeniem umiejętności w jeździe typowo sportowej, na trasach slalomów. Ponieważ na rynku księgarskim nie było odpowiedniej książki, to zespół pasjonatów narciarstwa z naszej uczelni postanowił ją napisać.

Książka nosi nieco przewrotny i dwuznaczny tytuł: SLALOM – damy radę! W zamysle ma on przekonać, że warto spróbować, że DAMY RADE pokonać las tyczek, czyli SLALOM. Z drugiej strony autorzy sugerują, że znają się na tematyce książki i DORADZAJĄ co zrobić, aby ten slalom pokonać bezpiecznie i możliwie jak najszybciej.

Autorami są: Leszek Wojnar (Wydział Mechaniczny) oraz Krzysztof Włodarczyk i Anna Masłyk (Centrum Sportu i Rekreacji). Wszyscy są co najmniej instruktorami narciarstwa, a dodatkowo pracownicy CSiR mają wysokie kwalifikacje trenerskie, co zapewnia odpowiedni poziom merytoryczny pracy. Stanowi ona całościowe opracowanie na temat sportowej jazdy na nartach. Jest napisana lekko, w sposób zrozumiały nawet dla kompletnego laika. W lekturze pomaga bogaty materiał ilustracyjny – licząca 115 stron książka zawiera 69 kolorowych rysunków lub fotografii. Oprócz tego ozdabia ją 13 całostronicowych fotografii wykonanych w różnych ośrodkach narciarskich. Dzięki tym dodatkowym obrazom całość staje się swego rodzaju albumem.

Premiera SLALOMu miała miejsce podczas 62. Mistrzostw Politechniki Krakowskiej w narciarstwie alpejskim i snowboardzie. Każdy ze startujących zawodników otrzymał jeden egzemplarz.

VII. Infrastruktura

Dzieje budowy Ośrodka Sportów Wodnych i Rekreacji w Żywcu

W 1969 roku pomysłodawca budowy Ośrodka Sportów Wodnych nad Jeziorem Żywieckim kierownik Studium Wychowania Fizycznego PK dr Józef Danilczyk zaproponował profesorowi Zbigniewowi Skąpskiemu, kierownikowi praktyk geodezyjnych, zagospodarowanie wolnego czasu w godzinach popołudniowych studentom odbywającym praktyki wakacyjne w Żywcu. Propozycja obejmowała uczestnictwo w zajęciach sportów wodnych (żeglarstwo, kajakarstwo, doskonalenie pływania), którą studenci chętnie przyjęli. Jezioro Żywieckie – sztuczny zbiornik wodny – został zrealizowany i oddany do eksploatacji na przełomie 1966/67 roku i aż do roku 1969 pozostawał terenem mało znanym pod względem uprawiania sportów wodnych. Studenci PK byli zatem pierwszą zorganizowaną dużą grupą, korzystającą z tego akwenu. Odpowiedzialnym za zajęcia rekreacyjno-sportowe od samego początku był mgr Zbigniew Kucia, posiadający uprawnienia związane ze sportami wodnymi. W latach następnych dołączył do niego mgr Miron Popek. Zakres geodezyjnych praktyk studenckich w swoim planie obejmował wykonywanie podkładów geodezyjnych całego obrzeża Jeziora Żywieckiego w ramach umowy podpisanej pomiędzy władzami miasta Żywca a Politechniką Krakowską.

Towarzysząc studentom w codziennych zajęciach geodezyjnych, Zbigniew Kucia wyszukał teren najkorzystniejszy do usytuowania przyszłego Ośrodka Sportów Wodnych Politechniki Krakowskiej. Właścicielem wybranego terenu okazała się Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej, a gospodarzem Kierownictwo Grupy Robót Budownictwa Wodnego w Żywcu. W wyniku prowadzonych rozmów z mgr inż. Tadeuszem Łagoszem – dyrektorem ODGW i inż. Włodzimierzem Drzyżdżykiem – kierownikiem Grupy Robót w Żywcu, absolwentami PK, w 1971 roku uzyskano zgodę na rozbicie obozu żeglarskiego na terenie ODGW. Na tych pierwszych obozach studenci mieszkali w namiotach, a posiłki dowożono w termosach. Sprzęt pływający na okres trwania obozów czarterowano odpłatnie z różnych ośrodków. Corocznie sprzęt obozowy przywożono do Żywca z Krakowa, a po zakończeniu obozu wracał na przechowanie z powrotem do Krakowa. Do roku 1986 odbywały się dwa dwutygodniowe turnusy obozów żeglarskich, kończące się państwowym egzaminem na stopień sternika i żeglarza jachtowego, a od roku 1987 cztery turnusy.

Budowa ośrodka żeglarskiego w Żywcu lata 70.

mgr Zbigniew Kucia

Budowa pomostu

Betonowanie fundamentów

Wodowanie łodzi przez uczestników obozu

W 1972 roku dr Józef Danilczyk zmarł. Wszystkie sprawy związane z obozami żeglarskimi w Żywcu od tego czasu przejął i prowadził Zbigniew Kucia. Biwakowy charakter obozów żeglarskich w Żywcu trwał do roku 1978. W 1977 roku Studium Wychowania Fizycznego PK stało się, w ramach umowy podpisanej z ODGW, jedynym prawnym dzierżawcą terenu na 10 lat. W 1978 roku, za cichą zgodą władz Żywca, Politechnika Krakowska uzyskała pozwolenie na remont domków na dzierżawionym terenie. Dało to możliwość budowy czterech domków typu „Turbacz”, na które zakup wyraził zgodę i przeznaczył środki finansowe rektor, profesor Bolesław Kordas.

W 1981 roku decyzją wojewody bielskiego wybudowane domki na terenie ośrodka zostały przejęte na własność skarbu państwa, jako budowa nielegalna i niezgodna z obowiązującym planem zagospodarowania terenu. W wyniku ogromnego zaangażowania w tą sprawę prorektora, PK, prof. Stefana Piechnika decyzja ta została uchylona i Wojewódzki Wydział Architektury otrzymał polecenie od wojewody naniesienia poprawek i uaktualnienie planu zagospodarowania terenu. Wówczas architekt wojewódzki, mgr inż. Józef Szostak objął swoją opieką ośrodek żeglarski w Żywcu, nadzorując jego dalszą rozbudowę i doprowadzając do legalizacji prawnej. W latach 1982-1990 nastąpił dalszy rozwój ośrodka: budowa trzech kolejnych domków, niezbędnych do funkcjonowania ośrodka, doprowadze-

nie wodociągu z sieci miejskiej, energii elektrycznej i telefonu (wszystkie wykopy wykonali studenci na odcinku 150 m.).

Z Funduszu Inicjatyw Młodzieży przy prezydencie miasta Krakowa, działającym w społecznej radzie przy prezydencie miasta Krakowa, w 1989 roku uzyskano fundusze, za które wykupiono działkę przyległą do dzierżawionego terenu ośrodka w Żywcu od prywatnych właścicieli na własność hipoteczną Politechniki Krakowskiej. Członkiem społecznej rady ramienia PK był Zbigniew Kucia. W 1994 roku Politechnice przekazano nieodpłatnie dotychczas dzierżawiony teren od ODGW na wieczyste użytkowanie oraz w formie darowizny budynki na terenie ośrodka na własność od skarbu państwa.

Wszystkie prace związane z budową ośrodka żeglarskiego, zajmującego powierzchnię ponad 90 arów, wykonali studenci – uczestnicy kursów żeglarskich. W chwilach wolnych od szkolenia żeglarskiego studenci wykonywali prace związane z niwelacją terenu, umacnianiem nabrzeża jeziora, pracami budowlanymi (wykopy, fundamenty), montażem domków i molo oraz pracami wykończeniowymi. Bez ich pracy ośrodek żeglarski nie mógłby powstać za tak symboliczne środki finansowe i wyszkolić tak dużej liczby żeglarzy. Nie sposób wymienić wszystkich zaangażowanych w rozwój ośrodka.

Od 1977 roku nieprzerwanie w ośrodku żeglarskim PK w Żywcu rozgrywane są Regaty o Puchar Reaktora PK na Jeziorze Żywieckim w klasie łodzi Omega. Przez okres tych 44

Ośrodek żeglarski w Żywcu
lata 80.

lat ośrodka żeglarskiego w Żywcu patenty żeglarza i sternika jachtowego uzyskało około 5000 żeglarzy.

Wiele osób na przestrzeni ponad 40 lat wniosło znaczący wkład w rozwój ośrodka żeglarskiego PK. Na pewno trzeba wspomnieć o rektorach Politechniki Krakowskiej: prof. Władysław Muszyński (1972-75 oraz 1987-90), prof. Bolesław Kordas (1975-81), prof. Roman Ciesielski (1981-82), prof. Tadeusz Środulski (1982-87), prof. Józef Nizioł (1990-96), prof. Kazimierz Flaga (od 1996), prorektorzy Politechniki Krakowskiej: prof. Zbigniew Mendera, prof. Józef Nizioł, prof. Stefan Piechnik, prof. Kazimierz Pietrzyk, prof. Tadeusz Środulski, z-cy dyrektora ds. inwestycji: mgr inż. Barbara Chmielarz, inż. Adam Gertz, inż. Krzysztof Rymarczyk, dyrektorzy i pracownicy ODGW oraz PBW: inż. Włodzimierz Drzyżdżyk, Tadeusz Kobza – bosman, mgr inż. Tadeusz Łagosz, mgr inż. Jerzy Pieniążek, Piotr Skupień – Kierownik Ośrodka PBW, inż. Zygmunt Wajdel, Edward Wojtas, a ostatnimi laty w szczególności Burmistrz Miasta Żywca Antoni Szlagor, dyrektor rozbudowy miast i osiedli w Bielsku-Białej: mgr inż. Zbigniew Gąszczyk, wojewódzki architekt: mgr inż. Józef Szostak. W latach 2010–2015 r. nastąpił dalszy rozwój Ośrodka Sportów Wodnych i Rekreacji w Żywcu pod kierunkiem dyrektor CSiR Barbary Grabackiej-Piertuszkii. Również należy wymienić osoby szczególnie wspierające prace inwestycyjne w Żywcu czyli rektorów PK: prof. Józefa Gawlika, prof. Kazimierza Furtaka i prof. Leszka Mikulskiego.

Ścieżki zdrowia

Ścieżka zdrowia w Krakowie –
Czyżynach, 1979 r.

W latach 70. zrodził się pomysł budowy obiektów otwartych przy akademikach w Krakowie – Czyżynach. Realizacja tego pomysłu nastąpiła dzięki zaangażowaniu działaczy AZS m.in. Ryszarda Florka, Ryszarda Podgórnego i Roberta Dietricha. W 1979 roku przystąpiono do budowy ścieżki zdrowia. Ryszard Florek wspomina, że impulsem do działania było posiadanie uczelnianego terenu w dzielnicy Czyżyny przy akademikach i świadomość nieporównywalnie niższych kosztów budowy w stosunku do wzniesienia hali sportowej. Całość ścieżek składało się z około 20 stanowisk, a pomysł na ich budowę czerpano z rozlicznych wydawnictw specjalistycznych. – Wiele osób i instytucji nam pomogło – wspomina Ryszard Florek. Drewno na urządzenia otrzymaliśmy od lasów państwowych z siedzibą w Kłaju. Część elementów urządzeń wykonano w zakładzie stolarskim Politechniki. Kamień na utwardzenie gruntu pod urządzenia ścieżki zdrowia przywieziono pociągiem z kamieniołomu. Cały ówczesny zarząd KU AZS aktywnie włączył się w realizację naszego pomysłu.

Praca przy budowie ścieżki zdrowia, ..., 1979 r.

Jedno ze stanowisk ścieżki zdrowia

Stanowisko numer 3 ścieżki zdrowia

Obiekty sportowe PK w latach 70. i 80.

– *Zaczynaliśmy od zera, pogłębiając salkę przy ulicy Podchorążych w latach 50.* – tak wspominają dzisiaj ówcześni studenci. Wówczas obiekty dla studentów i pracowników na zajęcia sportowe były wynajmowane. Boiska przy Podchorążych, Bydgoskiej i w Czyżynach były namiastką potrzeb usportowionej braci akademickiej Politechniki. Patrząc na dzisiejszą infrastrukturę sportową Politechniki, warto przywołać początki powstawania bazy sportowej. W skromnych warunkach wiele pokoleń przyszłych inżynierów zaczynało swoją przygodę ze sportem. Salka przy Podchorążych, bo nie sposób nazwać ją salą, od lat 50., aż do 1996 roku była podstawowym obiektem sportowym Politechniki. Obiekt o wielkości mniejszej od wymiarowego boiska do siatkówki usytuowany w niecce był miejscem zajęć wf, jak również wielu turniejów i rozgrywek uczelnianych. Przy ulicy Podchorążych znajdowało się również boisko do gier zespołowych i korty tenisowe. To tam organizowano pierwsze spartakiady, mecze wydziałowe i międzywydziałowe. Równoległe życie sportowe toczyło się przy DS Bydgoska, gdzie

29 listopada 1977 r. zostaje otwarta sala do ćwiczeń. W podziemiach akademików przy Bydgoskiej rektor doc. dr hab. Inż. Kazimierz Pietrzyk oraz prezes KU AZS PK Ryszard Florek przecinali wstęgę i oddali salę do tenisa stołowego oraz wypożyczalnię sprzętu sportowego. Prace rozpoczęte w 1973 roku z inicjatywy prezesa Edwarda Kozłowskiego miały swój finał w 1977 r. Również w Czyżynach przy ulicy Skarżyńskiego 1 powstała salka kulturystyczna, a w kolejnych latach korty tenisowe i boiska do gier zespołowych.

Boisko przy ulicy Podchorążych, lata 60.

Otwarcie salki w roku 1977 r w domu studenckim przy ulicy Bydgoskiej

Korty w dzielnicy Czyżyny, lata 80.

Boisko w Krakowie – Czyżynach przy domach studenckich PK

Obiekty sportowe Politechniki Krakowskiej

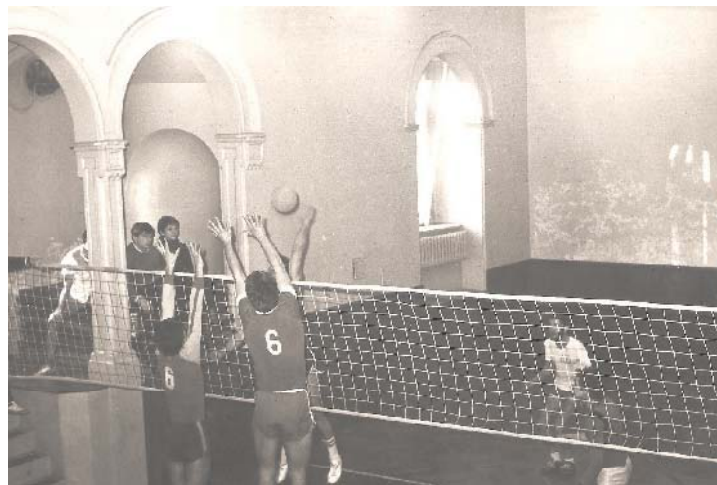
Baza sportowa to na pewno z punktu widzenia rozwoju sportu w historii Politechniki ważna kwestia. Ostatnie 20 lat to dynamiczny rozwój infrastruktury sportowej uczelni. Poniższe informacje, ale przede wszystkim fotografie są najlepszym potwierdzeniem powyższej tezy. W latach 40. Politechnika nie miała własnych obiektów sportowych. W latach 50. i 60. zajęcia i działalność sportowa Studium WF oraz KU AZS odbywała się na obiektach wynajmowanych, o czym można przeczytać w innym rozdziale wydawnictwa. W latach 70. zrodził się pomysł budowy obiektów otwartych w Krakowie – Czyżynach. Realizacja tego pomysłu odbywała się etapami i była możliwa dzięki zaangażowaniu wielu osób.

Ogromne znaczenie w działalności dydaktyczno-szkoleniowej ma ośrodek żeglarski Politechniki Krakowskiej w Żywcu, w którym od 1971 roku organizowane są obozy żeglarskie i szkolenia na stopień żeglarza i sternika jachtowego oraz obozy dla osób niepełnosprawnych. W 1979 roku przystąpiono do budowy „ścieżek zdrowia”, kortów tenisowych, boisk do koszykówki i piłki ręcznej.

W roku 1996 do użytku została oddana hala sportowo-widowiskowa przy ul. Kamiennej 17, którą Politechnika zlikwidowanej wykupiła od Wyższej Oficerskiej Szkole Wojsk Chemicznych. Halę przy Kamiennej po częściowych zmianach projektowych oddano w całości w 1997 roku. Na początku halę główną, salkę fitness oraz siłownię, by z czasem przy-

z worda

Główny obiekt PK w latach 1951–1996 r.

Hala sportowa, „Kamienna” przy ulicy Kamiennej 17

stosować pozostałe pomieszczenia (w tym dwie salki audytoryjne, klub studencki oraz dwa tory do bowlingu), w tym również część hotelową. Wraz z momentem oddania hali przy Kamiennej stała się ona nową siedzibą Studium WFiS (od 2000 r. Centrum Sportu i Rekreacji) oraz Klubu Uczelnianego AZS PK

Kolejnym nowym obiektem sportowym był kompleks na kampusie w Krakowie Czyżynach – przy al. Jana Pawła II 37, który powstał w początkach XXI wieku w wyniku zaadaptowania hali hamowni WM. W skład kompleksu Czyżynach wchodzi hala do gier zespołowych o wymiarach 38m na 18m z możliwością podziału na trzy sektory. To również trzy korty kryte o nawierzchni syntetycznej oraz 6 kortów otwartych (w tym 2 ze sztuczną trawą). W budynku kompleksu znajdują się również dwa korty do squasha, siłownia, salka do fitnessu i tenisa stołowego, a także dwie salki konferencyjne. W planach inwestycyjnych CSiR w ramach rozbudowy kompleksu „Czyżyny” jest budowa nowoczesnej hali wielofunkcyjnej zarówno do tenisa ziemnego, jak i gier zespołowych.

1. Salka aerobikowa
2. Sala konferencyjna
3. Bowling
4. Klub studencki – *Prominent*
5. Pokoje gościnne

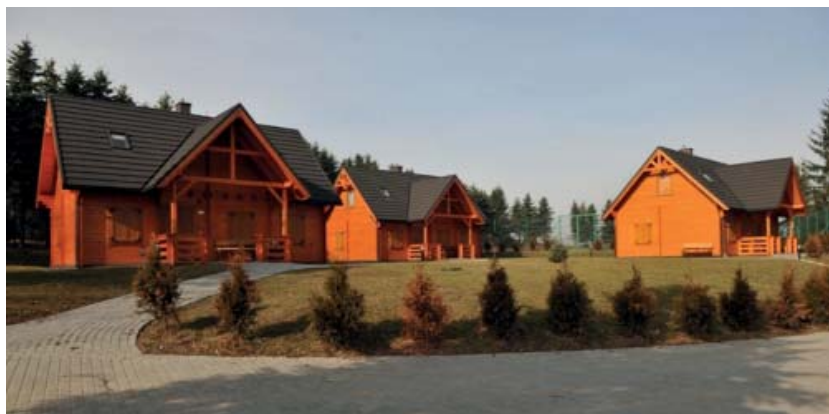
Klub Fitness „Kwadrat” przy ul. Skarżyskiego 1 jest najmłodszym obiektem sportowym w ofercie CSiR oddanym do użytku społeczności Krakowa w 2010 r. W klubie uruchomiono bardzo nowoczesną siłownię i salkę do fitnessu.

Ośrodek Sportów Wodnych i Rekreacji Politechniki Krakowskiej w Żywcu wspomniany został w wydawnictwie wielokrotnie. Na przestrzeni ponad 40 lat, za sprawą wielu osób i podmiotów wspierających, kompleks jest nowoczesnym całorocznym ośrodkiem sportowo-rekreacyjnym. Dzisiejsza baza OSWiR w Żywcu to 4 nowe domki całoroczne z 40 miejscami (trzy nowo wybudowane w 2011 roku oraz jeden w 2014 r.), dostosowane również dla osób niepełnosprawnych. Cztery domki z lat 70. będą wymieniane. W 2015 r. nastąpiła pierwsza wymiana. Boisko wielofunkcyjne, boisko do siatkówki plażowej, stołówka z salką konferencyjną a co najważniejsze własne łodzie umożliwiają organizowanie obozów szkoleniowych, które się odbywają w ośrodku od czerwca do września. Od kilku lat również są to obozy dla osób niepełnosprawnych.

Patrząc z perspektywy lat, dzisiaj Politechnika może szczycić się wspaniałymi obiektami sportowymi. Posiadamy jedną z najlepszych baz sportowych w Polsce. Nie można

w tym miejscu nie wspomnieć o osobach i instytucjach, którzy przyczyniali się do powstania obiektów sportowych w obecnej postaci. Wymienić wszystkich zasłużonych dla rozwoju obiektów sportowych Politechniki byłoby niezmiernie trudno, tym bardziej że zawsze istnieje ryzyko pominięcia kogoś, kto w zaciszu gabinetów wspierał i lobbował na rzecz rozwoju sportu. Można stwierdzić że na pewno na przestrzeni siedemdziesięciu lat ogromnie ważną rolę odegrali kierownicy Studium WFiS i dyrektorzy Centrum Sportu i Rekreacji. Józef Danilczyk przystosowywał wspólnie z studentami salkę na Podchorążych, ale był też inicjatorem powstania Ośrodka Żeglarskiego w Żywcu i przecierał pierwsze ścieżki

ku jego powstaniu. Edward Surdyka współuczestniczył w przejmowaniu od wojsk chemicznych hali przy Kamiennej. Zbigniew Kucia po śmierci Józefa Danilczyka stał się głównym budowniczym OSW w Żywcu i jego długoletnim kierownikiem, któremu pomimo projektów rozbudowy OŻ w Żywcu nie udało się doprowadzić do końca. Kucia uczestniczył także przy budowie i wyposażeniu hali sportowej przy Kamiennej, był także pomysłodawcą m.in. zaadaptowania hamowni i przebudowy istniejących kortów tenisowych na halę sportowo-tenisową w Czyżynach przy Jana Pawła II, a także powstania w budynku SCK Kwadrat przy Skarżyńskiego Klubu Fitness.

Obecna Dyrektor CSIR Barbara Grabacka-Pietruszka kontynuuje dzieło rozpoczęte przez poprzedników, stawiając nie ustanie na rozwój sportowego zaplecza dla społeczności akademickiej PK planuje rozbudowę kompleksu w Czyżynach, gruntownie remontuje korty do squasha i przystosowując inne pomieszczenia dla potrzeb sportu i rekreacji (siłownia, sala do tenisa stołowego, dwie sali konferencyjne). W 2010 roku doprowadziła do finalizacji projektu zaadaptowania pomieszczeń SCK Kwadrat na potrzeby Klubu Fitness. W OSWiR w Żywcu w 2010 r. rozpoczęła starania o powstanie trzech domków całorocznych przystosowanych dla osób niepełnosprawnych, by rok później zakończyć ich budowę. Etapami przeprowadza także modernizację starych domków na nowe całoroczne. Pierwszy z takich domków powstał w 2014 r.

Oczywiście nie byłoby to możliwe bez pomocy organizacyjno-finansowej władz uczelni i życzliwych przedstawicieli władz samorządowych Żywca. Duży wkład w budowę istniejących obiektów mieli w kolejności chronologicznej rektorzy Politechniki: Bolesław Kordas, Władysław Muszyński, Kazimierz

Flaga, Marcin Chrzanowski, Józef Gawlik, Kazimierz Furtak, a także osoby wspierające sport na uczelni od zawsze – profesorowie Stefan Piechnik i Zbigniew Mendera. Na pewno nie sposób wymienić dziesiątki działaczy AZS, którzy dołożyli cegiełki do rozbudowy infrastruktury sportowej naszej uczelni. Wiele osób wspierających rozbudowę obiektów sportowych pozostanie bezimiennych, ale nie sposób wymienić wszystkich, którzy przyczynili się do powstania sportowej zaplecza sportowego, którym dysponuje dzisiaj nasza uczelnia. Podsumowując 70 lat sportu akademickiego, odnotujmy jeszcze jedno wydarzenie.

Złoty Gryf dla Politechniki Krakowskiej

Z inicjatywy Rady Koła Seniorów AZS Kraków w roku jubileuszu 70-lecia Politechniki Krakowskiej, w trakcie opłatkowego spotkania w sali konferencyjnej Collegium Novum UJ została naszej uczelni przyznana statuetka Złotego Gryfa. Nagroda, której wręczenie miało miejsce po raz pierwszy w styczniu 2014 roku, ukierunkowana jest na przybliżanie i konsolidację pokoleniową środowiska sportowców AZS. Pomysłodawcą i inicjatorem oraz wykonawcą Złotego Gryfa wykonanego w brązie jest prof. Stefan Dousa. Profesor Kazimierz Trybalski serdecznie podziękował prof. Dousie za projekt, wykonanie oraz wspaniałe dyplomy. Statuetkę w I edycji jej przyznawania otrzymał KU AZS AGH za zwycięstwo w klasyfikacji drużynowej AMP w 2013 r., natomiast drugą statuetkę – Klub Sportowy AZS AWF Kraków za 1. miejsce w finale drużynowych mistrzostw Polski w lekkoatletyce w 2013 roku. Politechnika Krakowska otrzymała statuetkę Złotego Gryfa w roku jubileuszowym 70-lecia za krzewienie idei kultury fizycznej wśród studentów i pracowników. Nagrodę wręczył prezes Koła Seniorów AZS, profesor Andrzej Białas, a w imieniu Politechniki Krakowskiej odebrał rektor uczelni, prof. Kazimierz Furtak, dziękując za szczególne wyróżnienie. Nagrodę Złotego Gryfa przyznaje kapituła w składzie: Stefan Dousa, Lech Pankiewicz, Jerzy Pawłowski, Kazimierz Trybalski, Jan Żurek.

Na zakończenie...

„Sport na PK” w 70-lecie uczelni przybliży sylwetki wybitnych sportowców, którzy swoje sportowe pasje realizowali równoległe z czasem kształcenia. O ile nie sposób pominąć wielu wybitnych sportowców, olimpijczyków, uczestników uniwersjad, czy też medalistów mistrzostw Polski, o tyle historię, ludzi, czy też wydarzenia z akademickiej rywalizacji nie zawsze sposób odnaleźć na kartach uczelnianych kronik.

Jeżeli ta książka trafiła do Twoich rąk i wzbudziła w Tobie, choć trochę miłych wspomnień to podziel się nimi. Chętnie uzupełnimy naszą wiedzę o wspomnienia naszych sportowców, wydarzenia, a przede wszystkim ludzi, z którymi przez te lata tworzyliśmy razem sport na PK.

Prosimy o przesyłanie materiałów zdjęć, wspomnień na adres mailowy: sport@pk.edu.pl lub listownie na adres Politechnika Krakowska Centrum Sportu i Rekreacji, 30-001 Kraków, ul. Kamienna 17.

Spis treści

1. Słowo JM Rektora Politechniki Krakowskiej prof. zw. dr. hab. inż. Kazimierza Furtaka 2 strony
2. Od wydawcy – Jacek Majka
3. Rys historyczny sportu na Politechnice Krakowskiej – Czesław Michalski i prof. Stefan Piechnik
4. Olimpijczycy z Politechniki Krakowskiej – prof. Zbigniew Porada
5. 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni – Czesław Michalski – wymiana
6. Nasi zawodnicy, trenerzy i działacze kultury fizycznej – Czesław Michalski
7. Wspomnienia olimpijczyków, mistrzów i twórców sportu PK – Jan Otałęga
8. 70 wydarzeń sportowych w 70-leciu Politechniki Krakowskiej – Jacek Majka i Dariusz Pyko, współpraca: prof. Zbigniew Mendera, Czesław Michalski, prof. Zbigniew Porada, prof. Stefan Piechnik – 3 rozdziały do podmiiany